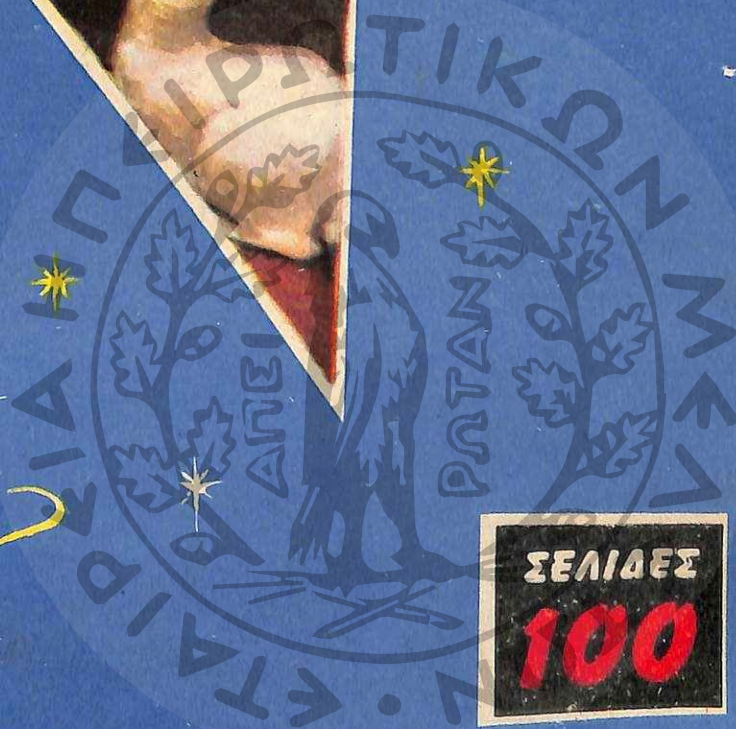
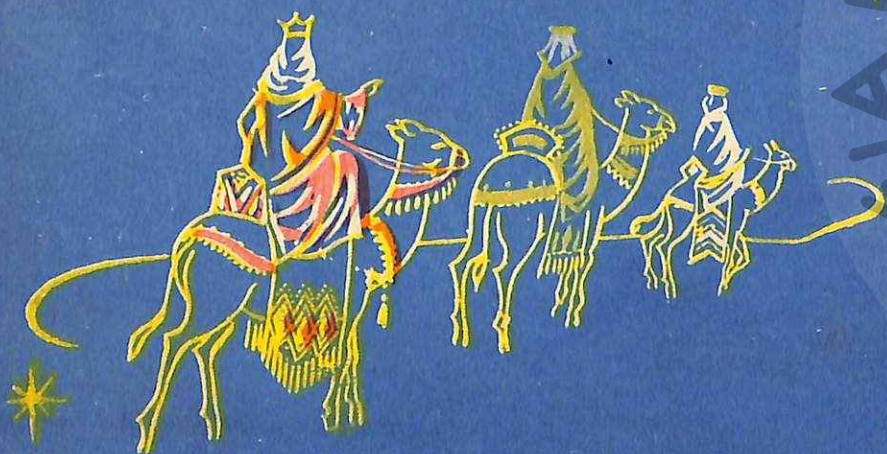

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

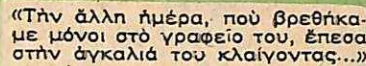

ΣΕΛΙΔΕΣ

100

«ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΣΤΗΝ ΑΙΓΙΝΑ»

‘Η ύπ’ αριθ. 1 στάρ του ελληνικού κινηματογράφου **ΑΛΙΚΗ ΒΟΥ-ΓΙΟΥΚΛΑΚΗ** είναι η πρωταγωνίστρια του νέου ελληνικού σινε-ρομάντσο, του οποίου τ’ ηθοποιεί με επιτυχία στη σελίδα 27 του σημερινού τεύχους μας. Πρόκειται για το ομώνυμο φιλμ του **ΑΝΔΡΕΑ ΚΑΛΠΡΙΝΙΟΥ**, που ήταν η πρώτη μεγάλη επιτυχία της δημοφιλούς λαμπτήρας. Στ’ φιλμ αυτό την υποστήριξε ‘Αλίκη πλαισιώνουν πολλά άλλα λαμπρά αστέρια, όπως ο Λαμπρινός Κων-σταντάρας, ο Ανδρέας Μπαρκοῦλης, η ‘Αλέκα Στρατηγού κ. ά.

Π ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Πώς θα γιορτάσουν τη νύχτα της Βηθλεέμ

— ΠΩΣ θα περάσετε τα φετινά σας Χριστούγεννα; Κι' αν δεν σχεδιάζετε, τίποτα το ιδιαίτερο για φέτος, τότε πώς περάσατε τα καλύτερα Χριστούγεννα της ζωής σας;

Το ερώτημα αυτό, παλιό όσο και τα ίδια τα Χριστούγεννα, που αναδιώχνει κάθε χρόνο αυτές τις μέρες μαζί με τις γαλοπούλες, τα κάλαντα και τα τριγώνα, με τα μικρά Έλσα της Πάριθ και με τα μπαλόνια, τις χρυσές κλωστές και τα «κέικ», έθεσε ο «Θησαυρός» στις πρωταγωνίστριες και τους πρωταγωνιστές του θεάτρου και του κινηματογράφου μας, για χατήρι των άγνωστων και των άγνωστων του.

Απάντησαν όλοι και όλες πρόθυμα κι' ευγενικά, παρακαλώντας να διαβιβάσουμε ταύτοχρονα τις ευχές τους στους μικρούς και μεγάλους φίλους των. Διαβιβάσαμε με χαρά τις ευχές και τις απαντήσεις τους, με τη σειρά προτεραιότητας, που τις πήραμε.

— Η 'Αλίκη Βουγιουκλάκη, φέρνει στο νοῦ της τις χρονιάδες αυτές μέρες, τα Χριστούγεννα που έκανε με τη μητέρα της και τ' αδέρφια της, όταν ήταν μαθήτρια.

— Ήταν τόσο απλά κι' ευτυχισμένα, λέει, γεμάτα παιδική αθωότητα και ξενιοσύνη.

Θάθελε λοιπόν να ξαναζήσει και φέτος τη μεγάλη γιορτή της Χριστιανώσλης, ίδια σαν και τότε, αν είναι δυνατόν.

— Γιατί το λες αυτό το «δυνατόν» 'Αλίκη; Η δυσκολία ξαναζήναι και κοσμογιάπητη πρωταγωνίστρια σκύβει το κεφάλι και ομολογεί με κάποια απόχρωση λύπης στη φωνή:

— Μεγάλωσα, βλέπεις, λιγυλάκι. Δεν είμαι πιά παιδί, και δεν είναι εύκολο να ξαναγίνω. Πόσο θα τόθελαι όμως!

— Πώς θα περάσω τα Χριστούγεννα; μάς είπε ο θιασάρχης και πρωταγωνιστής Κ. Μουσουρής, μέσα στο καμαρίνι του, καθώς ετοιμαζόταν να βγῇ στη σκηνή. Μά' όπως πάντα. 'Απλά, ήσυχα και ειρηνικά, ανάμεσα σε εγκάρδιους φίλους.

— Γιατί τονίζετε τη λέξη «ειρηνικά»; Νομίζω πως... δεν έχουμε δὲ πόλεμο.

— Δεν έχουμε; Ναί, ναί. Όμως δὲ μπορώ να ξεχάσω την εποχή που είχαμε. Στάμαυρά χρόνια της Κατοχής. Χριστούγεννα με

φιλакίσεις, εκτελέσεις και αίματα. Νάταν να μη ξαναζήσω παρόμοια, Θε μου!

Τού το ευχάσαστε κάνοντας συγκρόνως την

— Η Κάκια 'Αναλυτή αγαπά τη θάλασσα, τα ψάρια και τα δάκτυλα. 'Οπόσο τα Χριστούγεννα θα τα περάσει στο σπίτι. Τέτοια μέρα παντρεύτηκε και η οικογενειακή ατμόσφαιρα είναι δὲ τι χρεάζεται για να γιορτασῇ ἡ επέτειος.

— Ίδια ευχή για όλους τους ανθρώπους.

— Ο Γιώργος Φούντας, λέει πως τα φετινά

Χριστούγεννα θάναί τα καλύτερα της ζωής του.

— Τι σχεδιάζεις δηλαδή, Γιώργο; 'Η τί περιμένεις που θα σου δώση τη χαρά;

— Ο Φούντας, παρατά τα χειρόγραφα ενός σενάριου, που κρατά στα χέρια μελετώντας τα, και κυττά έξω απ' το ανοιχτό παράθυρο. 'Υστερα δηλώνει:

— Τίποτε το συγκεκριμένο. 'Απλώς αυτό που θέλω είναι πάντα καλύτερο από κείνο που ἤρθε κάποτε.

Συμβολικός ὁ λόγος του. Και ἂν κρίνουμε από τα πράγματα, τού βγῇκε ὡς τώρα ἀληθινός.

— Τόξερα—και φαντάζομαι και σεις θα το θέρατε—τί θα μου ἀπαντήσουν ἡ Κάκια 'Αναλυτή. Είναι γνωστό πως παντρεύτηκε πριν ἀπό λίγα χρόνια την ἡμέρα των Χριστουγέννων ἀκριβώς. Πῶς να την ξεχάσει; Και πῶς τα Χριστούγεννα να μὴ είναι γι' αὐτήν ἡ ὁραϊότερη μέρα τού χρόνου;

— 'Ετσι δὲν είναι, Κάκια;

— 'Ετσι, ἀκριβώς.

Τὸ λέει και τὸ πρόσωπό της ἀκτινοβολεί. 'Ενας ἀνθρώπος ευτυχισμένος. Λίγο τόχτε;

— Ἀντίθετα συναισθήματα νοιώθει αὐτὴ τὴ μεγάλη μέρα ἡ πρωταγωνίστρια τού ἑλαφροῦ μουσικοῦ θεάτρου Ρένα Ντόρ. Μοῦ ἐξομολογήθηκε τὴν αἰτία με φωνὴ που ἔτρεπε ἀπὸ συγκίνηση.

— Θυμάμαι, εἶπε, κάποια Χριστούγεννα, πού δὲν ἴππαχε στὸ σπίτι αὐτὲ γαλοπούλα, οὔτε δέντρο, οὔτε δῶρα. Κι' οὔτε τὸ πιὸ γλυκὸ πρῶμα τού κόρμου: 'Η μητέρα. 'Η μεγάλη μου ἀδερφή μ' ἐπαίρνε στὰ γόνατά της γιὰ νὰ με παρηγορήσει με κανένα μπαλονάκι τῆς δεκάρας.

— Ξεχασέ τα, Ρένα. 'Ασε τὰ παλιὰ κι' ἄς μιλήσουμε γιὰ τὸ τώρα. Τί θα κάνεις φέτος;

— 'Ο, τι και κάθε Χριστούγεννα. Ὁ ἀγοράσω μερικά παιχνίδια και δὰ τὰ μοιράσω στὰ φτωχὰ τῆς γειτονιάς. Μὴ τὸ γράψης όμως αὐτὸ και νομίσουν πὼς κανὼ... ρεκαίλιμα.

— Θὰ τὸ γράψω Ρένα. Εἶσαι ἕνας ἀπ' τοὺς μάγους με τὰ δῶρα. 'Αν βρίσκονταν κι' ἄλλοι πολλοί, ὅ' ἀποκτούσε κάποιο νόημα ἡ μεγάλη νύχτα τῆς Βηθλεέμ.

— Για νὰ ρωτήσω τὴν Τζένη Καρέζη, χρειάζεται νὰ τὴν πάρω στὸ τηλέφωνο στὴν Εὐρώπη, ὅπου παίζει με τὸν θίασό της.

— Γεῖά σου, Τζένη, πῶς τὰ πᾶς;

— 'Οραῖα. Εἶμαι ευχαριστημένη ἀπ' τὴν Βόρεια 'Ελλάδα.

— Αὐτοῦ θὰ βρίσκεισαι τὰ Χριστούγεννα;

— 'Οχι. Θάμαι στὴν Κύπρο. Θὰ δῶσω τὴν «πρεμιέρα» μου στὴ Λευκωσία, τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων.

— 'Ετσι θὰ γιορτάσεις τὴ μεγάλη αὐτὴ μέρα; Παίζοντας θεάτρο;

— Τί ὁραϊότερο ὑπάρχει ἀπὸ αὐτό; Πάντως τὰ Χριστούγεννα θὰ τὰ γιορτάσω τὴν παραμονὴ με τοὺς δικούς μου. Ξέρεις; 'Εχω και τὴν ὀνομαστική μου γιορτὴ.

— Πῶς αὐτό; Χριστίνα σὲ λένε; Νομίζω πὼς αὐτὸ τὸ ὄνομά τὸ εἶχες μονάχα στὴν ταινία σου.

Τὸ σύμμα μεταδίδει τὸ χαρακτηριστικὸ γέλιο τῆς συνομιλήτριάς μου.

— 'Οχι, ἐξηγεί. Τ' ὄνομά μου είναι Εὐγενία. Καὶ γιορτάζω τὴν παραμονή.

— Γιατί τὸ τονίζεις με τόση ἔμφαση;

— Ἀπλούστατα γιατί περιμένω τὰ δῶρα τῶν φίλων μου. 'Εχω ἀφήσει ἀδεία τὴ θέσι τους στὸ Χριστουγεννιάτικο δέντρο.

— Τί δῶρα προτιμάς, ἀκριβώς;

— Μὰ τὰ ἀπλά. Μπιμπλό και χρυσές κλωστές γιὰ τὸ δέντρο.

Δυὸ παιδιά παίζουν στὸ πάρκο: 'Ο πρῶτος, ἕνας πιτσιρικάς, κι' ὁ δεύτερος ὁ Γιώργος Φούντας, πού τὸν προσφέρει ἕνα Χριστουγεννιάτικο παιχνίδι.

τῶν ἀθλητῶν μας

οἱ πρωταγωνιστές κι' οἱ πρωταγωνίστριές μας

— 'Ο Μιχάλης Νικολινάκος λογαριάζει νὰ περάσῃ τὰ Χριστούγεννα σ' ἕνα παραθαλάσσιο χωριό. 'Ελπίζει νὰ γιορτίξῃ αὐτὴ τὴ μέρα, ἔτσι ὥστε νὰ μείνῃ μέσα στὸ χειμωνιάτικο δωμάτιο τού σπιτιοῦ, κοντὰ στὸ τζάκι, ψήνοντας «λαλάγκια» (ἕνα εἶδος πινακίτες πού συνήθιζαν στὰ χωριά τῆς Μάνης, ἀπὸ ὅπου κατὰγεται ὁ ἴδιος).

— Εἶναι πολὺ νόστιμα, ἐξηγεί. 'Ιδίως ὅταν παρὰ νὰ προστεθοῦν στὴν «παρεούλα».

— 'Οσοί φίλοι του ἀμφιβάλλουν, δὲν ἔχουν παρὰ νὰ προστεθοῦν στὴν «παρεούλα». Αὐτοὶ θὰ θέλουν τὸ κρασί κι' ὁ Μιχάλης τὰ «λαλάγκια».

— Ἀντίθετα ἀπὸ ὅ, τι συμβαίνει στοὺς περισσότερους ἀνθρώπους, στὴ Βέρα Ζαβιτσιάνου, τὴν νεαρὴ πρωταγωνίστρια τού θεάτρου 'Αθηνῶν, τὰ Χριστούγεννα ἀντὶ χαρᾶ, φέρνουν μελαγχολία. Κι' αὐτὸ γιὰ τὴν θυμᾶται τὰ μαῦρα Χριστούγεννα, πού περνοῦσε στὰ χρόνια τῆς Κατοχῆς.

— Ήταν δὲν ἦταν ἑπτὰ χρονῶ τότε ἡ Βέρα, ἀκόμα τὴν μεγάλη δηλαδή, γιὰ νὰ θυμᾶται πῶς ἡ οἰκογενεία της δυστυχούσε, ἐνῶ στοὺς δράμους οἱ κατακτητὲς Γερμανοὶ περνοῦσαν γελώντας και τραγουδώντας.

— Ἀπὸ τότε, κάθε Χριστούγεννα, ὁμολογεί ἡ Βέρα Ζαβιτσιάνου, προσπαθῶ νὰ τὰ περῶ μετὰ σὲ ἐγκάρδια ἀμύσηφια, χωρίς ἐπισημοῦτες, κοντὰ στοὺς ἀνθρώπους πού ἀγαπᾶ και μ' ἀγαποῦνε.

— Ἀν ἡ Βέρα Ζαβιτσιάνου προτιμᾷ τὰ ἀπλά Χριστούγεννα, ὁ Ὁρέστης Μακρῆς, ὁ αἰώνιος «μεθυσμένος» πρωταγωνιστὴς τού ἑλαφροῦ θεάτρου δὲν τὰ συμπαθεῖ καθόλου, — «ἀπλῶς οὔτε και ἐσθίεται».

Αὐτὸ τοῦλάχιστο μοῦ δήλωσε πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες στὸ καμαρίνι τού θεάτρου «Ἀκροπόλ», λίγο πρὶν βγῇ στὴ βραδυνὴ παράστασι.

— Γιατί αὐτὴ ἡ... παραξενιὰ Ὁρέστη;

— 'Ο κ. Μακρῆς εἶναι πολὺ εὐχάριστος και ὁμιλητικὸς συνομιλητής.

— Νὰ σοῦ πῶ, Ὁρέστης ἐξέρει τὸ βράδυ τῶν Χριστουγέννων ἐνῶ παρᾶστασι. Τὸ λοιπὸν, πᾶν νῆμα ἑλαφρὸν τῶν στομάχων, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ «παίζω», 'Ελαφρὸν, δηλαδή, δίχως φαί, δίχως κρασί. Πῶς νὰ γιορτάσεις τέτοια... λὶτὰ Χριστούγεννα;

— Νὰ πηδῇ, κυρ' Ὁρέστη μου, αὐτὴ τὴ μέρα. Νὰ εὐφρανθῇ ἡ ψυχούλα σου. Κάνε και μιὰ ἐξάιρεσι.

Κοινὰ τὸ δάκτυλο ἀπαγορευτικὰ.

— Ἀδύατον.

— Γιατί;

— Γιατί, ὡς πῶς, πῶς θὰ μπορέσω στὴ σκηνὴ νὰ κάνω σωστά τὸν... μεθυσμένο;

— 'Ο Ντίνος 'Ηλιόπουλος, κατὰλαμβάνεται ἐξ ἀπῆνης με τὸ ερώτημα «πῶς θὰ περάσῃ τὰ Χριστούγεννα».

— Γιατί, Ντίνο; Εἶναι τόσο δύσκολο ν' ἀποπνήσῃ;

— Δύσκολο εἶναι. Συμῆθως δὲν ἔξω ποτὲ τί ἐτέεται ἡ ἐπιούσα. 'Εκείνο πού ἔξω μονάχα, εἶναι ὅτι τὰ Χριστούγεννα θὰ τὰ περάσω ἐμόνος.

— Ἀς ἐλπίσουμε, Ντίνο, ὅτι θάσαι «διπλὸς» στὰ μεθεπόμενα Χριστούγεννα.

— Ἀφῆναι τὸ κραγιόνι και σπκῶναι τὰ χέρια.

— Πά, πά, πά. Μονός. Μονός και τού χρόνου. Εἶναι τὸ μόνον πρᾶγμα πού ἔξω γιὰ τὰ Χριστούγεννα.

— Τὸ ἀντίθετο συμβαίνει με τὸν Διονύση Παπανικολάου.

— 'Ο Μίμης Φωτόπουλος ὀνειρεύεται νὰ «κάσασα» ὅλη τὴ μέρα τῶν Χριστουγέννων στὸ σπίτι του. 'Εν τούτοις δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ πραγματοποιήσῃ ἐντελῶς τὴν ἐπιθυμία του. Κάποιο σενάριο θὰ βρεθῇ, πού πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ τὸ διαβάσῃ.

— Θάσαι «διπλὸς» ἐστὶ Διονύση, τὰ Χριστούγεννα.

— Δὲν φαντάζομαι, νὰ προλάβω γιὰ τὰ φετινά. Τού χρόνου όμως...

— Ἀπλῶς ἐνέει τακτοποιήσει τὸ ζήτημα, ἔ; Μιλᾷς με τόση σιγουριά.

— Δὲν τὸ ἔχω τακτοποιήσει ὁλόκληρο.

— Ἀπλῶς;

— Ἀπλῶς ἐπὶ τού παρόντος βόηκα μόνον στὴν σκηνή. Τὸ ἄλλο μιστὸ τού «διπλοῦ» ἐπιφυλάσσεται νὰ τὸ βρῶ ἀργότερα.

— 'Η 'Ελσα Βεργῇ θὰ κάμῃ Χριστούγεννα φέτος στὴν 'Αθήνα με τοὺς δικούς της και τοὺς στενοὺς συγγενεῖς της. Ἀντιπαθεῖ φοδερὰ τὴς Χριστουγεννιάτικες ἐκδρομές, και τὰ ταξίδια αὐτὴ τὴ χρονιάδα μέρα.

— 'Η 'Αθήνα εἶναι ὅ, τι χρειάζεται, γιὰ νὰ περάσῃ κανεὶς ὁραῖα Χριστούγεννα, λέει. 'Εν τούτοις...

Μιὰ ὁμολογία πού ἔρχεται νὰ διαψεῦσῃ τὰ λόγια της και νὰ δείξῃ ὅτι οἱ ἀντινομίες εἶναι οἱ πιὸ ὁραῖες πραγματικότητες στὴ ζωὴ.

— 'Ιδού: 'Η 'Ελσα τὰ ὁραϊότερα Χριστούγεννα τῆς ζωῆς της τὰ γιορτάζει ἐξῶ ἀπὸ τὴν 'Αθήνα και συγκεκριμένα, στὴ Σαλαμίνα τὸ 1957, μαζὶ με τὰ φτωχάπαιδα τού νησιοῦ, στὰ ὅποια παρουσιάσει ἕνα γερούμενο καλλιτεχνικὸ πρόγραμμα.

Τὸ κοουδὸνι γιὰ τὴν ἑναρξί της παραστάσεως ἔχει χτυπήσει τρεῖς φορές. Ὁ μηχανικός σκηνῆς ἔχει σπκῶσει τὴν αὐλαία, ἀλλὰ ἡ κ. Κατερίνα καθυστερεῖ γιὰ δυὸ λεπτά, γιὰ νὰ πληροφορήσῃ τοὺς ἀναγνώστες και τὴς ἀναγνώστριες τού «Θησαυροῦ» ὅτι...

— Χριστούγεννα ἴσον θεάτρο. Σὰν κάθε μέρα, σὰν πάντα. Θὰ περάσω τὸ Χριστουγεννιάτικο βράδυ ἐδῶ, πού με ἠλέπετε, πάνω στὴ σκηνή. Καὶ πιστέψτε με, πῶς θάμαι τὸ καλύτερο πρᾶγμα πού θὰ μπορούσα νὰ κάνω αὐτὴ τὴ μεγάλη νύχτα, πού εἶδε τὸ φῶς τού κόσμου ὁ Θεάνθρωπος.

Και μιὰ φωνὴ πονεμένη. Ἀνῆκει στὴ Σπεράντα Βοσνᾶ.

— Τὰ Χριστούγεννα εἶναι γιὰ μένα, μέρα

θλιθεῖ, μοῦ εἶπε.

Τί λόγος!

— Γιατί τὸ λες αὐτό. Σπεράντα: 'Εστὶ πού ὅλες τίς μέρες τού χρόνου εἶσαι μιὰ γερούμενη γυναῖκα;

Τὰ μάτια της γεμίζουν σκίες.

— Τέτοια μέρα, ἀπαντᾷ ἔχουμε ἀπ' τὸν

— Ἀλίκη Βουγιουκλάκη: «Θυμάμαι τὸν κ. μὲρ πού ἦμουν παιδί και περνοῦσα τὰ Χριστούγεννα διαβάζοντας χριστουγεννιάτικα δέντρα. Μπορεῖ όμως κανεὶς νὰ μείνῃ γιὰ πάντα παιδί;»

κόσμο ἡ μαρούλα μου. Πῶς νὰ ξεχάσω τέτοιο χτύπημα; 'Ηταν ἡ πιὸ θλιμένη μέρα μου!

Τὴν ἔρευνά μας κινεῖ ὁ Μίμης Φωτόπουλος. Τὸν βόηκα στὸ καμαρίνι του κι' ὅταν τὸν ρωτήσῃ σκετικῶς, τὸ πρόσωπό του φωτίζεται ἀπὸ χαρά:

— Πῶς θὰ περάσω τὰ Χριστούγεννα; Μιὰ... στὸ σπίτι μου στὸ Μαρούσι, με τὴ γυναῖκα μου και τίς δυὸ κορούλες μου. Θὰ τὴν ἀράξω κοντὰ στὸ τζάκι και...

— Θὰ κασάσασαι, ἔ;

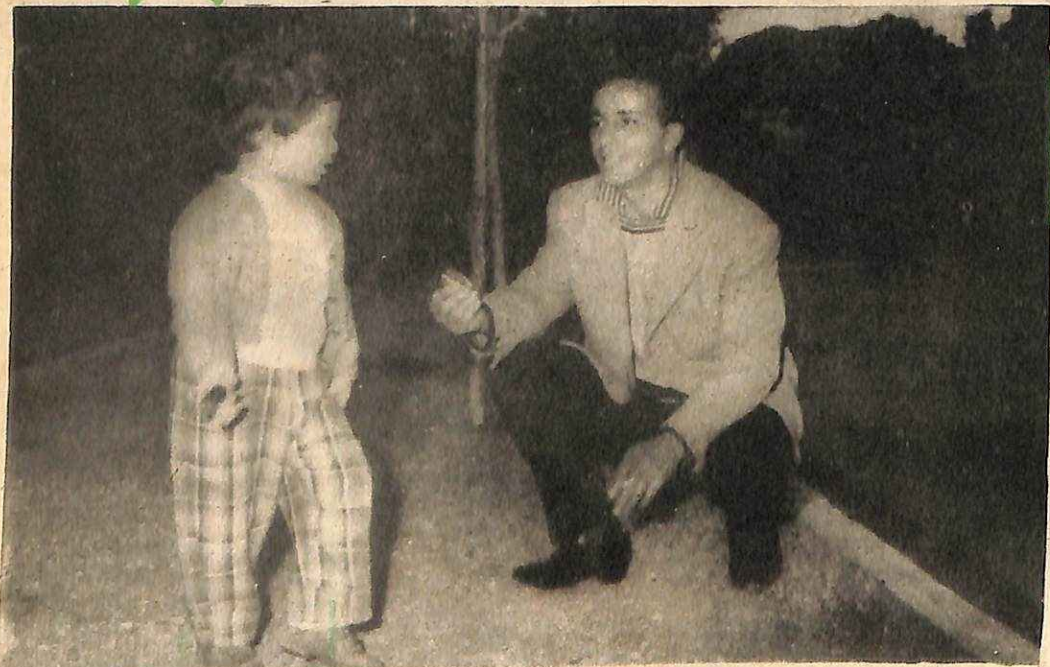
Νεῖναι καταρατικά.

Εἶναι ἡ πιὸ ὁραῖα ἀπάντησι πού πήρα. Καὶ, ἐδῶ πού τὰ λέμε σὰς τὴν σκηνή, ὅταν τοὺς μάγους νὰ περνοῦν μετὰ στὴ νύχτα κρατώντας στὰ χέρια τοὺς τὸν νοσοῦ, τὴν σμύρνα και τὸν λιθῶν. Ἀφῆστε τοὺς βοσκούς νὰ ἀνταλτοῦν κοντὰ στὴ φῶσφι και τὸν λαμπρὸν ἀστὲρα νὰ σελοῦν τὸν οὐρανόν.

— Ἀφῆστε και τὴν συμβία σας νὰ παιδεύεται στὴν κουζίνα με τὴ γαλοπούλα, ἐνῶ τὰ παιδιά θὰ γυμνοῦν τὴν πόρτα, γιὰ νὰ ἐτά ποῦνε.

— Ἐσεῖς ν' ἀπλῶστε τὴν ἀριδα σας στὸ ντιβάνι και νὰ κασάσασαι. Εἶναι πολὺ στὴν πυρετώδη ἐποχὴ πού ζῶμε, νὰ ξεκουραστῇ κανεὶς μιὰ μέρα τὸ χρόνο;

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ο Σαμπρενάρ κι' η γυναίκα του μέινανε κοντά στη μπιτέρα, που κρατούσε τὸ μωρό της στὴν ἀγκυλιά της...

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

δήμαρχο καὶ τοῦ πήρα τὴν ὑπόσχεσι πὼς θὰ τὴν ἐδίωχνε.
»Κι' ὅμως, ὄχι μόνο δὲν ἱκανοποίησε τὸ δικαιο αἵτημά μου, ἀλλὰ—ὅπως πληροφορήθηκα πρὶν ἀπὸ λίγο—ἀρχισε... γὰ ἐπισκέπτε-
ται τὴν ἀλήτισσα! Καὶ δὲν εἶν' ὁ μόνος. Τὸ ἴδιο κάνουν ὅλοι οἱ μέχρι σήμερα σοδαροὶ καὶ ἐντιμοὶ οἰκογενεϊάρχες: ὁ γιὰτρός Μπυρώ, ὁ φαρμακοποιὸς Μασόν, οἱ χωροφύλακες, ὁ δι-
κηγὸς Ρεμπέ, ὁ κτηματίας Σαμπρενάρ, ὁ κλητῆρας Μιγκάν, καὶ πολλοὶ ἄλλοι! Τους εἶ-
δα μὲ τὰ μάτια μου νὰ μπαίνουν ἐκεῖ μέσα!
Οἱ κύριες, ἐκπληκτικὲς καὶ πειραγμένες, ἀρ-
χισαν νὰ μιλοῦν ὅλες μαζί.
—'Αγαπητὲς μου, φώναξε πάλι ἡ κ. Βα-
λανσέ. Δὲν ἔχουμε δικαίωμα νὰ παρακολου-
θῶμε τὴν θεία λειτουργίαν, τὰ μεσάνυχτα,
ἀν δὲν ἀπαλλάξουμε προηγουμένως τὴν πόλιν
μας ἀπ' τὸ βρωμερὸ κακίνωμα! Τὸ Θεῖον
Βρέφος πρέπει νὰ μᾶς βρῇ ἀγνούς καὶ καθα-
ρούς! Ἀφοῦ, λοιπόν, οἱ ἄντρες μᾶς ἐδάσαν
τὴν προστάγες τῆς ἡθικῆς, εἶναι καθήκον
μας νὰ πάρουμε ἐμεῖς τὴν πρωτοβουλίαν.
»Θὰ πᾶμε στὸ χαμόσπιτο, θ' ἀπαξώμε
αὐτὴ τὴν παληογυναικᾶ, θὰ τὴ σύρουμε ἐξώ
καὶ θὰ τὴ δώσουμε, ἐτσι πού νὰ μὴν ξα-
νατολήσῃ νὰ πατήσῃ τὸ πόδι της στὴ
Μπουργκβίλ!
—Ναί!... Ναί!... ἀπάντησαν ὅλες.
Κι' ἀκολούθησαν τὴν ἀσχηπὴ τους. Περπα-
τοῦσαν ἀγριεμένες στὸ χιονισμένον δρόμο,

Ἀλήτισσα

Ἡ ἱστορία ἀρχισε μιά βδομάδα πρὶν ἀπ' τὰ Χριστούγεννα, ὅταν ἡ κ. Βαλανσέ μπήκε σὰν σίφουνας στὸ γραφεῖο τοῦ ἀντρα της, τοῦ δημάρχου τῆς καμπούλεως Μπουργκβίλ.

—'Αγαπητέ μου, συμβαίνει κάτι τὸ τρομε-
ρό! τοῦ φώναξε, ἐξαλλή. Ξέρεις καλὰ πόσες
προστάσεις ἔχουμε κάνει γιὰ νὰ σώσουμε τὴ
μικρὴ μας πόλιν ἀπ' τὴν ἀνηθικότητα. Κλεί-
σαμε τὰ κοιμητάρια, ἀπαγορεύσαμε τὴ λητεια-
νιά, δώσαμε τοὺς ἀλήτες... κι' ἐγὼ, προσωπι-
κᾶ ὁργάνωσα μιά ἐπιτροπὴ κυριῶν γιὰ τὴ λο-
γοκρισίαν τῶν φίλων. Ἐ λοιπόν, συμβαίνει τὰ-
ρά κάτι πού ἀπειλεῖ νὰ καταστρέψῃ τὸ ἔργο
μου! Στὴν εἴσοδο τῆς πόλεως, στὸ ἐγκατα-
λελειμμένον χαμόσπιτο πού βρίσκεται δίπλα στὸ
κτίμα τῶν Σαμπρενάρ, ἐγκαταστάθηκε μιά
γυναίκα!

—Ποιά; ρώτησε ὁ δήμαρχος, δυσανεπι-
μέτος πού τὸν εἶχαν ἀνησυχήσει.

—Μία ἀγνωστὴ! Τὴ νύχτα τῆς περασμέ-
νης Πέμπτης, χτύπησε τὴν πόρτα τῶν Σαμ-
πρενάρ καὶ τοὺς ζήτησε ἀστυλ. Ἐκεῖνοι, σὰν
λογικὸι ἄνθρωποι πού εἶναι, τὴ βόισαν καὶ
τὴ διώσαν με τὴς κλωστίες. Πῆγε τότε καὶ
χάθηκε στὸ ἀδειο κα'σπιτο.

—Μὰ αὐτὸ εἶναι σχεδὸν ἐρετίσι!
—Τὸ ξέρω... Σκέψου τὴν ἀλήτισσα πρέπει
νάναι, γιὰ νὰ μὴν ἐκεῖ!... Μοῦ εἶπαν μάλι-
στὰ πὺς εἶδαν κάποιον σωφὸ περαστικὸν
καμινιόν καὶ τὴν ἐπισκέπτανται καὶ νὰ μέ-
νουν μαζί της πάνω ἀπὸ μιά ὥρα... Καταλα-
βαίνει, ἔ; Πρέπει νὰ τὴ δώσουμε ἀμέσως!

—Ὁ δήμαρχος δὲν εἶχε βεβαιωθῇ γιὰ τὴν κα-
κὴ διαγωγή της ἀγνωστῆς. Ἀλλὰ δὲν εἶχε
καμμιὰ διαθέσι νὰ τσακωθῇ με τὴν γυναίκα
του... Κάλεσε λοιπόν τὸν Μιγκάν, τὸν κλητῆρα
τῆς δημοχίας, καὶ τὸν διατάξε νὰ πᾶν στὸ
χαμόσπιτο καὶ νὰ ὑποχρῶσῃ τὴν γυναίκα νὰ
φύγῃ. Ὁ Μιγκάν—πού εἶχε ἀκούσει τὴς φωνῆς
τῆς κ. δημάρχου κι' ἦταν καταπονημένος
στὴν ὑπόθεσι—ἐτρεξε πρὸς αὐτὴ νὰ ἐκτέλεσῃ
τὸ καθήκον του.

Βρῆκε τὴν πόρτα τοῦ χαμόσπιτου ἀνοιχτὴ
καὶ μπήκε μέσα. Τὸ μοναδικὸν δωματίον ἦταν
κατασκότεινο. Μιά γυναικεία φωνὴ ἀκούστη-
κε, ἀπ' τὴ γωνία;

—Τί θέλετε;
Ὁ Μιγκάν δὲν ἔβλεπε αὐτὴν πού μιλοῦσε,
μὰ κατὰλαβε πὼς θάταν ἡ ἀλήτισσα.

—Νὰ φύγῃς ἀμέσως ἀπὸ δῶ! τῆς εἶπε
αὐστηρά. Διὸ σὲ θέλουμε στὴν πόλιν μας.

—Εἰμαι πλῆγισσμένη στὸ κρεβάτι, τοῦ
ἀπάντησε ἡ ἀγνωστὴ, καὶ καμμιὰ διαταγὴ δὲ
μπορεῖ νὰ μὲ σπῇ.

Ὁ Μιγκάν σκυφθὲς νὰ πῶν κοντὰ της καὶ
νὰ τὴ βγάλῃ ἐξω με τὸ ζόρι. Μὰ ἦταν τόσο
ἐνάντετος, πού ἡ λέξι «κρεβάτι» καὶ μόνον τὸν
τράβηξε. Ὡς ἡ ἀλήτισσα νὰ μὴ φοροῦσε τὰ
ροῦχα της!... Ἀ, πᾶ, πᾶ, δὲ θὰ τὴν πλησίαζε!
—Θὰ πᾶν νὰ φωνάξω τοὺς χωροφύλακες,
τὴ φοβέρισε.

—Νὰ πᾶτε. Μὰ οὔτε κι' αὐτοὶ θὰ κατα-
φέρουν νὰ με σηκώσουν! δὴλῶσε ἡ γυναίκα.

Ὁ κλητῆρας ἐτρεξε στὴν πλατεία, ἐξω φρε-

νῶν, κι' ἐξήγησε στοὺς δυὸ χωροφύλακες πού
συνάντησε, τί συνέβαινε. Ὑστερα γύρισαν κι'
οἱ τρεῖς στὸ χαμόσπιτο.
—Ὅταν δῶσαν στὴν πόρτα, ὁ Μιγκάν τοὺς
ᾄφισε νὰ μᾶς μέσα, κι' αὐτὲς περίμενε,
σίγουρος πὼς θὰ τὴν πετροῦσαν ἐξω.
Μὰ ἡ ὥρα περνοῦσε, κι' ὁ κλητῆρας δὲν ᾄ-
κουγε οὔτε καν φωνῆς.
—Τί γίνεται λοιπόν; φώναξε.
Ὁ ἕνας χωροφύλακας ἐξπρόβαλε στὴν
πόρτα.
—Σοῦτ'! τοῦ εἶπε αὐστηρά. Μὴν κάνῃς θό-
ρυβο καὶ τὴν ἐμπήσεις!...

—Δὲ μπορῶ ν' ἀνεχθῶ τὴν παρουσίαν αὐ-
τῆς τῆς παληογυναικᾶς δίπλα στὸ σπιτί μας!
δήλωσε κατηγορηματικᾶ ἡ κ. Σαμπρενάρ
στὸν σύζυγόν της. Ἀν εἴσαι ἄντρας, θὰ πᾶς
ἀμέσως νὰ τὴ διώξῃς. Δὲ θέλω νὰ μᾶς χαλά-
σῃ τὴ χρῆστουγεννητικὴ γιορτὴ μας...
Ὁ κ. Σαμπρενάρ τὴν κτύπησε. Ὅταν τὴν
εἶχε παντρευθῇ, ἐδῶ καὶ 20 χρόνια, δὲν ἦταν
ἐτσι, πρόωρα γερασμένη, δίκως τὴν παραμι-
κρὴ χέρι. Τώρα, ἡ σκληρὴ δουλειὰ στὰ χωρά-
φια δὲν εἶχε ἐξερᾶν μόνον τὸ θέμα της, ἀλλὰ
καὶ τὴν καρδιά της. Τώρα πιά ἦταν πλούσιον,
ἀλλ' ἡ ζωὴ της δὲν εἶχε κανένα περιεχόμενον.
Ἀν εἶχαν τουλάχιστον ἕνα παιδί!...

Ὁ Σαμπρενάρ ἐνοίωσε ἕνα βουδὸ θυμὸ νὰ
φουσκώσῃ τὸ στήθος του.
—Θὰ πᾶν! εἶπε, κι' ἐνοίᾳ σου, τὸ πρωῒ
δὲ θὰ τὴν βρῇ στὴν πόλιν μας.

—Εἰμί! τσιρίει ἡ κ. Βαλανσέ. Θέλω νὰ
πιστεῖς πὼς δὲ φταῖς ἐσύ, ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἀλή-
τισσα, βρίσκεται ἀκόμη στὸ χαμόσπιτο.
—Πᾶς! ἔκανε ὁ δήμαρχος. Πρὶν ἀπὸ πέν-
τε μέρες διάταξαι τὸ Μιγκάν νὰ τὴ διώξῃ. Εὐ-
τυχῶς γι' αὐτὸν πού συμβαίνει νὰ λείπῃ...
Θὰ πᾶν μόνος μου νὰ τὴν κυνηγήσω.

Τέντασε τὸ κοντοχοντρο κορμί του καὶ
βγήκε ἀπ' τὸ γραφεῖο με ἄγριο ὕφος.

Κυρίες μου, ἂν σᾶς ἐσοῦνται ἀπ' τὰ
σπιτία σας, παραμυθῇ Χριστουγέννων, καὶ
σᾶς ἀνῶντουν ν' ἀφίστετε στὴ μέση τὰ γλυ-
κὰ πού φτιάνατε, τῶκανα γιὰτὶ μᾶς ἀπειλεῖ
ἡ κ. Βαλανσέ. Ἡ ἀνηθικότης προσωποποι-
μένη ἐτρεψε τὸ ἄντρο της στὴν πόλιν μας.

»Φαίνεται πὼς οἱ ἄντρες μᾶς τρελλάθηκαν!
Ὅπως δὲ ἔρετε, στὸ ἐγκαταλειμμένον χαμό-
σπιτο ἐγκαταστάθηκε πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες
μιά παληογυναικᾶ. Ἀμέσως εἰδοποίησα τὸ

κουνώντας τὴς ὀμπρᾶλλες τους—κι' ὅσες δὲν
εἶχαν ὀμπρᾶλλες κόβανε βίτσες ἀπ' τὰ πλαγι-
νὰ δέντρα. Ὁ θυμὸς κι' ἡ παγωνιά εἶχαν ρο-
δίσει τὰ κιτρινωπὰ τους μάγουλα κι' ἔκα-
ναν τὰ θόλα τοὺς μάτια ν' ἀποράφτουσαν.
Ὅταν πλησίασαν στὸ ἐρειπωμένον σπιτί, ἡ
κ. Βαλανσέ τὴς διέταξε νὰ προχωρήσουν ἀδύ-
ρως, γιὰ νὰ μὴ τοὺς ἐξοφῇ τὸ θυμὸ τους.
Ἐκεῖνη πρῶτῃ ἐπαιρξε τὴν πόρτα καὶ μπήκε.

Τὸ θέμα πού ἀντίκρουσε, τὴν ᾄφισε ἀναυ-
δῆ. Τὸ δωμάτιον φωτιζόταν ἀπὸ ἕνα σωρὸ
λάμπες καὶ κεριὰ. Ὅλες οἱ ἀντρικὲς προσώ-
πικότητες τοῦ τόπου βρισκόνταν ἐκεῖ. Ὁ φαρ-
μακοποιὸς κουβαλοῦσε ἕνα κουβά, πού ἀχνί-
ζε. Ὁ δικηγόρος ξετύλιγε ἕνα ἄσπρον παπῖ,
Ὁ γιὰτρός, με τὴ μπλούζα τῆς δουλειᾶς του,
συγυρίζε τὰ ἐργαλεῖα τοῦ στήν τσάντα του.
Οἱ δυὸ χωροφύλακες κι' ὁ Σαμπρενάρ ἐτοι-
μαζαν κάτι σὲ μιά γκακιόρα.

Τέλος, δίπλα στὸ «κρεβάτι» ὅπου κειτόταν
μιά νέα γυναίκα με γλυκὸ καὶ κουρασμένον
πρόσωπο, στεκόταν ὁ ἴδιος ὁ δήμαρχος καὶ
κρατοῦσε ἀδέξια στὴν ἀγκυλιά του ἕνα ζων-
τανό, κλαψιάρικο δειματάκι.
Ὅλες οἱ καταπορημένες τῆς ἡθικῆς κύττα-
ζαν τοὺς ἄντρες τοὺς με γουρλωμένα μάτια.

Κυρίες μου... ἀρχισε διατακτικᾶ ὁ δή-
μαρχος. Ξέρω ὅτι, βάπτεψε νὰ δώσουμε αὐ-
τῇ τὴν γυναίκα... Ἀλλὰ δὲν ἦταν δυνατό νὰ
τῆς φερθῶμε τόσο σκληρᾶ, ὅταν μάθαμε πὼς
θὰ γινόταν ὑπὲρ! Δὲ σᾶς εἶπαμε τίποτα,
γιὰτὶ φοβηθήκαμε μήπως σᾶς τύφλωνε ὁ θυ-
μὸς καὶ δὲ δεχόσαστε νὰ μᾶς βοηθήσετε...
—Ἀντίθε! φώναξε ἡ κ. Βαλανσέ. Πᾶς τὸ
κρατᾶς ἐτσι τὸ μωρό;

—Δώστε τὸ μου ἄμεσα, εἶπε ἡ κ. Σαμ-
πρενάρ.

Ἦρε τὸ μικρὸ πλασματάκι καὶ τσούφισε με
συγκίνησι στὴν ἀγκυλιά της. Πόσα χρόνια
λαχταροῦσε νὰ σφίξῃ ἐτσι ἕνα μωρό!...
—Τί λές, τὸ κρατᾶμε; τῆς μουρμούρισε
στ' αὐτὴ ὁ ἀντρας της. Ἡ μπιτέρα του μπορεῖ
νὰ μείνῃ μαζί μας, νὰ σὲ βοηθήσῃ...
Οἱ ματιές τους συναντήθηκαν, γεμάτες
τυφερότητα καὶ καταπόνησι.

Οἱ καμπάνες τῶν Χριστουγέννων πλημύ-
ρισαν με τοὺς κρουστικὸν ἦχους τοῦ τὸν
ἄερα. Ὁ δήμαρχος ἔκανε νόημα, κι' ὅλοι βγή-
καν ἀδύρως ἀπ' τὸ δωμάτιον.

Μόνον ὁ Σαμπρενάρ κι' ἡ γυναίκα του μέ-
ινανε, σκυμμένοι πάνω ἀπ' τὸ κρεβάτι τῆς ὑπ-
τέρρας, πού κρατοῦσε στὴν ἀγκυλιά της τὸ
μωρό της, χαμογελώντας ἀπὸ εὐτυχία...

ΠΟΛ ΒΙΑΛΑΡ

ΠΕΡΝΩΝΤΑΣ ΤΗ ΜΑΓΧΗ

—ΘΑΧΟΥΜΕ καλὸ ταξίδι;
—Χμ... Δὲν ἀποκλείεται νὰ κουνηθῶ-
με λιγάκι.

—Λένε πὼς ἡ διάβασι τῆς Μάγχης εἶναι
φοβερή...
Ὁ ἄγγλος ναῦτης στράβωσε τὸ μακρὸ
του σαγόνι κι' ἔκανε μιά ἀστεία γκριμάτσα,
ποῦδεῖε καιρικὸ τὸ κόκκινον πρόσωπό του, με
τὴν ἀνασχηκτὴ μύτη καὶ τὰ γαλὰνὰ χάντρινα
ματάκια.

—Φοβόσαστε τὴ θάλασσα;
—Ὀχι, γέλασαν οἱ δυὸ κοπέλλες. Εἴμα-
στε κι' ἐμεῖς ἀπὸ τόπο θαλασσινὸ. Ἑλληνι-
δες...

—Ὅου... Ἑλληνίδες! εἶπε τὸ Ἑγγλεζάκι.
Καὶ τοὺς ἀράδεισε μερικὲς ἑλληνικὲς λέ-
ξεις πού ἤξερε.

Σὲ λίγο τὸ ὠραῖο βαποράκι ξεκίνησε, ἐγ-
καταλείποντας τὸ Καλαί. Ἡ θάλασσα, χωρὶς
νὰ εἶναι ταραγμένη, εἶχε κάπως ἄγρια ὄψη,
γκρίζα, κάτω ἀπὸ ἕνα ἥλιο περῶν. Τὸ ρεύ-
μα ἦταν ἀρεκτὰ δυνατὸ, κι' ὅταν βρέθηκε τὸ
βαποράκι στὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα, ἀρχισε τὸ
κούνημα.

—Τὴν τρέω αὐτὴ τὴ διάβασι τῆς Μάγ-
χης, εἶπε ἡ Ρίτα Πλαντὴ στὴ Νέλλη Παπαδο-
πούλου, τὴ φίλῃ της.

—Γιατί; γέλασε ἡ Νέλλη. Καλὰ πᾶμε.
Δὲν περᾶει πού κουνιόμαστε λιγάκι.

—Πιάσε τὰ χέρια μου, εἶναι παγωμένα.
—Ζαλίζεσαι;

—Ὀχι, φοβάμαι.

—Ἐ, ὄχι δᾶ. Δὲ θὰ βουλιάζουμε, εἶπε ἡ
Νέλλη αἰσιόδοξα. Δὲ βουλιάζουν ἐτσι τὰ βα-
ποράκια.

—Δὲν ξέρω... δὲν ξέρω Ρίτα, γιὰτὶ μ' ἔ-
πιασε ἑαφικὰ αὐτὸς ὁ φόβος. Σφίχτηκε ἡ ψυ-
χή μου. Σὰν νάχω κακὸ προαίσθημα...

—Μπᾶ σὲ καλὸ σου, ἔκανε ἡ Νέλλη γε-
λώντας. Ἐγὼ εἶμαι ἐνθουσιασμένη. Καὶ τὸ ξέ-
ρεις πολὺ καλὰ, ὅτι ἐπρεπε νὰ συμβαίῃ τὸ
ἀντίθετο. Ἐσύ ἐπρεπε νὰ πετᾷ ἀπὸ τὴ χα-
ρά σου. Γιὰ σκέψου πού πᾶς ἐσύ καὶ πού πᾶω
ἐγὼ...

Πέρασε ἡ Ρίτα τὸ χέρι της στοὺς ὤμους
τῆς φίλης της.

—Εἰμαι τελλή, γέλασε. Ναί, πρέπει νὰ
εἶμαι εὐτυχισμένη, Νέλλη, κι' εἰμαι. Εἰμαι
στ' ἀλήθεια εὐτυχισμένη. Ἀλλὰ καὶ φοβισμέ-
νη. Δὲ φαντάζεσαι πόσο φοβάμαι.

—Τὸ ἀγνωστο;

—Ὀχι. Τὸ ἀγνωστο δὲ μπορῶ νὰ σοῦ πῶ
ὅτι με φοβίζει. Δὲν ἔχω τὴν ἐντύπωσι πὼς
πᾶω στὸ ἀγνωστο. Νομίζω ἴσα-ἴσα πὼς τὸν
γνωρίζω χρόνια τὸν Ἀλεξάνδρου.

—Μὰ ἀνταλλάσσει ἀλληλογραφία ἕνα ὁ-
λόκληρον χρόνον.

—Ναί, ἕνα ὁλόκληρον χρόνον. Δὲν ἦταν καὶ
λίγο. Τὸν ξέρω.

—Ξέρεις ὅτι σὲ περιμένει με λαχτάρα. Ξέ-
ρεις, Ρίτα, ὅτι σὲ λίγες ὥρες θὰ εἶσαι ἡ πιὸ
εὐτυχισμένη κοπέλλα τοῦ κόσμου.

—Ἀν θέλῃ ὁ Θεός.
—Ἀν θέλῃ ὁ Θεός. Ἀλλὰ θὰ θέλῃ, Ρίτα.
Ἀρχίσουμε τὴ ζωὴ μας με λύπη, κι' ἐσύ κι' ἐγώ.
Καὶ βλέπεις ὅτι ὁ Θεὸς θέλησε ἐσὺ νὰ
βγῇς γρήγορα ἀπὸ τὰ βάσανα.

—Ποῦ ξέρεις κι' ἐσύ, Νέλλη;
—Ἐγώ; ἔκανε ἡ κοπέλλα με πικρία. Ξέρω
πολὺ καλὰ. Πᾶν νὰ ἐργαστῶ σὰν ὑπηρετρία
σὲ μιά ἑλληνικὴ οἰκογένεια. Τί ἄλλο θέλεις νὰ
ἔξω;

—Εἰμαι σίγουρη πὼς θὰ εἶναι προσωρινὸ
αὐτό.

—Ἀχ, καὶμένη Ρίτα, δὲν ἐλπίζω πιά. Ἡ
καλὴ μέρα φαίνεται ἀπὸ τὸ πρωῒ...

—Τότε κι' ἐγὼ δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζω.

—Εἰς εἰς ἄλλο.

—Γιατί; Ὡς τὰ προχθὲς ἴδια ἦταν ἡ ζωὴ
μας. Δὲν ἀνατραφεθήκαμε κι' οἱ δυὸ μας στὸ
Ἀμφιλέιο; Δὲν εἴμαστε κι' οἱ δυὸ μας πη-
διά χωρὶς γονεῖς; Ὅσο ξέρεις ἐσύ ποῖος ἦ-
ταν ὁ πατέρας σου, ποῖα ἡ ὑπέρα σου, τό-
σο ξέρω κι' ἐγώ. Βλέπεις, καλὴ μου, οἱ γο-
νεῖς μας, μᾶς ἔκαναν τὴν ἴδια περιποίησι καὶ
στὶς δυὸ. Πρὶν ἀνοίξουμε καλὰ-καλὰ τὰ μάτια
μας στὴ ζωὴ... Δὲ μπορούμε νὰχομε παρά-
πῶνα...

Μίλοῦσε με πικρία, καὶ τὸ ρυθμικὸ κούνη-
μα τοῦ βαποράκι ὑπογραμμίζε τὰ λόγια της,
τάκανε ν' ἀκούωνται πιὸ σκληρᾶ.

—Τὸ πὺς σὸς εἶναι νὰ μὴ σκεπτεῖσαστε
τίποτε εἶπε ἡ Νέλλη. Νὰ σκεπτεῖσαστε πὼς
σήμερα ζοῦμε ἕνα ὄνειρον. Τόβαζες ποτὲ στὸ

Ἰστορματικὸ μυθιστορημα τοῦ Ἰωάννου Ἀναγνωστοῦ - Μπουκουβάλα

ΚΛΕΜΜΕΝΗ ΣΤΥΧΙΑ

νεφα μαζεύονται. Θεοῦλη μου! Θὰ μᾶς πιᾶ-
σὴ καμμιὰ μπόρα ἐδῶ μέσα στὸ καράδι.
—Καὶ φοβάσαι μὴ βροχή; ἔλασε ἡ
Νέλλη.

—Σώπα, καὶμένη, με τὴν εἰρωνείαν σου.
Φοβάμαι τ' ἀστραπόβροντα. Σκέψου ἂν πέσι
κανέναν κεραυνὸς στὸ καράδι μας...

—Αἰωνία μας ἡ μνήμη...

—Ὀχι, εἶπε ἡ Ρίτα με πάθος. Δὲ θέλω νὰ
πεθάνω. Τώρα δὲ θέλω νὰ πεθάνω. Θέλω νὰ
γνωρίσω τὴν εὐτυχία. Θέλω νὰ δῶ τὸν Ἀλέ-
ξανδρου, τὸν ἀρραβωνιαστικόν μου.

—Ἐγὼ ἔχω ἀνυπομονήσι νὰ τὸν γνω-
ρίσω.

—Ἀχ, Νέλλη... Ἀλήθεια σοῦ λέω, φοβάμαι.
Ἐμὲ πὼς κάποια πέτρα ἀσχηπὴ πλακώ-
νει τὸ στήθος μου. Πότε θὰ τελώσῃ αὐτὸ τὸ
ταξίδι!... Ὅταν πατήσω σὲ στερεὸ ἐδαφὸς
μονάχα, θ' ἀνασάνω.

—Κάνεις, καὶμένη, σὰν νὰ διασχίζουμε τὸ
Βόρειο Πόλο. Μιάμιση ὥρα βροτᾶει ὅλη-ὅλη
ἡ διαδρομή.

—Μὰ χαλὰε ὁ καιρός. Ἄκου πὼς μουγ-
κοῖζει ὁ ἀέρας...

—Σώπα καὶ φθάνουμε. Νά, πέρα, διακρι-
νεται κιόλας ἡ ἀκτὴ.

Ἰδρώτας ἀγωνίας στάλαζε στὸ μέτωπο
τῆς Ρίτας. Ἡ Νέλλη τὴν κτύπησε με λύπη.

—Σὲ καλὸ σου, παιδί μου, σὲ καλὸ σου,
τῆς ἔλεγε καὶ τῆς ξανάλεγε.

—Σκέψου πὼς εἶναι τὸ πρῶτον μας ταξίδι,
δικαιολογήθηκε ἡ Ρίτα. Δὲν ἔχομε ὑπὲρ οὔτε
σὲ βάρκα. Καὶ νὰ βρεθῶμε ἑαφικὰ στὴ
Μάγχη.

—Εἶναι ὠραῖο βάπτισμα πυρός...

—Βάπτισμα θαλάσσης.

—Ἐστῶ. Ἐγὼ εἶμαι ἐνθουσιασμένη. Ρίτα.
Γιὰ κῦττα. Νομίζω πὼς φάνηκαν κιόλας οἱ
λευκοὶ βράχοι τοῦ Ντόβερ.

Σηκώθηκε καὶ ἡ Ρίτα, καὶ προχώρησαν κι'
οἱ δυὸ μαζί πρὸς τὴν πλώρη.

Πέρα στὸν δόριοντα, κάτω ἀπὸ μιά θαμπὴ
ἀχτίδα ἡλίου πού προσπαθοῦσε νὰ χωθῇ ἀνά-
μεσα ἀπὸ τὰ μολυβένια σύννεφα, κάτι φάντα-
ζε ὁλόλευκο.

Ἡ ἴδια ἀχτίδα τοῦ ἡλίου ἀγκάλιασε γιὰ
μιά στιγμὴ καὶ τὴς δυὸ κοπέλλες πού στέκον-
ταν στὸ καταστρώμα.

Ἦταν κι' οἱ δυὸ φτωχικά μᾶλλον ντυμένες,
ἀλλὰ ἡ ὁμορφία τους νικούσε τὸ ἀσχημὸν ντύ-

—Μάζεψέ τα, σὲ παρακαλῶ, Νέλλη μου... Δὲν ξέρω τί ἔχω. Νομίζω μιά ἀδύσταντη κού-
ρασι... τῆς εἶπε ἡ Ρίτα.

σπιο και τις εκανε να φαινωνται κομψες και περιποιημενες. Καστανες κι οι δυο τους, εμοιαζαν παρδενα. Απο μικρες ολοι ελεγαν πως εμοιαζαν. Τα μαλλια τους αστραφταν με τις ιδιες υπαρχουσες αχτιδες στον ηλιο, το δεσμα τους ροδινο, λεο, δε μαρτυρουσε οτι ειχαν περασει θλιψεις και στενωχωριες. Ειχαν λεπτα χαρακτηριστικά κι οι δυο τους. Καπως πιο φινι η Ρίτα, τως πιο αοιστοκρατικα, αλλα καπως πιο θερμα η Νέλλη. Διεφεραν αρκετα στα ματια. Της Νέλλης τα ματια ηταν σκουρα, καστανα, βελουδινα σαν της γκακέλλας. Της Ρίτας τα ματια ηταν πιο ανοιχτα, πιο εσπερα. Ειχαν ακριβως το ιδιο αναστημα. Μονο η Ρίτα ηταν καπως πιο λεπτη. Η Νέλλη ερχταν πιο στρουμπουλη, πιο γεωατη. Παντως ηταν κι οι δυο τους δυοφες, δροσερες, κι ειχαν την ιδια ακριβως ηλικια. Μόλις ειχαν κλεισει τα εικοσιενα, μόλις ειχαν ενηλικιωθη.

ΚΑΤΑΓΙΓΙΑ

Φαινόνταν οι λευκοί βράχοι από κοντά πιά, όταν έφτασε η πόρτα.
Ο ούρανος αλύκωθηκε από άστραπές, κι η βροντή συγκλονίσε θαρρείς μαζί τη γη, τη θάλασσα και τον ούρανο όλο.
— Παναγίτσα μου, βόγγηξε η Ρίτα.
— Μη φοβάσαι, την παρηγόρησε η Νέλλη. Νά, φθάσαμε. Κτύπα. Κτύπα τη μεγαλοπρέπεια πουχουν αυτά τα βράχια.
— Τα περιμένα πιο φιλά, είπε η Ρίτα.
Σε μία μακριά χαμηλή γραμμή απλώνονταν τα θρυλικά βράχια, κατάλευκα. Μόνον οι λάμψεις της άστραπής τους έδιναν μία χρυσάφι όψη για μία στιγμή.
Συγκλονιζόταν ο τόπος, από τα άστραπόδρομα, όταν έριξε την άγκυρα το βαπόρι. Η άποδίδασε έγινε εύκολη, κανονική, μέσα από μακριές στεγασμένους διαδρόμους, ο έλεγχος των διαβατηρίων κι έπειτα η επίβιβαση στο τραίνο, που περίμενε τους επιβάτες.
— Ε, τί λες τώρα; είπε η Νέλλη γελαστή στη φίλη της. Πάτησε το ποδαράκι σου στη στεριά. Δεν πιστεύω να φοβάσαι και τώρα;
— Όχι, έκανε η Ρίτα με μισό στόμα. Άλλα αυτή η πόρτα είναι τρομακτική.
Πραγματικά, ο ούρανος ένωνταν με τη γη, μ' ένα υδάτινο πυκνό σύννεφο. Οι κεραυνοί έπεφταν συνέχεια. Πρίν προφάσει να σβύση το βροχτό του ενός έρχόταν ο άλλος.
— Τί σε νοιάζει τώρα; είπε η Νέλλη. Τώρα πάντως δεν πνιγίκαμε. Δεν πιστεύω να πνιγούμε στη στεριά.
— Όχι, δε φοβάμαι πιά, είπε προσπαθώντας να δώσει θάρρος στον έαυτο της Ρίτα. Δεν είμαι τόσο κουτή, να φοβάμαι και τώρα. Άντε, ξεκινάμε. Θά φθάσουμε νύχτα στο Λονδίνο.
— Πού θα σε περιμένει;
— Δε σου είπα; Δε θα με περιμένει. Άφου ξέρουμε σε ποιο ξενοδοχείο θα πμε και μās περιμένουν, τούγαφα να τηλεφωνήσω αύριο το πρωί.
— Κοκέτα, έκανε η Νέλλη γελώντας. Για να μη σε δη κουρασμένη.
— Αυτό έλεπε να με ιδη μετά τώσων ημερών ταξίδι, δεύτερα θέσι, χωρίς ύπνο, το βράδυ, στα γάγια μου. Δε βλέπεις πως είμαστε; Κουρασμένες, τσαλακωμένες, αχτένιστες, έλκεινές. Καλά έκανα που το είπα να τηλεφωνήσω αύριο. Μετά μίας νύχτας ύπνο, ελπίζω ναχω κάπως συνέλθει.
— Έννοια σου, θα σε βοή όμορφη, είπε η Νέλλη με καλωσύνη.
— Φαντάσου αλήθεια αν δεν του άρεσω, πρόφερε η Ρίτα, και τα ματια της μεγάλωσαν από την αγωνία. Φαντάσου, Νέλλη, αν με κολάκευε η φωτογραφία.
— Δε σε κολάκευε. Ίσα ίσα, που δεν ήταν και τόσο καλή. Δε σομοίσε και πολύ. Έμοιασε πιο πολύ σ' έμένα παρά σ' εμένα...
— Μη γέλης, Νέλλη! Βάζεις στο μυαλό σου τί θα γίνη αν δεν το άρεσω;
— Μα δεν γεννάται τέτοιο ζήτημα. Άφου είναι άποφασισμένος να σε παντρευτή.
— Ποιος θα τον υποκρέωση να με παντρευτή, αν δεν του άρεσω; Πλουσιόπαιδο είναι...
— Δεν είναι πλούσιος ο ίδιος. Σούγαψε δλη την αλήθεια. Έξαρτάται απ' τον πλούσιο θείο που τον μεγάλωσε...
— Το ίδιο κάνει. Είναι γενικός κληρονόμος του πλούσιου θείου, άρα πλούσιος. Ποιος θα τον υποκρέωση να πάρη μία κοπέλλα χωρίς να του άρεση;
— Γιατί βάζεις όλα τα άπαισιόδεξα πράγματα στο μυαλό σου; Δεν κτύπα τώρα που κοντεύουμε να κολυπήσουμε σ' αλήθεια με το τραίνο;
Πραγματικά το τραίνο προχωρούσε τώρα κάτω από μία πρωτοφανή βροχή κι έδινε πιο

Παρακολουθήστε από το σημερινό τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 47) την καλονύχτι συναρπαστική αισθητική σειρά του εκλεκτού συνεργάτου μας

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΑ ΑΨΥΧΑ ΔΙΦΟΥΝΤΑΙ...

Δεν είναι μόνο οι άνθρωποι, που έχουν ψυχή. Κάθε άλλο. Συχνά, μάλιστα, αυτοί κυρίως δεν έχουν ψυχή... Δίπλα τους, τα άψυχα — τα θεωρητικά άψυχα — είναι δυνατόν να κρύβουν μέσα σ' ένα, όχι νάρκινο κορμί, μία ευαίσθητη εκπληκτική, που δε ζητάει παρά άφορμή για να εκδηλωθ. να ξεχειλίση και να συγκινήσι.

Πραγματικά, θάταν ευεργετικό αν καταφέρνανε τα άψυχα να παραδειγματίσουν τους ανθρώπους και να τους

□□

Παρακολουθήστε από αυτό το τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 18) την εξαιρετικού ενδιαφέροντος κοινωνική έρευνα, που προέπει να την παρακολουθήσουν όλες οι νέες, της Γαλλίας ψυχολόγου

ΖΑΝΙΝ ΜΟΡΛΙΕ

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Πως παρουσιάζονται τα μεγάλα προβάλλοντα, που αντιμετωπίζουν τα κορίτσια της εποχής μας και για ποιο λόγο έχουν χάσει τα περισσότερα από αυτά τον προσανατολισμό τους.
* Μπορούν στον ίνιγγο της διαθερόρας.
* Οι μητέρες δίνουν το παράδειγμα.
* Πρώτοι έρωτες με τράνκις συνέπειες.
* Κουρέλια της ζωής προτού φτάσουν στα 20.
* Τα πόρτα κι' οι κίνδυνοί τους.
* Τα θύματα του βεντερισμού.
* Οι σύγχρονες νέες σκεφτονται τελευταία από όλα το νόμο! κτλ. κτλ.

□□

Παρακολουθήστε από το σημερινό τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 23) τη σειρά από ξεκαρδιαστικές περιπέτειες ενός καινούριου οπαρταριστού τύπου του συνεργάτου μας

ΣΠΥΡ. ΔΕΜΨΑΓΑ

ΣΟΥΖΗ Η ΤΡΕΛΛΟΚΑΜΠΕΡΩ

Πρόκειται για ένα εξαλλο θηλυκό, που έχει πιστέψει στα σοβάρ, ότι διαθέτει καλλιτεχνικά προσόντα τέτοια ολίγη ώστε να θέση εκπρόδυν τη Βουγιουκλάκη, να συντηρή την Καρένη, να άφανισή τη όόνου, να εκμηδενισή τη Τζέην Μάναφλντ και να έξοστρεκισή τη Σοφία Λόρεν! Και το σπουδαίο ότι όλα αυτά τα πιστεύει φανατικά με άποτέλεσμα να γίνεται... θούκινο ή κουνάμενη Σούζη η Τρελλοκαμπέρω!

□□

Παρακολουθήστε από το σημερινό τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 55) το δεύτερο μέρος του συγκλονιστικού δραματικού και κοινωνικού μυθιστορήματος «Αμαρτωλά μητέρα» της δημοφιλούς Ιταλίτσας συνγγραφέως

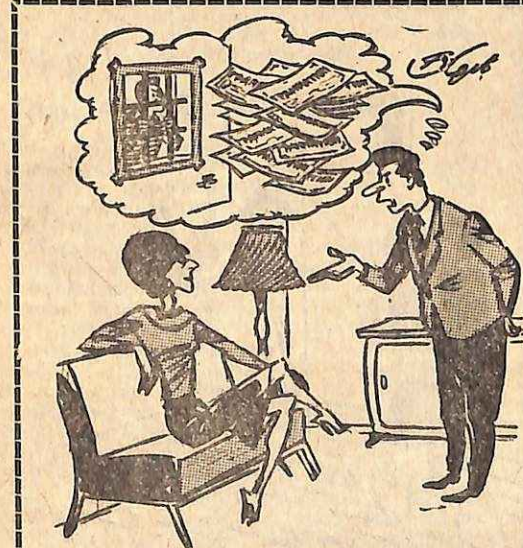
ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ ΙΝΒΕΡΝΙΤΣΙΟ

Η ΕΞΙΛΕΩΣΙ

Ένώ το θύμα μιας άστοργης μητέρας έχει όκησιτή εκδίκηση, η φλόγα του πρώτου έρωτα μαλακώνει τις καρδιές και φέρνει μαζί της τη συνγγνώμη. Έκείνη, που την άναψαν όλοι οι άντρες, βρίσκει επιτέλους τη ναλήνη και την ευτυχία κοντά στον ένα, τον εκλεκτό, που κέρδισε την καρδιά της, ενώ η θεία δική τιμωρεί τη μεγάλη ένοχη...

πολύ την εντύπωσι πως έπλεε παρὰ πως κυλούσε σε ρόδες...
— Κακός οίονός, αναστέναξε η Ρίτα. Δε μ' άρέσει που μās υποδέχεται έτσι η Άγγλία.
— Ίσα-ίσα η βροχή είναι ευτυχία.
— Αχ, Νέλλη. Δεν ξέρω γιατί έχω τόσο αγωνία.
— Όταν τον ιδής θα ήσυχάσης. Έπρεπε να τον άφήσης ναρθή να σε υποδεχθ. — Όχι, όχι. Δεν ήθελα να με δη έτσι, και καλά έκανα...
— Ούφ, φώναξε η Νέλλη τάχα θυμωμένη. Δεν υποφέρεσαι πιά. Όλο ιδιοτροπίες είσαι. Κατέβασε η Ρίτα από το δίκτυο μία μεγάλη τσάντα που είχε, έβγαλε από μέσα το διαβατήριό της.
— Πες μου την αλήθεια, είπε στη φίλη της. Είμαι τόσο όμορφη όσο στη φωτογραφία; Πήρε η Νέλλη στα χέρια της το διαβατήριό της φίλης της κι έκανε τη σύγκρισι.
— Θα στο πω μία φορά για πάντα, της είπε επί τέλους. Είσαι χίλιες φορές πιο όμορφη στη φύσι σου... Τώρα όμως, κύττα, έκανες θάλασσα την τσάντα σου, τα σκόρπισες όλα.
Η Ρίτα ξαπλώθηκε αναπαυτικά στον καναπέ.
— Αχ... μάζεψε τα, σε παρακαλώ, Νέλλη μου. Δεν ξέρω τί έχω. Νοιώθω μία αβάσταχτη κουρασση. Κάνε μου τη χάρη να τα συμμαζέψης εσύ.
Πήρε η Νέλλη στα γόνατά της την τσάντα της φίλης της κι άρχισε να βάλη κάποια τάξι. Η Ρίτα ήταν από τη φύσι της πάντα λίγο ακατάστατη. Για να βολή ένα πράγμα μέσα στη πελώρια τσάντα τ' άναστατώνε όλα. Δεν είχε όμως κι' άδικο, επειδή στην τσάντα έπρεπε να χωρέσουν ένα σωρό πράγματα. Διαβατήριο, χρήματα, μερικά πρόχειρα χαρτιά, μερικά πρόχειρα τρόφιμα, και σαν να μην έφθαναν αυτά, ένα μεγάλο πακέτο με τις έπιστολές του Άλέξανδρου Καρίππη. Δευένες με μία ρόδινη κορδέλλιτσα, ήταν όλη της η χαρά. Τις άνοιγε κάθε τόσο, τις χείδευε, λές κι' ήταν ζωντανά πλάσματα. Άλλα έπειτα βαρύνταν να τις βάλη σε τάξι.
Η Νέλλη άρχισε να τα συνηρίζη όλα όμορφα-όμορφα. Το κομψό ήταν σχεδόν άδεια. Συμπεπλάτες τους είχαν μόνον δυο ηλικιωμένους Άγγλους, ένα ζεύγος που, δεν έκανε τίποτε άλλο παρά να τρώ σάντουιτς από τη στιγμή που ξεκίνησε το τραίνο και δεν είχε ρίξει μία ματιά στις δυο κοπέλλες. Έτσι είχαν την εντύπωσι κι' αυτές πως ταξίδευαν μόνες τους.
— Ε, έκανε η Νέλλη, τάχα θυμωμένη, καθώς κόντευε να τελειώση με την τσάντα. Δε θα στην ξανασυνηρίζω. Δεν υποφέρεσαι πιά.
— Μα τί σταιώ εγώ; γέλασε η Ρίτα. Άν είχα μία μεγάλη βαλίτσα, δε θάχανω τόσο πράγματα στην τσάντα μου. Άλλα, τί άποσκευές έχωμε οι καυμενούδες. Από μία βαλίτσουλα μικροσκοπική, κι' από μία τσάντα.
— Καλά, καλά, έκανε η Νέλλη καλόδοξα. Δεν πειράζει, στη συνηρίζω όσες φορές θέλεις. Έν τάξι, έτοιμη!
— Έκλεισε την τσάντα κι' έκανε να τη δώση στη φίλη της. Έκείνη τη στιγμή όμως έγινε η καταστροφή.
— Ένα άπαισιο τράνταγμα. Ένα τριζιμο, ένας κρότος σαν να ξεροκινώσαν η γή...
— Μανούλα μου!...
Αυτό ήταν το τελευταίο, που άκουσε η Νέλλη. Τη στιγμιά φωνή της Ρίτας, που φώναζε απάνω στην αγωνία της, τη μανά που δεν είχε γνωρίσει. Έπειτα όλα έσβυσαν γύρω της. Είχε κάποια άμυδρά εντύπωσι πως μία βαλίτσα έπεσε στο κεφάλι της, τη χτύπησε, τη ζάλισε... Κι' άκρως, ύποσυνείδητα, σκέφθηκε να σφίξη στο χέρι της γερά την τσάντα της Ρίτας, που κρατούσε άκούμα. Έπειτα, το χάος... Το σκοτάδι της νύχτας που είχε κιάλας πέσει, το σκοτάδι του νερού που όλο και τους κύλωνε, και το σκοτάδι μέσα της, που απλώθηκε χωρίς να ξέρη κανείς από που. Σά μέσα σε ζυγίο άκουγε γύρω της τρομακτικές κραυγές πόνου, ξεφωνητά τρέλλας, ύστερικές φωνές. Τ' άκουγε η τα όνειρευόταν; Δεν ήταν σίγουρη...
Δε μπορούσε να σαλέψη κι' ήταν βέβαιη πως είχε τραυματιστή θανάσιμα, πως πέθαινε ή πως ήταν πεθαμένη.
Όταν άνοιξε τα ματια της, βρέθηκε στο κρεβάτι ενός νοσοκομείου. Το πρώτο πράγμα που κατάλαβε ήταν πως το κεφάλι της πονούσε και το δεύτερο πως ήταν άκούμα νύχτα. Ένα θαμπό μισοσκόταδο τύλιγε το θάλαμο. Στο θαμπό αυτό φως άντίκρουσε η Νέλλη κάποιο άλλο κρεβάτι δίπλα της...
— Ρίτα... προφερε σιγανά. Ρίτα... πως είσαι...

— Είπατε τίποτε; της άποκρίθηκε κάποια γυναικεία φωνή, από το άλλο κρεβάτι, σε γλώσσα άγγλική.
Κάποιο φως άναψε. Κι' η Νέλλη είδε δίπλα της μία μεσοκόμη γυναικεία, με πρόσωπο άδυνατο, χλωμό, που της χαμογέλωσε θλιμμένα.
— Άνασκηώθηκε στο κρεβάτι της, κύτταξε γύρω της. Παρέκει ήταν κι' άλλα κρεβάτια. Ένας μεγάλος θάλαμος.
— Η Ρίτα θα είναι πιο πέρα, συλλογίστηκε. Ένοιωσε όμως μία έλαφρά ζάλη και ξανάπεσε στο μαξιλάρι της.
Σε λίγο μπήκε μία άδελφή, πήγε κοντά της. — Ε, πως πάμε; τη ρώτησε πρόσχαρα. Πονάτε πουνάνα;
— Λίγο στο κεφάλι...
— Δεν έχετε τίποτε. Μπορείτε κιάλας να φύγετε από το νοσοκομείο, όταν ζημερώση...
— Είμαι καλά;
— Δεν έχετε τίποτε. Ένα έλαφρό σόκ, είπαν οι γιατροί. Κάποια βαλίτσα θα σας χτύπησε στο κεφάλι...
— Είναι καμιά άλλη κοπέλλα από το τραίνο μας εδώ; Ξέρετε;
— Κοπέλλα; έκανε η άδελφή. Όχι... όχι, σ' αυτό το θάλαμο είναι μόνον κάποια γριούλα εκεί πέρα. Μία πολύ ηλικιωμένη. Φτηνά τη γλύτωσε κι' αυτή, με έλαφρά διάσειση. Οά μείνη μερικές ημέρες εδώ, αλλά θα γίνη καλά.
— Μία κοπέλλα; Μία Έλληνίδα;
— Δεν έχω ύτ' όψην μου. Είσατε συγγενείς;
— Όχι. Φίλες. Συγχαριζόμαστε.
— Μπορώ να ζητήσω πληροφορίες, αν θέλετε.
— Οά με υποκρέωνате άποκρίθηκε η Νέλλη. Κι' η άδελφή έφυγε σβέλτη και πρόθυμη.
«ΝΕΚΡΗ»
Άργησε η άδελφή να έπιστρέψη στο θάλαμο. Είχε άρχισει πιά να χαράζει.
Όσο περνούσε η ώρα, τόσο ένοιωσε η Νέλλη μία θανάσιμη αγωνία.
— Γιατί δεν την έφεραν εδώ τη Ρίτα; Τί έγινε; Μήπως έχουν εδώ μόνο έλαφρά άσθενείς; Μήπως δεν είναι χειρουργικό τμήμα; Μήπως έχει πληγωθ. ίσως άσχημα, βαρεία;
Λίγο λίγο έμπνούναν οι άσωστες στ' άλλα κρεβάτια. Η μία μιλούσε, η άλλη αναστέναζε, η άλλη άναδευόταν. Και στην άκρη του θαλάμου, η γριούλα κειτόταν άκίνητη, ανάσπηση, έμοιαζε σαν πεθαμένη.
Ίδρως άγωνίας στάλαζε στο μέτωπο της Νέλλης. Τα δόντια της χτυπούσαν, όταν επί τέλους άνοιξε η πόρτα του θαλάμου κι' έμφανίστηκε η άδελφή.
— Έχω δυσάρεστα νέα, της είπε... Μία κοπέλλα, με έλληνικό διαβατήριό είναι νεκρή. Πως τη λένε; ρώτησε η Νέλλη με άγωνία.
— Δεν ξέρω. Δεν έχω ιδέα. Άλλες πληροφορίες δεν έχω. Το μόνο που μπόρεσα να μάθω είναι, ότι ανάμεσα στα δώδεκα θύματα της συγκρούσεως βρίσκεται και μία νέα με έλληνικό διαβατήριό... νεκρή...
Η όρκη έκανε το αίμα της Νέλλης να παγώσει. Τα ματια της στηλώθηκαν ύπερομετρα μεγάλα στην άδελφή.

— Τί θα γίνη λοιπόν, δεσποινίς Οδρανία, θα με παντρευτήτε; Άν δεν ήπτε το «ναί», θα με χάσετε για πάντα!... (Το... Β. Χριστοδούλου)

Παρακολουθήστε από το σημερινό τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 11) το νέο αισθηματικό μυθιστόρημα της εκλεκτής συνεργάτιδός μας

ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ-ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

ΚΛΕΜΜΕΝΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

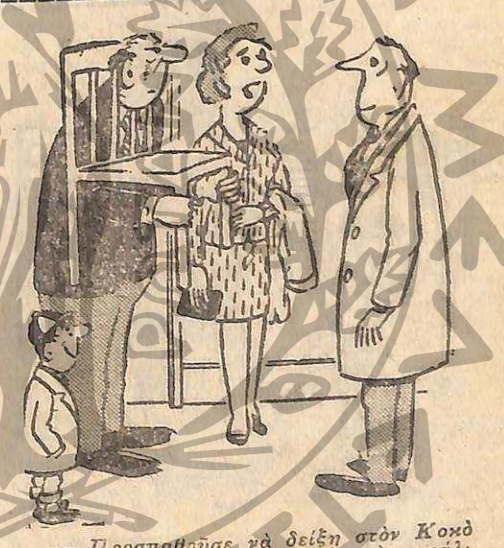
Μία όρφανή κοπέλλα από την Άθήνα βρίσκει, ύστερ' από άπροσδόκητες και τραγικές περιπέτειες, στο Λονδίνο με πλαστή προσωπικότητα, έτοιμη να κλέψη την ευτυχία μιας φίλης της. Άλλα μία μυστηριώδης δωρεά, που έκείνη δεν έχει κανένα δικαίωμα σ' αυτήν, την κάνει απότομα πλούσια και προσβάτει άκούμα ένα μεγάλο και ακοτεινό αίνιγμα στη ζωή της. Ξαφνικά, όμως, μία παράξενη γυναικεία, που παρουσιάζετα μπροστά της σαν τη Νέμεσι, μπορεί με μία λέξη της να γκρεμίση όλόκληρο το φαντασμαγορικό οικοδόμημα της ευτυχίας της. Άλλα θ' άκουστή άραγε αυτή η τρομερή λέξη της καταδίκης της και της καταστροφής της;...

— Μη κάνετε έτσι, την παρηγόρησε αυτή. Πρώτα-πρώτα μπορεί να μην είναι η φίλη σας. Έπειτα, να δοάζετε το Θεό που σωθήκατε σεις...
— Μα θέλω να μάθω, βόγγηξε η Νέλλη. Πρέπει να μάθω.
— Νάχετε υπομονή. Τώρα σε λίγο θα περάση ο καθηγητής. Αυτός θα δώση την άδεια, αν πρέπει να σηκώθηκε η όχι. Κι' αυτός θα δώση την άδεια, αν μπόρτε να περάσετε από την άνάκρισι.
— Από την άνάκρισι;
— Φυσικά. Θά δώσετε τα στοιχεία σας... Πρέπει να γραφούνε τα όνόματα των διασωθέντων, των τραυματιών και των νεκρών... Κάνετε υπομονή και καθήστε φούνια.
Έσυνε η άδελφή, κλείνοντας πίσω της την πόρτα. Η Νέλλη ένοιωσε την καρδιά της να χτυπάει άνώμαλα. Νόμιζε πως έσβυνε... Είναι πράγματα που δεν χωράνε στο μυαλό, που χώνονται όμως επιβλητικά στην καρδιά, σαν προαίσθημα, σαν βεβαιότης.
— Η Ρίτα νεκρή!... Η Ρίτα νεκρή!...
Ήταν σίγουρη πως ήταν πεθαμένη. Άλλοιώς θα την είχαν βάλει στον ίδιο θάλαμο. Δεν ήταν πολύ λογική αυτή η σκέψι, φυσικά. Μέσα στον πανούργλισμό έκείνης της ώρας, πολλά μπορούσαν να έχουν συμβή. Μπορούσε περίφημα η Ρίτα να μη βρίσκεται στο ίδιο νοσοκομείο ή να μη την είχαν μεταφέρει καν στο Λονδίνο.
— Ίσως η κατάσταση της να μην επέτρεπε να τη μεταφέρουν στο Λονδίνο... Έλεγε και ξανάλεγε μέσα της.
Βαθεία-βαθεία όμως, κάποια φωνή της έπαναζάβανε μακάβρια:
— Η Ρίτα νεκρή! Η Ρίτα νεκρή!

— Ο γιατρός βοήκε πως πάσχω από κλεψιμανία...

Της έρχόταν τρέλλα... Είναι δυνατόν νάπαίξε ένα τόσο σκληρό παιχνίδι η μοίρα; Είναι δυνατόν να την πήρε τώρα ο Χάρος; Τώρα, που άνοιγε τα φτερά της διάπλατα για την ευτυχία; Ένας άρραβωνιαστικός άγαθος, ευγενικός, όπως φαινόνταν από τα γραμμάτα του, και εύπορος, όπως της είχε δώσει να καταλάβη. Η αγάπη την περίμενε, η ευτυχία... Είναι δυνατόν ο θάνατος να μπήκε, σαν τη ζωή της Ρίτας; που διασχίζει το δρόμο, στη ζωή της Ρίτας; Και μήπως την περίμενε μονάχα αυτή η ευτυχία; Όλες οι ευτυχίες της ήσαν μαζεμένες; Την περίμενε και γούμα... Ναι... Σε κάποιο συμβολαιογραφείο, κάποιος άγνωστος δαρητής, είχε καταθέσει χρήματα γι' αυτήν. Ήταν ένα μυστήριο αυτό. Η Ρίτα δεν το είχε ξεδιαλύνει. Πάντως ήταν βέβαιο, έξαφρα δωμένο... Άγαπητή και χρήμα. Τί άλλο θέλει μία όρφανη, άναθρεμμένη στο όρφανοτροφείο, για να πιστέψη πως υπάρχει ευτυχία στη ζωή;
— Ρίτα μου, βόγγηξε η Νέλλη, πνίνοντας τα δάκρυά της. Όχι, δε μπορώ να πιστέψω πως είσαι πεθαμένη. Δε μπορώ να πιστέψω πως η ευτυχία σε περιμένει για να σε υποδεχθ νεκρή. Όχι, όχι. Κι' ο άμοιρος εκείνος, ο Άλέξανδρος Καρίππης; Γιατί να τον νιώσω κι' αυτός μία τέτοια θλίψη; Το χτύπημα θα είναι και γι' αυτόν τρομερό... τρομερό... Της έρχόταν να ξεφωνίση. Και το μικρό χρονικό διάστημα που μεσολάβησε, ώσπου νάρθη ο καθηγητής, της φάνηκε όλόκληρος αιώνας.
Η ΑΝΑΚΡΙΣΙ
Ο καθηγητής είπε άκριβώς αυτά που της είχε πη η άδελφή. Την πήρε απότομα έν τάξι κι' έδωσε διαταγή να σηκωθεί και να βγη από το νοσοκομείο.
Ντύθηκε η Νέλλη με κινήσεις νευρικές, γέματες άγωνία. Έπειτα, ζήτησε τη βαλίτσα της.
— Τα πράγματά σας θα τα πάρете μετά την άνάκρισι, της είπαν. Έλπίζω ναχούν σωβή. Υπάχουν μερικά πράγματα σ' ένα δωμάτιο, κάμποσες άποσκευές. Περάστε πρώτα στο γραφείο για την άνάκρισι, κι' έπειτα θα σας δώσουμε οδηγίες...
Έκανε η Νέλλη να προχωρήση προς την πόρτα του θαλάμου.
— Σταθήτε, της είπε η άδελφή. Την τσάντα σας!... Και της έδωσε στο χέρι την τσάντα της Ρίτας.
Η Νέλλη τάχασε για μία στιγμή. Έπειτα θυμήθηκε τα τελευταία λόγια με τη φίλη της. Πήρε την τσάντα κι' άκολούθησε την άδελφή.
Ένας μακρύς διάδρομος κι' έπειτα μία πόρτα.
— Περάστε, της είπε η άδελφή.
Βρέθηκε σ' ένα γραφείο. Ένας γιατρός, ένας άστυνομικός την υποδέχθηκαν με την κι' ένας άστυνομικός την υποδέχθηκαν με την ψυχρή άγγλική ευγένεια.
— Συγχαρητήρια για τη διάσωσί σας, της

— Προσπαθώ να δείξω στον Κονό πως επηκίδυνω είναι να βάζη το κεφάλι του ανάμεσα στα κλέμματα.

Μυστική

9ον

Εκείνη τη στιγμή, η Φρόσω κουνήθηκε και μισάνοιξε τα μάτια της. Βλέποντας το Φάνη διπλα στην Άλίκη από πάνω της, ξαναχάλασε και ψιθύρισε:

— Ήταν αλήθεια, λοιπόν;... Σιγά, ο Φάνης είπε στην Άλίκη:

— Πήγαινε στο σαλόνι... Να μη σε βλέπουν...

Η Άλίκη γλύστρησε σά σκιά από το δωμάτιο της αδερφής της. Ο Φάνης, μένοντας μόνος του, γονάτισε μπροστά στο κρεβάτι. Τά δοντια της Φρόσως χτυπούσαν δυνατά.

— Καί τώρα;... άκούστηκε η φωνή της, γεμάτη αγωνία.

— Τί, τώρα;... της απάντησε νευριασμένος εκείνος. Όπως ήθελε, θά φύγω...

— Μά, πώς ήθελε;... Πώς τόλμησε;...

— Αλήθεια, πώς τόλμησε;... Όχι μου!...

Δε μπορούσε να πη τίποτ' άλλο ή φτωχική ή Φρόσω. Τά δάκρυα πνίγανε τη φωνή της. Οι λυγμοί ταράζανε το κορμί της δυνατά.

— Μην κλαίς!... της φώναζε άγρια ο Φάνης. Δεν άνέχομαι να κλαίς!...

— Πώς να μην κλαίω; Κατάλαβες τώρα τί σι μου;...

Δεν καταλαβαίνα τίποτα άπολύτως... Η δική της ή θέσι είναι δύσκολη... Έσύ κι' εγώ είμαστε συνεπείς στον έρωτά μας, έν τάξει με τη συνειδησί μας. Αυτή είναι ύπόλογη άπέναντί μας, έννοχη γιατί έφυγε, ξεδιάντροπη γιατί ξαναγύρισε!...

— Σώπα!... τού έπτε.

Γιατί να σωπάσω; συνέχισε εκείνος πιδ χαμηλόφωνα: συνέχισε

Ένας φοβερός λυγμός της έσκιζε το στήθος.

— Σώπα, γιατί την αγαπάς πάντα!...

Φρόσω!... Δεν ξέρεις τί λές, άγαπημένη μου!... Έγώ την αγαπάω... Αυτήν;...

— Ναί... Νάί... Τό νοιώθω... Είμαι σίγουρη...

Κι' ύστερα, πιδ σιγά, ή Φρόσω ψιθύρισε:

— Κι' εγώ τί θά γίνω;...

Αυθόρμητα την άγκάλιασε σφιχτά, μέ φανταστικό, μέ πάθος, σά νάθελε να πείσει ό ίδιος τόν έαυτό του γιά τά αίσθημάτά του...

— Έσύ τί θά γίνης;... Μά ξεχνάς πώς έσύ είσαι εξασφαλισμένη δίπλα στον άντρα σου, δίπλα στο παιδάκι σου, πού σέ λίγο θά γεννηθή...

Χαμογέλασε πικρά, μέσ' στά δάκρυά της ή Φρόσω:

— Άντρας της είσαι και μένεις δικός της;...

— Έγώ;...

— Έσύ, βέβαια... Άφου δέ βγήκε διαζύγιο, πού νά σάς χωρίζη...

— Καλά, αυτόι είναι οι τύποι, ή ουσία όμως είναι πώς χωρίζαμε τελειωτικά, έδώ κι' ένα χρόνο...

— Κούνησε το κεφάλι της ή Φρόσω.

— Δεν ξέρω γιατί γύρισε... ψιθύρισε, σά νά μονολογούσε. Για νά γύριση ύστερ' άπ' όλα αυτά, θά πη πώς έχει κάποιο σκοπό...

— Άργά, χωρίς όδоруό, άνοιξε ή πόρτα και γλύστρησε μέσα ή Άλίκη.

— Με συγχωρήτε, έπτε, έν κρυφάκουσα, κι' άν μπεινά άπρόσκλητη: μά θέλω νά σού άπαντήσω, Φρόσω...

Χλωμοί, άμίλητοι, την κυττάζα-

νε κι' ή Φρόσω κι' ο Φάνης στά μάτια.

Είπες, ότι, γιά νάρθω, θά πη πώς έχω κάποιο σκοπό... συνέχισε ακόμα πιδ σιγά ή Άλίκη. Σ' αυτό θέλω νά σού άπαντήσω: Δεν έχω κανένα σκοπό... Άστεγνη, πεινασμένη, δυστυχισμένη, βρέθηκα μπροστά στο σπίτι αυτό... Είδα ένα παράθυρο πού φωτισμένο, και ένα παράθυρο πού σκόνη, από το παράθυρο αυτό, βρισκόντουσαν δυο πρόσωπα...

— Γί' αυτό και μόνο τό λόγο, χτύπησα... Και τώρα, άν θέλετε, φύγω.

Η Φρόσω δεν άπάντησε λέξι.

Δεν έκανε μια κίνηση νά τή στα-

μάτη, βλέποντάς την νά κάνει ματση, βλέποντάς την πούρτα. Ο Φάνης έβλεπε πώς έβλεπε νά πη, σά νάκανε μια κίνηση γιά νά τήν κρατήσει...

— Σαφνικά, όμως, νοιώθοντας τη ματιά της Φρόσως καρφωμένη πάνω του, κατέβασε τα μάτια του και δάγκωσε τα χείλη του...

— Πώς θά φύγης;... έκανε τότε ή Φρόσω. Μήπως έδώ δεν είναι το σπίτι σου;

— Άσυνήθιστα σοβαρή, χωρίς νά κυττάξη την αδερφή της, ή Άλίκη της άπάντησε:

— Όχι, Φρόσω, δεν είναι πιδ σπίτι μου...

— Και τό σπίτι σου κι' ο άντρας σου!...

— Ούτε τό σπίτι μου, ούτε ο άντρας μου, άφου άπαρηθήκα άδιστάχτα και τόν ένα και τό άλλο...

— Είπε ή Άλίκη. Έσυνα γιά βέβαια νά μη γυρίσω... Κι' είχα τή βασιότητα, πώς, φεύγοντας, έφωνα σάς τούς δυο πίσω μου, γιά νά προσπαθήσετε νά βρήτε στο ζευγάρι κάποιον εύτυχτα.

— Μιλούσε σιγά, μέ θλιμμένη ελπίδα, ή Άλίκη. Για πρώτη φορά, πού είχα πιά στέγη, καταφύγιο...

— Μοιράσα, σάν τό σπουργίτη τό κυνηγημένο από τή βαρχειμονιά, είχα τρέξει, νά ζητήση προστασία στην παλιά φωλιά. Μά ή φωλιά αυτή ήταν άδύνατο πιδ νά τή δεχτή...

— Πάντως, έπτε ο Φάνης, τό ζήτημα δέ μπορεί νά λυθή άπόψε...

— Καλά λέει ο Φάνης... σμυπλήρωσε ή Φρόσω. "Ας κοιμηθούμε"

Τί θά γινόταν, αλήθεια;... Τό γεγονός ήταν έννα: Πώς ή Άλίκη δεν είχε πιδ στέγη, καταφύγιο...

— Μοιράσα, σάν τό σπουργίτη τό κυνηγημένο από τή βαρχειμονιά, είχα τρέξει, νά ζητήση προστασία στην παλιά φωλιά. Μά ή φωλιά αυτή ήταν άδύνατο πιδ νά τή δεχτή...

— Πάντως, έπτε ο Φάνης, τό ζήτημα δέ μπορεί νά λυθή άπόψε...

— Καλά λέει ο Φάνης... σμυπλήρωσε ή Φρόσω. "Ας κοιμηθούμε"

Τί θά γινόταν, αλήθεια;... Τό γεγονός ήταν έννα: Πώς ή Άλίκη δεν είχε πιδ στέγη, καταφύγιο...

— Μοιράσα, σάν τό σπουργίτη τό κυνηγημένο από τή βαρχειμονιά, είχα τρέξει, νά ζητήση προστασία στην παλιά φωλιά. Μά ή φωλιά αυτή ήταν άδύνατο πιδ νά τή δεχτή...

— Πάντως, έπτε ο Φάνης, τό ζήτημα δέ μπορεί νά λυθή άπόψε...

— Καλά λέει ο Φάνης... σμυπλήρωσε ή Φρόσω. "Ας κοιμηθούμε"

Τί θά γινόταν, αλήθεια;... Τό γεγονός ήταν έννα: Πώς ή Άλίκη δεν είχε πιδ στέγη, καταφύγιο...

— Μοιράσα, σάν τό σπουργίτη τό κυνηγημένο από τή βαρχειμονιά, είχα τρέξει, νά ζητήση προστασία στην παλιά φωλιά. Μά ή φωλιά αυτή ήταν άδύνατο πιδ νά τή δεχτή...

— Πάντως, έπτε ο Φάνης, τό ζήτημα δέ μπορεί νά λυθή άπόψε...

— Καλά λέει ο Φάνης... σμυπλήρωσε ή Φρόσω. "Ας κοιμηθούμε"

Τί θά γινόταν, αλήθεια;... Τό γεγονός ήταν έννα: Πώς ή Άλίκη δεν είχε πιδ στέγη, καταφύγιο...

— Μοιράσα, σάν τό σπουργίτη τό κυνηγημένο από τή βαρχειμονιά, είχα τρέξει, νά ζητήση προστασία στην παλιά φωλιά. Μά ή φωλιά αυτή ήταν άδύνατο πιδ νά τή δεχτή...

— Πάντως, έπτε ο Φάνης, τό ζήτημα δέ μπορεί νά λυθή άπόψε...

— Καλά λέει ο Φάνης... σμυπλήρωσε ή Φρόσω. "Ας κοιμηθούμε"

Τί θά γινόταν, αλήθεια;... Τό γεγονός ήταν έννα: Πώς ή Άλίκη δεν είχε πιδ στέγη, καταφύγιο...

— Μοιράσα, σάν τό σπουργίτη τό κυνηγημένο από τή βαρχειμονιά, είχα τρέξει, νά ζητήση προστασία στην παλιά φωλιά. Μά ή φωλιά αυτή ήταν άδύνατο πιδ νά τή δεχτή...

— Πάντως, έπτε ο Φάνης, τό ζήτημα δέ μπορεί νά λυθή άπόψε...

— Καλά λέει ο Φάνης... σμυπλήρωσε ή Φρόσω. "Ας κοιμηθούμε"

Τί θά γινόταν, αλήθεια;... Τό γεγονός ήταν έννα: Πώς ή Άλίκη δεν είχε πιδ στέγη, καταφύγιο...

— Μοιράσα, σάν τό σπουργίτη τό κυνηγημένο από τή βαρχειμονιά, είχα τρέξει, νά ζητήση προστασία στην παλιά φωλιά. Μά ή φωλιά αυτή ήταν άδύνατο πιδ νά τή δεχτή...

— Πάντως, έπτε ο Φάνης, τό ζήτημα δέ μπορεί νά λυθή άπόψε...

— Καλά λέει ο Φάνης... σμυπλήρωσε ή Φρόσω. "Ας κοιμηθούμε"

Τί θά γινόταν, αλήθεια;... Τό γεγονός ήταν έννα: Πώς ή Άλίκη δεν είχε πιδ στέγη, καταφύγιο...

— Μοιράσα, σάν τό σπουργίτη τό κυνηγημένο από τή βαρχειμονιά, είχα τρέξει, νά ζητήση προστασία στην παλιά φωλιά. Μά ή φωλιά αυτή ήταν άδύνατο πιδ νά τή δεχτή...

— Πάντως, έπτε ο Φάνης, τό ζήτημα δέ μπορεί νά λυθή άπόψε...

— Καλά λέει ο Φάνης... σμυπλήρωσε ή Φρόσω. "Ας κοιμηθούμε"

— Σημασία δέν έχει αυτό, Φάνη...

— Τους άπάντησε γλυκά, ήσυχά ή Άλίκη. Σημασία έχει τό ότι άπόψε, πού χρειάστηκε νά χτυπήσω μια πόρτα, δέν ύπάρχει καμιά ν' άνοίξη γιά μένα...

— Δεν πρέπει νά ύπάρξη, Άλίκη... της άπάντησε σοβαρά ο Φάνης. Τούλάχιστο την νά κινή ματση, βλέποντάς την νά κάνει ματση, βλέποντάς την πούρτα. Ο Φάνης έβλεπε πώς έβλεπε νά πη, σά νάκανε μια κίνηση γιά νά τήν κρατήσει...

— Σαφνικά, όμως, νοιώθοντας τη ματιά της Φρόσως καρφωμένη πάνω του, κατέβασε τα μάτια του και δάγκωσε τα χείλη του...

— Πώς θά φύγης;... έκανε τότε ή Φρόσω. Μήπως έδώ δεν είναι το σπίτι σου;

— Άσυνήθιστα σοβαρή, χωρίς νά κυττάξη την αδερφή της, ή Άλίκη της άπάντησε:

— Όχι, Φρόσω, δεν είναι πιδ σπίτι μου...

— Και τό σπίτι σου κι' ο άντρας σου!...

— Ούτε τό σπίτι μου, ούτε ο άντρας μου, άφου άπαρηθήκα άδιστάχτα και τόν ένα και τό άλλο...

— Είπε ή Άλίκη. Έσυνα γιά βέβαια νά μη γυρίσω... Κι' είχα τή βασιότητα, πώς, φεύγοντας, έφωνα σάς τούς δυο πίσω μου, γιά νά προσπαθήσετε νά βρήτε στο ζευγάρι κάποιον εύτυχτα.

— Μιλούσε σιγά, μέ θλιμμένη ελπίδα, ή Άλίκη. Για πρώτη φορά, πού είχα πιά στέγη, καταφύγιο...

— Μοιράσα, σάν τό σπουργίτη τό κυνηγημένο από τή βαρχειμονιά, είχα τρέξει, νά ζητήση προστασία στην παλιά φωλιά. Μά ή φωλιά αυτή ήταν άδύνατο πιδ νά τή δεχτή...

— Πάντως, έπτε ο Φάνης, τό ζήτημα δέ μπορεί νά λυθή άπόψε...

— Καλά λέει ο Φάνης... σμυπλήρωσε ή Φρόσω. "Ας κοιμηθούμε"

Τί θά γινόταν, αλήθεια;... Τό γεγονός ήταν έννα: Πώς ή Άλίκη δεν είχε πιδ στέγη, καταφύγιο...

— Μοιράσα, σάν τό σπουργίτη τό κυνηγημένο από τή βαρχειμονιά, είχα τρέξει, νά ζητήση προστασία στην παλιά φωλιά. Μά ή φωλιά αυτή ήταν άδύνατο πιδ νά τή δεχτή...

— Πάντως, έπτε ο Φάνης, τό ζήτημα δέ μπορεί νά λυθή άπόψε...

— Καλά λέει ο Φάνης... σμυπλήρωσε ή Φρόσω. "Ας κοιμηθούμε"

Τί θά γινόταν, αλήθεια;... Τό γεγονός ήταν έννα: Πώς ή Άλίκη δεν είχε πιδ στέγη, καταφύγιο...

— Μοιράσα, σάν τό σπουργίτη τό κυνηγημένο από τή βαρχειμονιά, είχα τρέξει, νά ζητήση προστασία στην παλιά φωλιά. Μά ή φωλιά αυτή ήταν άδύνατο πιδ νά τή δεχτή...

— Πάντως, έπτε ο Φάνης, τό ζήτημα δέ μπορεί νά λυθή άπόψε...

— Καλά λέει ο Φάνης... σμυπλήρωσε ή Φρόσω. "Ας κοιμηθούμε"

Τί θά γινόταν, αλήθεια;... Τό γεγονός ήταν έννα: Πώς ή Άλίκη δεν είχε πιδ στέγη, καταφύγιο...

— Μοιράσα, σάν τό σπουργίτη τό κυνηγημένο από τή βαρχειμονιά, είχα τρέξει, νά ζητήση προστασία στην παλιά φωλιά. Μά ή φωλιά αυτή ήταν άδύνατο πιδ νά τή δεχτή...

— Πάντως, έπτε ο Φάνης, τό ζήτημα δέ μπορεί νά λυθή άπόψε...

— Καλά λέει ο Φάνης... σμυπλήρωσε ή Φρόσω. "Ας κοιμηθούμε"

Τί θά γινόταν, αλήθεια;... Τό γεγονός ήταν έννα: Πώς ή Άλίκη δεν είχε πιδ στέγη, καταφύγιο...

— Μοιράσα, σάν τό σπουργίτη τό κυνηγημένο από τή βαρχειμονιά, είχα τρέξει, νά ζητήση προστασία στην παλιά φωλιά. Μά ή φωλιά αυτή ήταν άδύνατο πιδ νά τή δεχτή...

— Πάντως, έπτε ο Φάνης, τό ζήτημα δέ μπορεί νά λυθή άπόψε...

— Καλά λέει ο Φάνης... σμυπλήρωσε ή Φρόσω. "Ας κοιμηθούμε"

Τί θά γινόταν, αλήθεια;... Τό γεγονός ήταν έννα: Πώς ή Άλίκη δεν είχε πιδ στέγη, καταφύγιο...

— Μοιράσα, σάν τό σπουργίτη τό κυνηγημένο από τή βαρχειμονιά, είχα τρέξει, νά ζητήση προστασία στην παλιά φωλιά. Μά ή φωλιά αυτή ήταν άδύνατο πιδ νά τή δεχτή...

— Πάντως, έπτε ο Φάνης, τό ζήτημα δέ μπορεί νά λυθή άπόψε...

— Καλά λέει ο Φάνης... σμυπλήρωσε ή Φρόσω. "Ας κοιμηθούμε"

Τί θά γινόταν, αλήθεια;... Τό γεγονός ήταν έννα: Πώς ή Άλίκη δεν είχε πιδ στέγη, καταφύγιο...

— Μοιράσα, σάν τό σπουργίτη τό κυνηγημένο από τή βαρχειμονιά, είχα τρέξει, νά ζητήση προστασία στην παλιά φωλιά. Μά ή φωλιά αυτή ήταν άδύνατο πιδ νά τή δεχτή...

— Πάντως, έπτε ο Φάνης, τό ζήτημα δέ μπορεί νά λυθή άπόψε...

— Καλά λέει ο Φάνης... σμυπλήρωσε ή Φρόσω. "Ας κοιμηθούμε"

Τί θά γινόταν, αλήθεια;... Τό γεγονός ήταν έννα: Πώς ή Άλίκη δεν είχε πιδ στέγη, καταφύγιο...

— Μοιράσα, σάν τό σπουργίτη τό κυνηγημένο από τή βαρχειμονιά, είχα τρέξει, νά ζητήση προστασία στην παλιά φωλιά. Μά ή φωλιά αυτή ήταν άδύνατο πιδ νά τή δεχτή...

άπόψε, κι' αύριο βλέπουμε...

— Νά κοιμηθούμε;... ρώτησε ή Άλίκη, σά χαμένη. Νά μείνω, δηλαδή, κι' εγώ έδώ;... Μαζί σας;...

— Τούλάχιστο γι' άπόψε... βιάστηκε νά προσθέση ο Φάνης.

Η Φρόσω δεν άπάντησε.

Μέσ' στο τραπέζι της τραπεζαρίας είχανε ξεκαστή τά δυο πλεχτά παπουτσάκια του μωρού...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Κ'.

Γι' άλλη μια νύχτα, κανείς άπό τούς τρεις τους δέν κοιμήθηκε μέσ' στο σπίτι αυτό. Πρωί-πρωί, σηκώθηκε ο Φάνης. Βρήκε κιόλας τή Φρόσω στην κουζίνα νά έτοιμάξη τόν καφέ του.

Αυθόρμητα, την άγκάλιασε σφιχτά:

— Φροσούλα, καλημέρα... της έπτε.

— Καλημέρα, Φάνη...

— Άκούσε, της έπτε βιαστικά, πυρετικά. Σήμερα θά φύγω. Δέ γίνεται νά μείνη ούτε στιγμή...

Κούνησε μέ θλιμμένη έκκαρτερησι τό κεφάλι της ή Φρόσω.

— Νά φύγης;... Πού νά πάη;... Και τί μάς νοιάζει έμάς;...

— Όπως τά κατάφερε... άς πάη;... που θέλει... "Εκτός άπό βία..."

— Δέ μάς νοιάζει, έπτε Φάνη; Μά, κυρίως νοιάζει εσένα...

— Έμένα;...

— Νάί, εσένα, φτωχέ μου Φάνη...

— Πώς είναι δυνατό νά μέ νοιάζης;...

Σιγά τού ψιθύρισε πάλι μέ πόνο:

— Γιατί την αγαπάς!...

— Έγώ;...

— Νάί, νάί... Μή φωνάζης, μή διαμαρτυρείσαι... Έτσι είναι... Την αγαπάς... Ο χωρισμός δέ στην έβγαλε άπό τήν καρδιά σου... Άντίθετα, μεγάλωσε τόν έρωτά σου γι' αυτήν...

— Φρόσω... Δεν ξέρεις τί λές!...

— Άν έβλεπες χτες μέ τί φλόγα στά μάτια σου τή ρωτούσες δαίνες πώς είναι περιττό ν' άνοίεσαι κάτι τόσο φανερό... τόσο έαηλο...

Ο Φάνης έπιασε τό κεφάλι του στά χέρια του, πελαγωγμένος.

— Νοιώθω πώς θά τρελλαθώ! ψιθύρισε.

Κι' ύστερα, σά νάθελε νά διορθώση αυτό ποché πη, συνέχισε:

— Και θά μέ τρελλάνης έσύ μέ τούς παραλογισμούς σου! Πάς νά μου πέρσας κán άπό τό μυαλό...

— Άς μη μιλάμε, Φάνη, γι' αυτό...

— Άντε, είναι ώρα γιά τό γραφείο σου...

— Νάί, αλήθεια... Ξεχάστηκα... Έβαλε τό καπέλλο του ο Φάνης, τό παλτό του, και βγήκε άπό τό σπίτι, σά νά τόν κυνηγούσαν...

Σταθερά πάντα, χωρίς τόν παμικρό διαταγμό, ή Φρόσω τής άπάντησε:

— Όχι, τόν αγαπούσα πάντα...

— Και τόν καιρό πού ήμουν γυναικα του;

— Πάντα σού λέω...

— Και τόν καιρό πού παίπαινες πνάω σου τήν Ιστορία τού Μπρατσιώτη;

— Πάντα!...

Δακρυομένη, άναστατωμένη ή Άλίκη, άγκάλιασε σφιχτά τήν αδερφή της:

— Είσαι περισσότερο άπό ήρωίδα... της ψιθύρισε, ένά τή φιλούσε...

— Γιατί;... Η άγάπη αυτή ήρθε άπρόσκλητη, δέν τή ζήτησα, κι' ήταν καταδικασμένη νά μη φανερωθή ποτέ... Τόν λάτρευα όχι μόνο σάν άνθρωπο διαλεχτό, μά, πρίν άπ' όλα, σάν άνθρωπο δυστυχισμένο...

— Δεν έβγαζαν άπό τόν άγαπούσα τόσο εύτυχισμένο, μέ τόν έρωτά τό δικό σου εξασφαλισμένο...

— Ημουν μία τρελή... μία άνόητη, μία έλεεινή... μονολογούσε ή Άλίκη, μέ σκυμμένο κεφάλι.

Τώρα, ή Φρόσω τήν κυττάζε παρξένα:

— Μήνουν μία τρελή... μία άνόητη, μία έλεεινή... μονολογούσε ή Άλίκη, μέ σκυμμένο κεφάλι.

Τώρα, ή Φρόσω τήν κυττάζε παρξένα:

— Μήνουν μία τρελή... μία άνόητη, μία έλεεινή... μονολογούσε ή Άλίκη, μέ σκυμμένο κεφάλι.

Τώρα, ή Φρόσω τήν κυττάζε παρξένα:

— Μήνουν μία τρελή... μία άνόητη, μία έλεεινή... μονολογούσε ή Άλίκη, μέ σκυμμένο κεφάλι.

Τώρα, ή Φρόσω τήν κυττάζε παρξένα:

— Μήνουν μία τρελή... μία άνόητη, μία έλεεινή... μονολογούσε ή Άλίκη, μέ σκυμμένο κεφάλι.

Τώρα, ή Φρόσω τήν κυττάζε παρξένα:

Μένοντας μόνη της, ή Φρόσω έπτε σέ μία καρέκλα... Αυτή τή φορά καταλάβαινε πώς τό χάος άνοιγότανε μπροστά στά πόδια της...

βαθμολογημένο (σύμφωνα με την
Ιδιοσυγκρασία κάθε ατόμου) έρω-
τικό ένστικτο κι' ότι ώριμμενοι
σύγχρονοι ψυχαναλυτές αναζη-
τούν σ' όλες τις πράξεις μας σε-
ξουαλικά κίνητρα.

Συμπέρασμα αυτού του πρόωρου
έρωτισμού είναι κι' οι πρόωροι

Ἄπ' αὐτῆς τῆς εὐσεβῆς κατάστασις
ἐκείνῃ πού ὑποφέρει περισσότερο
εἶναι ἡ σμυρηνὴ νῆα. Ἡ ἐποχὴ
μας τὴ βέλει βαρυσάλα, τοῖσι
ἀνεξάρτητοι καὶ τῆς ἀνανυν-
ωτικῆς ἀντιπαρὰ παραπάνω μάλιστα,
τὰ οἶκα ὡςτὰ τῆς ἐποχῆς ἐρωτά,
τόσο στὸ φυσιολογικὸν τοῦ σώματος,
στὸ συναισθηματικὸν ἐπιπέδον. Καὶ
φωνάδωσι ταυτοχρόνῃ πῶς πάρο-
ν ἡ ἐποχὴ πῶς τὰ βασίλειοι-
ζέστρηνουν τὶς σταχτοποῦτες καὶ
πῶς, ἀν θέλῃ νὰ παντρευτῇ, πρῆ-
πει νὰ ζῇρα νὰ (ἡλαιοσῇ) τὸν
ἐαυτὸν τῆς, ὅπως περὶπου κάνουν
τὸ πλῆθος γιὰ τὰ ἐμπορεύματα,
πὺς θέλουν νὰ πωλήσουν. Ἀλλ'
ἀπὸ τ' ἄλλο, ὅμως, εἵμαστε ἀ-
μελῆται γιὰ τὶς ἀεκροπτες
καὶ κατηγορούμεν ἀεπιφύλα-
κτα τὶς νέες, πὺς «ζοῦν τὴ ζωὴ
τοῦς».

Αὐτὴ ἡ ἀντίθεσις κάνει τὴν νέαν
 νὰ χάνη τὸν προσαποταλισμὸν τῆς
 καὶ κορυφαίως τὴν ψυχὴν τῆς.
 Ἄλλα, ἡπίως καὶ ὅλες οἱ ἀλ-
 λες ἀποκαταστάσεις ἡ ἀπονομοθεσί-
 μας δὲν εἶναι ἀλλὰ ἀντιπαρατι-
 κές καὶ ἀλλοποιοῦσες τὴν ἀγαπί-
 ῳ, ὁ ἀκρονυχισμὸς ἰσχυρὰ τὴν
 ζωὴν μίας νέας ἵπταν ἡθικῆς τῆς
 ἡμέρας, τουνυντίον, τῆς παρουσί-
 ας τῆς ἡθικῆς περὶπου σάν «χρὴ
 σιμὸ ἀναδρό», ποῦ ὑπορεῖ νὰ τὴν
 ἀποκαταστήσῃ τὴν ἀποκαταστά-
 σιν νὰ δοῇ αὐτὴν τὴν ἀποκατά-
 σιν εἶναι πάντοτε ἀνὰ ἀπὸ τὴν ἡ-
 μερὰ προσόν — ἀλλὰ ποῦ τὸ ἴδι-
 ον ἐπεὶ ἐπεὶ μετὰ ἀπὸ αὐτῆς. Εἶναι
 εἰς τὴν λέγει: «Ἡ ἡθικὴ εἶναι ἐν
 καλῷ, βόλῳ, νὰ τὴν τοῦ ἀντρέως.
 ἡθικῆς, ἀλλὰ ἐπεὶ ἐπεὶ ἀποκατα-
 σταθῇ, αὐτὴν ἀπὸ τὴν ἀποκατά-
 στασιν ἀποκαταστήσῃ, νὰ τὴν ἀποκα-
 τανῇ οἱ ἄλλοι τὴν κἀντιπαρατι-

Για την πλημμελήν νεα, αλλωστε, ο αντρας εκάθε ένα σημαντικό μέρος του δεν είναι για ο μυστηριώδης ο νύκτος, ο μεγάλος αναμενόμενος, ο αρχι που τα κορίτσια αναπαύσαντες για την ακρη της κορινθιας, γα να δουν ένα όμορφο παλληκάρη που δειχόσε το όμοιο περσέο. Οι νεες σφιηρα ζουν ανάμεσα και μαζί τους αντρες. Κουθενάτζουν για όλα τα πράγματα – χωρίς την παραμικρή εσάφειο – μαζί τους, άγαναν την υπήρξα ή την θανάτου να λαίβουν, από ντροπή, φίλους και τραλλανώθων υπερχοντέρων θίβλια εκείνα, δηλαδή, που τα λένε όλα, χωρίς να κρύβουν τίποτα.

Ετσι, το κυριότερο σύμπτωμα της εποχής μας είναι ο πρόωρος έρωτας. 'Αλλα αυτός ο έρωτας έχει άραγε σχέση με τον έρωτα;

Πολλοί σύγχρονοι φιλόσοφοι παρατηρούν ότι ο έρωας που ανύψιωσε οι παλαιότερες εποχές είναι ένα μυστικό που χάθηκε για πάντα. Τα αισθήματα της εποχής μας δεν έχουν καμμία απολύτως σχέση μ' αυτόν. Δεν είναι τίποτα άλλο από πορνευτικότητα, που κάνουν πολύ θόρυβο, αλλά ουσίως πολύ γαϊφύρια. Κι' αλλωστε, γένοι και έσοι, όπερα, όταν μιλάμε για έρωτα, το πορνεϊκό περισσότερο ή φωκική όπερα, που γράφεται κάποτε - χωρίς αυτό να είναι απαραίτητο - με μερικές υπονοούμενες τρυφερές φράσεις παρμένες κι' αυτές από τον κιματογράφο ή τα βιβλία). Δεν όρεψι να έξωκνουμε ότι οι περίφημοι εκθέτες σ Κίνουσι δεν είδαν τον έρωτα τίποτα άλλο από ένα

βασιλοφυπένο (σύμφωνα με την ιδιοσυγκρασία κάθε ατόμου) έρωτικό, ένστικτο ή ψυχαναγκασμό σύγχρονοι Ψυχαναλυτές αναζητούν α' όλες τις πράξεις μας οε-ζωστικά κίνητρα.

Σύμφωνα αυτού του πρόωρου ερωτισμού είναι κι' οι πρόσωποι γάμοι. "Άλλοτε, οι άνθρωποι θεωρούσαν το γάμο σαν κάτι το πολύ ασφόδρ. Οι σημερινοί νέοι και οι νέες, αντίθετα, τον αποσείζουν από το νύξι και, μόνον όταν βγαίνουν από την εκκλησία, δο-κίζουν να σκέφτονται το διάφο-ρα προβλήματα, που δημιουργεί

Τό κυριώτερο σύμπτωμα τῆς ἐπο-
ρωτίας

ἡ καινούργια ζωὴ τους: Ποῦ θὰ
μείνουν, πῶς θὰ φάει καὶ πῶς
θὰ ἔχσουν... Ὁ Βιττόριο ντὲ Σκα
παρουσίαζε πρὶν ἀπὸ μερικὰ ὅρα
γιὰ τὴ ζωὴ ἑνὸς παρόμοιου ἀν-
θρώπου. Οἱ νεόνυμφοι, μετὰ τὴν
ἐρωταλεστία τοῦ γάμου, ἀναρ-
τήθηκαν πού θὰ πηγαίναν νὰ πε-
ράσουν τὴν πρώτη νύχτα τῆς εὐ-
τυχίας τους. Γιὰ οἱπὺν ἡ ξενοδο-
χεῖο δὲ μπορούσε νὰ γίνη λόγος,

Εἰδάτε ποτέ κό

“Ένα απ’ τὰ ξένα υιοστοιγυ-
νιάτικα ἔθνη που ἔγιναν πιά πο-
λιτογραφηθῇ στὴ γῶρα μας, εἴ-
ναι καὶ τὸ σῶλισμα τῶν σπιτιῶν
μὲ τὰ κλαδιά τοῦ «γκύ»,... καί,
φυσικά, ἡ ἀκόμα πικρὴ εὐνάρχησι
συνέχεια: τὰ φιλιὰ κάτω απ’ τὰ
κρεμασμένα αὐτὰ κλαδιά!”

“Ἀπὸ ποῦ προήλθε αὐτὸ τὸ ἔθι-
μο;” “Ἰσως ἀπ’ τὸ ὅτι τὸ «γκύ»
εἶναι ἐνα προσωπικὸ αὐτὸ, ποῦ ἀν-
ναπύσσεται ἰδίως πάνω στὴς ἄ-
γλαδιές. Κατὰ τὸ θῶλο δέ, ἡ ἄν-
ἄδρα δὲ πειρασμὸ τὸν Ἀδάμ, ὅ-
γι κάτω ἀπὸ μηλιά, ἀλλὰ κάτω
ἀπὸ μιὰ ἀνάδρα!”

Πᾶντως, ὅποια κι’ ἂν εἶναι ἡ
προέλευσις τοῦ τὸ ἔθιμο ἔναι τό-
σο ριζώσας σ’ ὅλο τὸν κόσμο, ὥστε
τὸ τὸ «γκύ» ἔναι ἐπονομαστή
«θάμνος τοῦ φίλου». Συμφωνῶ
δὲ μ’ ἐνα παλὸν σαζάνικο θῶλο,

γιατί δεν είχαν χρήματα. Ἐπικα-
λέσθηκαν, λοιπόν, τὴ φιλοξενία
των φίλων τους κι' ἄρχισαν νὰ
παίγνουν ἀπὸ τὸ ἕνα σπίτι στὸ
ἄλλο. Ἀλλὰ κι' οἱ φίλοι τους, μὲ
τοὺς ἐκείνους, τοὺς βαρβάρηκαν καὶ
τοὺς ἐκείνους τὴν πόρτα. Κατέ-
φυναν τότε στὴν περὶ κάκεια... Κι'
ἐκεῖ, ἄρχισαν νὰ σκέπτονται πῶς
ἐκείνη βαρβαρὴ καὶ πῶς τὸ σωφρο-
νιον τοὺς ἦταν νὰ κυττάδουν ὁ
καθένας χωριστὰ τὴ ζωὴ του.
Ἄλλ' οὕτως αὐτὸ μὴ μποροῦν πιά
νὰ τὸ κάμουν. Γιατί ἡ νεαρὴ σύ-
ζυγος ἀνακάλυψε, ῥαφονικά, πῶς
ἦταν ἔγκυος...

«Χες μας είναι οι πρόωρος έ-
ξες...
«Η μανία των προύρων νάμυν
δίνει και παλιότες ιδίως στην 'Α-
μερικη. Το κοκό έχει εξαπλωθ-
και στις ανώτερες σχολές. Στο
Τεχνολογικό 'Ινστιτούτο της Μασ-
σαχουσέτς οι γάμοι μεταξύ φοι-
τητών και φοιτητριών ήταν τόσο
πολλοί, που παρέστη ανάγκη να
προτερθή στα πανεπιστημιακά
στέρια μία μαευτική κλινική, μ ά
σχολή για υπτέρες κι' ένα νοσο-

ΚΚΚΚΚΚ «γκύ»;

Α ζευγάρι προσπάη ν' ανταλλάσ-
σουν για ένα μονάχα φίλ, αλλά
πρὸς ένα γιὰ κάθε κουπαράκι πού
έχει πάνω τὸ κρεμασμένο κλα-
δί του «γκυ»!

Ὅπως εἶπαμε καὶ πρὸ πάντων, τὸ
«γκυ» εἶναι ἓνα φυτὸ πὸ ἀνα-
τίσσεται παρασίτῳ καὶ πάνω στὶς
εὐκες, στὶς λίπες, στὶς βελανιδιές,
ροπάντων ὡς στὶς ἀνδαλίες.
Ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἀγγλία ἐφοδιά-
ζονται μὲ «γκυ» κάθε Χριστογεν-
νὰ ἀπὸ τίς ἀμειψόμενες ἀνδαλίες
τῆς Νορμανδίας. Ἐδῶ στὴν Ἑλ-
λάδα δώσε, τὸ μαζεύουν ἰδίως ἀ-
πὸ ἔλατα ἢ βελανιδιές.

Στὶς Ἦκυες, Πολιτεῖς, τὸ θεω-
ροῦν σὰ μιὰ βλαβερὴ πλὴνη γιὰ
τὴν καλλιέργειαν ὅπως σφοδρῶν
ἐνάντων. Ὡστόσο ἡ πολιτεία τῆς
Μακεδονίας τὸ ἔχει ἐμβλημα πᾶ-
νι στὸ θυρεὸ τῆς.

κουελάει τα παιδιά! Οι φοιτητές κι οι φοιτήτριες του πανεπιστημίου Κόρνελ αξιώναν από τη διευθύντρια του ιδρυματος να τους εκπαιδεύσει η έφοδος τοκετού από τα διδάκτρα που πληρώνουν για τη φοίτησή τους! Στο πανεπιστήμιο της Βορείου Καρολίνας, εξ άλλου, ορίζεται κάθε έβδομοςά μία φοιτήτρια—υπέρτα, που αναλαμβάνει να προσοφείη τα παιδιά όλων των συναδελφών της, οι δέκα καθηγητά υποχρεούνται, κατά τη διάσπηση αυτό, να τη θεωρούν ως παρούσα και να της δίνουν την μεγαλύτερη βαθμύ, που επι-

Πρόσδος: Η αλήθεια είναι; ότι ποτέ άλλοτε οι νέες δε βρέθηκαν τόσο απροσάρταστες όσο στην εποχή μας. Τις καταγνώρισε με πρόβλημα ότι δεν ξέρουν τι θέλουν. Άλλα μίπως οι μεγαλύτεροι τις ώνηγσαν τι πρέπει να θέλουν και πώς να το επιδιώξουν; Μέσα στη σύγχρονη κοινωνία, με τα υκρεσιμμενα ιδανικά, ή νέα είναι υποκρεμμενη να καταπνήχθι τις βουθετες τάσεις της, νια να προσαρμωθώ στις απαιτήσεις της σύγχινης. Ζή διαρκώς με το φεβό της σύγχινης. Η σκέψη της κυριαρχεί και η ομπληγμια νήπης δεν τα καταφέρν, μίπως μείνν στο περιθώριο, μίπως θεωρηθθι καθυστερημενη

«Όχι, αυτός είναι, πραγματικά. Ο Έφιαλτης της σπηνερικής νεάς. Ο Έφιαλτης της τρέχουσας με ίλιγγι-
 ωδες ταχυτήτων και πρέπει να βα-
 λη όλα της τα δυνατόν για να μη
 μπειν πίσω. Ο πυρετός μπήκε δε-
 σποφάντος της καιει τα νεϊάτα,
 εξαερώνει τη δροσία της, σθερεί
 ανεπαρκώς το κορμί και την
 ψυχή.
 Κι' αυτός είναι ο λόγος που κά-
 νει τις σπηνερικές νεές να γερ-
 νανε νοήμονα. Ποιού ακούμ η-
 καταλείψουν τα μαθητικά θρανία,
 έχουν εξαντλήσει όλα όσα θα
 μπορούσαν να τους προσφέρη η
 ζωή, έχουν γευθεί τα πάντα, έχ-
 ουν αείδεισι ως κάτω το ποτήρι
 της χάρας και των απολαύσεων.
 Και όχι, μπορούν πια να έλπιζούν
 ή να περιμένουν τίποτα άλλο.
 Άλλοι!»

Μιλώντας παραπάνω για τους πρόωπους γάμους, "Υπάρχει, όμως, μία άλλη κατηγορία συμπεριλαμβανομένων κοριτσιών, που όχι μόνο δε σκέφτονται το γάμο, αλλά και τον αποφεύγουν. Μία πρόσφατη έρευνα που έγινε σε πέντε ευρωπαϊκές χώρες-Γαλλία, "Ελβετία, Ολλανδική Γερμανία, "Ιταλία και Βέλγιο - έδειξε ότι τα 58-70% των συμπεριλαμβανομένων δεν άσπασα λούττα από τη σκέψη του γάμου κι ότι 18% ανέφερε σ' αυτά τόν βρωμόν επεκίνουον σης επιδιώξεις τους.

ΑΛΛΑ ποίος είναι οί επιδιώξεις
των σημερ νών κοριτσιών:
Θά μιλήσουμε γι' αυτές στο έ-
πόμενο άρθρο.

ΖΑΝ ΜΟΡΛΙΕ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό πνεύμα του
βεντετισμού.

Ξέρουμε όλοι ότι τὰ ἄσπρὰ κομπάρσια τοῦ «γκύ» ἔχουν ἕνα κολλῶδες περιεχόμενο — ποῦ χρησιμοποιεῖται ἄλλωστε καὶ γιὰ ἐξοδεύει. Ὅταν λοιπὸν τὰ πουλιὰ ἐπινεύουν γιὰ τὰ φάνε, κολλάει ἐν ῥαφίῳ τους καὶ γιὰ νὰ τὸ καθαρίσουν, τὸ τρίβουν στὸ φλοιὸ τῶν δέντρων. Ἔτσι ὥστε κολλᾶνε πάνω σ' αὐτὸν οἱ σπόροι τοῦ «γκύ», βλαστάνουν νοήματα καὶ σχηματίζουν καινούργια φυτὰ. ποῖ οἱ ρίζες τους εἰσχωροῦν μέσα στὸ φλοιὸ καὶ τρέφονται μὲ τους χυμοὺς τοῦ δέντρου. Μ' αὐτὸ τὸν ἔμψυτο τρόπο ἐξασφαλίζει ἡ Φύσις τὸν πληθαστισμὸ καὶ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ «γκύ».

Τὸ «γκύ» ποῦ, ἔερωμε ὅλοι, ἔ-
χει κομπάρσνια ἄσπια ἢ κιτρινω-
πά. Ὑπάρχει ὁμοσ καὶ μιὰ ποι-
κιλία του μὲ κόκκινα. Ποῦ ἀνα-
πτύσσεται συχνὰ πάνω στὶς ἐ-
λῆες, στὴν Ἰσπανία, τὴν Ἰταλία
καὶ τὴ Βόρειο Ἀφρική.

ΣΑΣ ὀρκίζομαι στὴ ζωὴ καὶ στὸ μέλλον τῆς ὀ-
 ρισίας μου διημέρησας, πῶς δὲν εἶνα καμιά
 ὀπισθοβούλη σκέψις ἐκεῖνο τὸ φθινοπωρινὸ ἀπόγευμα
 πού ἔβρινε, ἀπάντησι ἐκείνη τὴν νύκτα πού εἶπα
 εὐχαριστοῦμαι να συνεισέψω ὡς ἕνα ὁλοήμερο σημείο
 καὶ πολὺ κοντινὸ ἀλήστια. Καὶ τὰ γεγονότα πού
 ἀκολούθησαν, πρέπει κάποια κακὴ μοῖρα νὰ μὴ
 τὰ σκηνοθέτησε, γιὰ νὰ σπάσῃ πλάκα εἰς ἔσχα-
 ρον.

[illegible]

Τέλος πάντων, περπατούσα στο δειλὸ πεζοδρόμιο, δια-
ναν, σὲ μία γωνία παρατηρῶ μία δεσποινίδα, ἐλα-
φροφτυμένη, πού θὰ μπορούσε νὰ τὴν πύ ἀρεκτα
νόστιμη. Ἀλλὰ γωρὶς διπυρέλλα ἡ καυμένη. Τὴν
εἶδα πού σκεκόταν κάτω ἀπὸ ἕνα υπακόκιον καὶ ἀ-
δυναμόνοσε. Τὴ στιγμή πού τὴν τῆρε τὸ μάτι μου
—κάπου δέκα μέτρα ἐξώθε·— κύτταξε ἀνυπόμονα τὸ
ρολόγιό της. Ἐπειτα ἀνέμοψε τὸ βλέμμα της πρὸς
τὸν οὐρανόν, σὺν νάθεα νὰ θάγηι ἀσυμπερίσπασα γιὰ
τὰ κέρια της βροχῆς. Καὶ ἡ ἄλη στάσις της ἐβέβαιε
τὸν ἀφροπτό μου μιά λέει ν' ἀποφασίσῃ νὰ συνεχίσῃ
τὸ δρόμο του ἀβίασφραγίστα ἀνὰ τὴν γῆνιν, ἐπὶ
τὸ καὶ μὴ τὸ ἀναθεάλλει. Ἦτανε φανερό πὼς ἡ δεσπο-
νίχου, διὰ ταῦτα, ἦτο ἀνὰ τὴν ἀγέλατον. Τὴ λυπήθηκα. Καὶ δὲ
ξέρω, εἰ ἦταν ἐκεῖνο πού μοῦκοθε τὸ θέμα καὶ ἡ
ἔκασε νὰ σταθῇ στὴν ἰδία γωνία, σὲ ἀπόστασι, τρία
θήματα πὺ πέρα της. Σκεπτόμουν, καθὼς τὴν ἔβλε-
πα ν' ἀδυναμῇ, νὰ της προτείνω νὰ μοιροστούμε τὴν
διπυρέλλα μου, νὰ τὴν πᾶσι τὴν κοπέλλα πιδ πᾶσι
καί... γαίρετε. Τίποτ' ἄλλο, τ' ὀρκίζομαι. Καὶ ὁ-
μας δὲν τὸλύπισα. Σκεπτόμαι πὼς μοῦρεὶ νὰ μὲ πα-
ραληγούνη καὶ γὰ ν' ἔπαυρι νὰ κανένας ἀπὸ κεί-
νους τοὺς Δόν-Ζουάν της βροχῆς, πού παίρνωσι μία
διπυρέλλα καὶ θάγαινον παγάνια γιὰ κατακτήσεις. Καὶ
δὲν εἶμαι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πού σηκώνουν προ-
βόλες. Ἐτοί, ἀφοῦ κοινοστάθηκα γιὰ λίγο ἀναπο-
φάτιστος, ἔκανα νὰ προαγορεύω τὸ δρόμο μου. Καὶ
τότε μοὺ ἔπυθεντο τὸ λόγιο ἐκείνη:

—Μή συγχωρείτε, κύριε. Προς τα πάνω πάτε:
—Μάλιστα, δεσποίνε.
—Θά μπορούσατε να με φιλοξενήσετε στην δι-
πύλη σας ως λίγο παραπάνω;
—Τιμή μου! Περάστε!
Χώθηκε κάτω από την διπύλη μου και, ίππο-
της καθώς εμίαι, της πρόσφερα τα μεγαλύστερα δι-
καιώματα κι' ως θρεχόμενον εγώ.

— Ξέρετε έχω ραντεβού με τὸν μισθιότη μου στὸ Κολωνακὶ καί' εἶμαι καθυστερήμεν ἰσὴ ὥρα. Ἀλλὰ μ' αὐτὴ τὴ φρογὴ πῶς ναί περπατήσι κανεῖνε; Εἴκοσι λεπτά περιμένα γιὰ κανένα ταξί σ' ἄγωνα κ' ὅλα περνούσαν γεμάτα. Εὐτυχῶς πού βρέθηκατε σέις...

— Πῶς δὲν πήρατε τὴν δυμπρέλλα σας;

— Ὅταν βγήκα ἀπὸ τὸ σπίτι, δὲν εἶδινε γιὰ βροχὴ.

— Ἔγετε δικηο. Ἀλλὰ ἐγώ, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, με τὸ παρακροὶ συνηφέα, τὴν παίρνω. Μοῦ τὴν ἔχουν φέρετ' ἀπ' τὴν Εὐρώπη, ξέρετε... Ὡς πού ἀκριβὸς θέλει ναί σὰς πάσι;

— Νὰ σὰς ποῦ. Τὸ ραντεβού μου εἶναι στὸ Ζαχαροποιεῖο «Β». Ἐσείς β' α' ἀφήσετε μιὰ γωνία παρακάτω. Δὲ θέλω ναί ναί δὴ ὁ μισθιότη μου μ' ἔναν ἀνιστοῖ. Εἶναι λίγο ζηλῆτοπος.

— Καταλαβαίνω.
Δέν έχωμ' ατσάσι γωνία Βουκουρεστίου, δταν
μιά φωνή θρονιτέη καί άγρια, σάν θρυγητός λέ-
οντος, κάνει τήν προστατευμένη μου δεσπονίδα νά
σταθί έπ' τούτου καί κάνω τ' όϊσι κι' έγώ:
— Φωφώ!
Καί θέλωμ' έκιν μαγνητάχιο μέ δίωμο καί σα-
γόνια τραγάνα, νά στέκεται μπροστά μας, όπως
οί φρουροί πουά άπαγορεύουν κάποιον τήν εισόδου.
— Κώστα! Δέ μέ περίμενε; Σέ σένα έρχομαι.
— Κοιμένο τό παραμυθί! άπατάζει έκείνος μέ
φωνή τίγρεως. Πρότουν καθυστέρησι μιμή ώρα. Καί
δεύτερον σύλληψις έπ' αὐτοφώρω. Ποιό είναι τοῦ-
τος έξώ;
— Νά σάς έξηγήσω, κύριε! λέω έγώ,
— Μά σένα θά μιλήσω μετά! μου δλάνει. Λέγε.
Φωφώ.
— Ότε τόν έξάω τόν άνθρωπο...
— Ότε τόν έξέρις; Καί μου δρίζετε κολλητά
σάν πιτυονάκια: "Έχεις πάσει πολλά κορούδα σάν
καί μένα; "Η νοιζεις πός δέν κατασάσθουν τί συμ-
βαίνει; Σου λέω ή κυρία: Τόν ένα τόν έγουμε καί
κατάσθουν τόν άλλο τόν έγουμε καί κατάσθουν τόν

— Μὲ παρεξηγείς, Κώστα. Ὁ κύριος ἀπλῶς εἶ-
γε τὴν εὐγενή καλωσύνην νὰ μὲ πάρῃ κάτω ἀπὸ τὴν
ὕπνῳρῳττά του, γιὰ νὰ μὴ θρασυῶ. Τί σὰς ἔλεγα,
κύριε, πρὸ ὀλίγου;

— 'Ὅτι ἔχετε ραντεβού με....
— Σκαρίαις ἐσύ, μέ κοβέλι.
— Σκαρίαις, κύριε Κωτσάκη, ἀλλὰ θροχόσαστε.
Δὲν πάμε κάπου να δώσουμε ἐξηγήσεις;
— Ἐδὼ θὰ τίς δώσουμε.
— Τότε ἔλατέ κι' ἐσείς κάτω ἀπὸ τὴν οὐπτελλία.
— Βρέχσασι, Κωτσάκη, λέει με συμμόνια ἡ δε-
σποινὶς. Θὰ κρώσῃς;
— Ἀσε τὰ συγκινητικὰ, Φωφώ... Καὶ σοὺ τῶγο
πῆ: Νὰ μὴ σὲ δώ με κανένα, γιατί θὰ γίνῃ δόλια.
Καὶ θὰ γίνῃ. Λέγε, ποῖος εἶναι τοῦτος καὶ τί πο-
τιδεὶς ἔχεις μαζί του!
— Κωτσάκη, μὲ ἀδικεῖς! ἀπάντα ἐκείνη κλαί-
γοντας.
— Ἐκείνη ἀπὸ τὸ γυναικί

καὶ τότε με πήρανε ἐμένα ἀπὸ τὸ ἐνὶ
 ἔργῳ σου ῥέ. Ἀπὸ πότε ἔχετε μαίη;
 Ἔποτε θάνατος, κύνες! ἀποτάξτε ἐνὶ μέ
 μου τὴν ἀξιοπρέπειαν, κλείνετε τὴν οὐπὲρᾶν μου,
 γιατί τότε ἀκριβῶς στατήρισε ἡ βροχή.
 — Δὲν λές, αἰ; Αἱ, πῶς! τιμὴ!
 Δὲν πήρα μία, πήρα πολλές. Γιὰ πρώτη φορά εἶ
 δα τέτοιον Ὅθέλλο καὶ μάτια μου. Παράσῃα τὴν
 οὐπὲρᾶν σου θεοπονίδα καὶ πήρα ἑλπίαν, αὐτὴς.
 Ἔσῃα κι' ἐγὼ ποὺ καὶ ποὺ καμμία, ὅλα ἀποσπᾶ
 περισσότερες. Κωλύσθηκα κι' οἱ δύο γάμοι, σὰ
 νερά καὶ δεινότητες. Ἡ θεοπονίς ἔβαλε τίς φῶ
 νες «θεοβίαια» ἀπὶ τὴν ποὺ ὅσῃα μερικὴς με
 οὐπὲρᾶν. Βυῖχαν ἀπὸ κάτω πύρτες μερικοὶ καλοὶ
 ἄνθρωποι μὲ μάς γωρίσουν. Τέλος φάνηκε κι' ἕως
 βρεμένους πόλιναν.

— Γιατί αλλώνωτες; ρώτησε άφου μας χαριώνται.
— Παρεξηγησι, κύριε άποστολάε.
— Πάμε στο τμήμα να τά φρουρήσι...
— Τα γάλια μας ήταν άπεριτρίκτα, άποσπομένοι και
οι δυο. Μιστούς κατέλαβαν, γιατί τους έφαινε πως
είναι παρτοκόλοισ, μεσικοί δέ και μας συνώδου-
αν, γιά νάκι κι έλεγαν:
— Τήν έπισκευ έμ' έφαινε!
— Έρωτική αντίληψη!...
— Ένδ' εγχα γάσει το ήθικόν μου, τήν υγιονομία
μου, τά λογικά μου, μπορώ να πώ. "Οα, αυτά τα
σαινόντοισιν άνα ψεύματα. Τέτοια έξέλειε!
— Τρία λεπτά τήν όρασι, στα καλά καθούμενα; Μηνισθή-
ται μου Κύριε! Βρέ μήπως διειρεβούται; "Η διμπελλία
μου... Ποι έιναι ή διμπελλία μου;

[illegible]

κι' ἀπὸ αὐτὸ τὸ παλινούρητον καὶ παραδεχτὸν
 σάλλαμα τοῦ, νοῦναι καὶ τῆς λέει:
 — Ὡστε εἶπ' ἐνὶ σταυρίσσει, αἱ:
 — φῶς σὺ εἶπαι!
 — Ὡστε εἶπ' ἀπὸ κείνης πού σταυρίσσε τὸν
 πρῶτον τυχερὸν ἀνθρώπον σὺ δρομὸ καὶ πᾶνε παρὰ
 ἀπ' αὐτοῦ. ὁρᾷ σὺ; Ἀναίσχυνη!
 Καὶ ἡ καὶ αὐτὴν ἡ θεοπότην φασὶν τί νὰ κἀν;
 Κεραυνοῖ, ῥέει καὶ ὕπερτα σπινεται σὲ αἰὶ καὶ
 θέλει θεοπότης σὲ θεοῦ κλάνα
 καὶ πλοῦ τους τὰ στοινεῖα καὶ πᾶνε τὸν
 Αὐτὸν αὖθις νὰ διατάξαι τὰς τάξεις, διατάξει ὁ αἰ
 σπινόμενὸς τὸ δρομῶν.

μετὰ νύκταυι αὐτοῖ·
 — Πῶς θέλεις υπογράψαι αὐτὸ τὸ πιστοποιητικόν
 παραλαβῶν;
 — Σ' αὐτὸ τὸ γραφεῖον, περὶ αὐτὸ ὁ κ. ἀστυνόμος
 καὶ ἡμεῖς, ποῖα παρακαλεῖ· Ἡ Σιμαρὰ, ὅτι
 ἀκούειν ἢ νῦν καὶ καταπίει· Ἄλλα δὲ αἰτίαι, ὅτι
 οὐκ ἀποκρίσκειται πᾶν τὸ ἐκ τῆς Σιμαρᾶς ποῦ
 ἐγγίναν διπλάσια ἀπὸ τὸ κοινόν·
 — Κοιμήθητι ἢ θεὸς εὖ σοι· ἢ χάρις εἴναι αὐ-
 τῷ· ὦ! Οὐεὶ ποῦ!·
 — Μὰ παραγγέλλει Σιμαρὰ. Καθὼς ἔδωκεν, ὡς
 δεσποτίνην ἀπὸ δῶ με παρακάλεσε, νῦν τὸ αὐτὸ πα-
 ραγγέλλει μετὰ τὴν διουσία αὐτοῦ. Καὶ σὺ δρόμο συ-
 νταχθῆναι μετὰ τὴν ἐπιτολήν της ἀπὸ δῶ...

— Τὸν πόσῳ ἠμεῖς οὖν τῆς διδασκαλίας οὐ μακάρι-
χαίωμεν διὰ τὰ τεράστια καὶ μεγάλα.
— Καί... παρεστηθήκαμε λίγακι.
— Πάτεστε ἐμῶ, ἀδελφοί.
— Καὶ τέτοιο, περίπου.
— Ἰὴ ὅς σε ποῦ, ἀδελφίκα.
— Ἀδελφός, ἐμὸς ὁ Χριστός.
— Ἀδελφός, ἔκαστος ἐκεῖν τὸ ὅλκιμο νεύμα ὁ
ποῖα. Ἐτοί ἀδελφές δὲν κάνουν ἐπιστολὰ γιατί τί-
δου με ἄλλον τὴ νύχτῃ τους, κύριε Κορνήλιε. Ἄλ-
λου αὐτὰ...

— Σμαρώ, σου όρκίζομαι... 19

Το χριστουγεννιάτικο κρύο 'έχε
αγκαλιάσει όλη την έξοχή.
Τό χιόνι, πέφτοντας πυκνό τόσες
μέρες, είχε διακοσμήσει με απα-
λό λευκό τὰ πεύκα, τὰ σκίνα, τὰ
πουρνάρια. Δέ χιόνιζε πιά. Τό
κρύο όμως ήτανε τσουκτερό. 'Η
ατμόσφαιρα γκρίζα, καθαρά χρι-
στουγεννιάτικη.

Είναι πάντα όμορφο τὸ ύπαιθρο
τέτοιον καιρό. Είναι εὐχάριστη ἡ
ἀντιμέτωπιση τοῦ κρύου πίσω ἀπὸ
τὰ κρύσταλλα ἐνός καλοζεσταμέ-
νου αὐτοκινήτου. Οἱ ἀνθρώποι
τῆς πρωτεύουσας, ὅποτε θέρουν
τὴν εὐκαιρία, κάνουνε πὴν ἐξορ-
μὰί τους καὶ χαίρονται τῇ γοη-
τεία τοῦ χειμῶνα χωρίς τὴ δοκι-
μασία τῆς χαμηλῆς θερμοκρασί-
ας — τὴν όμορφιά χωρίς τὸ τσουρ-
τούρισμα.

Κάποια χιονισμένα Χριστούγεν-
να, λοιπόν, πῆρα τὸν ἐξοχικό δρό-
μo γιὰ νὰ καμαρώσω τὸ χιόνι.
'Ητανε κοσμημένο ἀπάνω ἀπὸ
τὰ κλαδιά τῶν δέντρων, διακο-
σμώντας τὰ με σταλακτίτες ἀπὸ
ἀχνό πουπουλένιο θαμνάκι. Τό το-
πίο, ὅσο ἀπομακρυνόμουν ἀπὸ τὴν
'Αθήνα, γινόταν ὅλο καὶ πὶο γρα-
φικό, ὅλο καὶ πὶο προσαρμόζοντο
στὴν ἀδρὴ σκηνοθεσία τῶν Χρι-
στουγέννων.

Εἶχα βρῆ ἀπὸ τὴν ὁδὸ αὐτοῦ. 'Ο
δρόμος ἐξακολουθοῦσε τώρα λα-
σπώμενος. 'Η γῆ ἔχει τὴν ἱκανό-
τητα ἀκόμα καὶ τὸ κατάλευκο χιόνι
νὰ τὸ μεταβάλλῃ σὲ γκρίζα λά-
σπη. Τὸ πλαίσιομα όμως ήτανε ὑ-
πέροχο πάντα. Δέντρα με σταλα-
κτίτες ἀπὸ χιόνι — με ἐξωτικούς
δασσμούς χειμωνιάτικους καρ-
πούς...

Ἐνα πὶο στενὸ δρομάκι καμπ-
οδρίζε ἀριστερά. Τὸ πῆρα. Τὸ πὶο
τώρα γινότανε πὶο ἀγριο. Τὰ
δραϊά ἐξοχικά σπιτάκια πού ὑπῆρ

Ἐρημίτης τοῦ ἔρωτα

χαν ἀκόμα ὅσο συνεχίζόταν ἡ
ἀσφαλτός, εἶχαν ἐντελῶς ἐξασφα-
λιστῇ. 'Η ἐξοχή ήταν ἐρημη καὶ
μεγαλοφυή. Σπίτι κανένα δὲ
φαίνότανε. 'Ο χειμῶνας ἐδῶ βα-
σιλευε ἀπόλυτος ἀρχοντας, ἀ-
γριος κυρίαρχος καὶ δυνατός.

Ἐνα συγκρότημα ἀπὸ πέτρες
πρόβαλε μπροστὰ μου. Καὶ μέσα
ἀπὸ τὶς πέτρες δύο μισόσβυστα
μάτια πού προσπαθοῦσαν νὰ με
κυντήσουν, με κάνανε νὰ φρε-
νάρω γεμάτος ἐκπληξί. Δυὸ μά-
τια!

Κατέβηκα καὶ πλησίασα τὶς μα-
ζεμένες πέτρες. 'Ηταν ἕνα ὄθλιο
τοιαῖο ἀπὸ ξερολιθιά. Καὶ πῶς
ποὶ λασπη κι' αὐτὲς, φτιάχνανε μιὰ
πανόβλια καλυψένια σκεπασμένη
με λαμαρίνα. Καὶ στὴν εἰσοδὸ τῆς
καλυψένιας ὑπάρχατο σ' ἕνα σκο-
τεινὸ ἀνοιγμα πού εἶχε τὴ θέσι
πόρτας καθόταν ἕνα γεροντάκι.

— Καλημέρα, παπού... τοῦ φώ-
ναζε.

Ἡ ἀσπασμένη φωνὴ μου ἀπο-
κρίθηκε:

— Καλὴ ἑσπέρα, γυιέ μου...

— Καλὴ Χριστούγεννα, παπού...

μας ἡ Γεννητὴ τοῦ Σωτήρος...

Κι' ὕστερα ἡ ἴδια φωνὴ διατύ-
πωνε τὴν ἀπορία τοῦ ἐρημίτη:

— Πῶς ἀπὸ δῶ, παιδάκι μου;

Ἄς κοίταξες ἐκεῖ, παιδάκι μου;

— Δὲν κρῶνεῖς;

— Μὴν... Συνήθισα... Καὶ τὸ
κοῦρο συνήθίζεται, κι' ἡ ζέστη—
τὸ ἴδιο ὅπως συνήθίζεται κι' ἡ
φύλαξη, κι' ὁ αἵματος...

— Ἡ μοναξιά, παιδάκι μου, τὴ
γυρέψα ἐγώ...

— Εὐά,...

— Ναί, ἐγώ...

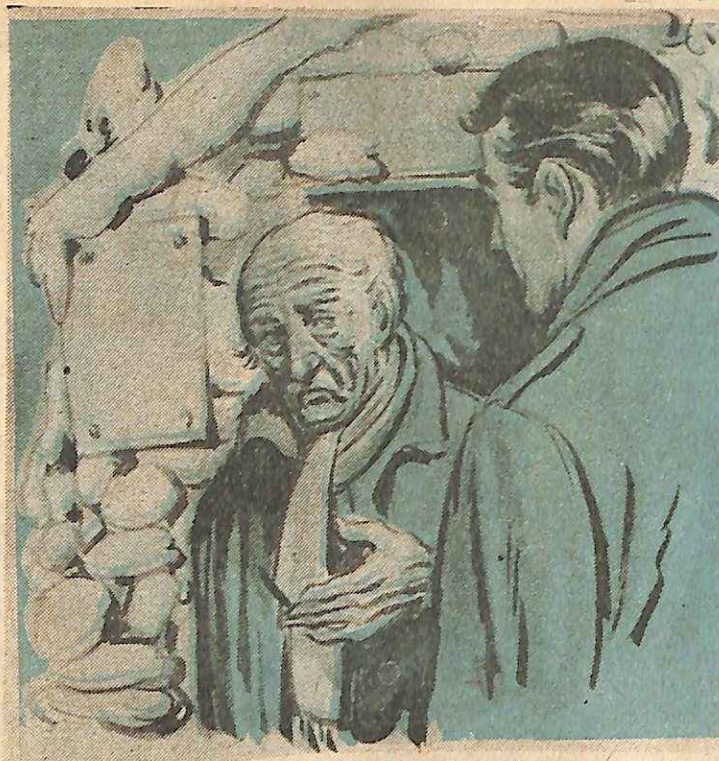
— Ζῆς πολλὰ χρόνια ἐδῶ;

— Τριάντα...

— Τριάντα χρόνια!

— Εὐὼ στὴν ἐρημία;

ΕΡΩΤΕΣ ΜΕ ΣΠΑΣΜΕΝΑ ΦΤΕΡΑ

— Κάποτε, ὅταν ήμουν νέος, ζούσα σὲ μιὰ χώρα μακριὰ ἀπὸ
τὴν Ἑλλάδα... ἀρχίσε νὰ λέπ ὁ παπούς.

νῆ στὴ γυνίκα τοῦ ἐξωτερικοῦ τοί-
χου τῆς καλυψένιας. Καὶ λίγα
χρόνα ήτανε μαζεμένα κάπου ἐκεῖ.
— Ἐκὼ καὶ λίγα χρόνια πού μου
τὰ κόψανε καὶ περαστικοὶ ἐυλο-
κόποι... Τὰ ἀνάθε καὶ ζεσταίνο-
μαι.

— Μπράβο, παπού... Εἶσαι ἕνας
ὁμορφος φιλόσοφος...

Κύπταζε ἕνα γύρω. 'Η ἐρημία
ἡ ἀπόλυτη κυριαρχεῖσε. 'Η ἐρη-
μία τοῦ χιονιοῦ.

— Καὶ πῶς ἀποφάσεις νὰ ἐξο-
ριστῇς ἐδῶ;... τὸν ρώτησα γεμά-
τος ἐκπληξί.

— Ἐξοχικὸ ἐδῶ... τὸν ρώτησα γεμά-
τος ἐκπληξί.

— Ἐξοχικὸ ἐδῶ... τὸν ρώτησα γεμά-
τος ἐκπληξί.

— Ἐξοχικὸ ἐδῶ... τὸν ρώτησα γεμά-
τος ἐκπληξί.

— Ἐξοχικὸ ἐδῶ... τὸν ρώτησα γεμά-
τος ἐκπληξί.

— Ἐξοχικὸ ἐδῶ... τὸν ρώτησα γεμά-
τος ἐκπληξί.

— Ἐξοχικὸ ἐδῶ... τὸν ρώτησα γεμά-
τος ἐκπληξί.

— Ἐξοχικὸ ἐδῶ... τὸν ρώτησα γεμά-
τος ἐκπληξί.

— Ἐξοχικὸ ἐδῶ... τὸν ρώτησα γεμά-
τος ἐκπληξί.

— Ἐξοχικὸ ἐδῶ... τὸν ρώτησα γεμά-
τος ἐκπληξί.

— Ἐξοχικὸ ἐδῶ... τὸν ρώτησα γεμά-
τος ἐκπληξί.

— Ἐξοχικὸ ἐδῶ... τὸν ρώτησα γεμά-
τος ἐκπληξί.

— Ἐξοχικὸ ἐδῶ... τὸν ρώτησα γεμά-
τος ἐκπληξί.

— Ἐξοχικὸ ἐδῶ... τὸν ρώτησα γεμά-
τος ἐκπληξί.

— Ἐξοχικὸ ἐδῶ... τὸν ρώτησα γεμά-
τος ἐκπληξί.

— Ἐξοχικὸ ἐδῶ... τὸν ρώτησα γεμά-
τος ἐκπληξί.

— Ἐξοχικὸ ἐδῶ... τὸν ρώτησα γεμά-
τος ἐκπληξί.

— Ἐξοχικὸ ἐδῶ... τὸν ρώτησα γεμά-
τος ἐκπληξί.

— Ἐξοχικὸ ἐδῶ... τὸν ρώτησα γεμά-
τος ἐκπληξί.

— Ἐξοχικὸ ἐδῶ... τὸν ρώτησα γεμά-
τος ἐκπληξί.

— Ἐξοχικὸ ἐδῶ... τὸν ρώτησα γεμά-
τος ἐκπληξί.

— Ἐξοχικὸ ἐδῶ... τὸν ρώτησα γεμά-
τος ἐκπληξί.

— Ἐξοχικὸ ἐδῶ... τὸν ρώτησα γεμά-
τος ἐκπληξί.

— Ἐξοχικὸ ἐδῶ... τὸν ρώτησα γεμά-
τος ἐκπληξί.

— Ἐξοχικὸ ἐδῶ... τὸν ρώτησα γεμά-
τος ἐκπληξί.

— Ἐξοχικὸ ἐδῶ... τὸν ρώτησα γεμά-
τος ἐκπληξί.

— Ἐξοχικὸ ἐδῶ... τὸν ρώτησα γεμά-
τος ἐκπληξί.

— Ἐξοχικὸ ἐδῶ... τὸν ρώτησα γεμά-
τος ἐκπληξί.

Τὰ δύο μισόσβυστα μάτια σπλ-
ρίχτηκαν ἀκρυμμένα ἀπάνω μου:
— Είναι παλιά ἱστορία, παιδάκι
μου...

Μ' ὅλο πού τὸ κρύο ήταν τσου-
κτερό, νίκησε ἡ περιέργειά μου.
Κι' ὕστερα, μὲ ταιγιόνωνε ἡ ἰδέα
ὅτι ὁ ἐρημίτης ήτανε κι' αὐτός
ἐκτεθειμένος στὸ ἴδιο κρύο—κι'
ὄχι, βέβαια, γιὰ μιὰ στιγμή, ὅ-
πως ἐγώ...

— Δέ θές νὰ μου πῇς τὴν πῆς τὴν
ἱστορία σου, παπού;

— Νὰ στὴν πῶ, ἀφού τὸ ζήτη-
σες. Κάποτε, ὅταν ήμουν νέος,

ζούσα σὲ μιὰ χώρα μακριὰ ἀπὸ
τὴν Ἑλλάδα — ἐκεῖ πού εἶχα γεν-
νηθῇ...

Ἦμουν εὐτυχισμένος ἀγαπούσα.

Ἦμουν εὐτυχισμένος γιατί λο-
γάρωσα νὰ παντρευτῶ αὐτὴ πού
ἀγαπούσα...

Δὲν ήταν όμως γρα-
φτό μου, νὰ νυμφίω τὴν εὐτυ-
χία. 'Η ἀναπνεῖν μετ' ἀρρώστια-
σε καὶ πέθανε! Κι' ἐγώ ἀπὸ τότε
ὥρμιστκα νὰ μὴν ξαναπαντρευ-
τῶ...

Ἡ φωνὴ τοῦ ἐρημίτη ἐδοῦσε μὲ
σα στὴν κρυστάλλινη μανεία τοῦ
χριστουγεννιάτικου ὑπαιθρου.

Χωρὶς νὰ τὸ θέλω εἶχα συγκι-
νηθῇ ἀπὸ τὴν ἀπλοϊκή μὰ καὶ τό-
σο εἰλικρινῇ ἐξιστόησι τοῦ μα-
κρυνοῦ αὐτοῦ ἐρωτικοῦ δράμα-
τος πούκε διανύσει τριανταοχτῶ
ὁλόκληρα χρόνια γιὰ νὰ μεταβῇ
τὸ μελαγχολικὸ του ἀντίλαλο
στὰ πόδια μου...

— Τὸ εἶπες καὶ τὸ ἔκανες, πα-
πού.

Μένω ἀπὸ τότε πιστός στὴν
ἀνάμνησί της καὶ μόνος μου ἐδῶ
πέρα... Περῶσανε τὰ χρόνια, κον-
τεῖν νὰ τυφλωθῶ, σέβνημοι, μὰ
τῆς εἶμαι πιστός. Μένω ἀνυπαν-
τρός, καὶ περιμένω ἡσυχὰ νὰ ρθῇ
ἡ ὥρα πού θὰ τὴ βρῶ ἐκεῖ πάνω.

ἴσως τότε ἐνωθῶ μαζί της, ὅπως
δὲ μπόρεσα νὰ ἐνωθῶ στὴ ζωῇ...

— Δέ θές νὰ φροντίσω νὰ ὑπῇς
σὲ κανένα ἀσπλο στὴν Ἀθήνα;

Πόσος πανικός πλημμύρισε τὰ
μισόσβυστα μάτια τοῦ!

— Ὁχι, γυιέ μου! Ἐδῶ εἶμαι
καλὰ... Μόνος μου, μέσα στὴν ἀγ-
καλιά τῆς ἐξοχίης, κοντὰ στὸ θεό.

— Καὶ κοντὰ τῆς.

Ἐνῶ νύριζα στὴν Ἀθήνα, ἡ νύ-
χτα ἀρχισε νὰ πέφτῃ σιγὰ-σιγὰ.

Ἄς γέρος ἐρημίτης εἶχε μείνει πῆ-
ρῶ μου, μέσα στὴν κρυστάλλι-
νη ἀγκαλιά τῆς χριστουγεννιάτικης
ἐξοχίης, μὲ τὴν ἀνάμνησί τοῦ ἐ-
ρωτῆ τοῦ — ἐνός ἐρωτῆ μελα-
γχολικοῦ μὲ σπασμένα φτερά...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

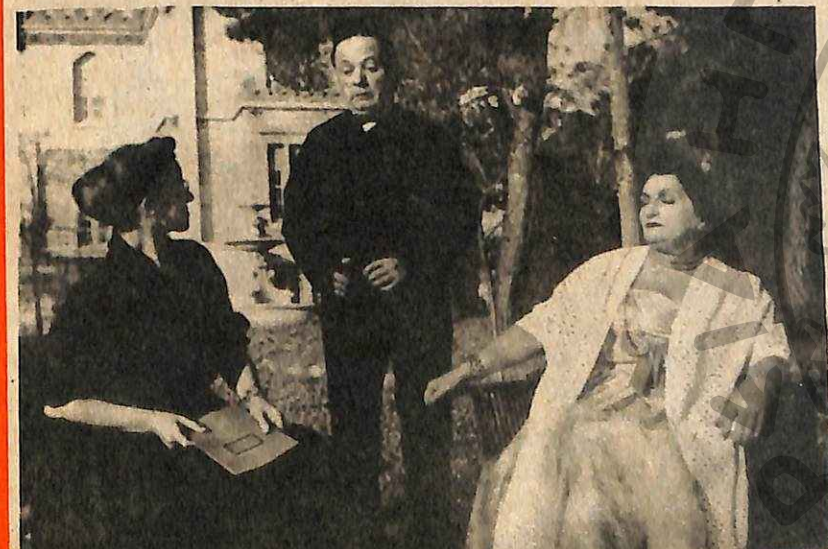
ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Ἄς γέρος λούζει τὴν Αἴγινα ἀπὸ ἀκετὸ ὕψος. ὅταν τὸ πὶο ἀρ-
χοντικό σπῖτι τοῦ ὑποῖου ἀρχίξῃ νὰ παρουσιάξῃ τὴν πρώτη πρωινή
κίνησι. Ὁ ὑπηρετὴς τῆς «Δούκισσας», πού μένει στὸ ἀρχοντικό αὐ-
τό, καμαρώνει τὸ νησί του, ὅταν ἐαφνικά ἀκούῃ πίσω του μιὰ φωνή:
— Νεκτάριε!...

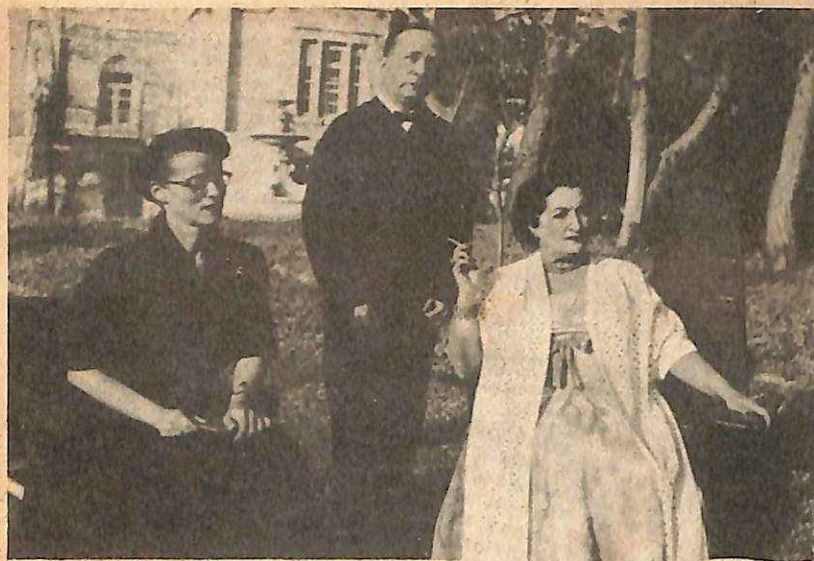
Καλὴ ὥπως πάντοτε ἡ «Δούκισσα», ἀφού καλημερίζει τὸ Νεκτά-
ριο, τὸν ρωτᾷ:
— Πῶς εἶσαι σήμερα ἡ Αἴγινα, Νεκτάριε;
— Καλὰ, κυρία καὶ σὰς χαιρετᾷ!
— Τὴν χαιρετῶ κι' ἐγώ...

Εἶναι ἡ Τίτινα, ἡ οἰκονόμος τῆς Δούκισσας, πού ὁ Νεκτάριος δὲν
τὴ χωνεῖ γιὰ τὸ ἀκατάδεκτο ὕψος της.
— Εἶναι ἑτοίμος ὁ καφέ τῆς κυρίας Δούκισσας; τὸν ρωτᾷ.
Ἡ ἐρώτησι εἶναι ὁλόκληρη περιττή, γιατί ὁ Νεκτάριος εἶναι πάντα
ἐν τάξει.

Ἄς γέρος λούζει τὴν Αἴγινα ἀπὸ ἀκετὸ ὕψος. ὅταν τὸ πὶο ἀρ-
χοντικό σπῖτι τοῦ ὑποῖου ἀρχίξῃ νὰ παρουσιάξῃ τὴν πρώτη πρωινή
κίνησι. Ὁ ὑπηρετὴς τῆς «Δούκισσας», πού μένει στὸ ἀρχοντικό αὐ-
τό, καμαρώνει τὸ νησί του, ὅταν ἐαφνικά ἀκούῃ πίσω του μιὰ φωνή:
— Νεκτάριε!...

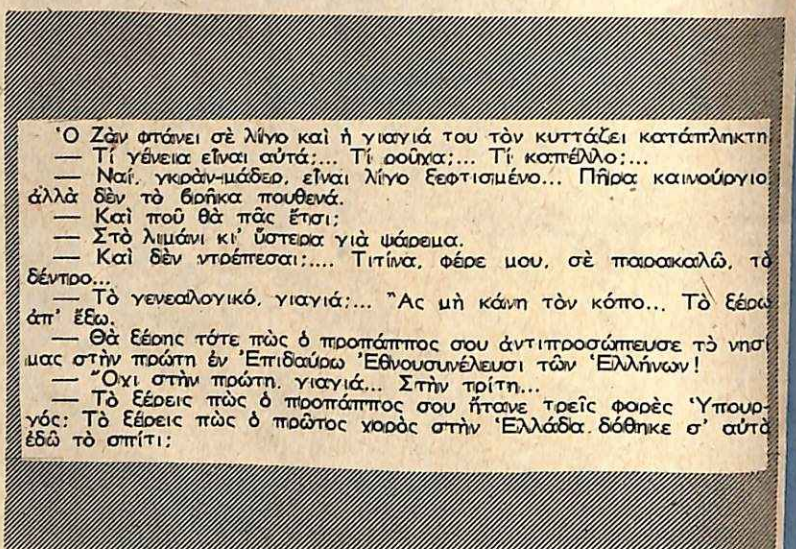
— Τί θα πη «νομίζεις»; Ξύπνησε ή δέν ξύπνησε;
— Θα του πάω τώρα τόν καφέ του, κυρία καί θα σάς ενημερώσω...
— Τί νέα έχουμε σήμερα, Τιτίνα; Πέθανε κανείς καί χτυπούν πένθιμα οί καιμπάνες;

— Μάλιστα, κυρία, ό Σώζων ό άμαξάς.
— "Α, τόν καυμένο... Καί από τί πέθανε;
— Από τόν κρασί, κυρία.
— Καί πώσων χρόνων ήταν;
— Μα νομίζω πώς είχε κλείσει τά 87.

— Νέος άνθρωπος...
— Κοροϊδεύετε, κυρία Δούκισσα;
— Καθόλου, Τιτίνα... Δέν ήμασθε, λοιπόν, πώς ό θάνατος ξεχνάει τούς Αίγινητες;... Μα τί έγινε αυτός ό Ζάν... Γιατί δέν έρχεται νά με καλημερίσει;

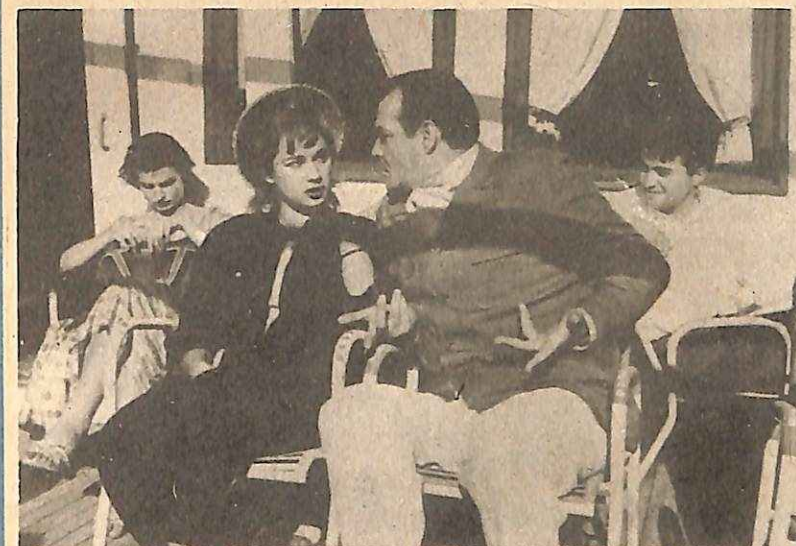
— Ό Ζάν φάνει σέ λίγο καί ή γιαγιά του τόν κυττάζει κατάπληκτη
— Τί γένεια είναι αυτά;... Τί ρούχα;... Τί κοπέλλο;...
— Ναι, γκράν-μάδεο, είναι λίγο ξεφτισμένο... Πήρα καινούργιο
— αλλά δέν τό δοήκα πουθενά.
— Καί πού θα πάς έτσι;
— Στο λιμάνι κι' ύστερα γιά ψάρεμα.
— Καί δέν ντρέπεται;... Τιτίνα, φέρε μου, σέ παρακαλώ, τό δέντρο...
— Τό γενεαλογικό, γιαγιά;... "Ας μή κάνη τόν κόπο... Τό ξέρω απ' έξω.
— Θα ξέρεις τότε πώς ό προπάππος σου αντίπροσώπευσε τόν νισίμας στήν πρώτη έν "Επιδούρω "Εθνουσυνέλευσι των "Ελλήνων!
— "Οχι στήν πρώτη, γιαγιά... Στήν τρίτη...
— Τό ξέρεις πώς ό προπάππος σου ήτανε τρείς φορές "Υπουργός; Τό ξέρεις πώς ό πρώτος χορός στήν "Ελλάδα δόθηκε σ' αυτό έδώ τό σπίτι;

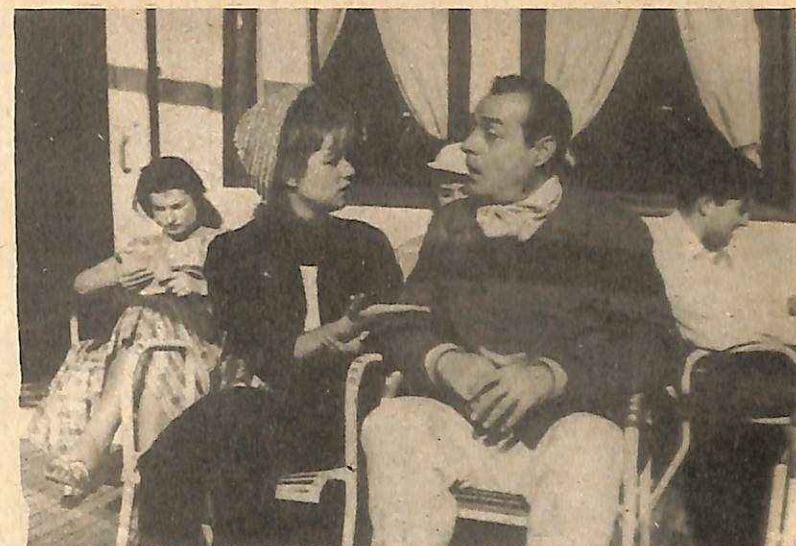
— "Ενώ στο άρχοντικό της «Δούκισσας» συνεχίζεται αυτή ή συζήτηση, πάνω στο πλοίο, πού πλησιάζει την Αίγινα, ή "Αλίκη, μιά χαριτωμένη νέα 18 χρονών, ψάχνει παντού, γιά νά βρή τόν πατέρα της. Στό τέλος τόν βρίσκει σέ μιά γωνιά νά φλερτάρη με τή Νενέ.
— Τζώνυ!...

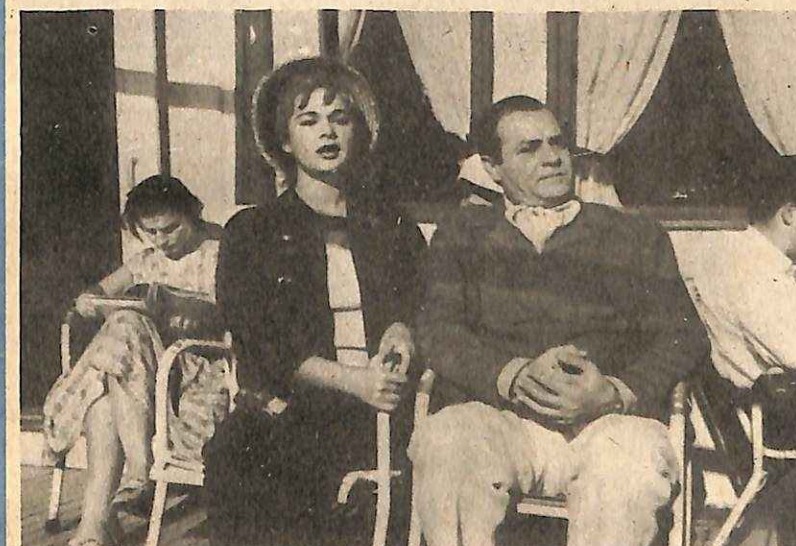
— Θέλοντας καί μη ό Τζώνυ αναγκάζεται νά διακόψη τήν τόσο εύχάριστη συνομιλία του με τή Νενέ καί ν' ακολουθήση τήν κορούλα του. Κάθονται πλάι-πλάι σέ δύο πολυθρόνες καί ή "Αλίκη ξεσπάει ξιέσως:
— Τζώνυ, θα κλάσω!...

— Σε καλό σου, παιδί μου, τί έπαθες;... Γιατί θα κλάψεις;
— Γιατί δέ μ' αγαπάς πιά...
— "Εγώ;... Πώς τό κατάλαβες;
— "Αφού φλερτάρεις!...
— "Ε... "Αντρας είμαι... Χήρος τόσα χρόνια...

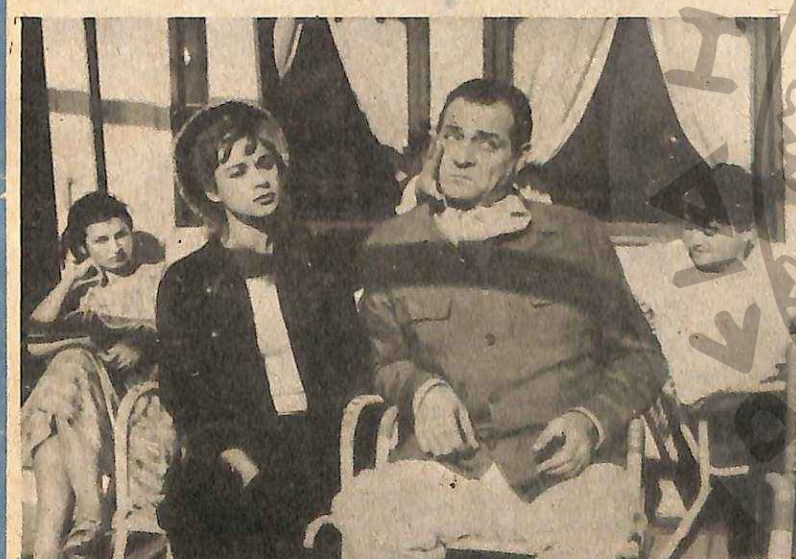
— ... Καί δόξα τώ Θεώ καλώς βαστιέμαι, έ;... Γιατί, λοιπόν, νά μη φλερτάρω καί λίγο;
— Δέ θα φλερτάρης καθόλου...
— Γιατί;
— Γιατί τότε θα φλερτάρω κι' εγώ!...

— Τήν ίδια στιγμή όμως ή "Αλίκη βλέπει ένα νέο, πού τή φλερτάρει πρην από λίγο, νά μιλάει τώρα με μιά άλλη κοπέλλα. Κάνει τήν αδιάφορη, αλλά κατά βάθος είναι έξω φρενών καί λέει έσθνικά στόν πατέρα της:
— Μίλα μου, νά μιλάμε, Τζώνυ... Μίλα μου!...

— Τί έπαθες πάλι;... Τί νά λέμε;
— "Ο,τι νάναι... Τί δουλειά κάνεις;
— Δημοσιογράφος.
— "Οχι δημοσιογράφος... Ξένος ανταποκριτής!... Καί πού πα-
με τώρα;

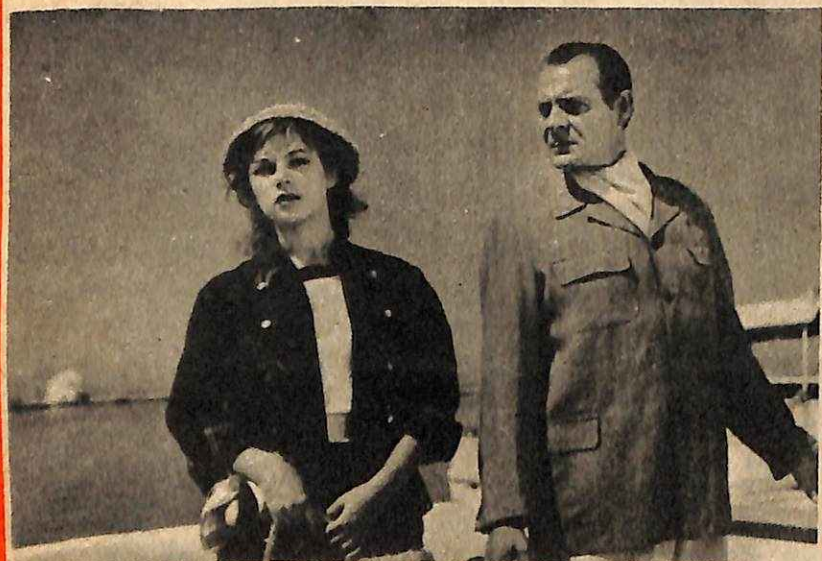
— Στήν Αίγινα... Δέν τήν βλέπεις; Μπροστά μας είναι!...
— Καί τί θα κάνουμε στήν Αίγινα;
— Διακοπές...
— Ψέματα... Θα γράψης ένα άρθρο γιά ένα μεγάλο γαλλικό περιοδικό...

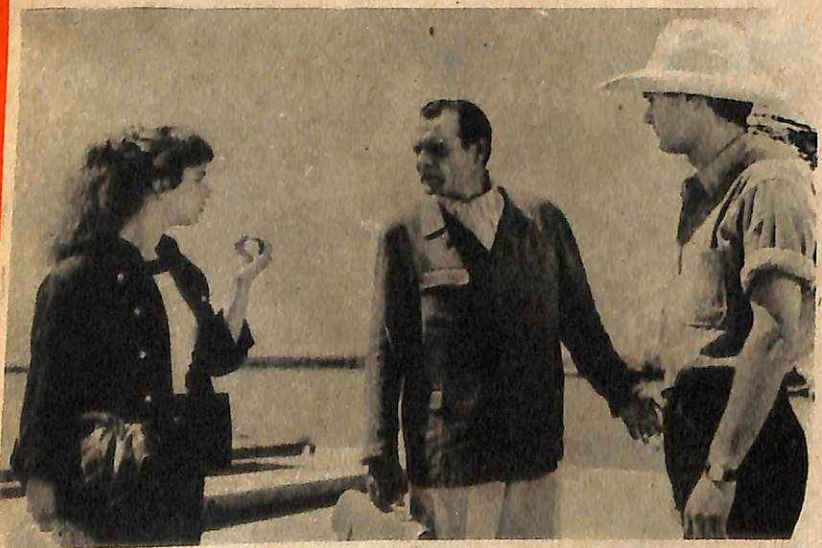
— "Εστώ, θα γράψω...
— Δέν ύπάρχει, λοιπόν, καιρός γιά φλέρτ στήν Αίγινα, Τζώνυ...
— "Εχεις δουλειά!...
— Στο μεταξύ τό πλοίο κάνει στροφή καί μπαίνει σιγά-σιγά στό γραφικό λιμανάκι της Αίγινας.

— 'Ο Ζάν έχει κι' άλλες φτάσει εκεί και, άκουμπισμένος στα σίδερα, βλέπει το πλοίο να πλευρίζει. Βάζουν τις σκάλες και οι επιβάτες αρχίζουν να κατεβαίνουν. Άνάμεσα στους πρώτους είναι και η Νενέ. Πέφτει στην άγκαλιά του συζύγου της, που την περιμένει.
— Ντόντο μου!...

— Τον βλέπεις εσύ πουθενά;...
— Όχι...
— Καί τώρα τί γίνεται;
— Μην κάνεις έτσι καυμένη... Στην Αίγινα είμαστε, δε θα χαθούμε!...

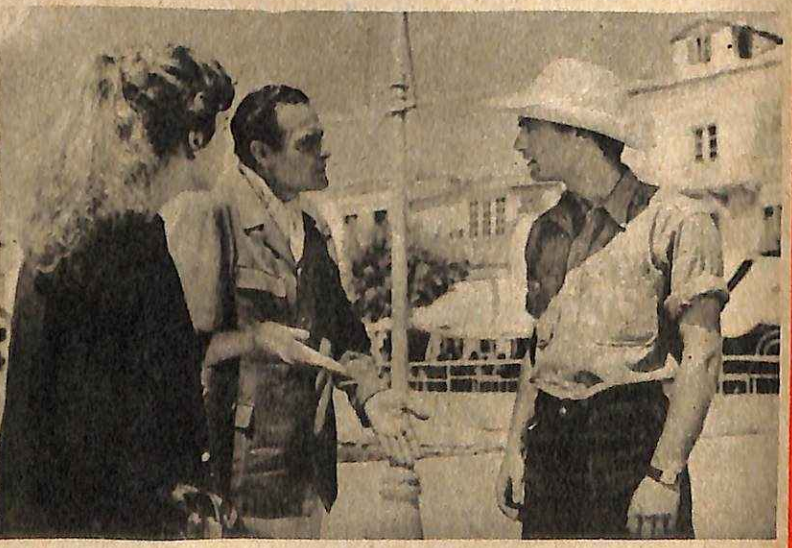
— Καί οι θαλίτσες;
Τη στιγμή εκείνη τους πλησιάζει ο Ζάν και τους ρωτάει:
— Θέλετε τίποτα;
— Όχι παιδί μου, του λέει περιφρονητικά ο Τζάνου, παίρνοντάς τον για έναν από τους άνοητους του νησιού.

Σε λίγο όλοι έχουν φύγει και μένουν μόνοι στην προβλήτα ο Τζάνου και η Άλίκη. Κυττάζουν και οι δυο γύρω τους και η Άλίκη ρωτάει σε μια στιγμή, άνακατισμένη:
— Πού είναι επί τέλους αυτός ο κύριος Πάοις σου;
— Έπρεπε να ήταν εδώ!...

— Πώς είναι; Ψηλός, κοντός, λιγνός, χοντρός;... Θέλω να μου τον περιγράψεις, για να ψάχνω κι' εγώ...
— Μάλλον χοντρός και μάλλον ψηλός...
— Τώρα με φώτισες...
— Πάμε να καθήσουμε στο καφενείο...

— Γιατί τόν διώχνεις, Τζάνου; Μας χρειάζεται...
— Στη διάθεσή σας, δεσποινίς...
— Όρα! Πάρε, σε παρακαλώ, τις θαλίτσες...
— Πώς;
— Τις θαλίτσες, παιδί μου... "Η δαν είναι ούτ'η ή δουλειά σου;
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΣΥΝΑΓΩΓΙΚΟ ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟΥ

Η ΑΜΑΖΩΝΑ ΚΕ' ΤΟ ΘΟΥΜΑΔΙΝΙ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΠΕΘΑΝΗ

Ο ΝΕΑΡΟΣ κόμης Κάρολος ντε Περινιάν κάλπαζε από κέμ-ποση ώρα μέσα στο δάσος της Σενάρ, τρέχοντας πότε δεξιά και πότε αριστερά, σά να ζητούσε κάτι. Το πρόσωπό του φωτίστηκε, ξαφνικά, από χαρά.

— Αυτή είναι! είπε.
Είχε διακρίνει στο βάθος ενός μικρού δρόμου, μία αμαζώνα, που προχωρούσε άργα, πάνω σ' ένα ό-λόλευκο αλογό, που το χρώμα του έρχόταν σ' αντίθεση με τη μαύρη φορεσιά της. Το πρόσωπό της κρυ-βόταν πίσω από μία βελούδινη μά-σκα.

Ο Περινιάν σπηρούσε άμέ-σως τ' αλόγο του κι' έτρεξε προς το μέρος της. 'Η αμαζώνα δεν έ-δειξε καμμία έκπληξη, βλέποντάς τον. Περιμένα σίγουρα αυτή τη συ-ναντηση κι' ίσως την επίδωκε. "Αν ο νεαρός κόμης ήταν λιγώτερο έ-ρωτευμένος και περισσότερο παρα-τηρητικός, θα πρόσχε ίσως ένα έλαφο θριαμβευτικό χαμόγελο, που μισάνοιζε τα χείλη της. 'Αλλά δεν είδε τίποτα κι' άφ'ότου έκαμε μία βαθεία υπόκλιση, σκύδοντας πάνω στο λαιμό του αλόγου του, με το φτερωτό καπέλλο του στο χέρι, της είπε, με φωνή που πνιγόταν από τη συγκίνηση:

— Συχωρέστε το θάρρος μου, που με ξαναφέρει κοντά σας. Το ξέρετε πώς δε ζω παρά μόνο με τη σκέψη σας... Πέστε μου, σάς ικετεύω, πώς η αγάπη μου δε σας άφίνει άσυγκίνητη.

Τα μάτια της αμαζώνας έλαμ-ψαν κάτω από τη βελούδινη μάσκα της και το ύφος της έγινε περι-γελαστικό.

— Είσαστε ακόμη παιδί, κύριε ντε Περινιάν, τού είπε. Ποιά έμ-πιστοσύνη θέλετε να έχω στην α-γάπη ενός παιδιού;

— "Εκλείσα τα είκοσι, είπε πε-ρήφανα ο συνομιλητής της. 'Αλλά τί σας εμποδίζει να με δοκιμα-στε; Θέ'τε, ό,τι, μέσα στο στή-θος αυτού του παιδιού, όπως μ' άποκαλείτε, χτυπάει η καρδιά έ-νός ώριμου άντρα. Κι' αυτός ο άντρας είναι έτοιμος να χύση το αίμα του ως την τελευταία σπλ-γώνα, για σας. 'Αρκεί ένα μόνο νεύμα σας, κυρία.

— 'Η αμαζώνα γέλασε.

— Καί τί θέλετε να το κάμω το αίμα σας; άπάντησε στον "δ ο σαρκαστικό τόνο.

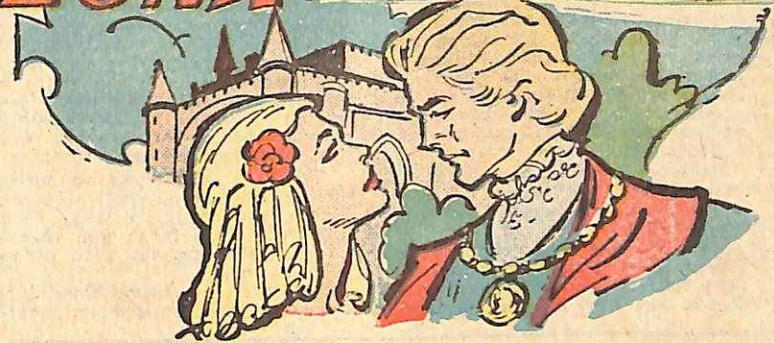
— 'Αλλ' άμέσως στύλωσε τα μέ-τια της μέσα στα δικά του και πρόσθεσε:

— 'Αν έδινά πίστι στα λόγια σας κι' άποφάσιζα να σας δοκι-μάσω, όπως είναι η έπιθυμία σας, θα σας ζητούσα ίσως ένα πράγμα τρομερό...

— Μιλήστε, κυρία, φώναξε ο κόμης. Διατάξετε. Είμαι έτοιμος να κάμω άνθραγάσματα μεγαλύτε-ρα κι' από κείνα των ζρχαίων Ιπ-ποτών, που την άνάμνησί τους τη διαφύλαξε ο θούλος... Μήπως σας χρειάζεται ένα έγκλημα; Είμαι και πάλι έτοιμος, κυρία... Ο δρόμος σας θα γίνη και δικός μου κι' όρκί-ζομαι στο Θεό να σας ακολουθήσω παντού, άκόμη και στην κόλαση.

— 'Η αμαζώνα φάνηκε πώς πήρε την άπόφασί της.

— 'Ας δούμε, λοιπόν, είπε. 'Υ-ποθέστε ό,τι σας έλεγα: "Κύριε ντε Περινιάν, κι' εγώ θα μπορού-σα ίσως να σας αγαπήσω...". "Ω, άφ'ότου τους ένηυσιασμούς! Δέ σας είπα πώς σας αγαπάω. Σας είπα μόνο, ό,τι θα μπορούσα ίσως να σας αγαπήσω μία μέρα και να

γίνω δική σας... Καί τώρα συνε-χίζω: "Αυτή η ημέρα, όμως, δε θ' ανατείλη ποτέ, αν δε με γλυτώσε-τε από τον άνδρωπο, που ύψώ-ται άνάμεσα μας". Τί θα μου ά-παντούσατε, αν σας έλεγα αυτά τα λόγια;

— Ο κόμης δε δίστασε ούτε στιγμή.

— Νά η άπάντησι που θα σας έδινά, είπε: "Πέστε μου το όνομα αυτού του άνδρωπου, κυρία. "Όσο ψηλά κι' αν στέκεται, έπειτα από μερικές ώρες ή έστω ημέρες, ξε θα βρίσκεται πιά άνάμεσα στους ζωντανούς".

— 'Η αμαζώνα δε βιάστηκε να το κάμψοσε στιγμές. "Επειτα είπε:

— Κρατάω τα λόγια σας. Σε δυό ώρες να βρισκόσαστε στον πύργο Μονκαπέ. Θα μάθετε εκεί ποιόν πρέπει να χτυπήσετε.

— Ο κόμης σκυθρώπασε.

— Καί τί θα πάω να κάμω στον πύργο; ρώτησε. Δεν ξέρω τον πρίγ-κηπα ντε Μονκαπέ, που ο "Αδης να τον καταπιή, κι' ούτε έπιθυώ να τον γνωρίσω.

— 'Ηταν παλιά ή διαμάχη, που χώ-ριζε την οικογένειά του από τους πρίγκηπες ντε Μονκαπέ και, τη στιγμή εκείνη, δε μπόρεσε να συγ-κρατήσει το μίσος που ένοιωθε για

το σημερινό άπόγονό τους.

— Δέ θα ήθετε τον πρίγκηπα, τον καθσύχασε ή συνομιλήτριά του. "Ο πρίγκηπας θα λείπει εκεί-νη την ώρα... Στον πύργο, θα σας δεχθή ο δούκας ντε Σοριέντες.

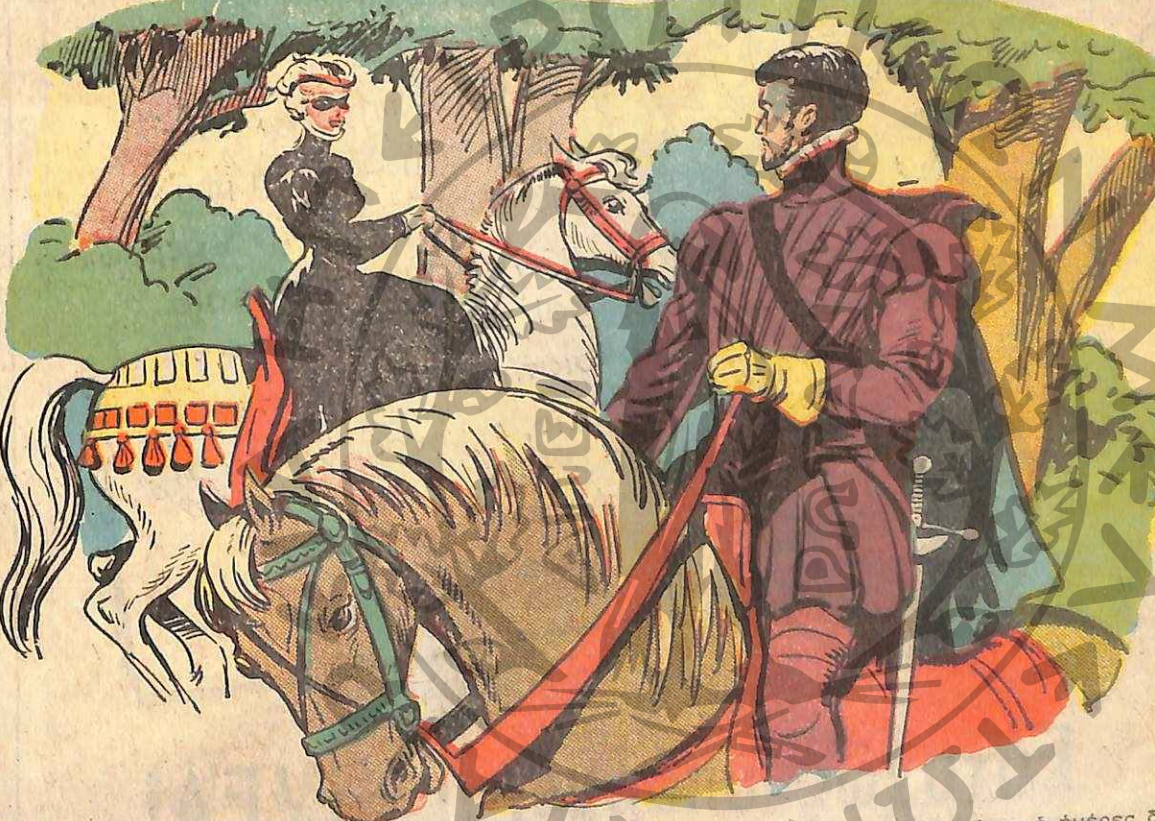
— Καί τί θα πάω στο δούκα ντε Σοριέντες, για να δικαιολογήσω την έπίσκεψί μου;

— "Αν δεν κάνω λάθος, έχετε αξιώσεις πάνω στο κτήμα της Μαλγκάνς και βρισκόσαστε γι' αυ-τή την ύποθεσι στα δικαστήρια. Θα μιλήσετε, λοιπόν, στο δούκα γι' αυτές τις αξιώσεις σας.

— Βέβαιη, ό,τι θα πήγαινε, τού έ-δωσε κατόπιν το χέρι της. "Ο νε-αρός κόμης έσκυψε και κόλλησε τα φλογισμένα χείλη του πάνω στην τρυφερή έπίδερμίδα της.

— 'Η αμαζώνα δε βιάστηκε να το τραθή. 'Αλλ' όταν το έκαμε, το χέρι αυτό έφτίξε μία κόκκινη ά-στραπη στον άέρα. Στο μεσαίο δά-χτυλο του δεξιού της χεριού φο-ρούσε ένα χρυσό δαχτυλίδι, που στολίζόταν μ' ένα μεγάλο ρουμπί-νι, σε σχήμα ρόμβου. Οι λάμψεις του σκόρπιζε αυτό το ρουμπίνι, ή-ταν κατακόκκινες σαν αίμα.

— "Επειτα από μερικές στιγμές, ή παράξενη αυτή γυναίκα χάθηκε πι-σω από τα δέντρα.

— "Πέστε μου τ' όνομα αυτού του άνδρωπου, κυρία, της είπε. "Επειτα από μερικές ώρες ή ημέρες δε θα βολέκεται άνάμεσα στους ζωντανούς...

φό μου. Νομίζω πως του χρωστού-
σα αυτή την παραχώρησι, αφού δεν
είχα να του προσφέρω τίποτ' άλλο.
Ο δούκας κούνησε το κεφάλι του
με ύφος συμπόνοιας.
— Αυτή η πράξι σας τιμά, εί-
πε. Ξέρω, ότι δεν κληρονομήσατε
μεγάλα πράγματα από τον πατέ-
ρα σας, που είχε διασπαρίσει την
περιουσία του.
— Ο πατέρας μου, απάντησε
περήφανα ο κόμης, είχε το δικαίω-
μα να κάμη ό,τι ήθελε την περιου-
σία του, χωρίς κανείς να μπορή
να πη τίποτα γι' αυτό. Μην κά-
νετε, λοιπόν, τον κόπο να μου θυ-
μίζετε, ότι είμαι φτωχός, γιατί
τό έρω καλύτερα από σας. 'Ας
αφίσωμε, όμως, το παρελθόν κι' ας
μιλήσωμε για τ' παρόν...
— Έπρεπε, βέβαια, να δικαιολο-
γήση την επίσκεψί του κι' άρχισε
να μιλάη για τις αξιώσεις της

οικογενείας του σχετικά με το κτή-
μα Μαλγκάν. 'Αλλά μιλούσε γα-
ρίς να δίνη ιδιαίτερη σημασία στα
λόγια του. Ο δούκας ντε Σοριέν-
τες, από τ' άλλο μέρος, δε φαι-
νόταν πως τα πρόσεχε.
— Η πόρτα, που βρισκόταν πίσω
από την πολυθρόνα του δούκα, έ-
νοιξε ξαφνικά και μιά νεαρή γυ-
ναίκα, μ' έκθαμβωτική όμορφία,
μπήκε στο σαλόνι. Ο Περπινιάν
ένοιωσε άμέσως την καρδιά του να
χτυπά πολύ δυνατά μέσα στο
στήθος του. Είχε αναγνωρίσει την
αμαζόνα του.
— Η νεαρή γυναίκα, προχώρησε ά-
νάλαφρη προς το μέρος του δού-
κα, που σκώθηκε άμέσως και της
φίλησε το χέρι.
— Η Λεονώρα ντε 'Ωτεφόρ.
δούκισσα ντε Σοριέντες, η αγαπη-
μένη σύζυγός μου, είπε, παρουσιάζ-
οντάς την στον επίσημό της.

Ο Περπινιάν σκώθηκε από την
πολυθρόνα του κι' έκαμε μιά βα-
θειά υπόκλισι.
— Η δούκισσα ντε Σοριέντες,
ώστόσο, δε φαινόταν πως τον είχε
αναγνωρίσει. Ο κόμης παραξενευ-
τηκε στην αρχή γι' αυτό. 'Αλλ' ά-
μέσως έπειτα, σκέφτηκε:
— ΕΤΙ ήλθιος που είμαι! Πώς θα
μπορούσε να δείξη, ότι με γνωρί-
ζει μπροστά στον άντρα της; Εί-
ναι πιο προνοητική από μένα. 'Αλ-
λά, στ' αλήθεια, παίζει θαυμάσια
το ρόλο της... 'Ας κάμω κι' εγώ
πως τη βλέπω για πρώτη φορά.
— 'Αλλά δε χρειάστηκε να παίξη
αυτή την κωμωδία, γιατί ο δούκας
ζήτησε την άδεια να λείψη για
μιά στιγμή και βγήκε από το δω-
μάτιο, αφήνοντάς τον μόνο με τη
γυναίκα του.
Ο Περπινιάν έωφελήθηκε άμέ-
σως από την ευκαιρία και, τρέ-

χοντας κοντά στη δούκισσα, της
είπε.
— Με διατάξατε ναρθώ, κυρία,
και ήρθα.
— Εγώ σας κάλεσα ναρθήτε;
απάντησε η δούκισσα.
— Αμφιβάλλετε ακόμη για την
αγάπη μου; εξακολούθησε ο κόμης,
χωρίς να προσέξη τη διακοπή της.
— Όπως βλέπετε, σας άνηκω με την
ψυχή και το σώμα μου... Δε θέ-
λω, λοιπόν, ακόμη να μου πητε
αυτή τη μαγική λέξι, που περιμέ-
νω από τόσον καιρό;
Το πρόσωπο της δούκισσας φα-
νέρωνε τώρα μιά δυνατή έκπληξι.
Τον κύτταξε σαστισμένη και δει-
νόταν πως δυσκολευόταν να βρη τα
λόγια της.
— Άρκετά, κύριε, είπε τέλος,
ξανπαραινώντας το ανέρωχο ύφος
της. 'Αν εξακολουθήσετε, να δια-
τάζω, τους υπηρέτες μου να σας
πετάουν έξω.
Ο Περπινιάν είχε απολυθωθή στη
θέσι του. 'Αλλά, ξαφνικά, νόμισε
πως κατάλαβε.
— 'Είωας μάς παρακαλούθουν, σκέ-
φτηκε. Ποιός ξέρει αν ο άντρας
της δεν έχη υποπτευθί κάτι και
δεν κρυφακούη πίσω από την πόρ-
τα; Οι 'Ισπανοί είναι, βέβαια, πολ-
λύ ζηλιάρηδες... 'Α, είμαι σίγου-
ρα ο πιο ήλθιος άνθρωπος του
κόσμου! Πώς δεν το κατάλαβα από
πρωτύτερα;... Εύτυχώς, η αγαπη-
μένη μου ξέρει να φυλάγεται. Δια-
φορετικά, θα ήμαστε κι' οι δύο
χαμένοι...
— Έκαμε άμέσως μιά βαθειά υπό-
κλισι κι' έπειτα είπε δυνατά:
— Σας ζητώ να με συγχωρέ-
τε, κυρία... Μη βιαστήτε να με
καταδικάσετε... Νόμισα πως ανα-
γνώρισα σε σας ένα πρόσωπο, που
μου είναι πολύ αγαπητό. Καταλα-
βαίνω τώρα, ότι έκαμη λάθος...
Σας παρακαλώ να πιστέψετε, ότι
ποτέ δεν πέρασε από το μυαλό
μου η σκέψι να σας προσβάλω.
Το ύφος του δεν άφησε καμμία
αμφιβολία για την ειλικρίνειά του
και για τη λύπη που του είχε προ-
ξενήσει το λάθος του. Η δούκι-
σσα χαμογέλασε. Κι' αυτό το χα-
μόγελο ήταν η συγγνώμη του.
— Εκείνη τη στιγμή, άλλωστε, ο
δούκας ντε Σοριέντες ξαναμπήκε
στο σαλόνι. 'Αλλά δεν ήταν μό-
νος. Συνοδευόταν από μιά νεαρή
γυναίκα, που ήταν το πιστό άν-
τίγραφο της πρώτης, με μόνη τη
διαφορά, ότι φορούσε μαύρο φόρε-
μα, ενώ το φόρεμα της άλλης ή-
ταν λευκό.

Ο Περπινιάν έφερε το χέρι στα
μάτια του, σά ναθελε να βεβαιω-
θί, ότι δεν όνειρευόταν. Προσπά-
θησε κατόπιν ν' ανακαλύψη κάποια
διαφορά ανάμεσα σ' αυτές τις δύο
γυναίκες. 'Αλλά στάθηκε αδύνατο.
— Έμοιαζαν σά δύο σταγόνες νερό.
Πρόσεξε, ωστόσο, ότι η δεύτερη
είχε στο χέρι της ένα μεγάλο
ρουμπίνι σε σχήμα ρόμβου. Και τότε
δεν του έμεινε η παραμικρή αμ-
φιβολία, ότι η γυναίκα αυτή ήταν
η αμαζόνα του δάσους.
— Κύριε κόμης, είπε ο δούκας,
αφού γνωρίσατε τη γυναίκα μου,
πρέπει να γνωρίσετε και τη δίδυ-
μη αδελφή της. 'Ερμόζα ντε 'Ωτε-
φόρ. Το όνομα 'Ερμόζα είναι 'Ισπα-
νικό και σημαίνει όμορφη.
Ο Περπινιάν έκαμε μιά βαθειά
υπόκλισι, προσπαθώντας να κρύψι
τη συγκίνησί του.
— Όπως βλέπετε, συνέχισε ο
δούκας, η όμοιότητα της γυναίκας
μου με την αδελφή της είναι από-
λυτη. Για να μη γίνεται, λοιπόν,
σύγχυσι, η γυναίκα μου φορεί πάν-
τοτε λευκά ή ανοιχτόχρωμα φορέ-
ματα, ενώ η αδελφή της προτιμάει
τά μαύρα ή τά σκούρα χρώματα.

Ο νεαρός κόμης δεν είχε πιά
μάτια παρά για την όμορφη 'Ερμό-
ζα. Προσπαθούσε, ωστόσο, να κρύ-
ψι τη συγκίνησί του.
— Η συζήτησι συνεχίστηκε κάμπο-
ση ώρα. 'Αλλά περιστρεφόταν τά-
ρα σε θέματα ολότελα αδιάφορα.
'Ακούστηκε, τέλος, ο θόρυβος, που
έκαναν τά πέταλα ενός αλγού πα-
νω στις πλάκες της μεγάλης αλ-
λής του πύργου.
Ο δούκας, σαν ο θόρυβος αμ-

τός να είχε κάποια ιδιαίτερη ση-
μασία, σκώθηκε την ίδια στιγμή,
δείχνοντας έτσι στον επισκέπτη
του, ότι ήταν καιρός να φύγη.
Ο κόμης, αφού αποχαιρέτησε
τις δύο γυναίκες και το δούκα, ά-
κολούθησε έναν υπηρέτη, που προ-
πορευόταν. Καθώς περνούσε από
ένα μεγάλο διάδρομο, άκουσε πίσω
από ένα παραπέτασμα μιά γυναι-
κεία φωνή, που είπε αυτά τά λό-
για:
— Ο άνθρωπος, που πρέπει να
χτυπήσετε, ξεπερνάει αυτή τη στιγ-
μή μπροστά στο κεφαλόσκαλο.
Ο Περπινιάν ανατρίχιασε άνα-
γκάζοντας τη φωνή της αμαζό-
νας.
— Βρίσκομαι στο σπίτι του μυ-
στηρίου! υψώθηκε. 'Εκτός αν τρελ-
λάβηκα, χωρίς να το κατάλαβα.
Φτάνοντας στην πόρτα, είδε έ-
ναν άνθρωπο, που κατέβαινε από
το αλογό του. Και στον άνθρωπο
αυτό αναγνώρισε τον πρίγκηπα ντε
Μονκαπέ.
Ο κόμης ντε Περπινιάν, γυρι-
ζοντας στο σπίτι του, έπεσε σε
μιά δριμνη πολυθρόνα κι' έπιασε
το κεφάλι του με τά δύο του χέ-
ρια.

Ο άνθρωπος, που πρέπει να
σκοτώσω είναι ο πρίγκηπας ντε
Μονκαπέ, είπε. 'Αλλά για ποιά λό-
γο πρέπει να τον σκοτώσω;... Ποιά
σχέσι έχω με τον πρίγκηπα ντε Μον-
καπέ με την αγαπημένη μου αμα-
ζόνα; 'Αλλά ποιά είναι η γυναίκα
που λατρεύω;... Σίγουρα, η όμορ-
φη 'Ερμόζα, που φορεί το μεγάλο
ρουμπίνι στο χέρι της. Γιατί, ό-
μως, η φωνή της αδελφής της φαί-
νεται πιο γνώριμη σ' αυτήν μου;
Ψάχνοντας μέσα στη μνήμη του,
θυμήθηκε πως η δούκισσα ντε Σο-
ριέντες κι' η αδελφή της ήταν κό-
ρες ενός πεθαμένου αδέλφου του
πρίγκηπα κι' οι μόνες τέλει συγ-
γενείες του. 'Αν, λοιπόν, πέθαινε,
θα τον κληρονομούσαν.
Η σκέψι αυτή, όμως, του φά-
νηκε παράλογη.
— 'Αν ο πρίγκηπας πεθάνη, έ-
κείνη που θα τον κληρονομήση, έ-
ίναι η κόρη του Ρολάνδη, είπε. Η
αμαζόνα μου, λοιπόν, δεν έχει να
κερδίση τίποτα από το θάνατο του
πρίγκηπα, εκτός αν υποθέσωμε, ότι
μαζί μ' αυτόν χαθή κι' η κόρη του...
Αυτό, όμως, είναι αδύνατο να γίνη.
Κουρασμένος απ' αυτές τις σκέ-
ψεις, φώναξε στο τέλος:
— Το κάτω-κάτω, γιατί πρέπει
να σκοτώζω το μυαλό μου; Είναι
απαραίτητο να σκοτώσω τον πρίγ-
κηπα, γιατί στέκεται εμπόδιο ανά-
μεσα σε μένα και την όμορφη 'Ερ-
μόζα... Αυτό είναι όλο! Ο πρίγ-
κηπας ντε Μονκαπέ, λοιπόν, θα
πεθάνη! Το όρκίζομαι στο Θεό και
στο διάβολο!

Η ΔΙΑΘΗΚΗ

Στην άκρη του δάσους της Σε-
νά, σε μικρή απόστασι από την
άριστερή όχθη του Ροδανού, βρι-
σκόταν ένα παλιό μισογκρεμισμένο
σπιτάκι. 'Αλλοτε, το σπιτάκι αυ-
τό χρησίμευε για κατοικία του
φύλακα του δάσους. 'Αλλ' από πολ-
λά χρόνια, ήταν ακατοίκητο.
Το βράδυ που προηγήθηκε από
τά γεγονότα, που αφηγηθήκαμε, λί-
γο πριν από τά μεσάνυχτα, μιά
γυναίκα ξεπέρασε μπροστά απ' αυ-
τό το σπιτάκι κι' αφού έδεσε το
αλογό της σ' ένα στυλό, έσπρωξε
μιά πόρτα και μπήκε. Η πρώτη
της δουλειά ήταν ν' ανάψι ένα
φανάρι, που κρεμόταν σ' έναν από
τους τοίχους.
Η γυναίκα αυτή δεν ήταν άλλη
από την αμαζόνα του δάσους. Φο-
ρούσε ένα ολοκαίνο φόρεμα κι' εί-
χε στο χέρι της το δαχτυλίδι με
το μεγάλο ρουμπίνι. Μιά βελούδι-
νη μάσκα έκρυβε το πρόσωπό της.
Το φως του φαναριού φώτισε
ένα μεγάλο δωμάτιο με μερικά σα-
ραβαλιασμένα έπιπλα έδώ κι' εκεί.
— Ο άθλιος Πινάκλ δε φάνηκε
ακόμη, ξεφάνισε η αμαζόνα, ενώ
έκανε βόλτες επάνω-κάτω μέσα στο
δωμάτιο. Είναι το τρίτο βράδυ,
που με κάνει να τον περιμένω.
— 'Αλλά, σε λίγο, άκούστηκε ένα
γρήγορο βήμα, που πλησίαζε όλο-

ένα. 'Επειτα από μερικά λεπτά,
ένα χέρι έσπρωξε την πόρτα.
— 'Επί τέλους! είπε η αμα-
ζόνα.
— Ένας νέος μπήκε λαχανιασμέ-
νος στο δωμάτιο.
— Ο Γκασπάρ Πινάκλ είναι, ό-
πως πάντα, στις διαταγές της κυ-
ρίας του, είπε, κάνοντας μιά βα-
θειά υπόκλισι.
— Σε περιμένω από δύο ήμέ-
ρες...
— Δε μόρεσα να τελειώσω
πρωτότερα τη δουλειά μου μου ά-
ναθέσατε.
— Το έφερες;
— Ο Πινάκλ έδωσε από τη ζώνη
του ένα χαρτί και της το έδωσε.
Η αμαζόνα το άρπαξε βιαστικά
και, πηγαίνοντας κάτω από τ' φα-
νάρι, άρχισε να το διαβάξη.
Το χαρτί αυτό ήταν ένα αντί-
γραφο της διαθήκης του πρίγκηπα
ντε Μονκαπέ.

«Προσισθανόμενος το τέλος μου,
έγραφε ο πρίγκηπας, κληροδοτώ
από τώρα όλους τους τίτλους, δι-
καιώματα και προνομία μου, καθώς
και ολόκληρη την περιουσία μου,
κινητή και ακίνητη, στη μοναχοκό-
ρη μου Ρολάνδη, που θα όνομάζεται
στο μέλλον πρίγκηπισσα ντε Μον-
καπέ».
«Επακολουθούσε λεπτομερής ά-
παρίθρησις της περιουσίας του.
Ο πρίγκηπας πρόσθετε κατόπιν:
«'Αν η κόρη μου είχε την ατυ-
χία να πεθάνη προτού παντρευθί,
η περιουσία μου θα περιέρχεται σε
ίσα μερίδια στις δύο ανηψίες μου
Λεονώρα και 'Ερμόζα ντε 'Ωτεφόρ.
'Αφίνω έκτελεστή της διαθήκης μου
τον παλιό φίλο μου συμβολαιογρά-
φο Λωράν ντε-Ζ'Αρσέλ. Ο εν λό-
γω συμβολαιογράφος θα πληρώνη
κάθε χρόνο και μέχρι του γάμου
της κόρης μου Ρολάνδης 20 χιλιά-
δες λίβρες σε καθεμία από τις

δύο προσαναφερθείσες ανηψίες μου».
Τα μάτια της αμαζόνας υψώ-
ζαν παραξένα, καθώς διάβαζε αυ-
τό το έγγραφο.
— Θαυμάσια, Γκασπάρ! είπε ο-
ταν τέλειωσε.
Του πέταξε ταυτόχρονα ένα σακ-
κούλακι με χρυσά νομίσματα.
— Πάρε τις πενήντα λίβρες που
σου υποσχέθηκα, πρόσθεσε.
Ο Γκασπάρ Πινάκλ κούνησε λυ-
πημένα το κεφάλι του.
— Δεν τά είπα ελα στην κυρία
μου, είπε. Ο συμβολαιογράφος έυ-
πνησε και μπήκε στο γραφείο του,
την ώρα που αντέγραφε το συμ-
βόλαιο...
— Και λοιπόν;
— 'Αναγκάστηκα να τον σκοτώ-
σω, κυρία. Διαφορετικά, θα με πα-
ρεδίδε στην αστυνομία κι' ο δυστυ-
χισμένος Γκασπάρ Πινάκλ θα τέ-
λειωνε τις ήμέρες του με μιά θη-
λειά στο λαιμό.

NIVEA
μιά
εύεργεσία
για τ'ό
δέρμα.

"Αν και πηγαίνω κάθε
μέρα στη δουλειά μου
μέ το ποδήλατο, το δέρμα
μου, παρά την υγρασία
και την κακοκαιρίαν,
διατηρείται πάντοτε
λειό, τρυφερό, δροσερό
Αυτό τό όφείλω στην
κρέμα NIVEA.

Εύτυχως υπάρχει ή NIVEA!

Είναι πραγματική
ΣΟΚΟΛΑΤΑ ΑΜΥΓΔΑΛΟΥ!
Είναι **ION**

"Όταν τρώτε σοκολάτα ά-
μυγδαλού ION, τότε διαπι-
στώνετε γιατί τό κατανα-
λωτικό κοινόν την προτιμά.

Η αμαζόνα δεν έδειξε καμιά συγκίνηση.
— Καλά, είπε. Θα σε πληρώσω και για το συμβολαιογράφο... Πεντακόσιες λίρες είναι αρκετές.
— Η κυρία μου ξέρει καλύτερα από μένα τι αξίζει ένας συμβολαιογράφος, απάντησε ο Πινάκλ, που τα μάτια του έλαμπαν από χαρά.
— Θα έχω αύριο αυτό το πο-

σόν, είπε η αμαζόνα. Φαντάζομαι ότι δεν ξέχασες, ότι σε δυό ημέρες είναι η γιορτή της μικρής πριγκίπισσας.
— Δεν ξέχασα τίποτα, κυρία.
— Θα έπρεπε να είσαι, λοιπόν, από την ευκαιρία για να κάμεις όσα έχουν συμφωνήσει μεταξύ μας. Η μικρή πριγκίπισσα πρέπει μεθαύριο να πάει να ζήσει. Θα φροντίσεις κατόπιν να εξαφανιστεί το πτώμα

της, σε τρόπο που να είναι άδολο να βρεθεί.
— Η κυρία μου μπορεί να είναι ήσυχη, ότι όλα θα γίνουν σύμφωνα με τις επιθυμίες της, απάντησε ο Πινάκλ.
Η αμαζόνα βγήκε κατόπιν από το μισογκρεμισμένο σπιτάκι, ανέθηκε στ' αλόγο της κι' έφυγε μέσα στη νύχτα.
— Νομίζω, ότι όλα πάνε καλά,

σκεφτόταν. 'Ο Πινάκλ θα... φροντίσει για τη μικρή Ρολάνδη. Πρέπει, όμως, να λείπει κι' ο πατέρας της. Κι' αυτόν, το καλύτερο είναι να τον αναλάβει ο Περπινιάν. Αύριο κιόλας θα δοκιμάσω τη δύναμή μου πάνω στο νεαρό κόμητα.
Την ίδια ώρα, ο Πινάκλ, που είχε απομείνει μόνος του μέσα στο μικρό σπιτάκι, μονολογούσε:

— Έκαμα σίγουρα την τύχη μου. Αύριο θα εισπράξω άλλες πεντακόσιες λίρες και σε τρεις ημέρες ακόμη χίλιες. Φίλε μου Γκαμπάρ, αρχίζεις να γίνεσαι πλούσιος... Είναι αλήθεια, βέβαια, ότι έδωσες τα χέρια σου στο αίμα. 'Αλλά δεν ήταν σωστό να μείνεις φτωχός σ' όλη σου τη ζωή...

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

Η Ρολάνδη είχε κλείσει τα δεκατρία χρόνια της κι' έμπαινε στα δεκατέσσερα. Με την ευκαιρία αυτή, ο πατέρας της αποφάσισε να δώσει μια μεγαλόπρεπη γιορτή στον πύργο. Στη γιορτή αυτή είχαν προσκληθεί όλοι οι ευγενείς της περιοχής, εκτός από τον κόμητα Περπινιάν και τον αδελφό του, το μικρό Ιππότη Ραούλ ντε Ραγκαστέν.

Οι λόγοι, που έκαναν τον πριγκίπα ντε Μονκαπέ να μην τους προσκαλέσει, ήταν πολλοί. Πρώτο, δεν τους ήξερε. Δεύτερο, η οικογένεια των Περπινιάν-Ραγκαστέν βρισκόταν σ' αντίθεση με τη δική του για όρισμένα κτήματα. Και τρίτον, οι δυο αδελφοί, μ' όλο το ενδοξό όνομά τους, ήταν όλο το έβδομο όνομά τους, ήταν φτωχοί. Αυτός ο τελευταίος λόγος είχε ίσως πολύ μεγαλύτερη σημασία από όλους τους άλλους.
Η Ρολάνδη, όμως, δεν είχε τις ίδιες αντιλήψεις με τον πατέρα της. Γι' αυτήν, ο μοναδικός της φίλος ήταν ο μικρός Ιππότης Ραούλ, που την περνούσε μόνο δυό χρόνια.

Από τότε είχε αρχίσει αυτή η φιλία; Ούτε κι' η ίδια θα μπορούσε να το θυμηθεί. Η Ρολάνδη είχε μείνει από νήπιο όρφανή από τη μητέρα της. Και, την εποχή που ο πατέρας της πολεμούσε τους Ουγενότους, σαν αρχηγός του στρατού του βασιλιά Καρόλου 9ου, η γκουβερνάντα της, αδιάφορη για τα μίσση και τις προλήψεις της οικογενείας της, προσκαλούσε πολλές φορές ένα παιδάκι, που έμεινε σ' ένα γειτονικό μισογκρεμισμένο πύργο, για να τη συντροφεύει στα παιχνίδια της. Το παιδάκι αυτό ήταν ο Ραούλ ντε Ραγκαστέν.

Το παιδάκι αυτό πήρε με τον καιρό τη συνήθεια ναρχεται μόνο του. Τρυπώντας από το φράχτη του πάρκου κι' έτρεχε στον πύργο.

— Πού είναι η Ρολάνδη; φώναζε. Κι' η Ρολάνδη, που άκουγε τη φωνή του, έτρεχε άμέσως.

— Έτσι, τα δυο παιδιά μεγάλωσαν μαζί.

Αργότερα, ο κόμης ντε Περπινιάν, ο μεγαλύτερος αδελφός του Ραούλ, νομισε πως έπρεπε να τερματίσει αυτές τις συναντήσεις. Την ημέρα, λοιπόν, που ο Ραούλ συμπλήρωσε τα δεκατέσσερα χρόνια του, του έδωσε στη μέση του ένα παλιό οικογενειακό ξίφος και ταυτόχρονα του είπε:

— Είσαι τώρα ο Ιππότης ντε Ραγκαστέν και σηκώνεις στους ώμους σου το βάρος ενός μεγάλου ονόματος. Δε μπορείς, λοιπόν, να βλέπεις την κόρη του πριγκίπα ντε Μονκαπέ, που είναι έχθρος μας... Είσαι άντρας πιά.

— Έγώ δεν ξέρω τον πριγκίπα ντε Μονκαπέ, απάντησε ο μικρός Ιππότης. Ξέρω μόνο τη Ρολάνδη. Κι' η Ρολάνδη είναι φίλη μου.

— 'Αλλά κι' η γκουβερνάντα της Ρολάνδης είχε αρχίσει ν' ανησυχεί.

— Η πριγκίπισσα μου μεγάλωσε πια, είπε την ίδια περίπου εποχή στη νέα. Δε μπορεί πια να βλέπει το Ραούλ ντε Ραγκαστέν, όπως άλλοτε... 'Ο πατέρας της και αφέντης μου θα θυμώσει πολύ, αν μάθει πως ο μικρός Ιππότης τρυπώνει κάθε μέρα στο πάρκο.

— Και γιατί θα θυμώσει ο πατέρας μου; ρώτησε η Ρολάνδη. 'Ο

Ραούλ είναι ο Ιππότης μου κι' εγώ είμαι η δεσποινίς του... Τι κακό βρίσκεσαι σ' αυτό;

Η γκουβερνάντα, ωστόσο, φρόντισε να κλείσει το άνοιγμα, που υπήρχε στο φράχτη. Κι' έδωσε ταυτόχρονα έντολο στους υπηρέτες να μην άνοιγουν την πόρτα στο μικρό Ραγκαστέν.

— 'Αλλ' ούτε οι συστάσεις του κόμητος ντε Περπινιάν, ούτε τα μέτρα της γκουβερνάντας, έφεραν αποτέλεσμα. 'Ο Ραούλ κι' η Ρολάνδη κατάφεραν να βλεπνούνται. Μόνο ότι, αντί να παίζουν μαζί την ημέρα, όπως άλλοτε, βλεπόνταν τη βράδυα, μόλις έφευγε το σούρπιο.

Την ώρα εκείνη, η Ρολάνδη έδινε από μια μικρή πόρτα του πάρκου κι' έτρεχε προς το εκκλησάκι της Παναγίας των 'Αγγέλων, που βρισκόταν στη δεξιά πλευρά του πύργου. Κάτω από τα μεγάλα δέντρα, που το περιτριγυρίζαν, την περίμενε ο Ραούλ.

Τι έλεγαν αυτά τα δυο παιδιά στις κρυφές συναντήσεις τους;... Ποιός έμαθε ποτέ τα λόγια, που ψιθυρίζει ο αέρας στα φύλλα της βαλανιδιάς ή το άηδον στο ταιρί του; 'Ο Ραούλ κι' η Ρολάνδη χαίρονταν γιατί βρίσκονταν μαζί, χαίρονταν γιατί κουβεντιάζαν, γαίρονταν γιατί ανέπνεαν τον ίδιον αέρα.

— 'Αγαπιόνταν; Σ' αυτή την άμοιβαία ανάγκη που έννοιαν να βρίσκονται μαζί, δε σκέφτηκαν ποτέ να δώσουν ένα όνομα. Για ποιο λόγο θαπρεπε να το κάμουν, αφού ήταν ετυχιμένοι;

Την ημέρα εκείνη, ωστόσο — ήταν η 12η Μαΐου του έτους 1569 — ο Ραούλ ένοιωσε ένα σφίξιμο στην καρδιά. Όλοι οι άλλοι θα μπορούσαν να δουν τη Ρολάνδη και να της πουν τις ευχές τους, εκτός απ' αυτόν. Γιατί, βέβαια, δε μπορούσε να μπει στον πύργο. Ούτε η Ρολάνδη θα κατάφερε να βγει εκείνη την ημέρα, για να τρέξει στο μέρος όπου βλεπόνταν πάντα.

— 'Αλλ' ο Ραούλ δε μπορούσε να βρή ήσυχία. Κι' όταν βράδυασε, πήρε το μονοπάτι, που έφερε στο εκκλησάκι της Παναγίας των 'Αγγέλων. Δεν περίμενε πως θαβλεπε τη Ρολάνδη. 'Αλλ' ένοιωσε εκεί την καρδιά του λιγότερο βαρειά.

Την ίδια ώρα, η Ρολάνδη σκεφτόταν:

— 'Γιατί να μη μπορώ να δώ σήμερα το Ραούλ; Μόνο τις δικές του ευχές δεν άκουσα... Κι' ωστόσο, αυτές είναι που θάβλεπα ν' ακούσω πιο πολύ...

— Αναστράφηκε και πρόσθεσε: — 'Τί κρίμα που ο Ραούλ δε μπορεί να με δει με το φέρεμα που μου έστειλε για τα γενέθλιά μου!...

Το φέρεμα αυτό ήταν από ροζ μπροκά, στολισμένο μ' άσημένιες πούλιες. Η Ρολάνδη έμοιαζε μ' αυτό σά μεγάλη δεσποινίδα.

Τα πολυτελή σαλόνια του πύργου είχαν πλημμυρίσει τώρα από τους προσκαλεσμένους, που σχημάτιζαν εδώ κι' εκεί μικρούς όμιλους. Και, ξαφνικά, μία ποινή σκέψι περσσε από το μυαλό της Ρολάνδης:

— 'Αν φύγω, ο πατέρας μου θα νομίσω πως βρίσκομαι με τη γκουβερνάντα μου κι' αυτή θα σκεφτεί πως είμαι με τον πατέρα μου... 'Ετσι, κανείς δε θα προσέξει την απουσία μου. Κι' άλλωστε, δε θα λείψω παραπάνω από μερικά λεπτά...

Μόλις έκαμε αυτή τη σκέψη, γλύστρησε σ' ένα μισοφωτισμένο διάδρομο και σε λίγο βγήκε από τον πύργο.

— Έτρεχε τώρα πάνω στο μονοπάτι, που οδηγούσε στο εκκλησάκι της Παναγίας των 'Αγγέλων. 'Αλλ' όταν σίμωσε, σταμάτησε να τρέχει κι' άρχισε να προχωρή αργά και μεγαλόπρεπα, σαν τις κυρίες που είχε δει μέσα στα σαλόνια.

— Καληπέρα σας, κύριε Ιππότε, είπε μ' επισημότητα, φτάνοντας μπροστά στο δέντρο, όπου περίμενε ο Ραούλ.

— 'Ο νεαρός Ιππότης νόμισε πως όνειρευόταν. Τού ήταν δύσκολο ν' αναγνωρίσει σ' αυτή την κομψή δεσποινίδα τη μικρή φίλη του, με

την οποία έτρεχαν άλλοτε στο δάσος, σκαρφάλωναν στα δέντρα κι, έπιαναν τα πουλιά μέσα στις φωλιές τους.

— Δεν είμαι όμορφη; ρώτησε με τη φιλαρέσκεια που βρίσκεται μέσα στην ψυχή κάθε γυναίκας.

— Ένα σωρό λέξεις ανέβαιναν στα χείλη του Ραούλ. 'Αλλά δεν κατάφερε να πη καμιά.

— Πού είναι οι ευχές σου, κύριε Ιππότε; του είπε. Ξεχνάς; Δεν είναι σήμερα τα γενέθλιά μου;

— 'Ο Ραούλ συνήθε άμέσως, θέλεις τις ευχές μου, Ρολάνδη... 'Αλλά κανείς δεν ποεί περισσότερο από μένα την ευτυχία σου.

Και, τραβώντας την κοντά του, τη φίλησε αδελφικά στα δυό μάγουλα.

— 'Ο Ρολάνδη χαμογέλασε ευχαριστημένη.

— Τό ήξερα πως θα σου έρεσε το καινούργιο φέρεμά μου, είπε.

— 'Αλλά το στέμμα αυτό στο κεφάλι σου;

— Είμαι από σήμερα πριγκίπισσα. 'Ο πατέρας μου μ' άνακηρυξε μπροστά σ' όλους τους ευγενείς και μού μεταδίδισε όλους τους τίτλους' και τα προνόμια

του... Δεν τους θυμάμαι όλους τους τίτλους μου για να σου τους πω. Είναι, όμως, δυό φορές δούκισσα, τρεις κόμισσα, δυό βαρώνη κι' αρχόντισσα τριάντα ή σαράντα περιοχών.

— Πριγκίπισσα! είπε ο Ραούλ απάντησε η Ρολάνδη. Θάβλεπα να το φωνάζω μπροστά σ' όλους. 'Αλλά φοβάμαι πως δε θα το καταλάβαιναν... 'Α, στάσου, πρέπει να σου δώσω ένα εγγύριο για την πίστι μου, όπως έκαμε η πριγκίπισσα Βεατρίκη στον Ιππότη Σιγισμόνδο, στο βιβλίο που διαβάσαμε μαζί.

— Πλάι στο δέντρο φύτευσε μια αγριοτριανταφυλλιά. 'Η μικρή πριγκίπισσα έκαμε ένα τριαντάφυλλο και τού δόθηκε στο στήθος.

— Και τώρα θα ξέρω πως η Ρολάνδη θα είναι παντοτεινά δική σου, του είπε. Χαίρετε, κύριε Ιππότε, πρόσθεσε, απλώνοντας το χέρι της.

— Φεύγεις; — Πρέπει, απάντησε η νέα. 'Ισως ναχουν άνακαλύψει κιόλας την απουσία μου και να ψάχνουν να με βρουν... 'Ελα, φίλησε την πριγκίπισσα σου.

— 'Ο Ραούλ την ξαναφίλησε στα δυό μάγουλα. 'Η νέα έφυγε κατόπιν τρέχοντας.

— Όπως συμβαίνει μ' όλους τους έρωτευμένους, ο Ραούλ θυμήθηκε, ξαφνικά, πως είχε να πη ένα σωρό

πραγματα στη Ρολάνδη.

— Μου έδωσε αυτό το τριαντάφυλλο, είπε χαϊδεύοντας το άνθος που βρισκόταν στο στήθος του, σαν εγγύριο για την πίστι της. 'Αλλά κι' εγώ θα της είμαι πιστός ως το θάνατο... Να τί έπρεπε να της πω...

Σκέφτηκε τότε, ότι η Ρολάνδη δεν έπρεπε ναχη φτάσει ακόμη στον πύργο. 'Αρχισε, λοιπόν, να τρέχει για να την προλάβει.

ΑΦΑΝΤΗ

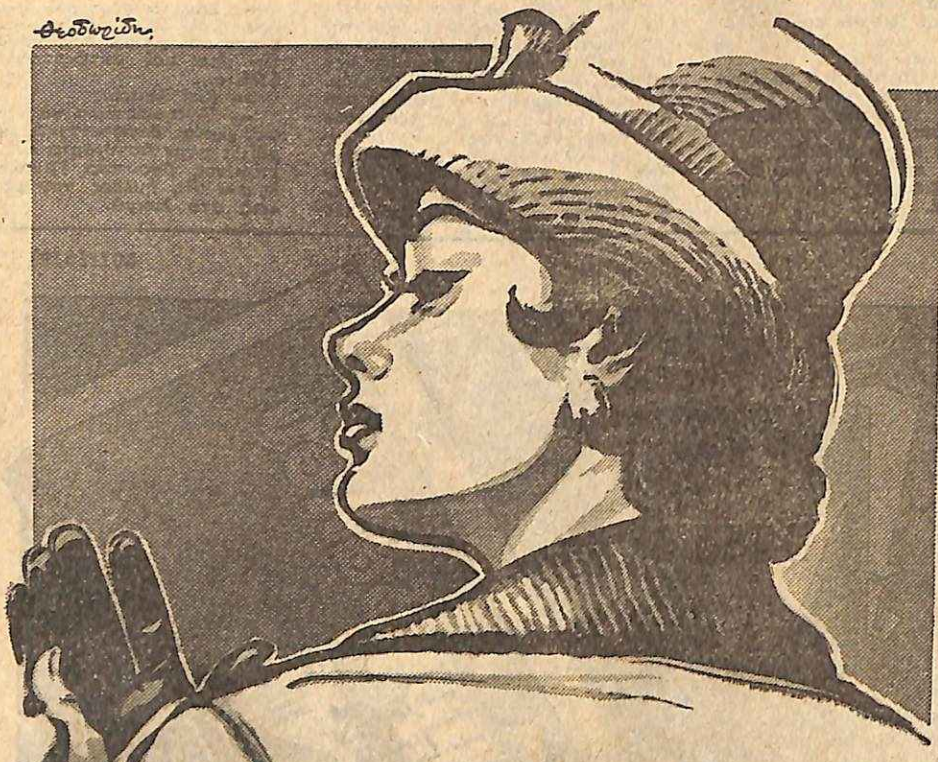
Ούτε ο Ραούλ ούτε η Ρολάνδη μπορούσαν να υποπτευθουν, ότι η συνάντησή τους είχε ένα μάρτυρα.

— 'Ο μάρτυρας αυτός ήταν ο Γκαμπάρ Πινάκλ, που, κρυμμένος πίσω από κάτι θάμνους, δεν είχε χάσει ούτε μία λέξη από τη συνομιλία τους.

— 'Ο Πινάκλ δεν είχε καταστρώσει όρισμένο σχέδιο για να εκτελέσει τη διαταγή που του είχε δώσει η αμαζόνα του δάσους. Γι' αυτό, τριγυρίε έξω από τον πύργο, περιμένοντας την κατάλληλη ευκαιρία για να μπει μέσα. Την ημέρα αυτή, άλλωστε, ένα σωρό άνθρωποι μπαινοβγαίνουν στον πύργο. Τό ζήτημα ήταν, λοιπόν, να τρυπώσει ανάμεσα σε κάποιον όμιλο, για να μπει κι' αυτός. Τί θάκανε κατόπιν; Ούτε αυτό το ήξερε. Οι περιστάσεις θα τον οδηγούσαν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Θεοδωρίδη

Πολλές εκλεκτές κυρίες αγοράζουν τα είδη τους αποκλειστικώς από το Μινιόν

Βεβαίως έχουν την οικονομική ευχέρεια να ψωνίζουν όπουδήποτε. Μπορούν να πληρώσουν όσοδήποτε.

— 'Αλλά, θα είχαν να σάς πουν:

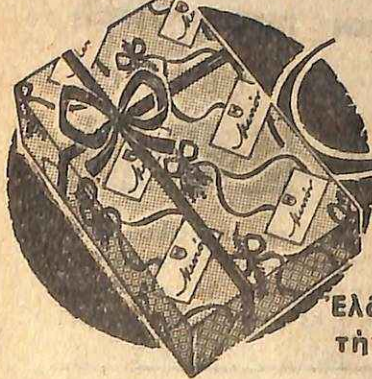
« Πραγματικά έξυπνο στην εποχή μας είναι να μπορείς να περφηανευθείς, όχι μόνον ότι πήρες ώρατα πράγματα και μοντέρνα, αλλά και ότι έδωσες το δυνατόν λιγώτερα χρήματα. »

Έχετε σεις ιδίαν αντίληψη; πόσο συμφέρον είναι ν' αγοράζει κανείς από το

Μινιόν

Τις αγορές σας, τα δώρα σας των εορτών, όλα κάτω από μία στέγη! : Στο ΜΙΝΙΟΝ.

Ελάτε να πάρετε και την άτζέντα σας, την κομψότερη άτζέντα του 1961.

ΣΥΖΥΓΑΝΤΙΝΟΙ
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟΙ
ΥΜΝΟΙ

ΜΗΝ ΧΑΣΕΤΕ ΤΗΝ ΕΥΚΑΙΡΙΑ
ΦΙΛΙΠΣ

που σάς προσφέρει ή
με τόν μόλις κυκλοφορήσαντα δί-
σκον της ΑΕ 431.701 τών 45 στρωφών

ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΔΩΡΟ! ΔΡΧ. 65

Το Λευκό Νανκάρ

20^{ον}

Ο Ρουμί περίμενε μερικές στιγμές, σά νάθελε να χαρή την αγωνία του πλήθους κι' έπειτα γύρισε απότομα κι' έχωσε το μαχαίρι στο δεξί μάτι του καταδίκου.

Το πρόσωπο του Τσέου-Φου βάφθηκε άμέσως κόκκινο, ενώ το κεφάλι του έγειρε με όρη προς τα πίσω και χτύπησε πάνω στο έζυλο. 'Αλλ' έπειτα από μία στιγμή, ξανάπεσε μπροστά.

Ο δήμιος ξανάβαλε το χέρι του στο πανέρι κι' έβγαλε από κεί ένα καινούργιο μαχαίρι με την επιγραφή «Αριστοτέλης». Η ίδια διαδικασία επαναλήφθηκε έπως και πρωτότερα. 'Επειτα, το μαχαίρι χώθηκε μέσα στο άριστερο μάτι του καταδίκου.

Το κεφάλι του Τσέου-Φου ξανατινάχτηκε προς τα πίσω κι' έπειτα ξανάπεσε μπροστά.

Το πλήθος ούρλιαζε τώρα από τον ένθουσιασμό του. Κι' ο Ρουμί, που ήταν κατακόκκινος από το αίμα του θυματός του, ξανάχωνε κάθε τόσο το χέρι του μέσα στο πανέρι.

Κάθε φορά έβγαζε κι' από ένα μαχαίρι, που το χερούλι του είχε μία επιγραφή. Αυτή ή επιγραφή ώριζε το μέρος, όπου έπρεπε να χωθεί.

Ήταν μία τρομαχτική πάλη ανάμεσα στη ζωή και στο θάνατο. Ο κατάδικος συστρεφόταν, γιά να μπορέση να γλυτώση από κάθε καινούργιο χτύπημα και τα σχοινιά που τον συγκρατούσαν χώνονταν πιά βαθιά μέσα στις σάρκες του. 'Αλλ' οι αντιδράσεις του λιγόστευαν, δίνοντάς του ούρλιαχτά του ξεσφένιζαν.

Ο ένθουσιασμός του πλήθους μεγάλωνε αντίστοιχα κι' είχε φτάσει τώρα στο παραμυθιό. Ο δήμιος, που κι' αυτός είχε παρυσωθής από το γενικό ένθουσιασμό, έβγαζε άναρθρες κραυγές, ενώ άρπαζε τα μαχαίρια και τάχωνε στο σώμα του καταδίκου.

Αυτά τα μαχαίρια ήταν είκοσι. Το έκτο απ' αυτά είχε την επιγραφή «καρδιά». 'Αλλ' ο Ρουμί κάρφωσε πρίν όλα τα άλλα και κράτησε αυτό το μαχαίρι γιά τελευταίο.

— Καρδιά! Βρυχήθηκε τέλος. Ο Τσέου-Φου δεν έκανε πιά καμία κίνηση. Ήταν νεκρός. Ο δήμιος του κάρφωσε ωστόσο και το τελευταίο μαχαίρι. Σήκωσε κατάπιν το πανέρι και το αναποδογύρισε, γιά να δείξη σ' όλους, ότι ήταν άδειο κι' ότι είχε κάμει στην εντέλεια τη δουλεία του.

Το φριχτό δράμα του άργου θανάτου είχε τερματισθί. Το πλήθος, ωστόσο, εξακολούθησε να ούρλιαζε κάμποση ώρα άκομη.

Κάποιας. Φαφνικά, φώναζε: — Πάμε στο μαγαζί του Τσέου-Φου!

Όλη αυτή ή ανθρώποβάλασσα ξεχύθηκε άμέσως προς τα εκεί.

Το χασάπικο του Τσέου-Φου, όπως θυμούνται οι άναγνώστες μας, βρισκόταν στην όδω των Χρυσόχων, απέναντι από το σπίτι της Σάο-Τί. Οι πιά θεωράσιμοι ήθελαν να βάλουν φωτιά. 'Αλλά το μέρος αυτό ήταν πολύ πυκνοκατοικημένο

κι' ή φωτιά θα μπορούσε ν' άπλωθί σε μεγάλη έκταση.

— Νά το γκρεμίσωμε! πρότειναν άλλοι.

Κι' ή γνώμη τους υπέρσχυσε. Αυτό το γκρέμισμα άρχισε με άληθινή λύσσα. Μερικοί από το πλήθος κατάφεραν να προμηθευθούν άξινες κι' έδωσαν μ' αυτές τα πρώτα χτυπήματα. Οι άλλοι χρησιμοποίησαν, ό,τι εύρισκαν μπροστά τους: λαστάρια, δοκάρια, κλπ. 'Ακόμη και τα τσιγκέλια, απ' όπου ο Τσέου-Φου κρεμόταν τα κρέατα, χρησιμοποιήθηκαν γι' αυτό το έργο της καταστροφής.

Μιά ώρα άργότερα, στο μέρος αυτό βρισκόταν μόνο μερικοί σωροί από πέτρες και χώματα.

Το πλήθος δεν είχε πιά να κάμει τίποτ' άλλο. Περιεκυκλώσε τότε το σπίτι της Σάο-Τί κι' άρχισε να έπνευμή τη νέα και τόν έξα-

δελφό της 'Ι-Τέ, που, από την προηγούμενη ήμέρα, είχαν ξαναβρή την ελευθερία τους.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Τίποτα πιά δε μπορούσε να χωρήσει τη Σάο-Τί από τόν ξάδελφό της 'Ι-Τέ. Ήταν κι' οι δύο ευτυχισμένοι και δε θυμόνταν το φριχτό δράμα που είχαν ζήσει.

Δεν ήταν μικρότερη ή χαρά της Πού-Γί. Κι' ή χαρά αυτή της έφερνε κάθε τόσο δάκρυα στα μάτια. Δε μπορούσε άκόμη να πιστέψη πως ή κόρη της ήταν ζωντανή.

Η χαρά της Πού-Γί γινόταν μεγαλύτερη, γιάτί σκεφτόταν πως θά μπορούσε τώρα να επανορθώνη το παλιό λάθος της.

Ο μεγάλος Πό με τιμώρησε σκληρά, γιάτί θέλησε να ζητήσω άλλοι την ευτυχία, ενώ βρισκόταν μέσα στο σπίτι μου, σκεφτόταν.

Όραία σε κάθε εποχή!

“Αν είχε λεκιασμένο πρόσωπο ή ξεφλουδισμένη μύτη, θα την λέγατε ώραία; Έχει καθάριο, φρέσκο πρόσωπο διότι περιποιείτε την επιδερμίδα της με το έπιστημονικά καλλυντικά «Φυλλίς», που είναι μελετημένα στο δικό μας κλίμα και στην δική μας επιδερμίδα.

Crème τροφή του δέρματος
Neige θάσις της πούδρας και του μακιγιάζ
Mousse (ελαίλη δερμάτα) δύο ιδιοεξή
Perle (ελαίλη δερμάτα) ντεμακιγιάζ

Φυλλίς

Με τις σκέψεις αυτές, έπεσε στα πόδια της κόρης της και του 'Ι-Τέ, ζητώντας τους να τη συγχωρέσουν. 'Αλλά κι' οι δύο τη σήκωσαν άμέσως, λέγοντάς της πως δεν είχε φταίξει σε τίποτα κι' ότι ή δοκιμασία που είχαν περάσει, ήταν θέλημα της μοίρας.

— Δε θάμαστε λιγώτερο εύχισμένοι αν πεθαιναμε μαζί, είπε ο 'Ι-Τέ.

Ένώ συζητούσαν γιά την ήμέρα και τις απαραίτητες διατυπώσεις του γάμου, ένα φορέιο, που το σήκωναν στους ώμους τους τέσσερες κούλδες, σταμάτησε μπροστά στην πόρτα του σπιτιού. Από το φορέιο αυτό κατέβηκε ο δικαστής Τσάγγκ. Το πρόσωπό του άκτινοδούσε από χαρά.

Ο χοντρός μανδρινός άνέβηκε άργά τις σκάλες κι' έφτασε στο σαλόνι, όπου βρισκόταν ή Πού-Γί με την κόρη της και τόν 'Ι-Τέ.

— Κυρία, είπε στην Πού-Γί, κανέναν δεν είναι περισσότερο εύχισμένος από μένα γιά την εύχαιστη εξέλιξη, που είχε ή περιπέτεια της κόρης σας και του άνιψιού σας. Δεν έχω άκόμη, όστόσο, ό,τι εύθυνη γιά ό,τι έγινε, με βαρύ 'ει άποκλειστικά. Γι' αυτό, σας ζητώ ταπεινά την άδεια να επανορθώσω το λάθος μου... Κατέβησα σήμερα στον τραπέζι μου 10.000 «πέι», σ' όνομα της κόρης σας, γιά να μπορέση με τα χρήματα αυτά να προπαρασκευάσει καλύτερα τη μελλοντική εύτυχία της...

Η Πού-Γί τόν κύταξε σαστισμένη. Ο άνθρώπος αυτός ήταν, σ' άλήθεια, πολύ καλύτερος απ' ό,τι είχε φαντασθή.

Ο Τσάγγκ έβαλε πάνω σ' ένα τραπέζακι τη σχετική άπόδειξη γιά την κατάθεσή αυτή.

— Κυρία, συνέχισε, θα μου επιτρέψετε να σας πω άκόμη, ότι είμαι άρκετά πλούσιος κι' ότι δε βρίσκομαι πιά σε ηλικία, που ένας άν άν άποφασίζει να παντρευτή.

Έτσι, δεν πρόκειται ν' άποχτήσω οικόγενεια... Γι' αυτό, θέλω να σας παρακαλέσω να μου δώσετε μία θέσι ανάμεσα στη δική σας... Δεν ξέρω πως πρέπει να έκφρασθώ... Είχα πάντα την έπίθυμια ν' άποχτήσω παιδιά, άλλ' ο μεγάλος Πό δεν το θέλησε. Σας παρακαλώ λοιπόν, να μου επιτρέψετε να υποθετήσω την κόρη σας, που θα κληρονομήσει έτσι την περιουσία μου μετά το θάνατό μου. Το έρω πως αυτό που σας ζητάω είναι πιά ή μεγάλη, άλλ' αν μου δώσετε πιά την άδεια, ένα τεράστιο βάρος θα φύγη από την ψυχή μου. Θά έγω έτσι την Ικανοποίησή πως πρόστα να επανορθώσω το τρομερό λάθος μου...

Δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια του, ενώ μιλούσε. Έτσι, ούτε ή Πού-Γί, ούτε ή Σάο-Τί βρήκαν το θάρρος ν' άρνηθούν την εύγενή προσφορά του.

‘Αλλ' ή έπίσκεψη του Τσάγγκ δεν ήταν ή μόνη εύχαιστη έκκληση. Εκείνης της ήμέρας, λίγη ώρα μετά την άναχώρησή τους, έφτασε ένας αντιπρόσωπος του πρίγκιπα Κόνγκ, που έδωσε στον 'Ι-Τέ μία μεγάλη περγαμηνή, τυλιγμένη σε σχήμα κυλίνδρου. Μ' αυτήν, ο Κινέζος διοικητής του Μακάο τόν άνόμαζε σύμβουλό του και τόν άνόθετε τη μέριμνα γιά τα ζητήματα της παιδείας και της θρησκείας.

Οι γάμοι της Σάο-Τί και του 'Ι-Τέ έγιναν έπειτα από μερικές έβδομάδες στην πολυτελέστατη έπαυλή του δικαστού Τσάγγκ, στη νήσο Χονάν, κι' έλοι στο Μακάο συμφώνησαν πως δεν είχαν πιά εύτυχισμένο ζευγάρι. Οι μόνοι που δεν παρέστησαν σ' αυτό το γάμο, ήταν ο Πέρκις κι' ο Άρθουρ Μούρραϊν. Ο πρίγκιπας Κόνγκ, που είχε άρκετά ένοχοποιητικά στοιχεία εις βάρος τους, τους είχε άφορίσει. Έτσι, οι δύο Άγγλοι λαρέμποροι δεν κέρδιζαν τίποτα από την εξόντωση τών πειρατών.

ΤΕΛΟΣ

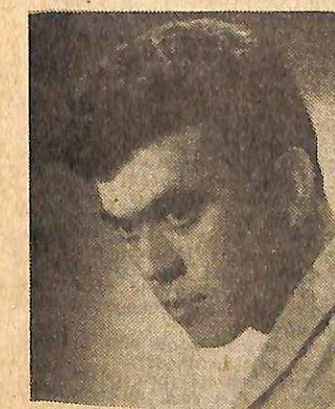
Ο ΣΟΥΛΗΣ ΔΡΑΜΑΤΗΣ (17 χρόνων-ψευδώνυμο) από τη Θεσσαλονίκη, θέλει ν' άρραβωνηθεί ολοκληρωτικά στην τέχνη και ίδιος στον κινηματογράφο.

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΙΑΜΟΣ από το Μπραχάμι. 'Αθηνών, πιστεύει πως θα τού δώσουμε την ευκαιρία να δείξη το ταλέντο του.

Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, από το Καπαρέλι Θηβών, περιμένει άυπόμονα τη στιγμή να παρουσιάσει μπροστά στην έπιτροπή.

Ο ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΥΚΑΣ (23 χρόνων) από την 'Αθήνα, θέλει πως ό Διαγωνισμός μας τού δίνει μία ευκαιρία, που περιμένε από χρόνια.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Λόγω τών έορτών και γιά να δώσουμε μία άκόμη ευκαιρία στους άναγνώστες μας να λάβουν σ' αυτόν μέρος ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ μας, προαλείνεται μέχρι της

10ης 'Ιανουαρίου 1961

Η άπόφασή αυτή έλήφθη, έπειδή πολλοί άναγνώστες και άναγνώστριες μας έστειλαν τις φωτογραφίες τους μετά την ώρισμένη προθεσμία δικαιολογώντας κατά κάποιο τρόπο την καθυστέρησή τους και μäs παρακαλών να συμπεριληφθούν κι' αυτοί στην πρώτη φάση του Διαγωνισμού.

Επίσης, έπειδή λόγω τών έορτών είναι δυσχερές ή παρουσίαση τών υποψηφίων ενώπιον τού έισηγητού και της έπιτροπής, δίνουμε μία άκόμη ευκαιρία σε όσους θέλουν να λάβουν μέρος στο Διαγωνισμό. Φυσικά, ή παράτασή αυτή είναι ή τελευταία, καμμία δε δικαιολογία δε θα ληφθή υπ' όψιν μετά την 10η 'Ιανουαρίου.

Πρίν άκόμη ο Διαγωνισμός μητ στην τελική αυτή φάση του, δεκάδες άναγνώστριες και άναγνώστες μας πήραν ήδη μέρος στο γύρισμα διαφόρων σκηνών ταινιών, που παράγει ή «Φίνος—Φίλμ». Μερικές υποψηφίες μάλιστα κατώρθωσαν, κατά τα γυρίσματα αυτά να διακριθούν και πρόκειται στο προσεχές μέλλον ν' αναλάβουν πιά σημαντικούς ρόλους.

Τα «'Αλμπουμ», που σχηματίζει ο «Θησαυρός» με τις φωτογραφίες τών υποψηφίων του Διαγωνισμού του, θα είναι πάντοτε στη διάθεσι τών καλύτερων σκηνοθετών του έλληνικού κινηματογράφου, οι όποιοι θα μπορούν όποιοδήποτε στιγμή θελήσουν να τα συμβουλευτούν και να βρουν μέσα σ' αυτά το πρόσωπο, που τούς χρειάζεται, γιά ένα όποιοδήποτε ρόλο, στο φίλμ που προετοιμάζουν.

Οι όροι συμμετοχής στο Διαγωνισμό μας προαλείνουν γιά τούς υποψηφίους οι ίδιοι:

1) Θα βγάλουν δυό καθαρές φωτογραφίες σε σχήμα καρτοποστάλ, δηλαδή ένα κεφάλι ή υποσώτο και μία όλόσωμη.

2) Στην έπιστολή, που πούπει να είναι ευανάγνωστη και νοσημένη πάντα από τόν ίδιο τόν άποστολέα, να αναφέρονται οι γνώσεις του (σχολικές σπουδές και τυχόν ξένες γλώσσες, μουσική, χορός κλασσικός ή υαντέρνος, κολύμπι, ποδήλατο, σκι, σφαίρισμα, κλπ.) απαραίτητες δε και ή ηλικία.

3) Θα έσφελίσουν τις φωτογραφίες στο νοήμα και θα τς στείλουν σ' ένα φάκελο τού «Θησαυρού». Διευθυντή 4. (4ος όροφος) 'Αθήναι (Τμήμα Κινηματογραφικού Διαγωνισμού), γωρίς άλλη έπιδάρου.

Γιά τούς άναγνώστες και τις άναγνώστριες 'Αθηνών και Πειραιώς ο «Θησαυρός» έχει συμβληθή με δυό από τα καλύτερα φωτογραφικά στύντιο της 'Αθήνας, τα όποια με ένα παραπμπτικό σημείωμά μας και με μία μικρή έπιδάρουσι από μέρους τών υποψηφίων θα τούς βγάλουν τις κατάλληλες γιά το Διαγωνισμό φωτογραφίες.

ΚΑΡΑΠΑΤΣΟΠΟΥΛΟΣ: Πατησίων 207 (τηλ. 871-050).

ΣΚΑΝΑΤΟΒΙΤΣ: Ύμπτου 84 (τ. Παγκρατίου) (τηλ. 11-067)

Γά μέλη της έπιτροπής, ή όποια θα κρίνει εκείνους και εκείνες, που πήραν μέρος στο Διαγωνισμό του «Θησαυρού» και της «Φίνος—Φίλμ» είναι κατ' άλοαθητική σειρά τα άκόλουθα:

ΒΑΛΑΚΟΥ ΑΝΤΙΓΩΝΗ
ΒΑΡΙΑΝΟ ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ
(Ιταλος όπερατέος)
ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ ΑΛΙΚΗ
ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ ΝΤΙΝΟΣ
(Σκηνοθέτης)
ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜ.
(Σκηνοθέτης)
ΚΕΛΕΣΙΔΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ
(Μακινιέρ)

ΛΑΣΚΟΣ ΟΡΕΣΤΗΣ
(Σκηνοθέτης)
ΛΑΞΣΑΛΥ ΓΟΥΛΑΤΕΡ
(Άγγλος όπερατέος)
ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ ΔΗΜΗΤΡΗΣ
(Ήθοποιος)
ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥΣ ΛΑΣΚΟΣ
(Συννοσφεύς Σκηνοσ.της)
ΧΑΤΖΗΔΑΚΙΣ ΜΑΝΟΣ
(Μουσικός-σκηνοσ.της)

Οι φωτογραφίες, που λάβαμε συγκεντρώθηκαν — κατά κατηγορίες — σε άλμπουμ, τα όποια ο «Θησαυρός» θα έχη στη διάθεσι τών Έλλήνων σκηνοθετών. Το ίδιο ακριβώς θα συμβή και με τις φωτογραφίες που θα ληφθούν ως τις 10 'Ιανουαρίου.

Όπως νάκαμε ήδη, ή «ΦΙΝΟΣ—ΦΙΛΜ» θα βράβευση τούς τέσσερες πρώτους, που θα διακριθούν στο διαγωνισμό μας (δυό από το κάθε φύλο) και θα τούς δώση άμέσως την ευκαιρία να πρωταγωνιστήσουν σε φίλμ και να άμειφθούν με την τρέχουσα τιμή τών άλλων πρωταγωνιστών.

Επίσης γιά όσους διαπιστώθη ότι έχουν μεν ταλέντο, άχι όμως και την απαιτούμενη τεχνική κατάρτιση, ή «ΦΙΝΟΣ—ΦΙΛΜ» και ο «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» έχουν έξασφαλίσει 20 υποτροφίες (δεκα έκπροσώπων από το κάθε φύλο) σε κινηματογραφικές σχολές.

(Στη σελίδα ή άλληλοσφαιρία του Διαγωνισμού μας)

Η ΔΟΜΝΑ ΛΟΓΟΘΕΤΟΥ, από τη Θεσσαλονίκη, τονίζει πως οι φωτογραφίες, που μäs στέλνει, όνι μόνο δεν την κολακεύουν, αλλά μάλλον την άδικούν.

Η μικρούλα ΗΡΩ ΕΥΘΥΜΙΟΥ (10 χρόνων), από την Κύπρο, μäs στέλνει και ένα ποίημα αφιερωμένο στον κινηματογράφο, που λατρεύει.

Η ΕΛΕΝΗ ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ (16 χρόνων), από τη Θεσσαλονίκη, έλπίζει πως θα τη βοηθήσουμε να όνι ορέωση ώρισμένες άστείες της.

Η ΤΑΝΙΑ ΡΕΠΠΑ (11 χρόνων) από τη Θεσσαλονίκη, είναι δεύτερος της μαθήτρια κλασσικού χορού, στο 'Αδείο Θεσσαλονίκης.

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΧΑΡΑ τη λέγανε, μα στα τριάντα πέντε χρόνια της δεν είχε δη μιάν άκνηνη όταν Έκανε τους γονιούς της κι' έβρινε όρραση. Μιά φιλενάδα της μιάνες της που ήταν κι' αυτή μια γαροκαμένη γήρα και δεν είχε παιδιά, την πήρε στο σπίτι της. "Ετσι η μικρή Χαρά βρήκε κάποια στοργή κοντά στην κυρία Μαρία Χαρολάου, που ζούσε νοικοκυριό σε ένα παλιό τριώ, οροφί στην οδό Σκουφά.

Η όρραση στάθηκε τόσο καλή στη βελή υπέρτα της, που η κυρία Χαρολάου, οχι μόνο την έστειλε να τελειώσει το νουνάσιο, παρά έκανε και μιάν πρόχειρη διαθήκη και της άφησε το σπίτι μετά θάνατο. Είχε μάλιστα σκοπό και να την παντρώσει.

Μα ο θάνατος πήρε και την κυρία Χαρολάου κι' η Χαρά πάλι όρρανε, αλλά και δεικνύθηκε. ΟΙ συγγενείς της μακαρίτισσας, τη λύντα, που πέθανε, έβρισαν θόληκαν σε μιάν κασετίνα τη διαθήκη της νιάς και την έβρισαν.

"Ετσι, έβρισαν την όρραση από το σπίτι. Κι' εκείνη, με λίγα ρούχα και δυο-τρία έπιπλα, εγκαταστάθηκε σ' ένα ετοιμικό δωμάτιο στα "Εξάρχεια.

Νόστιμη κοπέλλα η Χαρά, ψηλή, καλοκαυμένη, με μεγάλα μαύρα μάτια "έστερο" από πολλές προστάσεις, κατάρτο" να θρή μιάν θέσι σε μιάν μεγάλη έταιρεία. "Ετσι, διοόρη που ταν της ρίγνηκαν πολλοί, αμ κανένας δε "πτόρε" να την έμυαλίσση.

"Ολοι την ήθελαν για έφύμερες αίσθηματικές περιπέτειες που δεν ταί, οαίον διόλου στο νασοκίτσα της.

Στο τέλος, οι συνάδελφοί της τη θαρέθηκαν και της κόλλησαν το πασα, τορκόκι: "Η καλόνια!"

"Ετσι, η Χαρά φοβόταν πως στο τέλος θάβρινε νεροποκόρη. "Η μόνη της παρηγοριά στην έρημία του δωμάτιου της ήταν μερικά θύβλια, ένα ρα-διόφωνο και μιάν μικρή νατολιά. "Η Χαρά και η Ζουζού ήταν οι καλύτερες φίλες του κόσμου.

★
Ήταν παραμονή των Χριστουγέννων, μέρα Σάββατο, και η Χαρά δεν είχε το άπνευμα γραφείο. "Ολος ο κόσμος έτρενε στην άσσο" για τα τελευταία του ψώνια. Μα η Χαρά δεν

— Πάστε με, ος παρακαλώ μαζή σας, να δοίτε τα παιχνίδια έπαγ-λασε με λαγτάρα ή μικρή, θάβρινη καλή, ή όρραση υπεισέτασας...

— Η Χαρά ένοιωσε μιάν παράξενη τρέ-μουλα. Τά μάτια της βούρκωσαν.

— Σας παρακαλώ, είπε με άγνη φωνή στην ταμία. "Αφήστε με να τίν πάρω να δη τα παιχνίδια. Θά σας τη σέρω σε λίγο..."

— Καλά Χριστούγεννα, παιδί μου και χρόνια πολλά για τη γιορτή σου... της είπε η Χαρά.

τέρα της. "Εοφίε με σμπόνια τη μι-κή φιλη της στην άγκαλιά της και της είπε:

Κι' εγώ είμαι μόνη, Χριστίνα μου...

Παράγγιλε στην πωλήτρια να της κινή πακέτο, την διοόρη έαυθεία κού-κλα με τα μετοξωτά ρουχαλάκια που διώζεε η Χριστίνα.

— Τώρα βάθης γρού μου, μιάν μι-

ρολόι του τοίχου γτύπησε έννιά. Την Λ δια στιγμή ακούστηκαν έξω θήματα και ένα ανάλασρο γτύπημα στην πόρτα.

Η Χαρά πετάγτηκε εξαφισμένη από το ντιάνι της, η Ζουζού έτρεξε γα-ρούμενη στην πόρτα. "Ποιος νάναι τά-να;" άναρωτήθηκε η νέα.

"Ανοίξε, μα δε μπορούσε να πιστέψη σ' αυτό που έβλεπε. Μπροστά της στε-κόταν η μικρή Χριστίνα και πίσω της ο ψηλός άντρας με τα γαλάνα μάτια. Κι' οι δύο τους κρατούσαν στα νέρια από ένα πακέτο και χαμογέλουσαν.

— Καλά Χριστούγεννα! φώναξε γα-ρούμενο το κοριτσάκι. Νά μενός με-ας!

— Περάστε, περάστε, έκανε σνε-περιμένη από τη νασά της η κοπέλλα. "Εσκυψε και φίλησε στα δύο μά-γουλα τη μικρούλα.

— Καλά Χριστούγεννα, παιδί μου και χρόνια πολλά για τη γιορτή σου...

Η ματιά της έπεσε τώρα δειλά πά-νω στον άντρα με τα γαλάνα μάτια.

— "Επιτρέψέτε μου να σας συστη-θώ, είπε εκείνος χαμογέλωτας. Πά-νος Μάρσας, έμπορος. Την κορούλα μου την έζέρετε κιόλας, δεν είναι έ-νάγκη να σας τη γνωρίσω.

— Μα πως με θρήκατε, κύριε Μάρ-θα; ρώτησε εκείνη με άπορία.

— Δυσκολευτήκαμε λίγο, αλλά μιάς θρήθηκε η καλή τύχη. "Όταν η Χρι-στίνα μου έζήγησε στο δρόμο ποίος της έκανε το όρατο δώρο, γυρίσαμε στις καταστήματα για να σας εναρσι-σώμε. "Η Χριστίνα έβρινε παντού να σας θρή, αλλά δεν σας είδε πουθενά.

Τότε μούρθε η έμπνευσι να ρωτήσω την ταμία του καταστήματος. Και εώ-τυχώς εκείνη μιάς φώτισε: "Έξανα έ-πε την ταυτότητά της η κυρία, μου έ-πε. "Ωστόσο, της απάντησα. "Ετσι θα την έπισκεφθώ αύριο το πρωί". "Η-θαμε, λοιπόν, να σας εγνήσωμε καλά Χριστούγεννα και να σας εναρσι-σώμε για την διοόρη ναύκλα, που κάνετε δώρο στη Χριστίνα.

— Τι καλά που κάνετε! φώναξε σν-κινυμένη η Χαρά. Καθήστε, παρακα-λώ, καθήστε. Νά με συγνωστήτε, είναι τόσο ετοιμικό το δωμάτιό μου.

— Κι' όμως λάμπει από διοόρηά και νοικοκυρασύνη!

— Δέν έζέρετε, είπε ο κ. Μάρσας, τόσο σας εύνωμιονώ, που περιποι-θήκατε τόσο την κορούλα μου, την α-να που έβρινα για τα ψώνια. Τι να κινή η καυμένη μου; "Η άναγκη την έκανε να μένη πολλές ώρες μόνανη. Είπε την άναγκα να γύρη τη υπέρτα της, όταν ήταν τριών γρόνων. "Ετσι μείνασε οι δύο μας ολιούναγοι....

Η Χαρά τούβριξε μιάν ματιά γεμάτη σμπόνια.

— Κι' όμως πρέπει να είστε εύν-ωμιονες, που έχετε ένα τόσο διοόρη κοριτσάκι κοντά σας και ιδιαίτερα τα Χριστούγεννα. "Εγώ δεν έχω κανένα στον κόσμο. ΟΙ γονείς μου πέθαναν, όταν ήμουνα στην ήλικία της.

— Τι θάβρινο! είπε εκείνος κυτά-ζοντας την με σνκινυμένη ένδιασση. "Έχετε και σεις υποφέρει στη ζωή σας. "Ας εύνωμιστε τα κοριτσάκια γρόνα να-να καλότερα...

— Ναί... απάντησε η Χαρά.

— Σας φέραμε, είπε ο κ. Μάρσας δείχνοντας τα δύο πακέτα, αλλά τα μικροπατήματα για το καλό της μέ-ρας.

— "Ω! σας εύνωμιονώ!...

— "Ομως θέλω να σας παρακα-λέσω μιάν πόν είστε μόνανη νάρηθη να περάσωμε μαζί τα Χριστούγεννα!

Και πριν προλάβη η Χαρά να άπαν-τήση, η μικρή πήδησε από γόνιτά της, τούλιξε με τα τρυφερά νεράκια της το λαμό τη κοπέλλας και της είπε:

— Θάρηθε, δεσποινίς Χαρά, θάρ-ηθε για μένα έ; Είμαστε τρεις θά σπάδωμε μιάν οικογένεια! "Όλα τα μικρά παιδιά πρέπει να έχουν μιάν υπέρ-τα τα Χριστούγεννα!...

«Κι' εγώ, θέλω τη δική μου! "Ο μπαμπάς είπε να θάκουν το σερβίτο-ο στο τραπέζι. "Έχωμε μιάν φράα γαλοπούλα, ένα μεγάλο στολισμένο δέντρο. "Ελάτε μαζί μας.

Η Χαρά ένοιωσε ένα ζεστό γέ-οι που έτρεπε να σφίγγη το δικό της. Πώς να μίληση τώρα η Χαρά, που την έπνιγε η συγκίνηση; "Η μικρή την κα-τάλαβε, γιατί η καλή της φίλη της χαμογέλωσε, ένα δυο δάκρυα κυλού-σαν στα μάγουλά της.

Δέντικε, λοιπόν, χωρίς ούτε η τσια να θυμάται πως απάντησε.

"Αργότερα, όταν οι τρεις αυτές ψυ-γές ένωσαν τη ζωή τους, η Χαρά δεν έένας ποτέ εκείνη τη μέρα των Χρι-στουγέννων, που άνοξαν οι φώροι της εύνιγας τους.

Ι. Γ. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ

"Ήταν θαύμα το άστρο της Βηθλεέμ, που όδήγησε τους Μάγους στη θάτην, ή μπορεί να έ-ζηνηθή έπιστημονικά;

ΤΊ ήταν το άστρο που όδήγησε τους Μάγους από τις μακρινές πατρίδες τους στην Παλαιστίνη, ως τη θάτην του θείου Βρέφους; Το άινιγμα αυτό ά-πασόλησε άνέκαθεν τους έπιστημονες, χωρίς να μπορέσουν να θρούνη μιάν ικανοποιητική άπάντησι.

Σημειώνω ότι το άστρο της Βηθλεέμ άναφέρε-ται μόνο σ' ένα άπόσπασμα από κατά Ματθαίον Εύαγγέλιο, και πουθενά άλλου. "Ετσι, δεν έχομε πολλά στοιχεία γι' αυτό. "Ο Εύαγγελιστής Ματθαίος μιάς λέει μόνανη ότι οι Μάγοι παρουσιάστηκαν στον "Ηρώδη και τον ρώτησαν πού γεννήθηκε ο Βασιλεύς των "Ιουδαίων. Είπαν "Ιδὴ το άστρο του στην άνα-τολή — τού είπαν — και είπαν έρθει να τον προσκυ-νήσουν. "Ο "Ηρώδης άνησυχισε τότε και τους ζή-τησε περισσότερες πληροφορίες. "Υστερα τους συ-σπασε να ψάδουν, κι' όταν θρούνη το θρέφος που ζητούσαν, να τον εϊδοποιήσουν, για να πά-ναι το προσκύνηση. Πραγματικά, οι Μάγοι έκίνησαν άπ' το παλάτι του "Ηρώδη. Κι' άμέσως το άστρο έα-ναφάνηκε στον ούρανο και τους όδήγησε στη θάτην.

Αυτά μόνανη μιάς λέει ή "Αγία Γραφή. Τα πρά-γματα δε περιπλέκονται άκόμα περισσότερο, γιατί δεν έμυσσε καν θέβαισι για τις χρονολογίες. Το μόνο που έζέρουε θετικά, είναι ότι ο Χριστός δε γεν-νήθηκε στις 25 Δεκεμβρίου του έτους 1.

Η χρονολογία αυτή είχε καθοριστή από ένα Ρω-μαιο μοναχό του θου αιώνος που ύπολόγισε — ά-γνωστο πώς — ότι ο Χριστός γεννήθηκε 754 χρόνια μετά την ίδρυση της Ρώμης. Πολλά άργότερα, έξακρι-θώθηκε από άσωνα στοιχεία πως είχε κάνει λά-θος ο μοναχός και πως η γέννηση του Χριστού συ-νέβη άρκετά γρόνα νωρίτερα. "Αλλ', ήταν πιά πολύ έ-να για να διορθωθή η λαθισμένη χρονολογία, στην οποία βασίστηκε ολόκληρο το γοιστατικό ή-μερολόγιο. "Εξ άλλου — άπρος γράσωμε και σ' άλλη σελίδα — ή ήμερομηνία της γεννήσεως του Χριστού δεν ήταν ή 25η Δεκεμβρίου, αλλά μάλλον στα τέλη "Οκτωβρίου ή άρχές Νοεμβρίου.

"Ας δοίμε όμως τώρα τις διάφορες θεωρίες που διατυπώθηκαν για το άστρο της Βηθλεέμ.

"Υποστηρίχτηκε πρώτα ότι έπρόκειτο για την "Α-φροδίτη, που πλανήτη που λάμπει τόσο έντονα στον ούρανο, προς τη δύση το δειλινό και προς την άνα-τολή την άσγη. Αυτό όμως φαίνεται άπίθανο, γιατί πού 2,000 έτών έζέραμε ήδη τα κυριότερα ούρανα σώματα και τις μετακινήσεις τους. Συνεπώς, ή "Α-φροδίτη θά ήταν πολύ γνωστή όχι μόνο στους σο-φούς Μάγους, αλλά και στον "Ηρώδη άκόμα, και δε θά τους παραέμενε καθόλου ή παρουσία της στον ούρανο. Για τον ίδιο λόγο, αποκλείεται να ή-ταν το άστρο της Βηθλεέμ κάποιο άπ' τους άλλους γνωστούς πλανήτες.

Πρό 100 έτών, ο Γερμανός άστρονόμος "Ιντελερ διατύπωσε μιάν άλλη ένδιαφέρουσα θεωρία. "Υπο-λίζοντας τις θέσεις των πλανητών κατά την έποχη της γεννήσεως του Χριστού, θρήκε ότι, το έτος 7 π.Χ., ο Ζεύς κι' ο Κρόνος θρίσκιονταν πολύ κοντά ο ένας με τον άλλον. Έτσι ώστε να φαίνονται με γοινο μάτι σαν ένα λαμπρό άστρο. "Αλλοι όμως

ΤΟ ΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΒΗΘΛΕΕΜ

Γιατί δεν το αναφέρουν οι άστρονόμοι

συνάδελφοί του, που έπανάλαβαν κατόπιν τους ύπο-λογισμούς του, άποφάνθηκαν πως είχε κάνει λάθος και πως ή άπόσπαι των δυο πλανητών μεταξύ τους ήταν τόση, ώστε να διακρίνονται ξεχωριστά.

"Εγώ μυσσε τώρα σε μιάν άλλη νεώτερη θεωρία. "Υπάρχουν άστρα, πού, ένώ ήταν δυοδιάκριτα, λάμπουν εαφνικά με πολλαπλάσια ένταση, κι' έπει-τα από μερικές μέρες ή έδομάδες θρίνουν σχεδόν τελέως. ΟΙ άστρονόμοι τά λένε κώδες.

Σπανιότερες και έντυποισακότερες είναι οι «υ-περνοέες» που λάμπουν άκόμα πιο δυνατά. Αυτές διακρίνονται και την ήμερα, με γοινο μάτι.

Μήπως λοιπόν το άστρο της Βηθλεέμ ήταν μιάν «υπό» ή «υπερνοέα»;

"Ετσι, θά μπορούσε να έξηνηθή πως το θεώρησαν για θάβια οι Μάγοι, έφόσον στην έποχή τους θά ήταν μάλλον άγνωστο αυτό το φυσικό φαινόμενο. "Επίσης έξηνηται γιατί το άστρο χάθηκε γρήγορα άπ' τον ούρανο και δεν έαναφάνηκε πιά ποτέ.

Θάρηπε όμως τότε να το είχαν παρατηρήσει κι' οι άστρονόμοι της έποχής εκείνης και να γίνετα κά-ποιο λόγος γι' αυτό στα κείμενα τους.

"Υστερα, ο Ματθαίος μιάς λέει ότι οι Μάγοι εί-δαν το άστρο πριν παρουσιαστούν στον "Ηρώδη και το έαναείδον όταν έφοναν άπ' το παλάτι του. ΟΙ «υπό» όμως και οι «υπερνοέες» δεν παρουσιάζουν τέτοιες διαδοχικές και σόντομες άναλαμπές. "Αν ή-ταν αυτές της φύσεως το άστρο της Βηθλεέμ, θά-ποτε να είναι συνεχώς όρατο στον ούρανο όλο τον καιρό που θρίσκιονταν οι Μάγοι στην "Ιερουσαλήμ.

Σύμφωνα με άλλη θεωρία, το άστρο δεν ήταν πα-ρά ο περίφημος κομήτης του Χάλλεϋ, που κίνη την εμφάνισή του στον ούρανο μια κάθε 76 χρόνια.

Ο κομήτης αυτός πρέπει, κατά τους ύπολογι-σμούς των άστρονόμων να είχε εμφανιστή το έτος 11 π.Χ. Είπαμε δε πιά πάλι ότι ο Χριστός γεννή-θηκε μερικά γρόνα πριν άπ' το έτος 1.

Θά μπορούσαμε λοιπόν να παραδεχθώμε αυτή τη θεωρία, αν δεν ίσχυον κι' έδώ όσα είπαμε για τους πλανήτες: Θάρηπε δηλαδή λογικά να έζέρουν οι ά-στρονόμοι τον κομήτη αυτόν άπ' τις προηγουμένες εμφάνισεις του, κι' έτσι να μη τους κίνη έντύπωσι.

"Αίσιας τελευταία την έξηνησι που φαίνεται ή

"Αριστοτέρα: Το άστρο της Βηθλεέμ μπορεί να ήταν δυο μεγάλα μετέωρα, σαν αυτό που παρουσιάστηκε πάνω από τη Νότιο "Αφρική. Μέσο ν: Αυτή ή «υπερνοέα», που εμφανίσθη-κε στον ούρανο το 1901, έξακολούθησε να λάμπη εκθαμβωτικά πάνω από τρεις μήνες. Δε-ξιά: Μιά φωτογραφία του κομήτη του Χάλλεϋ, κατά την τελευταία εμφάνισή του, το 1910.

Χριστουγεννιάτικο ΔΩΡΟ

είλε γ' άγοράση παρά μερικά γλυκά για το καλό της μέρας. "Όσο για δώ-ρο, δεν είχε κανένα για να το άγο-ράση τίποτα. Μόνο από μιάν παλιά συνηθία έέκανε, ένα περίπατο στα λαιμπερολισμένα μαγαζιά για να σκοτώση την ώρα της.

"Ετσι, εκείνη τ' άπόγεμα στάθηκε μπροστά στη θύρα ενός μεγάλου κα-ταστήματος. Τίποτε δεν τη συγκινούσε περισσότερο από το να θάβρη τα παιδιά να θανατούν τα παιχνίδια.

Μενάοι και μικροί σπαργώνοντου-σαν πούες να προσπεράση κι' άνάμε-σα σ' αυτές πήγαινε κι' η Χαρά.

Τρυφερά παιδικά γέλια την έσπου-γαν και την τραβούσαν άπ' το φου-στάνι.

Πώς λαγταρούσε κι' εκείνη νάνε μιάν μικρή ζωντανή κοκλίτσα με έα-θα μαλλάκια να την κρατή τρυφερά από το νεράκι!

Την ίδια στιγμή ένοιωσε ένα μικρό γέ-οι να πιάνη το δικό της και να το τραβή έαυθρα.

— Θέλετε να πάμε μέσα μαζί; ά-κούσε μ' έκπληξη να της λή μιάν φω-νολά.

Η Χαρά άνατόλισε. "Εορρίξε κά-τω το θέλημα της κι' είδε το πιο δ-μομοφο κοριτσάκι που άντικρυσε στη ζωή της.

Ήταν άς πέντε γρόνων, με μεγά-λα γαλάνα μάτια μ' όλόφωδες ύπου, κλίτσες, με τσιτσιποφυλένια μαγονάλα-κια και μ' ένα άγγελικό χαμόγελο.

"Εσκυψε ως το προσώπάκι του και το ρώτησε:

— Μόνο σου είσαι, γρού μου; Ποθ είναι ή μάνα σου;

Δέν έγώ μαζή... είπε με πίκρα το κοριτσάκι. Είμωι με το μπαμπά το μου. Μούπε να σταθώ λίγη ώρα έδώ μου, πάνω περιμένο, ώσπου να ψωλίσω.

Θά έξαγορεύση να με πάρω... Θά έξαγορεύση ή ταμία του καταστήματος. "Εύνη μου την έμψ-στεύθηκε ο πατέρας της...

καή άδελφούλα να παίξετε μαζί.

— Σας εύνωμιονώ, έκανε γεμάτη άναλίσση η μικρή.

Η έαυθεία κούκλα με τις φορεσιές της υπήκε σε μιάν μεγάλη κούτα. "Η Χαρά πλήρωσε στο ταμείο και την πήρε.

— Δώστε μου να την κρατάω εγώ, είπε με λαγτάρα το κοριτσάκι.

Η Χριστίνα κρατούσε με τα δυο της γέρα το μεγάλο πακέτο σά να κρατούσε ένα θησαυρό. Προγνώρησαν προς το ταμείο κι' η Χαρά ήταν έ-τοιμη να παραδώση τη μικρή στην ταμία, όταν η Χριστίνα έαυθεία έμ-πνεε γαρούμενες φωνές:

— "Ο μπαμπάς! "Ο μπαμπάς! Κι' έτρεξε ένθουσιασμένη να τον προσπατήση.

Ήταν ένας ψηλός, νεροδεμένος άν-τρας, με όσαιο παρουσιαστικό, με γαλάνα μάτια σαν της Χριστίνας. "Η Χαρά έκανε ένα θήμα για να τους συ-ναντήση, μα καθώς πήγαινε διατακί-κη, δεν πρόλαβε. "Η μικρή είχε τρέ-ξει κοντά στον πατέρα της, εκείνος την πήρε από το νέρι, θήγκον έξω, μπροστύντηκας με τον κόσμο και γάθη-καν από τα μάτια της Χαράς.

★

Σε λίγο η Χαρά έαναφάνηκε στο φτωγικό το δωμάτιο. Το στενάγανο, το κρύο αυτό περιβάλλον διέλασε μονο-μιάς τη γοιστευνιστική φαίσιμα-γορία με τη μικρή Χριστίνα. Κι' ή θλήμη θροναστήθηκε πάλι στην ψυχή της.

Τά έμμερόματα την έπνιξαν σ' έ καυμένη της γοισνική έκκλησις.

Τι θάβρινα Χριστούγεννα για μέ-να! υμνοούοισε η Χαρά άναστενά-ζοντας. "Ως πότε θά έω ολιούναγοι; Γύρισε σ' άλλο πλείρο, προσπα-θώντας να ένακαυήθη, μα του κά-κου. "Ο άέρας ευσομαύοσε, γοντρες νιφάδες νιονού κόλλησαν στα τζάμια του παραθύριου. "Έκανε τσουκτερό κρύο. "Η Χαρά σπκώθηκε, άωψε τη μικρή σόμπα του πετρελαίου κι' έθαλε πάνω την ταγιέρα.

Πόσο ποθούσε τη μεγάλη σότη μέ-ρα τη θαλπωρή της οικογένειας! "Η Ζουζού, σαν να μάνευε τον πόνο της κυράς της, πήδησε στα γόνιτά της και της έγλειψε το γέρι. Με τη συμπνοή της νατούλας και ένα θύβλιο, η Χαρά πέρασε δυο-τρεις ώρες, όταν το μικρό

Πόσο ποθούσε τη μεγάλη σότη μέ-ρα τη θαλπωρή της οικογένειας! "Η Ζουζού, σαν να μάνευε τον πόνο της κυράς της, πήδησε στα γόνιτά της και της έγλειψε το γέρι. Με τη συμπνοή της νατούλας και ένα θύβλιο, η Χαρά πέρασε δυο-τρεις ώρες, όταν το μικρό

Πόσο ποθούσε τη μεγάλη σότη μέ-ρα τη θαλπωρή της οικογένειας! "Η Ζουζού, σαν να μάνευε τον πόνο της κυράς της, πήδησε στα γόνιτά της και της έγλειψε το γέρι. Με τη συμπνοή της νατούλας και ένα θύβλιο, η Χαρά πέρασε δυο-τρεις ώρες, όταν το μικρό

Πόσο ποθούσε τη μεγάλη σότη μέ-ρα τη θαλπωρή της οικογένειας! "Η Ζουζού, σαν να μάνευε τον πόνο της κυράς της, πήδησε στα γόνιτά της και της έγλειψε το γέρι. Με τη συμπνοή της νατούλας και ένα θύβλιο, η Χαρά πέρασε δυο-τρεις ώρες, όταν το μικρό

Πόσο ποθούσε τη μεγάλη σότη μέ-ρα τη θαλπωρή της οικογένειας! "Η Ζουζού, σαν να μάνευε τον πόνο της κυράς της, πήδησε στα γόνιτά της και της έγλειψε το γέρι. Με τη συμπνοή της νατούλας και ένα θύβλιο, η Χαρά πέρασε δυο-τρεις ώρες, όταν το μικρό

Πόσο ποθούσε τη μεγάλη σότη μέ-ρα τη θαλπωρή της οικογένειας! "Η Ζουζού, σαν να μάνευε τον πόνο της κυράς της, πήδησε στα γόνιτά της και της έγλειψε το γέρι. Με τη συμπνοή της νατούλας και ένα θύβλιο, η Χαρά πέρασε δυο-τρεις ώρες, όταν το μικρό

Πόσο ποθούσε τη μεγάλη σότη μέ-ρα τη θαλπωρή της οικογένειας! "Η Ζουζού, σαν να μάνευε τον πόνο της κυράς της, πήδησε στα γόνιτά της και της έγλειψε το γέρι. Με τη συμπνοή της νατούλας και ένα θύβλιο, η Χαρά πέρασε δυο-τρεις ώρες, όταν το μικρό

Πόσο ποθούσε τη μεγάλη σότη μέ-ρα τη θαλπωρή της οικογένειας! "Η Ζουζού, σαν να μάνευε τον πόνο της κυράς της, πήδησε στα γόνιτά της και της έγλειψε το γέρι. Με τη συμπνοή της νατούλας και ένα θύβλιο, η Χαρά πέρασε δυο-τρεις ώρες, όταν το μικρό

Πόσο ποθούσε τη μεγάλη σότη μέ-ρα τη θαλπωρή της οικογένειας! "Η Ζουζού, σαν να μάνευε τον πόνο της κυράς της, πήδησε στα γόνιτά της και της έγλειψε το γέρι. Με τη συμπνοή της νατούλας και ένα θύβλιο, η Χαρά πέρασε δυο-τρεις ώρες, όταν το μικρό

Πόσο ποθούσε τη μεγάλη σότη μέ-ρα τη θαλπωρή της οικογένειας! "Η Ζουζού, σαν να μάνευε τον πόνο της κυράς της, πήδησε στα γόνιτά της και της έγλειψε το γέρι. Με τη συμπνοή της νατούλας και ένα θύβλιο, η Χαρά πέρασε δυο-τρεις ώρες, όταν το μικρό

Πόσο ποθούσε τη μεγάλη σότη μέ-ρα τη θαλπωρή της οικογένειας! "Η Ζουζού, σαν να μάνευε τον πόνο της κυράς της, πήδησε στα γόνιτά της και της έγλειψε το γέρι. Με τη συμπνοή της νατούλας και ένα θύβλιο, η Χαρά πέρασε δυο-τρεις ώρες, όταν το μικρό

Πόσο ποθούσε τη μεγάλη σότη μέ-ρα τη θαλπωρή της οικογένειας! "Η Ζουζού, σαν να μάνευε τον πόνο της κυράς της, πήδησε στα γόνιτά της και της έγλειψε το γέρι. Με τη συμπνοή της νατούλας και ένα θύβλιο, η Χαρά πέρασε δυο-τρεις ώρες, όταν το μικρό

ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Ένα λαχείο από κάθε Σειρά

είναι το καλύτερο Δώρον

ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΜΟΥΖΟΥΡΤΟΙ: μιχούν για τ' τραγούδια του

ΜΕΝΕΛΑΟΣ ΘΕΟΦΑΝΙΔΗΣ: 'Ο συνθέτης με τ' τριάντα σουξέ

ΦΑΝΤΑΣΤΗΤΕ μια εύρύχωρη σάλα, γεμάτη πίνακες, λουλούδια κι' ένα πιάνο στη μέση. Τά ασπρα πλήκτρα του θαρρείς πως περιμένουν το απαλό χέρι των γνωστών αγαπημένων χεριών, μέσα στο ήρεμο χειμωνιάτικο σούρουπο.

Έξω στο δρόμο, στην κορυφή της οδού 'Ακοιμάντου, δυο-τρεις άσαιοι διαβάτες.

Ήρεμια μέσα στο σαλόνι που το φωτίζει το απαλό φως του ηλεκτρικού. Κοντά στο πιάνο, ένας άνθρωπος. Γεμάτος, ξανθός, φαλακρός, νευρώδης. Έχει αφήσει τη ματιά του να πλανηθεί από ώρα έξω από το κλειστό τζάμι του παραθύρου.

Κι' έσύ που κάθεσαι απέναντί του, και τόλμησε μια φορά να διακόψης τη στιγμή της εμπνεύσεώς του, δεν τολμάς τώρα να του ταράξης το ρεμβασμό.

Η υπηρέτρια, που μπαίνει μ' ένα δίσκο γλυκά και καφέδες, αναλαμβάνει να τον ξαναφέρει στην πραγματικότητα.

— Λοιπόν, κ. Θεοφανίδη. Τι λέγαμε;

— Ά, ναι. Χαμογελά. Συνέρχεται και σκύβει το κεφάλι.

— Μιλούσαμε για τραγούδια, ε;

— Φυσικά. Άλλά για τ' δικά σας τραγούδια. Πόσα έχετε συνθέσει ως τώρα;

— Αν είναι δυνατόν να θυμηθώ κανείς ακριβείς αριθμούς για ένα διάστημα 3 σχεδόν χρόνων, που κύλησαν γεμάτα νότες! Χιλιάδες μέρες, αδέχαστες. Χιλιάδες τραγούδια και τραγουδάκια, που έβελαν μια ολοκληρω γενιά, που τραγουδήθηκαν από χιλιάδες χείλη στα αθηναϊκά θέατρα, στις πολυκατοικίες του Κολωνακίου, στις φτωχογειτονίες της Αθήνας — και σε ξένους τόπους.

Μια ζωή, που κύλησε σαν δεινό.

— Όσο και αν κάποιος έδωκε μπορεί να βρή ο ίδιος, στο λαβύρινθο της στατιστικής, όπου τον ρίξαμε.

— Ξέρεις δε μπορεί να θυμηθώ. Όσο και αν από τα τραγούδια μου τριάντα περίπου έχουν γίνει «σουξέ».

Να μερικά από τον κατάλογο: «Ματάκια μου», «Χιλιάδες βράδια», «Πάμε στο άγνωστο με βάρκα την ελπίδα», «Σ' αγαπώ και μ' αρέσει η ζωή», «Κάποιοι, κάπου, κάποτε», «Σαράπη μου», «Ο άνθρωπός μου», «Κόσμος πάει κι' έρχεται», «Ομόνοια πλάς», «Τραγουδά καρδιά μου», «Πρίμο σεγκόντο», «Νά η Αθήνα», «Την Κυριακή»...

— Φάνει. Άν συνεχίσετε, θα πνιγώ μέσα σε ήχους. Θάναι ευχάριστο πνίξιμο, βέβαια, αλλά...

Σειρά του και σειρά μου. Και ύστερα δική σας σειρά. Για όνειρο-πομπή, για κύτταγμα έξω απ' το κλειστό παραθύρο και για άναμνησεις.

Κλείστε τ' μάτια και... θυμηθείτε. Ποιος ή ποιά από σας, σε στιγμές πόνου ή λύπης, σε στιγμές ερωτικής τρυφερότητας ή ψυχικής εγκαταλείψεως, σε ώρες αναστενγισμών ή κεφιού, δεν έφερε στα χείλη μερικούς στίχους από τα τραγούδια που αναφέραμε;

Κάθε στίχος και μια αδέχαστη ώρα, κάθε γότα και ένα παρωμένο, που το ζήσαμε κάποτε δ-

λοι. Ένα παρωμένο, όπου δυο υάτια, δυο χείλη, ένα χεράκι τρυφερό έπαιξε το ρόλο του κι' έγραψε στο βιβλίο της καρδιάς σας τις όμορφότερες σελίδες.

Γιατί αυτό ακριβώς το εξαιρετικό προτέρημα έχουν οι σύγχρονοι Αθηναίοι μαέστροι, κι' οι συνθέτες όλου του κόσμου. Να θυμούνται στις καρδιές τα πιο ανθρώπινα συναισθήματα. Οι μαέστροι! Οι αδελφοί των μουσικών μας!

Ο Μενέλαος Θεοφανίδης, που σας παρουσιάζουμε σήμερα, δεν

ο διάσημος συνθέτης Μάριος Μυλό, στο Παρίσι, όπου ο Θεοφανίδης συνέχισε τις σπουδές του.

Και ο Μενέλαος το παρωμένο χέρι και το πήρε απόφασι. Θά γινόταν αυτό που του έγραφε η μοίρα του.

Και έγινε. Άρχισε το 1933 με μερικούς επαρχιακούς θιάσους. Το 1936 τον βρήκε στην Αίγυπτο με το θίασο Φιλιππίδη. Λίγο αργότερα πήρε μέρος στην ούγγαρέζικη χορήστρα του Λαγίου Μπέλλα. Το 1941 έκαμε το ντεμπούτο του

Ο μαέστρος Μενέλαος Θεοφανίδης στο πιάνο.

εκκίνησε για να γίνει μαέστρος και συνθέτης. Βέβαια, αγαπούσε τη μουσική, και ένα μεγάλο πιάνο στόλιζε το σπίτι των γονιών του, του Βασίλη και της Αθηνάς Θεοφανίδου, εκεί κάτω στη Σάμο, όπου γεννήθηκε και 'έζησε τα πρώτα χρόνια του ο Μενέλαος.

Αυτό όμως δε σημαίνει πως το πιάνο θα γινόταν για τους δυο γιους της οικογενείας τον 'Ηρακλή και το Μενέλαο εργαλείο επαγγελματικό.

Άπλως έθεωρείτο σαν ένα μέσον γενικής μορφώσεως. Το έπαγ' γελμα θάταν... ή αρχαιολογία. Σ' αυτήν είχε διαπρέψει ο πατέρας, σ' αυτή θά διέπρεπε και ο γιος.

— Καί... διαπρέψατε;

— Δεν ξέρω, αν διέπρεψα. Δεν το δοκίμασα άλλωστε. Πάντως σπούδασα αρχαιολόγος και πήρα το χαρτί μου, δηλαδή το δίπλωμα του Πανεπιστημίου Αθηνών. Διωρίστηκα μάλιστα και στο Μουσείο Αθηνών. Άλλά...

Άλλά ο Μενέλαος Θεοφανίδης είχε δώσει την καρδιά του άλλοι. Στο πιάνο, στα πλήκτρα, στις νότες και στα τραγούδια. Δε μπορούσε να γίνει αλλοίως. Στις φλέβες του αντί για αίμα κυλούσαν νότες.

Ο σολίστας Φρήμαν, που ήταν ο πρώτος δασκάλος του στο μαθητικό του χρόνια, είχε κάμει αυτή την ανακάλυψι. Την ίδια ανακάλυψι έπεβεβαίωσε αργότερα

στην Αθήνα στο θίασο Σαμαράκη με την όπερέτα «Τσιγγάνικο ρομάντσο» σαν διευθυντής χορήστρας. Κι' ύστερα στο θίασο των «Πέντε άσων», στα θέατρα Κυβέλης και Κεντοίκων.

Ο χορός είχε αρχίσει, ένας χορός από νότες, συνθέσεις και μουσική. Και συνεχίζεται ως τώρα.

«Πάμε στο άγνωστο με βάρκα την ελπίδα. Πάμε στο άγνωστο σε τόπους μακρινούς...»

— Άς μιλήσουμε για τραγούδια κ. Θεοφανίδη. Τα βιογραφικά δεν έχουν σημασία. Ζήτε και θα ζησετε πολλά χρόνια ακόμα. Και, όπως καταλαβαίνω, η ζωή σας δεν είναι παρά... τραγούδια.

Στο εύρύχωρο σαλόνι πάνω στο πιάνο, ακουμπημένο βοσκεται ένα φύλλο χαρτί, με στίχους. Είναι ένα Ροδίτικο τραγουδάκι, που μιλά για ακρογιαλία γαλάζια και όμορφες Ροδίτισσες.

Η μουσική... περιμένει το Μενέλαο για να γραφτεί. Πάνω σ' αυτή την ώρα είχαμε διαλέξει να τον διακόψουμε.

— Είναι το τελευταίο σας; — Τό τωρινό. Όχι το τελευταίο. Το τελευταίο δεν ξέρω ποιά θά είναι. Η ζωή θ' αποφασίσει. Έγώ θά μιλώ με συνέπεια.

— Τότε το καλύτερο: — Όποτε δε μπορεί να πη κανείς ποιά από τα παιδιά του είναι το

καλύτερο. Όλα είναι παιδιά του και τ' αγαπά. Συμβαίνει και μια φορά να ξεχωρίσει κάποιο ιδιαίτερος, αλλά αυτό δεν σημαίνει πως αυτό είναι και το καλύτερό του. Οι άλλοι μπορούν να αξιολογήσουν το έργο ενός δημιουργού καλύτερα απ' τον ίδιο.

— Συμφωνώ. Τότε να μου πείτε ποιά τραγούδι σας ξεχωρίζειτε σεις.

— Ανοίγει το στόμα για να μιλήσει, όταν από το δίπλωτο δαμάτιο, μια γυναικεία φωνή διακόπτει τη συνομιλία. Η φωνή ανήκει στην ηθοποιό Σοφία Βεράνη, που είναι και σύζυγος του συνομιλητή μας.

— Μενέλαε!

— Ναι, αγαπη μου. Η πόρτα ανοίγει. Χαιρετισμοί και η οικοδόσποινα αποσύρεται πάλι διακριτικά.

— Νά, αυτό.

— Τί αυτό;

— Αυτό είναι το καλύτερο τραγούδι μου.

— Το γράψατε για τη Σοφία. Θέλετε να πείτε;

— Ακριβώς. Ήταν ο έρωτάς μου.

Ένας έρωτας που ολοκληρώθηκε σε γάμο κάτω από παρόξενες συνθήκες. Ήταν ένα βράδυ του πολέμου του 40. Ο Μενέλαος Θεοφανίδης, φεύγοντας απ' τη Σάμο, πέρασε απ' την Αθήνα για να πάει στο μέτωπο. Έμεινε στην πρωτεύουσα ένα μονάχα βράδυ, κατά το οποίο και... παντρεύτηκε.

Αδέχαστα χρόνια. Η Σοφία διέκοψε την παρουσία για να προσφύγει να ντυθεί έκκλησας. Την άλλη μέρα ο Μενέλαος ξεκίνησε για το άγνωστο, δηλαδή για το μέτωπο, άγνωστο, δηλαδή για το μέτωπο.

— Λίγα χρόνια αργότερα, μου αποκαλύπτει, έτυχε στα χέρια μου ένα τραγούδι του Εύαγγελου. Το πήρα στην τσέπη μου. Σε κάποιο νυχτερινό κέντρο όπου πήγα με τη Σοφία τη γυναίκα μου, μετά το θάνατο, το έβγαλα να το διαβάσω, πίνοντας ούισκι.

— Και τί έγινε;

— Το έκτελεσα επί τόπου!

Χαμογελά με το γούμορο του και διαορώνει:

— Έγραφα τη μουσική του θέλω να πώ. Θα το έχετε το τραγούδι αυτό. Είχε επιτυχία. Είναι το «Πάμε στο άγνωστο με βάρκα την ελπίδα». Δεν ξέρω, γιατί είχε ξαναζωντανέψει στην ψυχή μου εκείνο το βράδυ, η νύχτα που παντρεύτηκε. Η νύχτα της ευτυχίας και της αγάπης του πολέμου.

Και μία τελευταία ερώτησι:

— Πώς βλέπετε τους Έλληνες συναδέλφους σας;

— Τους αγαπά όλους. Είλικοντες πιστεύω πως τα 90% από αυτούς είναι ταλέντα. Τους θεωρώ πολύ μορφωμένους. Ξέρουν να γράφουν να συνθέτουν και να ενορχηστρώνουν, πράγμα που δεν καταφέρνουν οι ένοιοι συνθέτες.

— Και οι τραγουδιστές μας; Ποιές ξεχωρίζετε;

— Κάθε μία έχει και το δικό της ταμπερσμέντο.

— Έξω έχει νυχτάκι για καλά. Μέσα στο σαλόνι το μεγάλο πιάνο περιμένει το μαέστρο. Τόση ώρα κλειμένη από τις νότες!

— Άς τον αφήσουμε να έλγα-σθ...

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

43

45

τήν.
αυτο

Τά μάτια

ΤΗΣ...ΜΟΔΑΣ!

Πρέπει να είναι ζωγρά σαν άναμμένα κάρβουνα

Η ΦΕΤΕΙΝΗ ΜΟΔΑ θέλει τα μάτια σκοτεινά και ζωγρά, σαν δυο άναμμένα κάρβουνα, στον τύπο της Γκρέτα Γκάρμπο, όπως εμφανιζόταν στις προπολεμικές ταινίες της.

Το πρόταγμα αυτό δεν είναι αυθαίρετο. Βρίσκεται σε συνάφεια με τις άλλες απαιτήσεις της φετεινής μόδας, που έχει δώσει την προτίμησή της στο μαύρο, σ' όλους τους τόνους και σ' όλες τις αποχρώσεις. Το μαύρο, όμως, είναι βαρύ και μονότονο. Χρειάζονται, λοιπόν, ένα αντίδοτο. Και το αντίδοτο βρέθηκε στο ρόζ χρώμα, που είναι γνωστό πόσο ελκυστικό το μαύρο, αλλά και ταυτόχρονα πόσο ζωρείει και το ίδιο όταν δοχεται σ' αντίθεσι μ' αυτό. Έτσι, εκείνοι που θέσπισαν για την φετεινή μόδα το μαύρο, ώρισαν επίσης ότι το μακιγιάζ, το ρούζ για τα μάγουλα, το ρούζ για τα χείλη, τα φόν-ντέν, το βερνίκι για τα νύχια, οι πούδρες πρέπει να έχουν μια απόχρωση προς το ρόζ.

Οι πιο επιτυχημένοι τόνοι είναι το ρόζ-κοκινιά, το ρόζ-χρυσάφι και το ρόζ-ροδακινί, με ανοιχτόχρωμο φόν-ντέν και πούδρα ρόζ-ντορέ.

Στις μελαγχολικές, αυτές ο τόνος του ρόζ θα δώσει μια ξεχωριστή γοητεία, θα κάμει πιο αλθέρους τις ελπίδες, θα κλίνει προς το χρυσάφι τις κοκκινισμαλλούσες και γενικά θα φρεσκάρει όλα τα πρόσωπα.

Αλλά το ρόζ είναι πολύ απαλό και αερόνιο. Χρειάζονται, λοιπόν, κάποια σκούρα κι έντονη γραμμή για να το ζωρείει. Και γι' αυτό, εκείνοι που διευθύνουν τη μόδα αποφάσισαν ότι τα μάτια πρέπει να είναι σκοτεινά και ολοχερά.

Έτσι, από τα φυσικά μάτια, ελκυστικότερα στα πολύ μακιγιαρισμένα. Για το μακιγιάζ μπορείτε να χρησιμοποιήσετε το μπλε γράμα ή ακόμη το ατσούσιο μαύρο. Τα μάτια πρέπει να είναι μεγάλα. Θα τα προεκτείνετε, λοιπόν, στα πλάγια με μια κρογιονία λεπτή, αλλά άσκατα μακροχίλη.

Για τα ματωσίνορα θα διαλέξετε ένα μασκαρά στο γράμα των μαλλιών ή των ματιών σας. Θα τον βάλετε άσθονο, σε τρόπο που να κάμει τα ματωσίνορα συμπαγή. Αυτή η σκούρα γραμμή θα σφίγγει σαν κογχύλη το μάτι.

Για τα βλέφαρα θα χρησιμοποιήσετε ένα φτιασίδι γκρίζο ή γαλάζιο, που μπορείτε να το αντικαταστήσετε με χρυσάφι για ένα χορό κλπ. Το φτιασίδι αυτό θα το σβύσετε προς τα έξω.

Μπορείτε επίσης να χρησιμοποιήσετε για το θράδυ τα μεντικά φρύδια, που δεν αποτελούν πια προνόμιο μόνο των ηθοποιών. Προσπαθήστε να ταιριάζουν με το χρώμα των μαλλιών ή των ματιών.

Ιδιαίτερη προσοχή, έξ' άλλου, θα δώσετε στα φρύδια, που θα ρίξουν μια δυσμορφ σκιά στα μάτια σας και

θα κάμουν μεγαλύτερο το μυστήριο τους. 'Η γραμμή των φρυδιών θα εξασηθ από το σχήμα του προσώπου σας.

Αν έχετε πρόσωπο όβάλ, τα φρύδια σας θα σχηματίσουν μια ανάλαφρη καμπύλη, κάπως πιο έντονη στη μέση. Προσέξτε την εξωτερική άκρη τους. Δεν πρέπει να βρίσκονται ούτε πολύ χαμηλά, ούτε πολύ ψηλά. 'Η κατεύθυνσή της πάντως θα είναι περισσότερο προς τα πάνω παρά προς τα κάτω. Μη γουδιάζετε πολύ την εσωτερική γραμμή του τόξου των φρυδιών. Θα απωλλάξετε αντίθετα, αυτό το τόξο από όλες τις περιττές τοίχες.

Αν έχετε στρουγγυλό πρόσωπο, θα μακρύνετε όσο μπορείτε περισσότερο τα φρύδια σας προς τα έξω. 'Η γραμμή τους πρέπει να διευθύνεται ελαφρώς προς τα πάνω. Αν τα φρύδια σας είναι κοντά, θα τα μακρύνετε με μερικές κρογιονιές.

Αν το πρόσωπό σας έχει το σχήμα του αγγαδιού (στενό επάνω και πλατύ κάτω), θα είναι καλύτερο να δώσετε στα φρύδια σας ευθεία γραμμή. Έτσι, το πρόσωπό σας θα φανεί πιο πλατύ στο επάνω μέρος. Αλλά δε θα τα προεκτείνετε στα πλάγια. Γιατί έτσι θα κάμει το μέτωπό σας να φανεί πιο στενό από ό,τι είναι.

Αν έχετε τετράγωνο πρόσωπο, θα σχηματίσετε ένα μακρύ τόξο, που θα εξουδετερώσει τις βαρείες γραμμές και τις γωνίες του. Αν τα φρύδια σας δεν προσφέρονται για να σχηματίσετε αυτό το τόξο, θα τους δώσετε την απαιτούμενη καμπυλότητα με μερικές επιτυχημένες κρογιονιές.

Αν το πρόσωπό σας είναι μακρόστενο θα σχηματίσετε επίσης ένα τόξο, χωρίς όμως να του δώσετε μεγάλη καμπυλότητα, όπως προκειμένου για το τετράγωνο πρόσωπο. Το καλύτερο είναι να ξεκινήσετε με ευθεία γραμμή, που θα τη γυρίσετε ελαφρώς στην άκρη.

Αν έχετε πρόσωπο σε σχήμα καρδιάς, είναι προτιμότερο να δώσετε στα φρύδια σας διεύθυνση προς τα πάνω. Αν, όμως, το μέτωπό σας είναι φαρδύ και ψηλό, θα προτιμήσετε μια ελαφρή καμπύλη.

Αν έχετε πρόσωπο σε σχήμα οβάλ, θα φτιάξετε τα φρύδια σας ίσια, μ' ελαφρή διεύθυνση προς τα πάνω.

Θα προτιμήσετε τα ίδια φρύδια, με μια μικρή ούρα προς τα κάτω και στην περιπτώσει που έχετε μακροχίλο πρόσωπο. Θα κάμει έτσι το μέτωπο να φαίνεται πιο πλατύ και ταυτόχρονα θα μικρύνετε το μήκος του προσώπου.

ΝΙΚΗ ΝΤΕΜΙΣ

Αισθητικός

ΘΘ

ΑΝ ΕΠΑΖΟΥΝ ΤΑ ΝΥΧΙΑ ΣΑΣ

Η αιτία που κάνει τα νύχια να σπάζουν είναι πάντοτε εσωτερική. Πρόκειται συνήθως για μια έλλειψη βιταμινών. Μια ειδική θεραπεία με βιταμίνες, ίδιες C και PP, μπορεί να τους ελκυσθεί την ελαστικότητά τους. Τοπικά, μπορείτε να βάλετε στη σκιά τους μια λιπαρή ουσία (π.χ. λάδι ή λαυρίνη). Υπάρχουν επίσης στο εμπόριο ειδικές κρέμες γι' αυτό το σκοπό.

1) Θα βάλετε λίγο φτιασίδι στη μέση του επάνω βλέφαρου. 2) Θα απλώσετε το φτιασίδι προσεκτικά με το δάκτυλό σας σ' όλη την επιφάνεια του βλέφαρου. 3) Τονώστε με μερικές κρογιονιές τα φρύδια. 4) Θα φτιάξετε μ' ένα κραγιόν μια μακριά σκούρα γραμμή στο μέρος που εφάπτονται τα ματωσίνορα. 5) Αφού πουδρώσετε τα ματωσίνορα, θα τα περάσετε με ρίμμελ ή μ' ένα βουρτσάκι βρεγμένο σε νερό.

Χρόνια δύσκολα ο κόσμος και ανάποδα περνά
κι' έχει, ως επί το πλείστον, τα βαλάντια ισιανά,
μ' όλα ταύτα θ' αποβάλει
κάθε σκέψη θλίψεως
και Χριστούγεννα και πάλι
θα κυττάει να χαθεί
θα κυττάει να χαθεί
και να κινή, για μια μέρα, την καρδιά του περσίβι,
μια κι' αγάλλεται το σύμπαν και 'η κτίσις χάρει όλη!

Την παλιά παράδοσι του ελλείψως θα την τηρήσει
δίχως έννοιες και σκοτούρες, δίχως να μειωμωρήσει...
Κι' αν δεν έξη... άδοντικό,
όπως λέει το καλαντάδι,
να σε στείλει φωνητικό
τη ζωή του κοινωτικού,
στεναχώριας του και λύπης σθεσρόν δεν βρίσκει λόγον,
αφού κι' ο Χριστός γεννιέται μεσ' στη φάτνη των αλό-
(γαν!

Τέτοια μέρα, ώριμμένος
κι' ο φτωχός ερωτευμένος
τις βιτρίνες της 'Αθήνας, ή τους πάγκους θα γυρίσει
μ' ένα δώρο θα κυττάει στην καλή του να γυρίσει.
Ένα δώρο που, βεβαίως, θα κι' αν είναι φτηνό
και μικρό και ταπεινό,
ακριβήτη αξία θ' αποκτήσει τέτοιαν ώρα
και για την καλή του 'Εκείνος θάνη... «μάγος με τα
(δώρα»!

Έορτή των Χριστουγέννων πάλι εφέτος εμμερώνει
κι' αναλόγως με τα μέσα που ο καθένας συγκεντρώνει,
θα φροντίσει πως και πως
να φανεί πιο γαρύφαλο,
Γαλονούλα γεμισμένη ώριμμένοι θα φωνοκινίσουν
και, κατά τα εθώδα, θα την ροδοκοκκινίσουν
κι' άλλοι με κατενυγμένη πουλαδίτσα θ' αγοράσουν
κι' ούτω πως «ζωή και κόττα» τη γιορτή θα την περά-
(σουν!

Στις μωσές τις ταβερνούλες θα γλεντήσουν πολλοί
κι' άλλοι πάλι μεσ' στα κέντρα τα υπεραποτελή,
όπου βλέπει οδεύον
με ξεφάντωμα στις πίστες,
με «νιζές» λογίων-λογίων
και πολυφώνες άρτιστες...
Όπου είναι ο φωτισμός
αφαντάστως υπερωδής
κι' όταν, περί την παύση, κινή ο λογαριασμός
βλέπει, πιά, τον «μπατό» μπροστά σου και σου φαί-
(ται... 'Ηρώδης!

Όλοι, πάντως, θα φροντίσουν και θα κάνουν το πέν
για να πούν για λίγες ώρες, «όσα έδωσαν κι' όσα πέν»
Αλλοι «πάρτυ» θα σκαρώσουν
με χορούς και με μεθύσια
κι' άλλοι πάλι, θα τα σκαρώσουν
στα γλεντάκια, θα σχολίσουν δεισιδαιμόνια,
Θα τσωνοκρίνουν ποτηρία, θα προσφύξουν δωδεκάια
σε μπουρές και σε μεγάλας θα προσφύξουν δωδεκάια
και θα είναι στις τσάρες τους
οι γαμπροί κι' οι... πεθερές τους,
επειδή χάρες κι' άγαστες οι συνθήκες επιβάλλουν
και τα πλήθη των άγγελων «επί της είδηση» ψάλλουν!

Η γιορτή των Χριστουγέννων ήθελ, φίλοι μου, ξανά
κι' ασημένιος και δίχως άλλο στα γυαλιά τα δεινά
θ' ανεμίσουν και πάλι οι λευκές οι φουστάνιλλες
και θα σβύσουν το χορό
λυγερώνουσες κοπέλλες
σαν το κούδο το νερό...
Μα κι' ο πελάγκας ο γέρος ή ο γεροπροσώτος,
στο χορό και στο τραγούδι σαν... λεβέντης θα ξεγυμνεί
και θα πής πως τέτοια μέρα, που γεννιέται ο Χριστός
ή ζωή αλλάζει όλη κι' ο θνητός... ξαναγεννιέται!

Επισημειώσεις
Ανα Τάληα & Σοφία Γ.

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Οι Τρεις Μάγοι

Ν' αχρίσω όπως αχρίζουνε πάντα τα παραμύθια
—μέ «Μιά φορά κι 'έναν καιρό»—
νομίζω πως δεν πρέπει...
Γιατί αυτό που θα σάς πω είναι ή απλή αλήθεια
που κάποιο βράδυ άστραψε κρύο και φεγγερό
κι' όπωως πιστεύει εύλαβικά μόνο τη βλέπει...

Ζούσαν τρεις "Αρχόντες, λοιπόν, στίς μακρινές πατρίδες
(τους)
—Γκασπάρ, Βαλτάσαρ και Μελχιόρ τα όνόματά τους—
κι' είχαν στήσει εφημέρα στον πλούτο τις ελπίδες τους.
και στα επίγεια και φθαρτά ύπαρξόντά τους...
Τά άπέραντα χωράφια τους καρπούς πλουσίους δίναν
και ζωντανά βοσκάγανε χιλιάδες στα γρασίδια
οι άφεντάδες τρώγανε, γλεντάγανε και πίναν
κι' ήταν τραγούδια οι μέρες τους κι' οι νύχτες τους παι-

Ηλούσιοι, σκληροί κι' εγωίσται, τη φτώχεια δεν προσέ-
τη δύστυχια δέ βλέπανε τα αδιάφορά τους μάτια
κι' όταν κανένας απ' τους τρεις την ανθρωπιά του έχανε,
γι' αντίλλαγμα της κέρδιζε γουσάφια και παλάτια!...
Κάθε φτωχό και δυστυχή τόν βλέπανε ζητιάνο
κι' αλύπητα τόν διώχναν με τις κλωτσιές οι δούλοι.
Κι' όποιος σκληρά τούς δούλευε, στο μέτωπό του άπάνω,
για ένα φτωχό, ανάβλυζε ή ιδρώτας, μεροδοϋλι...
Γκασπάρ, Βαλτάσαρ και Μελχιόρ. Τρεις άνθρωποι θηρία!
Τρία κορμιά χωρίς καρδιά και δίχως καλωσύνη.
Γιατί ή καρδιά τους έμενε αδιάφορη και κούα
μά και δεν έμαθε ποτέ τό γέρο τους να δίνη.
Και ζούσαν έτσι, μόνοι τους, στη μοναξιά την παγερή
—γιατί είναι μόνος κι' έρμος όποιος δεν αγαπάει—
και κύλαγαν οι μέρες τους, διαβαίναν οι καιροί,
ώσπου κι' ή νεότητά τους στερνά, τους άφησε και πάει...
Γκριζάραν τα κεφάλια τους, άσπρίσανε τα γένεια,
κρυτώσαν τα κορμιά τους απ' τα ρούνα...
Μα ό πλουτισμός τους έμεινε μοναδική τους έννοια
με βράβευσι τους την πιο δίκαια καταφρόνια.

Και μιά χρονιά πυνκώσανε τα νιόνια του χειμώνα
και πνίξαν οι γιράδες τους την πλάσι...
Βαλτάσαρ, Μελχιόρ, Γκασπάρ. Τρία κομφάρια μόνα
μέσ' στα ζεστά παλάτια τους με την πολλή φωτιά
τουρτουρούζαν γιατί κανείς δεν ήταν ν' αγαλιάσει
μή λην άγάπης, ζεστασιά, δυό λέξεις, μιά ματιά
την έσημιά που από παντού σφίγτά τους τριγυρίζει...
Όποιος τό μίσος έσπειρε, άγάπη δέ θεορίζει...
Τού Δεκεμβρίου μιά νυχτιά ντυμένη μέσ' στα νιόνια
ό Μελχιόρ τουρτουρούζε μέσ' στα άγνοηστα αγαθά του,
όταν—μιά τί περίεργο!—μιά λάμψη που σιμώνει
έκίνησε απ' τόν ουρανό και φωτίσε έδώ κάτω!
Βγήκε στο δώμα τρέμοντας και κύτταζε ψηλά.
"Ένα άστρο πώς λαμπύριζε στον ζάστερο ουρανό!
"Ένα άστρο που τόν κύτταζε και του γαμογελά
γιατί τόν πήρε για φτωχό και ταπεινό...
Κάτι άγνωστο και δυνατό τόν πρόσταζε να βάλη
σ' ένα κουτί τα πιο άκριβά από τα ύπαρξόντά του...
Ο Μελχιόρ έκίνησε—και πια δεν άμφιβάλλει
πως κάτι άπιστο κι' άγνό έκίνησε κοντά του.
Νά κι' ό Βαλτάσαρ κι' ό Γκασπάρ, μαζί του έκίνησαν
και δίπλα του βαδίζανε σά νάν' όπνωτισμένοι.
Τό κρύο δεν τό νοιώθανε την παγωνιά νίκησαν
και τη νυχτιά ύποτάξανε τη γιορσοτολισμένη.
Λέξι δεν ανταλλάξανε κι' οι τρεις για τό που πήνε
μέ σωπηλά βαδίζανε κι' ακούραστοι μπροστά τους
και οι καρδιές τους που ποτέ δέ μάθαν ν' αγαπάνε
ένα παράξενο αίσθημα νοιώθουν ζεστό βαθιά τους...

Αίσθημα! Τί περίεργο. Και τί εκπληκτικό
για τρεις ανθρώπους που άσπρισαν μέσ' στην αδιαφορία!
Κάτι άγνωστο ξεχείλιζε από μέσα τους γλυκό
και ζέστανε τα μέλη τους στη μακρινή πορεία...
Ακούραστοι βαδίζανε και τό άστρο από ψηλά
—ήλιος μικρός που σκόρπιζε της νύχτας τα σκοτάδια—
μέ τό άσημένιο του τό φώς σκύδει και τους φιλά
κι' είναι οδηγός και συντροφιά στην έρημιά την άδεια...

Γιά πόσο περπατήσανε; Ούτε κι' αυτοί τό ξέρανε.
Δεν κάθισαν ούτε στιγμή κάπου να ξεποστάσουν.
Τά πόδια τους ακούραστα κι' ανάλαφρα τους φέρανε
έκει που κάτι δυνατό τους πρόσταζε να φτάσουν!
Τά δώρα που κρατούσανε—λίβανος, σμύρνα και χρυσός—
δέ βάραιναν στα χέρια τους—κι' άς ήτανε βαρύν.
Κι' ό δρόμος ό απέλειωτος τους φάνηκε μυσός,
γιατί ή καρδιά στο στήθος τους φτερουγίζε έλαφρειά.
Βαδίζανε... Βαδίζανε... Και τό άστρο τό λαμπρό
φώτιζε από τα ύψη του τη μακρινή πορεία.
Κι' ήτανε τόσο άστροφτερό και τόσο φεγγερό
που μέ τό φώς του ζέστανε και τη νυχτιά την κούα.
Κι' εκεί που περπατούσανε μέσ' στην κρυστάλλινη σιγή,
καμπάνες που δέ φαίνονταν από ψηλά άντηχίζανε,
κι' άμέσως έπλημμύρισε με μελωδίες ή Γη
που χοροδίες έπλημμύρισε με μελωδίες ή Γη
Γοητευμένοι στάθηκαν οι άρχοντες με τα δώρα
κι' άκούγαν με κατανύξι τη μελωδία απ' τα ύψη...
Κι' εύθυς ή περηφάνεια τους αυτή την έξοχη ώρα
ταπεινωμένη εξαναγκάστηκε να σκύψη...
Και τό άστρο, αφού βαρέθηκε πάντα να προχωρή,
σταμάτησε και φώτισε μιά φάνη ταπεινή...
Κάθε δρομάρος απ' τους τρεις θαυμάζει κι' άπορεί,
μά κάποια δύναμη άγνωστη τους πνίγει τη φωνή...
Μιά φάνη! Ποιος τους έφερε τόσο μακριά; Δεν ξέρουν.
Κι' άγνοητη ίδια δύναμη πάντοτε τους έμπνέει
κι' άντι από την κούρασι σά γέρο να ύποφέρουν,
ανάλαφρα γοργοπετούν σά νέοι...
Μιά πόρτα έμπρός τους άνοιχτή — που όμως δεν είναι
(πόρτα...)

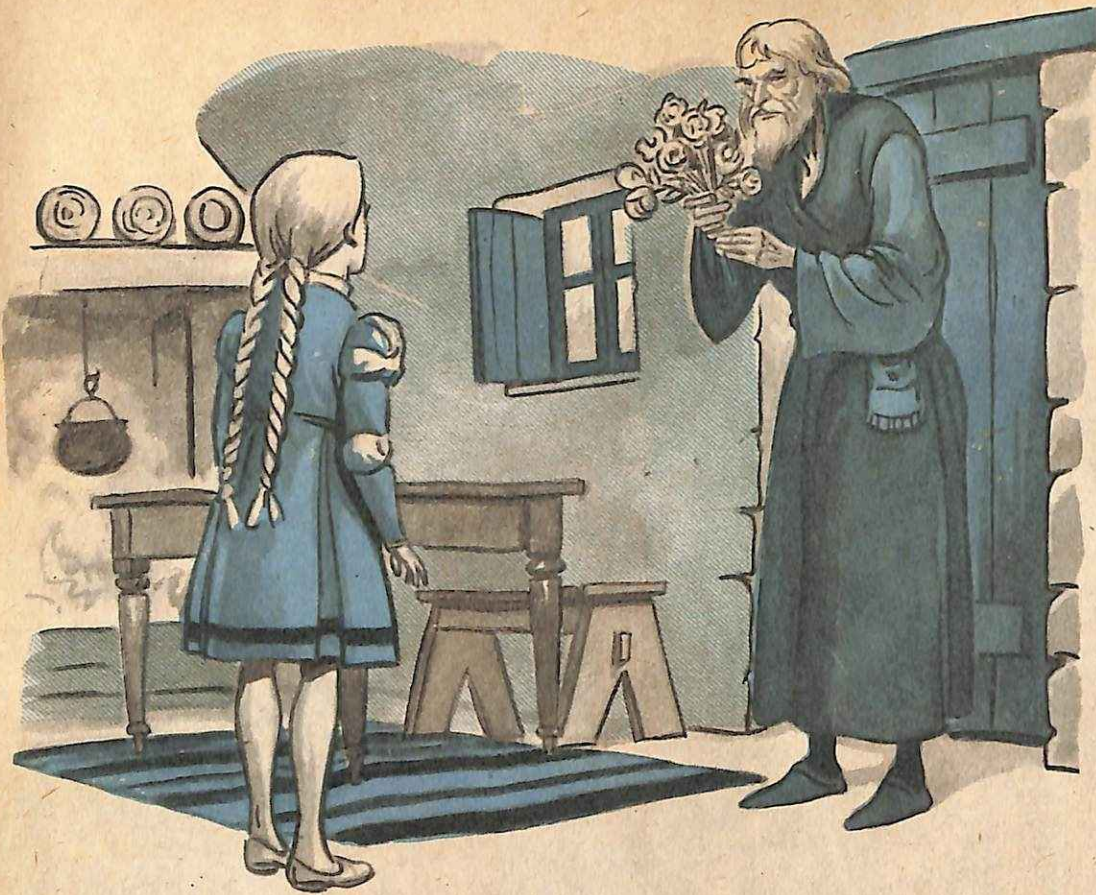
"Ένα άνοιγμα άκανόνιστο στη φάνη αυτή μπροστά.
Και μέσα; "Ένα νεογέννητο μωρό πάγω στα χόρτα
που τό χαιδεύουν με τα γνότα τους ζεστά
τα ζωντανά που στοργικά τριγύρω τό άγκαλιάζανε
και που τό γλύφαν, τό φιλοῦσαν και βελάζανε.
Γκασπάρ, Βαλτάσαρ και Μελχιόρ—να τρεις προσκυνηται
που φτάσαν από μακριά και γονατίζουν τώρα...
Μέσα στο σταύλο τόν οικότρο δεν πρόσεμαν ποτέ
ότι θα φέρναν τα πολύτιμά τους δώρα
σ' αυτό τό Βρέφος τό φτωχό που απ' τους άγγέλους ψά-

και στους ανθρώπους ξέρε εύθυς να επιβάλλεται...
Σμύρνα, χρυσόν και λίβανον οι δωρηται προσφέρουνε
και τό παράξενο μωρό γι' αντίλλαγμα τους δίνει
αυτό που τόσο πόθησαν και δίχως να τό ξέρουνε!
Μέσα στίς άγones καρδιές τους λίγη καλωσύνη!

Η νύχτα εκείνη πέρασε. λυώσαν τα χιόνια, οι πάγοι,
και τό "Άστρο πια βασίλευε μέσα στα ουράνια πλάτια.
Τρεις άρχοντες προσκυνηται με άκονομένα μάτια
γυρίσανε στον τόπο τους—τι μακρινή πορεία
απ' τό κακό προς τό καλό!—και μέιναν σάν "Τρεις Μά-

στον Χριστουγέννων τη γλυκειά κι' άληθινή ιστορία.
Γιατί μαγεία ήτανε ν' αλλάξουν τόσο ριζικά
κι' από κακοί να γίνουνε πλάσματα άγνά κι' εύλαβικά
που να προπαγανδίζουνε πως είναι ή "Αγάπη αλήθεια
και να αγαπάνε τρυφερά αυτόν που είχαν μπροστά τους...
Κι' έτσι πια ζήσανε καλά κι' έμεις καλύτερά τους...
—όπως στα παραμύθια...
ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΥΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

— Δεν έχω ξαναδῆ ποτέ μου τόσο όμορφα τριαντάφυλλα! φώναζε με θαυμασμό το Ούρανάκι.

γραφισμένη στην εικόνα της Γέννησης στην εκκλησία του χωριού τους.

Όστόσο το μαρουδάκι, ζεσταμένο από τη θαλπωρή της φωτιάς άρχισε να κυττάζει γύρω του με περιέργεια. Καί άπλωσε με λαχτάρα τα παχουλά χεράκια του στο βάζο με τα άσπρα τριαντάφυλλα.

Η μητέρα του είπε στο Ούρανάκι με γλυκειά φωνή:

— Μικρούλα μου, θα ήθελες να δώσης τα τριαντάφυλλα σου στο αγοράκι μου; Θα τούκαναν τόσο χαρά...

Φυσικά, στο Ούρανάκι κόστιζε πολύ να προσφέρει τα όμορφα τριαντάφυλλα, που τα είχε τόσο ακριβά πληρώσει. Μά είχε καλή καρδιά και χωρίς να διστάση ούτε μία στιγμή, έδωσε τα λουλούδια από το βάζο και τα έδωσε στο παιδάκι.

Το χαμόγελο της γυναίκας έγινε ακόμη πιο γλυκό κι αφού ευχαρίστησε το Ούρανάκι, σηκώθηκε για να φύγει με τους άλλους. Καθώς όμως περνούσαν δλοι από το περιβάλλον της χήρας, το παιδάκι άπλωσε τα χέρια του και την ίδια στιγμή ένα πλήθος κόπασσπρα τριαντάφυλλα στέλναν το περιβάλλον. Σε λίγο οι ταξιδιώτες χάθηκαν στο μισοσκόταδο της αυγής...

Όταν η χήρα γύρισε στο σπίτι της, βρήκε την κορούλα της άποκοιμισμένη μπροστά στο τζάκι. Μά, ω θαύμα! Οι ξανθές πλεξούδες στόλιζαν πάλι το κεφαλάκι της κόρης της και

ΕΔΩ και πολλά χρόνια ζούσαν σ' ένα γραφικό, μα μικρό χωριούδακι μια χήρα με την κόρη της. Η χήρα ήταν πολύ φτωχή. Είχε περάσει στη ζωή της πολλές πίκρες και δάσανα. Καί μόνο το αντίκρουσμα της κόρης της, μιας χαριτωμένης μικρούλας δέκα χρόνων, μπορούσε να φέρη το χαμόγελο στα χείλη της.

Το Ούρανάκι, έτσι έλεγαν την κόρη, ήταν γλυκειά και όμορφη. Είχε γαλάνα μάτια σαν το χρώμα του ούρανού, κι όλοσάντα μαλλιά πλεγμένα κοτσίδες, που ήταν το καμάρι της μητέρας της.

Η κόρη που ήταν φρόνιμη και λογική, ήθερε πως η μητέρα της ήταν φτωχή και ποτέ δεν της ζητούσε τίποτε. Το μόνο πάθος της ήταν τα λουλούδια και τα τριαντάφυλλα.

Μόνη της τα καλλιεργούσε και τα περιποιόταν στο φτωχικό τους περιβάλλον. Καί δεν είχε άλλη επιθυμία παρά πώς να το κατορθώσει, ώστε ναχη τριαντάφυλλα όλη τη χρονιά.

Στο ίδιο χωριό ζούσε κι ένας γέρος χωριάτης. Αυτός έκανε μάγια σε όλους τους χωριανούς του, που αντιπαθούσε ή που δεν του έκαναν τα κατήρια του.

Η δυστυχισμένη χήρα έτρεμε για τη μοναχοκόρη της. Τί μπορούσε να κάνει για να την προφυλάξη από τον κακό εκείνο μάγο; Πήγαινε καμιά φορά και τον εύρισκε και τον παρακαλούσε να μη πειράξη το κοριτσάκι της.

— Έννοια σου, της έλεγε ο μάγος, η κόρη σου δε θα πάθη ποτέ κακό εξ αίτιας μου. Τί πληρωμή όμως θα μου δώσης γι' αυτό που σου τάζω;

Και η φτωχή χήρα καταχαρούμενη, του έδινε τότε ένα βάζο μέλι, τότε βούτυρο και τότε-τότε καμιά παχειά κόττα.

Έφτασε ο χειμώνας με τα κρύα του και τις παγωνιές του. Ένα - ένα όλα τα όμορφα λουλουδάκια μαράνιωνταν και το Ούρανάκι, ζαρωμένο κοντά στη φωτιά, συλλογιζόταν με πόνο τον κήπο της που ριμάζε.

Την παραμονή των Χριστουγέννων, εκεί που καθόταν όλομωνο στο σπίτι, βλέπει ν' ανοίγη η πόρτα και να μπαίνει μέσα ο γέρο-μάγος, κρατώντας στα χέρια του ένα μπουκέτο από άσπρα τριαντάφυλλα.

Το κοριτσάκι μόλις τα είδε, πετάχτηκε εξαφνιασμένο από το κάθισμά του.

— Ω, τί όμορφα λουλούδια! φώναξε με θαυμασμό. Δεν έχω ξαναδῆ ποτέ μου τόσο όμορφα. Ω, καλέ μου γέροντα, δε μπορείς να μου δώσης μερικά;

Ο γέρο-μάγος χαμογέλασε μοχθηρά:

— Να σου δώσω, όμορφα μου κοπελίτσα, φάνειε έσύ να μου δώσης τις μακριές ξανθές σου πλεξούδες.

Χωρίς να διστάση, το Ούρανάκι έσπευσε εύθους τις δυο πλεξούδες του κι' ο γέρος της έδωσε τα μισά από τα τριαντάφυλλά του.

Τα Χριστουγεννιάτικα ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

Η κοπελίτσα τα πήρε όλόχαρη και στόλισε μ' αυτά ένα βάζο, που βρισκόταν πάνω από το τζάκι.

Όταν γύρισε πίσω η μητέρα του και είδε τη μεγάλη καταστροφή, που είχε κάνει το Ούρανάκι στο πλούσια μαλλιά του, έμεινε όλοσάντα από την έκπληξη κι' από τη λύπη. Δεν είπε όμως τίποτ' από φόβο του κακού μάγου.

Στημέρσαν Χριστούγεννα. Η έσοχή, όσο έφτανε το μάτι του ανθρώπου, ήταν σκεπασμένη από το χιόνι. Ο ούρανός όμως ήταν καταγάλανος κι' οι καμπάνες σήμαιναν χαρούσινα τον δόθο.

Η μητέρα ξεκίνησε να πάη στην εκκλησία και άφησε την κορούλα της μέσα στο ζεστό σπιτάκι τους, γιατί φοβόταν να τη βγάλη έξω στο κρύο.

Έτσι το Ούρανάκι είχε μείνει μόνο του και κυττάζε τις φλόγες να παιχνιδίζουν μέσα στο μεγάλο τζάκι. Ένώ συλλογιζόταν τί όμορφα που θα ήταν τώρα στην εκκλησία, ξαφνικά γτύπησε η πόρτα. Η κοπελίτσα ξασφιάστηκε. Της έκανε έντύπωσι ποιος νάταν τάχα και μάλιστα με τέτοια παγωνιά. Κι' έτρεξε άμέσως ν' ανοίξη.

Απ' έξω στεκόταν ένας άνθρωπος ντυμένος φτωχικά με το πρόσωπο και τα χέρια του μελανισμένα από το κρύο.

Με ταπεινή φωνή ζήτησε την άδεια να μπη μέσα για να ζεσταθῆ λιγάκι μαζί με τη γυναίκα του και το παιδάκι του.

Πρόθυμο το Ούρανάκι τους έβαλε μέσα. Κι' αφού τους άφησε να ζεσταθούν, τους προσέφερε σε λίγο απ' ό,τι βρισκόταν μέσα στο σπίτι. Τους έβαλε σε δυο πιάτα από τη σούπια που έβραζε για να φάη μαζί με τη μητέρα του, όταν θα γύριζε από την εκκλησία.

Η ξένη γυναίκα είχε ένα πρόσωπο γεμάτο γλυκά και καλωσύνη. Κρατούσε στην άγκαλιά της ένα χαριτωμένο ροδοκόκκινο μωρό, που χαμογελούσε στην κοπελίτσα. Το Ούρανάκι τότε έκανε τη σκέψη, πως οι τρεις ξένοι, που είχαν ζητήσει άσυλο στο σπίτι της, έμοιαζαν πολύ με την Άγία Οικογένεια, που ήταν ζω-

το, περιβάλλον ήταν κατασκότιστο από τα πιο όμορφα άσπρα τριαντάφυλλα.

Από τότε, τ' άσπρα τριαντάφυλλα, που ανθίζουν το χειμώνα, τα λένε Χριστουγεννιάτικα.

ΤΑ ΜΟΥΣΤΑΚΙΑ ΤΟΥ ΛΙΝΚΟΛΝ

Ο μεγάλος πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών, Άβραμ Λίνκολν, που δολοφονήθηκε στα 1864 παρουσιάζεται σε μερικές εικόνες με γένεια μόνο και χωρίς μουστάκια και σ' άλλες με γένεια και με μουστάκια.

Με γένεια και με μουστάκια τον παρουσιάζουν τα πορτραίτα, που του έκαναν διάφοροι ζωγράφοι στα τελευταία χρόνια της ζωής του, όποτε ο Λίνκολν είχε αφήσει μουστάκια εξ αίτιας ενός περιέργου και χαριτωμένου περιστατικού.

Ο Λίνκολν από νέος συνήθιζε ν' αφήνει γένεια, ενώ αντίθετα έβριζε κάθε μέρα τα μουστάκια του και το πάνω μέρος του πηγουνιού του.

Στα τελευταία χρόνια της ζωής του είχε συνδεθῆ πολύ με μια οικογένεια, που είχε ένα χαριτωμένο κοριτσάκι. Ο Λίνκολν λάτρευε το κοριτσάκι αυτό σαν δικό του παιδί. Πολλές φορές μάλιστα καθόταν κι' έπαιζε ή κουβέντιαζε ώρες όλόκληρες μαζί του.

Την παραμονή των Χριστουγέννων του 1860, ο Αμερικανός πρόεδρος, εκεί που έτοιμαζόταν να παραγγείλῃ τα χριστουγεννιάτικα δώρα για τους συγγενείς και φίλους του, ρώτησε και τη μικρούλα φίλη του:

— Τί δώρο θέλεις να σου κάνω για τα Χριστούγεννα;

— Θέλω ν' αφήσης τα μουστάκια σου να μεγαλώσουν για χαρί μου, τού απάντησε με τη χαριτωμένη της άφέλεια η μικρούλα.

Ο Άβραμ Λίνκολν ξασφιάστηκε, βέβαια, για την απροσδόκητη παράκλησή της. Όστόσο, χαμογέλασε κι' έπειτα είπε:

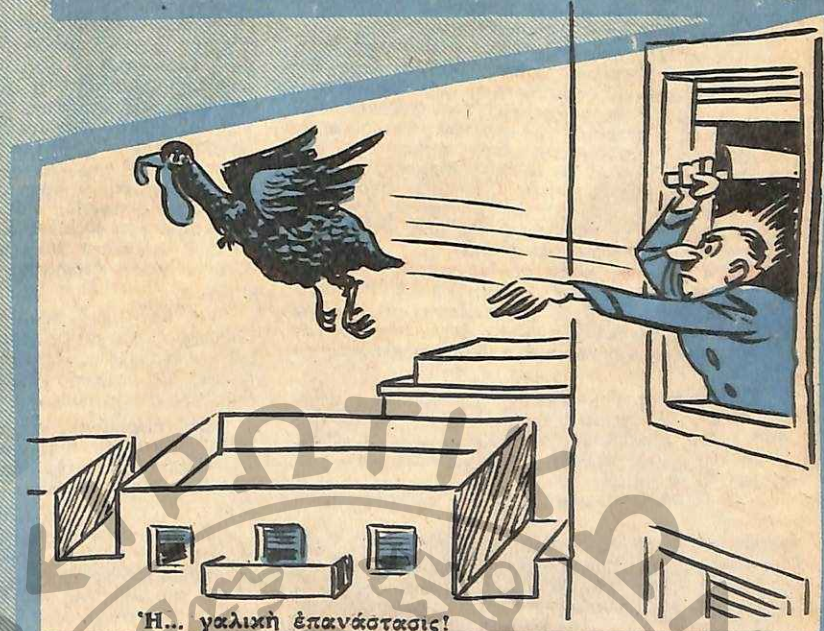
— Η χαρί σου θα γίνει! Κι' από τότε ο Άβραμ Λίνκολν άφησε τα μουστάκια του!

— Δεσποινίς Μπουμπού, τας εύχόμαστε καλά Χριστούγεννα και κάθε δυνατή ευτυχία!...

— Στέπα, Τηλέμαχε: στερέωσέ το πρώτα καλά κι' ύστερα τ' στολίζεις!...

Η... γαλική επανάστασις!

— Χρόνια πολλά! Ό,τι έχετε ευχαρίστησι για τους «δράκους» της περιοχής!...

Οικογενειακά κάλαντα!

Τα αντιδηκτικά

ΕΔΑΜΑΣΑΝ ΤΗ ΦΛΕΒΙΤΙΔΑ!...

Ο μεγάλος κίνδυνος παραμένει ή έμβολη

Η φλεβίτις δεν έχει πια την ίδια σοβαρότητα όπως άλλοτε, 'Αλλ' είναι μια ασθένεια που απαιτεί μεγάλη προσοχή και που δεν πρέπει ποτέ να την παραμελούμε.

Οι γιατροί μιλούν σήμερα για θρομβοφλεβίτιδα. Στην πραγματικότητα, η θρομβώσις κι' η φλεβίτις είναι δύο διαφορετικές ασθένειες.

Η θρομβώσις συνίσταται στο σχηματισμό ενός θρόμβου μέσα σε μια φλέβα. 'Ενώ η φλεβίτις είναι η φλόγωση μιας φλέβας για οποιαδήποτε αιτία. Συμβαίνει, όμως, το εξής: Η φλόγωση των τοιχωμάτων μιας φλέβας προκαλεί πάντοτε το σχηματισμό ενός θρόμβου και η ύπαρξη ενός θρόμβου μέσα σε μια φλέβα καταλήγει άρα γρήγορα στη φλόγωση των τοιχωμάτων της. 'Ετσι, μπορούμε να πούμε ότι οι δύο ασθένειες συνδυάζονται μεταξύ τους ή συμπυκνώνονται.

Η φλεβίτις εμφανίζεται συνήθως επειτα από μια έγχυση, ένα τραύμα, έναν τοκετό. Ο ασθενής αισθάνεται μια γενική κακοδιαθεσία, η θερμοκρασία του ανέρχεται ελαφρά και η καρδιά του χτυπάει πιο δυνατά. Αισθάνεται ταυτόχρονα έναν πόνο στο γαστροκνήμιο, που είναι άλλοτε περισσότερο κι' άλλοτε λιγότερο δυνατός. Το πόδι είναι ελαφρά πρησμένο και ζεστό. Ο πόνος επεκτείνεται κατόπιν κι' ανεβαίνει ως τους βουβώνες. Το πρήξιμο επίσης μεγαλώνει.

Κατά κανόνα, κάθε φλέβα μπορεί να παρουσιάσει φλογιστικά φαινόμενα. Συνήθως, όμως, η φλεβίτις εμφανίζεται στα κάτω άκρα. Οι φλεβίτιδες των άνω άκρων αντιπροσωπεύουν ένα ποσοστό όχι μεγαλύτερο από 5%.

Σε περίπτωση σοβαρής μόλυνσης, μπορεί επίσης να παρουσιασθεί φλεβίτις στην περιοχή του φλεβικού εγκαταστάσιμου συστήματος. Πρόκειται για πάθησι σπανιστά, 'Αλλ' εξαίρετικά σοβαρή.

Αν επρόκειτο μόνο για τη φλόγωση μιας

φλέβας, ακόμη κι' αν το στάσιμό της φασαρόταν ολόκληρο, το πράγμα δε θα είχε μεγάλη σημασία, γιατί το φλεβικό σύστημα είναι πλουσιωτάτο κι' η κυκλοφορία του αίματος θα συνεχίζονταν ανεμπόδιστα από μια γειτονική φλέβα. Ο μεγάλος κίνδυνος προέρχεται από το θρόμβο, που μπορεί να μετατοπισθεί και να προκαλέσει πνευμονική έμβολη. Γι' αυτό, μια φλεβίτις, όταν την παραμελήσουμε, μπορεί να έχει μοιραία εξελίξη.

Η πνευμονική έμβολη μπορεί να εμφανισθεί σ' οποιαδήποτε στιγμή, ακόμη και στην αρχή μιας φλεβίτιδας ή και προτού γίνει η διάγνωση.

Όσο περνάει ο καιρός, όμως, ο θρόμβος προσκολλάται, περισσότερο στα τοιχώματα της φλέβας κι' η μετακίνησή του δεν είναι πια το ίδιο εύκολη.

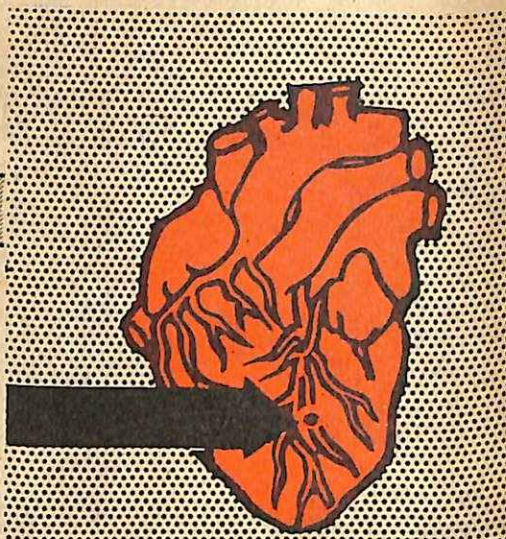
Όπως είπαμε, η κυριώτερη αιτία της φλεβίτιδας είναι η αναγκαστική ακινησία επειτα από έναν τοκετό, ένα τραύμα, μια έγχυση κτλ. Η φλεβίτις, όμως, μπορεί να προέλθει και από άλλες αιτίες, όπως είναι η συμπίεση των κοιλιακών τοιχωμάτων από έναν όγκο, ή υπερτροφία της μήτρας, διάφορες καρδιοπάθειες κτλ. 'Αλλά και οι κίρσοι, οι μολυσματικές ασθένειες, ο καρκίνος, η αναιμία, οι μεγάλες διαπύσεις κτλ. μπορούν επίσης να προκαλέσουν φλεβίτιδα. Σε μερικές περιπτώσεις, η ασθένεια αυτή μπορεί να προέλθει από έναν ελαφρό διαβήτη, που παρέμεινε αγνώστος.

Ός πριν από δέκα χρόνια, οι γιατροί καθύλαυναν τους πάσχοντες στο κρεβάτι. Σήμερα, τουναντίον, εφαρμόζεται η αντίθετη τακτική. Ο ασθενής αφήνεται το κρεβάτι όσο το δυνατόν συντομότερα.

Αυτό επιτελείται χάρις σε δυο φάρμακα, την ηπαρίνη και τα παράγωγά της δικουμαρόλη, κι' έτσι προλαμβάνουν το σχηματισμό θρόμβου.

Όταν ο γιατρός θεσπίζει με τις κατάλληλες αναλύσεις ότι η πηκτικότητα του αίματος κατέβηκε αρκετά υποχωρώντας τον ασθενή να σηκωθεί. Με τον τρόπο αυτό, αποφεύγεται το λίμνισμα του αίματος μέσα στις φλέβες.

Η χορήγηση των αντιπηκτικών φαρμάκων, όμως, απαιτεί μεγάλη προσοχή. Γιατί αν η πηκτικότητα του αίματος κατέβη περισσότερο από

Όταν ο θρόμβος φτάσει σε μια από τις φλέβες της καρδιάς ή του πνευμονικού, έχουμε την έμβολη.

πο ό,τι πρέπει, υπάρχει ο κίνδυνος της αιμορραγίας.

Ο γιατρός παίρνει εδώ μ' ένα δίκτυο μαχαίρι. Από το ένα μέρος, πρέπει να χορηγήσει αντιπηκτικά φάρμακα σε επαρκείς ποσότητες, ώστε να επιφέρουν το επιθυμητό αποτέλεσμα. Από τ' άλλο, οι δόσεις τους πρέπει να είναι τέτοιες, ώστε να μην υπάρχει κίνδυνος αιμορραγίας.

Σε περίπτωση φλεβίτιδας χορηγούνται επίσης τα αντιβιοτικά. 'Αλλά τα αντιβιοτικά έπιδρούν μόνον όταν υπάρχει μόλυνση και με την προϋπόθεση ότι ο παθολόγος κόκκος που την προκαλεί έπηρεάζεται από αυτά. Όταν η φλόγωση οφείλεται σε μηχανική αιτία (π.χ. το λίμνισμα του αίματος), τα αντιβιοτικά είναι άνοχη.

Το καλύτερο είναι, όμως, να προλαμβάνουμε τη φλεβίτιδα, για να μη βρισκόμαστε κατόπιν στην ανάγκη να την καταπολεμήσουμε. Πρέπει, λοιπόν, ν' αποφεύγεται κάθε λίμνισμα του αίματος. Για το λόγο αυτό, οι γιατροί σπώνουν σήμερα τους έγχειζόμενους την επομένη ή την μεθεπομένη της έγχυσης.

Η κίνηση βοηθάει τη φλεβική κυκλοφορία κι' έτσι αποφεύγεται ο σχηματισμός θρόμβου. Παλαιότερα, οι μεταχειριζόμενοι φλεβίτιδες ήταν πολύ συνθηδιασμένοι. 'Αλλά σήμερα γίνονται όλοένα και πιο σπάνιες.

Σε προληπτικό μέσον πρέπει να θεωρηθεί και η έγκαιρη και αποτελεσματική καταπολέμηση των κίρσων, που έρεθίζουν τα τοιχώματα των φλεβών και μπορεί να προκαλέσουν φλεβίτιδα.

Όλη της μάζας. 'Επίσης μπορεί να παρουσιάσει κινδύνους το ξαναέστωμα των τοκίων, όπως έβγαινε ένα άλλο μέρος του βιβλίου.

Η συνήθεια που έχουν πολλές νοικοκυρές να μαγειρεύουν το κρέας ή να φτιάχνουν σάλτσες και άλλα παρόμοια, ενώ την ίδια μέρα που θα χρησιμοποιηθούν, αλλά από την παρασκευή — ή και πιο πριν ακόμη — πρέπει να περιορισθεί στο απόλυτο απαραίτητο.

Αν τα φαγητά αυτά πρόκειται να εναρμόσονται πριν σερβιριστούν, το ζεσταμά τους πρέπει να γίνεται συστηματικά, στην ένδειξη, ώστε να καταστραφούν όλα τα μικρόβια που έχουν τυχόν πέσει μέσα στο μεταξέν, κι' όχι να βρούνε ευνόικη θερμοκρασία, για να πολυπλασιαστούν, προκαλώντας έτσι τροφικές δηλητηριάσεις.

Φαγητά υγρά ή ημιρευστά, όπως π.χ. οι σούπες, πρέπει να θερμαίνονται άσπου να πάρουν βράση, κι' ύστερα να μείνουν για να σιγοβράσουν ακόμη επί ένα τέταρτο της ώρας το λιγότερο. Τα διάφορα στεγνά φαγητά κάθε είδους πρέπει να ζεσταίνονται σε μεγάλη θερμοκρασία.

Σε κάθε περίπτωση, δε, αυτά τα φαγητά που έχουν ετοιμασθεί από την προηγούμενη μέρα, δεν επιτρέπεται να εναρμόσονται περισσότερο από μια φορά.

Συγκλονιστικό, δραματικό και κοινωνικό μυθιστόρημα, υπο Καρολίνες Γκρενβίτσο

Α'

Ο ΤΖΑΝΜΑΡΙΑ, ο άπιστος τυμβωρύχος, ήταν κλεισμένος στις φυλακές του Σάν Ρέμο. Τον είχαν ανακρίνει, 'Αλλ' οι ασυνάρτητες απαντήσεις του δείχναν πως ήταν ένας μπεκρής, δίχως συνείδηση του εγκλήματος, που είχε κάνει και της θέσεως που βρισκόταν.

Όστόσο, μερικές ώρες αργότερα, όταν ο ανακριτής ξαναπήγε στις φυλακές, ο κατηγορούμενος είχε συνελθεί και βλαστημούσε, γιατί πονούσε το κορμί του από τις γραβιές του Ρέντζο. 'Απάντησε δυστροπα στις πρώτες ερωτήσεις κι' ύστερα συνέχισε, με κυνικό ύφος:

— Ναί, λοιπόν, έγινε τους πεθαμένους. Μά έμπρηστούσα συνεχώς κυρίως σαν κι' εσάς! Μή με κυττάτε έτσι. Ναί, τους πούλησα ένα σωρό πεθαμένους... και με καλοπληρώνανε μάλιστα!

— Πρόσεχε τ' λόγια σου!

— Γιατί; 'Αν πρόκειται να βρω το μπελό μου, ως τον βρούνε κι' άλλοι μαζί μου! Δε φοβάμαι εγώ, ούτε τους πεθαμένους, ούτε τους ζωντανούς!

— Έξηγησαν καλύτερα. Σε συμβουλεύω δε για το καλό σου να μην πής ψεύματα!

Ο Τζανμαρία κύτταζε πονηρά το δικαστή.

— Όχι, σήμερα δεν πρόκειται να σάς πω τίποτ' άλλο. Πονάνε τα κόκαλά μου κι' είναι στεγνόμενος ο λαιμός μου... 'Αν μούπετε στα χέρια αυτός ο Ρέντζο!... 'Η άσμη των ματιών του κι' η πτυχή των χειλιών του δείχνει καθαρά τη μαγιά του.

Με χτύπησε προδοτικά, πρόσθεσε. 'Αλλοίως, θα τούδειχνα εγώ! Θα πήγαινα να κάνω παρέα με τους άλλους!...

Ο ανακριτής σκέφθηκε, ότι μόνο με το κρασί θα καθάρθαινε να τον κάνει να τ' όμολογήσει όλα. Καί, πραγματικά, ένα πρωί, ξαναπήγε στις φυλακές και του είπε:

— Ακούσε, Τζανμαρία! 'Αν όμολογήσεις ολόκληρη την αλήθεια και φανερώσεις τα όνόματα των συνενοχών σου, όταν τελειώσουμε, θα σου δώσουμε δυο λίτρα από το καλύτερο κρασί!

Για να τον δολοφονήσει μάλιστα, διάβασε να φέρουν το κρασί και τούδωσε να το δοκιμάσει. Ο Τζανμαρία το ήπιε αμέτρητα και φώναξε:

— 'Ακόμα! Κι' άλλο!

— Όχι, είπε ο δικαστής, φτάνει για την ώρα. Όταν μιλήσεις, θα σου το δώσουν όλο... Νά, εκεί είναι, κατέσε δε θα τ' άγγιξη.

— Ρωτήστε με και θα σάς απαντήσω.

— Πώς λέγεσαι;

— Τζανμαρία Μπινάρντο.

— Πόσων χρονών είσαι;

— Πενήντα.

— Πού γεννήθηκες;

— Στη Γαλλία, όπου είχαν μεταναστεύσει οι δικοί μου. 'Ηθα ύστερα στην 'Ιταλία, σ' ένα θείο μου, που ήταν νεκροθάφτης εδώ.

— Αυτός σ' έμαθε να βελώνεις τους τάφους;

Ο Τζανμαρία ανασήκωσε τους ώμους του, δίχως ν' απαντήσει.

— Πες μου, πως κληρονόμησες το θείο σου;

— Γιατί δε βρισκόταν άλλος, που να θέλν να κάνει αυτή τη δουλειά. Δεν καταλάβαιν γιατί φουβούνται όλοι τους πεθαμένους... α κόμ' κι' οι διαδοσμένοι! Κι' όμως είναι καλύτεροι από τους ζωντανούς. Δεν παραπονιούνται, ούτε θυμώνουν ποτέ... 'Εγώ έζησα πάντα ανάμεσα τους. Γι' αυτό δεχόμ' αμέσως, όταν μου προτείνανε να πάρω τη θέση του θείου μου.

— Πόσα χρόνια είναι που πέθανε ο θείος σου;

— Δέκα.

— Κι' άρχισες αμέσως από τότε, το εγκληματικό έργο σου;

— Στην αρχή, είχα κάποιους

διαταγμούς, μά ύστερα πήρα θάρρος. Συμφώνησα μ' ένα πλανόδιο παλιατζή ν' αγοράζει όλα τα ρούχα. Τα μαλλιά των γυναικών, όταν ήταν μακριά και ώραια, τα πουλούσα σ' ένα περουνέρι.

— Πες μου τ' όνόματά τους.

Ο Τζανμαρία ανασήκωσε τους ώμους του.

— Δεν τα ξέρω, απάντησε.

— Δε σε πιστεύω... Δε σε ώφειλε να προσπαθής να κρυφείς τους συνενοχούς σου. Κατάλαβες;

— Κατάλαβα πολύ καλά. Όύτε και με νοιάζει αν βρούνε κι' άλλοι το μπελό τους! Μά δε μπορώ να σάς πω ό,τι δεν ξέρω... Ο παλιατζής ήταν καλός μου φίλος. Γνωρίζομαστε από τότε που ζούσε ακόμα ο θείος μου, αλλά δεν τον ρώτησα ποτέ πως τον λένε. Τον συναντούσα στην ταβέρνα και τα κοπανάγαμε μαζί!

— Ήξερε από ποιο προέρχονταν τα ρούχα που του πουλούσων;

— Δεν τούδινα εξηγήσεις, ούτε κι' αυτός μου ζητούσε. 'Εβινα τα ρούχα, έπειρα να λεφτά και πηγαίναμε καθένας στη δουλειά του.

— Κι' ο περουνέρης ήταν φίλος σου κι' αυτός;

— Βέβαια. Τα πήγαμε και μαζί του. Στην ταβέρνα έλειπαν πάντα τις συμφωνίες μου.

— Ποιοί είναι, λοιπόν, οι συνενοχοί, που έβρευσαν και θέλεις να τους φανερώσεις;

Τα μάτια του Τζανμαρία πέταξαν σπίνες. Το πρόσωπό του πήρε άπισια έκφραση.

— Οι γιατροί! φώναξε. Οι γιατροί, που με χρησιμοποιούσαν, κι' όμως με περιφρονούσαν, μ' έβριζαν, με φοβερίζανε... δείχνανε πως ντρέπονταν να με ζυγώσουν και να με γαιετήσουν!

Ο ανακριτής ανασήκωσε.

— Για ποιους γιατρούς μιλάς; ρώτησε.

— Για κείνους, που αγοράζανε πτώματα από μένα!

Ο ανακριτής ζάρωσε τα φρύδια του.

— Πρόσεξε! είπε. Είναι βαρεά αυτή η κατηγορία, που διατυπώνεις, και μπορεί να το πληρώσεις ακρόβα! 'Αντι να κερδίσεις μ' αυτό το σύστημα της υπερασπίσεως σου, κινδυνεύεις να καταστραφείς ανεπανόρθωτα!

Ο νεκροθάφτης έκαμε μια χειρονομία μανίας.

— 'Α, δε με πιστεύετε, γιατί είμαι ένας φτωχός φοκαράς; διαμαρτυρήθηκε. 'Επειδή δηλαδή οι άλλοι είναι σπουδαίοι κύριοι, δέ τους θεωρείτε ικανούς να κάνουν κακές πράξεις;

Ο ανακριτής κρατούσε για τον έαυτό του τις εντύπώσεις του. 'Η φαισιογνωμία του δεν πρόδινε καμιά σκέψη του.

— Πρέπει να μου πής βετικά πράγματα, όνόματα, λεπτομέρειες!

Ο πρώτος που με πληρώσει ήταν ο γιατρός Φλίτσε Σαρτίλο, που βρισκόταν τώρα στη Ρώμη κι' άκουσα πως έχει παρό μ' ολόκληρο 'Εδώ και λίγο καιρό, λοιπόν, του γράφω, του θέμωσα πως γράφω σε λιγάκι και σε μένα την έπιτυχία του και του ζητούσα να μου

Η εξέλιξή σου

στείλη ένα πενήντα, γιατί είχα τότε φουέρες απενταρίες. Μά δε μούδωσε καμιά απάντηση.

— Τι τα κάνανε τα πτώματα, οι γιατροί; ρώτησε ο ανακριτής.

Ο νεκροθάφτης γέλασε κυνικά.

— Πού να ξέρω; φώναξε. Τους τα πήγαινα ολόκληρα και μου τα δίνανε πίσω κομματιασμένα, μέσα σ' ένα τσουβάλι... Μια μέρα, ο Σαρτίλο ήθελε και με βοήκε στο σπίτι μου. Δεν ήταν τότε τόσο ακατάδεχτος. 'Αρχισε να με ρωτά με τρόπο πώς κερδίσα κι' αν φόδωμνα τους πεθαμένους. Στο τέλος, μου πρότεινε να με πληρώσει για να του πηγαίνω πτώματα...

Ο νεκροθάφτης συνέδεσε την αφήγησή του με φριχτούς μορφαμούς. Ο ανακριτής έμεινε απαθής.

— Βέβαια, έκανε άσχημα ο δόκτωρ Σαρτίλο, είπε. 'Ωφειλε να σεβασθεί τους νεκρούς... Όταν ένας γιατρός θέλν να κάνει μια νεκροψία, πρέπει να ζητήσει την άδεια από τους γονείς του μακαρίτη κι' από τις άρχες... 'Όστόσο, η πράξη του δόκτωρος Σαρτίλο δε μπορεί ποτέ να συγκριθεί με τη δική σου!

— 'Εσύ έδινες τα πτώματα, για να πουλήσεις τα ρούχα τους, ενώ ο γιατρός τα μεταχειριζότανε για επιστημονικές μελέτες.

— Τότερα εγώ πως θα βρισκατε δικαιολογίες γι' αυτούς τους κύριους! ούρλιασε ο Τζανμαρία.

— 'Αλλ' ο ανακριτής τον διέκοψε, με μια αυστηρή χειρονομία:

— Να λείπουν τα σχόλια! Δεν πρόκειται σ' να κρίνεις τα γεγονότα. Να μου απαντήσεις μονάχα σ' ό,τι σε ρωτάω... Πάσων καιρό κράτησε αυτή η δουλειά;

— Ένα χρόνο. 'Υστερα ο γιατρός Σαρτίλο έφυγε από τον τόπο μας.

— Κι' ο διάδοχός του έκανε το ίδιο;

Ο Τζανμαρία έβγαλε το κεφάλι του.

— Όχι, γιατί καταλάβαινα πως κινδύνευα να την πάω άσχημα.

— 'Ο δόκτωρ Ροπάλλο λείπει πέντε χρόνια από δώ, νομίζω. Συνέχισε το αβήρο 'έμπροστί σου και με τους διαδόχους του;

— Όχι, γιατί καταλάβαινα πως κινδύνευα να την πάω άσχημα.

— Όχι.

— 'Ο δόκτωρ Ροπάλλο λείπει πέντε χρόνια από δώ, νομίζω. Συνέχισε το αβήρο 'έμπροστί σου και με τους διαδόχους του;

— Όχι, γιατί καταλάβαινα πως κινδύνευα να την πάω άσχημα.

— Όχι.

— 'Ο δόκτωρ Ροπάλλο λείπει πέντε χρόνια από δώ, νομίζω. Συνέχισε το αβήρο 'έμπροστί σου και με τους διαδόχους του;

— Όχι, γιατί καταλάβαινα πως κινδύνευα να την πάω άσχημα.

— Όχι.

— 'Ο δόκτωρ Ροπάλλο λείπει πέντε χρόνια από δώ, νομίζω. Συνέχισε το αβήρο 'έμπροστί σου και με τους διαδόχους του;

— Όχι, γιατί καταλάβαινα πως κινδύνευα να την πάω άσχημα.

— Όχι.

— 'Ο δόκτωρ Ροπάλλο λείπει πέντε χρόνια από δώ, νομίζω. Συνέχισε το αβήρο 'έμπροστί σου και με τους διαδόχους του;

— Όχι, γιατί καταλάβαινα πως κινδύνευα να την πάω άσχημα.

— Όχι.

— 'Ο δόκτωρ Ροπάλλο λείπει πέντε χρόνια από δώ, νομίζω. Συνέχισε το αβήρο 'έμπροστί σου και με τους διαδόχους του;

— Όχι, γιατί καταλάβαινα πως κινδύνευα να την πάω άσχημα.

— Όχι.

— 'Ο δόκτωρ Ροπάλλο λείπει πέντε χρόνια από δώ, νομίζω. Συνέχισε το αβήρο 'έμπροστί σου και με τους διαδόχους του;

— Όχι, γιατί καταλάβαινα πως κινδύνευα να την πάω άσχημα.

— Όχι.

— 'Ο δόκτωρ Ροπάλλο λείπει πέντε χρόνια από δώ, νομίζω. Συνέχισε το αβήρο 'έμπροστί σου και με τους διαδόχους του;

— Όχι, γιατί καταλάβαινα πως κινδύνευα να την πάω άσχημα.

— Όχι.

— 'Ο δόκτωρ Ροπάλλο λείπει πέντε χρόνια από δώ, νομίζω. Συνέχισε το αβήρο 'έμπροστί σου και με τους διαδόχους του;

— Όχι, γιατί καταλάβαινα πως κινδύνευα να την πάω άσχημα.

πρώτα, είπε. 'Ήταν ο δόκτωρ Κάρλο Ροπάλλο.

Ο ανακριτής τον κύτταζε δύσπιστα.

— Μ' έπιασε κάποτε να γδύνω ένα παθμένο, συνέχισε εκείνος. Με κακομεταχειρίστηκε, με φοβερίσε... 'Εγώ τον παρακάλεσα να μη με καταγγείλν, και του υποσχέθηκα γι' αντάλλαγμα να του πηγαίνω όσα πτώματα ήθελε.

— Δέχτηκε τη συμφωνία;

— Ναί. Και μου τα πλήρωνε σαν τον άλλο. Μόνο που αυτός ήταν πιο απαιτητικός και μου φερόταν ακόμα πιο άσχημα, μ' όλο που έκανε ό,τι μπορούσα για να τον ευχαριστήσω. Του πήγα ακόμα και την κόρη της βαρώνισς Κροστάντζ!

Ο ανακριτής δε μπόρεσε τώρα να διατηρήσει την απάθειά του. Χλώμισε, ταραχώθηκε.

— Τι λές; φώναξε. Την κόρη της βαρώνισς;

— Ναί. Γι' αυτήν μου πλήρωσε τα διπλάσια, γιατί θέλησε να κρατήσει για τον έαυτό του τα ώραια μαλλιά της... Την πήγα εγώ, ο ίδιος στο σπίτι του, μέσα σ' ένα σακί... 'Ήταν πολύ αδύνατη, περσι και κόκκαλο. Μά ο γιατρός ηθόδωσε από τη χαρά του, που την άποχτησε... 'Ήταν το τελευταίο πτώμα, που του προμήθευα! 'Υστερα δε θέλησε πια άλλα, κι' αν τολμούσα να του ζητήσω μερικά λεφτά, με φοβερίζε πάντα... Τώρα θα τ' ού δείξω, κι' αυτόνο! 'Θα μάθω η βαρώνη πως η κόρη της πέρασε από τα χέρια του και πως την κομμάτιασε!

— Φτάνει, φτάνει! είπε ο ανακριτής. Σου σύστησα ν' αφήσεις κατά μέρος τα σχόλια και τις παρατηρήσεις... 'Εχεις να προσθέσεις τίποτ' άλλο;

— Όχι.

— 'Ο δόκτωρ Ροπάλλο λείπει πέντε χρόνια από δώ, νομίζω. Συνέχισε το αβήρο 'έμπροστί σου και με τους διαδόχους του;

— Όχι, γιατί καταλάβαινα πως κινδύνευα να την πάω άσχημα.

— Όχι.

— 'Ο δόκτωρ Ροπάλλο λείπει πέντε χρόνια από δώ, νομίζω. Συνέχισε το αβήρο 'έμπροστί σου και με τους διαδόχους του;

— Όχι, γιατί καταλάβαινα πως κινδύνευα να την πάω άσχημα.

— Όχι.

— 'Ο δόκτωρ Ροπάλλο λείπει πέντε χρόνια από δώ, νομίζω. Συνέχισε το αβήρο 'έμπροστί σου και με τους διαδόχους του;

— Όχι, γιατί καταλάβαινα πως κινδύνευα να την πάω άσχημα.

— Όχι.

— 'Ο δόκτωρ Ροπάλλο λείπει πέντε χρόνια από δώ, νομίζω. Συνέχισε το αβήρο 'έμπροστί σου και με τους διαδόχους του;

— Όχι, γιατί καταλάβαινα πως κινδύνευα να την πάω άσχημα.

— Όχι.

— 'Ο δόκτωρ Ροπάλλο λείπει πέντε χρόνια από δώ, νομίζω. Συνέχισε το αβήρο 'έμπροστί σου και με τους διαδόχους του;

— Όχι, γιατί καταλάβαινα πως κινδύνευα να την πάω άσχημα.

— Όχι.

— 'Ο δόκτωρ Ροπάλλο λείπει πέντε χρόνια από δώ, νομίζω. Συνέχισε το αβήρο 'έμπροστί σου και με τους διαδόχους του;

— Όχι, γιατί καταλάβαινα πως κινδύνευα να την πάω άσχημα.

— Όχι.

— 'Ο δόκτωρ Ροπάλλο λείπει πέντε χρόνια από δώ, νομίζω. Συνέχισε το αβήρο 'έμπροστί σου και με τους διαδόχους του;

— Όχι, γιατί καταλάβαινα πως κινδύνευα να την πάω άσχημα.

— Όχι.

— 'Ο δόκτωρ Ροπάλλο λείπει πέντε χρόνια από δώ, νομίζω. Συνέχισε το αβήρο 'έμπροστί σου και με τους διαδόχους του;

— Όχι, γιατί καταλάβαινα πως κινδύνευα να την πάω άσχημα.

— Όχι.

— 'Ο δόκτωρ Ροπάλλο λείπει πέντε χρόνια από δώ, νομίζω. Συνέχισε το αβήρο 'έμπροστί σου και με τους διαδόχους του;

— Όχι, γιατί καταλάβαινα πως κινδύνευα να την πάω άσχημα.

— Όχι.

— 'Ο δόκτωρ Ροπάλλο λείπει πέντε χρόνια από δώ, νομίζω. Συνέχισε το αβήρο 'έμπροστί σου και με τους διαδόχους του;

— Όχι, γιατί καταλάβαινα πως κινδύνευα να την πάω άσχημα.

— Όχι.

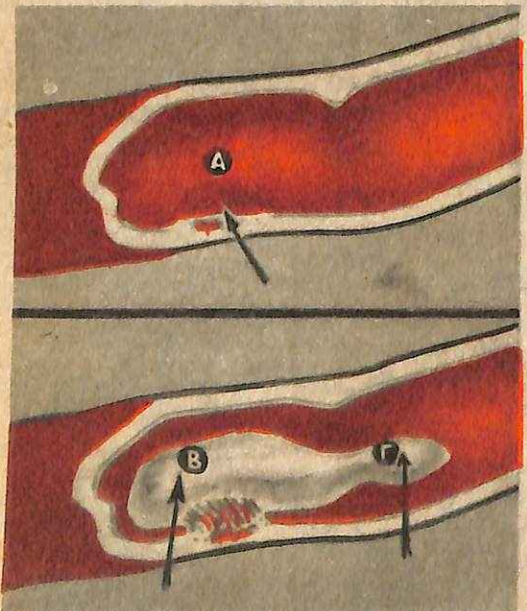
— 'Ο δόκτωρ Ροπάλλο λείπει πέντε χρόνια από δώ, νομίζω. Συνέχισε το αβήρο 'έμπροστί σου και με τους διαδόχους του;

— Όχι, γιατί καταλάβαινα πως κινδύνευα να την πάω άσχημα.

— Όχι.

— 'Ο δόκτωρ Ροπάλλο λείπει πέντε χρόνια από δώ, νομίζω. Συνέχισε το αβήρο 'έμπροστί σου και με τους διαδόχους του;

— Όχι, γιατί καταλάβαινα πως κινδύνευα να την πάω άσχημα.

Αν: Όταν υπάρχει θάλασσα στα εσωτερικά τοιχώματα μιας φλέβας, το αίμα πηζει στο μέρος αυτό και σχηματίζει ένα θρόμβο (Α). Κόττω: Τό αίμα συγκεντρώνεται και πηζει γύρω στον αρχικό θρόμβο, που ο όγκος του αυξάνει συνεχώς (Β). 'Η άκρη του θρόμβου, που είναι πιο λεπτή (Γ), υπαρεί τότε ν' αποσπασθεί και να παρασπασθεί από την κυκλοφορία.

ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ

από τον κιμά

Τα ξαναζεσταμένα φαγητά

Ένα εξαίρετικά ενδιαφέρον βιβλίο κυκλοφόρησε τελευταία στην 'Αγγλία. Το έχει εκδώσει ένας κρατικός οργανισμός, και ο σκοπός του είναι να δώσει οδηγίες και συμβουλές στους ιδιοκτήτες και το προσωπικό των εστιαρίων πάνω στο τόσο σοβαρό ζήτημα της καθαριότητας και της υγιεινής παρασκευής των φαγητών.

Όρισμένα όμως αποστάσιμα από το περιεχόμενό του μπορεί να εφαρμοστούν πολύ καλά και στην κουζίνα των σπιτιών, όπως π.χ. το εξής, που αφορά τον κιμά:

«Τα περισσότερα θλαθερά μικρόβια, που μπορεί να βρίσκονται πάνω στην έξωτερική επιφάνεια του κρέατος, διασκορπίζονται σ' όλη τη μάζα του με το κόψιμό του σε κιμά. 'Αν λοιπόν ο κιμάς αυτός δε μαγειρευθεί σε αρκετά υψηλή θερμοκρασία και επί πολλή ώρα, ώστε να σκοτωθούν όλα τα μικρόβια, η μέτρια βρομιά του μαγειριώματος θα συντελέσει άπεναντίας στην εντατικότερη πολλαπλασιασμού των μικροβίων και την επικίνδυνη μόλυνση

Κουβέντες της πιότσας

Π

μα κομμάτι δρόμο!

— Και να που την έπαθε. 'Ο Θεός δεν επέτρεψε να μείνουν πια κρυφά τα εγκλήματά σου. 'Ολος ο κόσμος είναι τώρα αγανακτισμένος εναντίον σου και ζητάει την αυστηρή τιμωρία σου. 'Αν σε είχαν στα χέρια τους, θα σε κομματιάζανε!

'Ο Τζανμαρία έσφιξε τις γραθίδες του. 'Η ανάκρισι σταμάτησε εκεί.

Τις ημέρες εκείνες, πηγαίνονταν τα τηλεγραφήματα μεταξύ των αρχών του Σάν Ρέμο, του Τουρίνου και της Ρώμης. 'Ο δόκτωρ Σαρτίλλο διέψευσε κατηγορηματικά το νεκροβάφτη. Είπε πως ο Τζανμαρία έδινε ψέματα, πως ποτέ δεν είχε σχέσεις μ' αυτόν τον άθλιο. Και ζήτησε να τον φέρουν σ' αντιπαράστασι μαζί του.

Το αίτημά του αυτό εκπληρώθηκε.

'Ο δόκτωρ Σαρτίλλο ήταν ένας

δυοφύων άντρας, με φαρδύ μέτωπο και ξυπνά μάτια. 'Όταν βρέθηκε άντικρυ στο Τζανμαρία, τον κυτάξε με αποτροπιασμό.

— 'Εσύ είσαι που ισχυρίζεσαι πως μου πούλησες πτώματα για τα πειράματά μου; του είπε. Κυτάξε με καλά και τόλμησε να επαναλάβει μπροστά μου πως είν' αλήθεια αυτό!

'Η φωνή του έτρεμε από αγανάκτησι. 'Ο Τζανμαρία κατέβασε τα μάτια του, στενοχωρημένος.

— 'Απάντησε λοιπόν! — επέμεινε ο γιατρός.

'Ο νεκροβάφτης σήκωσε τα χέρια του, σ' α νόθελε να τον σπρώξει μακριά. 'Όταν τα μάτια του συναντήθηκαν με του γιατρού, άρχισε να τρέμει και τραύλιζε με πνιγμένη φωνή:

— Είπα ψέματα... ψέματα...

— Βλέπετε; φώναξε ο γιατρός στον ανάκριτή. Αυτάς ο κακούργος με κατηγόρησε από μίσος, από κα-

κία, γιατί του φέρθηκαν πάντα με την περιφρόνησι που του άξιζε... Για μένα, ο Τζανμαρία δεν είναι παρά ένας δυστυχισμένος τρελλός.

'Ο νεκροβάφτης ξέσπασε σ' ένα γέλιο αληθινά ανατριχιαστικό.

— 'Α, είμαι τρελλός, ε;... φώναξε. Θα το δούμε!...

Β'.

'Ο δόκτωρ Κάρολο Ραπαλλό βρέθηκε ίσως σ' αδυναμία και δέ μπόρεσε ν' άρει, όπως ο συνάδελφός του, ν' άποκρούσει την κατηγορία του νεκροβάφτη. 'Ομολόγησε με ελκρινεία, δηλ την αλήθεια! 'Εξηγούσε, ότι είχε υποχωρήσει στο πάθος του για την επιστήμη. Αυτός μονάχα ο λόγος δεν τον είχε αφήσει ν' αντιληφθεί τις συνέπειες που θα μπορούσε να έχη αν δεχόταν την πρότασι του Τζανμαρία.

'Ο ανάκριτής τον άφησε να μιλήσει κι' ύστερα του είπε:

— Πιστεύετε πως θα ικανοποίη-

θούνε μ' αυτή τη δικαιολογία σας οι οικογένειες των νεκρών, που πάσαν άπ' τα χέρια σας; 'Όταν μάθη ή βαρύνη Κονταντζί, πως κομματιάσατε το σώμα της κόρης της...

— 'Ο Κάρολο πήδησε δροβίος και φώναξε:

— 'Η βαρύνη πρέπει να μ' ελ- χαριστήση, γιατί έμπόδισα μια άπ' τις φοιητές εκείνης τραγωδίας, που συμβαίνουν κάποτε και που μένουν άγνωστες για πάντα!

— Τι θέλετε να πητε; 'Εξηγη- θήτε!

— Θάχτε άκούσει, άσφαλώς, για τις περιπτώσεις νεκροφασίας. 'Υπάρχουν άσθένειες, που σταμα- τούν άπότομα τις εκδηλώσεις της ζωής σε άρισμένους οργανισμούς, δίχως να μπορεί ούτε κι' ο πιο έμ- πειρος γιατρός ν' άποφανθή άν πρόκειται ή όχι για πραγματικό θάνατο. Τέτοια περιστατικά έχουν σημειωθεί επανειλημμένως σε έπι- δημίες τύπου ή χολέρας. Συχνά δε, άπ' το φόβο της μόλυνσως, βιά- ζονται να θάψουν το νεκρό, δί- χως να φαντάζονται βέβαια σε ποιο άνήκουστο μαρτύριο τον κα- ταδικάζουν!... Κάποτε άκόμα, συμβαίνει κάτι που ξαναφέρει έγ- κάίως στη ζωή τον υποτιθέμενο νεκρό.

Αυτό ακριβώς έγινε στην πε- ρίπτωσι της κόρης της βαρύνης Κονταντζί. 'Η κοπελίτσα αυτή ήταν άδύνατη, φιλάσθενη, πολύ νευρική, ύστερικός τύπος. Τη νό- μισαν για νεκρή. Κι' έγω ή ίδιος γελάστηκα κι' έδωσα άδεια ταφής. Έβλεπα άκόμα να την ύποβάλλω σε νεκροψία... Δεν ξέρω, ίσως να έσπρωχνε κάποια διαίσθησι... Πάντως, χωρίς σ' αυτή την έμ- πνευσί μου, την έσωσα, πριν τη θά- ψουν ζωντανή!

— Τη σώσατε; φώναξε ο άνα- κριτής, κατάπληκτος. 'Όστε ζή ά- κόμα; Βρίσκεται κοντά στη μητέ- ρα της;

— Όχι. 'Η βαρύνη τα άγνοεί όλ' αυτά, όπως άγνούσαν όλοι ως τότε.

'Ο ανάκριτής ζάρωσε τα φρύδια του. 'Η ύπόθεσι έπαιρνε τελείως άπρόβλεπτη τροπή.

— Τι την κάνετε αυτή την κο- πέλλα; ρώτησε.

'Ο Κάρολο χαμογέλασε πικρά.

— Έφυγε, άπάντησε.

— Θέλετε να κοροϊφέτε τη δι- καισύνη;

— Θεός φυλάξει! Σας διηγού- μαι άπλώς, ό,τι συνέβη.

'Ο ανάκριτής κύτταξε στα μά-τια του Κάρολο. 'Υστερα πήρε ένα φάκελλο πάνω άπ' το γραφείο του, έψαξε, βρήκε κάτι χαρτιά και τα ξεφύλλισε προσεκτικά. 'Ο γιατρός τον κύτταζε, αλλά δεν κατώρθωνε να διαβάσει τίποτα στην άπαθι φυσιογνωμία του.

Σε λίγο, ο ανάκριτής άνασή- κωσε το κεφάλι του και πρόφερε:

— Λέτε, λοιπόν, πως ή κόρη της βαρύνης ήταν άκόμα ζωντανή και πως, δίχως την τυχαία επέμ- βασι σας, θα τη θάβανε ζωντα- νή... Γιατί δεν είδοποιήσατε άμέ- σως τη μητέρα της για ό,τι συν- έβη;

— Γιατί μου το άπαγόρευε ή ίδια ή κοπέλλα, όταν ξαναγύρισε στη ζωή.

— Ένα ελαφρό χαμόγελο πέρασε άπ' τα χείλη του ανάκριτή.

— Για ποιο λόγο; έπέμεινε.

— Δέ μπορώ να σας άπαντήσω...

— 'Όστε, λοιπόν, κρατήσατε κρυμμένη στο σπίτι σας αυτή τη νέα;

— Μάλιστα.

— Και δεν έμαθε ποτέ κανείς τη νεκροψία της;

— Όχι, κανείς.

— Πόσον καιρό έμεινε κοντά σας;

— Δύο μήνες περίπου.

— Άνάκριτής συγκρατούσε με κόπο την ήρεμία του.

— Δεν την είδε κανείς, σ' όλο αυτό το διάστημα; ρώτησε.

— Όχι, γιατί δεν επέτρεπα σε κανένα να μπη στο σπίτι μου. 'Η παραουλεύτρα μου δεν άνέβαινε ποτέ στο λατρείο μου και στην κά-

μαρά μου. Μαγείρευε μονάχα κι' έφευγε.

— Σας τ' έλεπα. Ένα πρωί, γυρίζοντας άπ' τις επισκέψεις μου, δεν τη βρήκα πια στο σπίτι.

— Δέ σας άφησε κανένα γράμ- μα, για να σας εξηγήσει το λόγο που έφυγε;

'Ο Κάρολο δίστασε μια στιγμή κι' ύστερα άπάντησε:

— Είχε βαρεθεί κοντά μου.

— Έχετε καμιά άπόδειξι που να επιβεβαιώνη την κατάθεσί σας; 'Όχι, δεν κράτησα τίποτα.

'Ο ανάκριτής χαμογέλουσε πα- ράξενα.

— Ότε κι' άφου έφυγε άπ' το σπίτι σας ή «νεκραναστημένη», εί- δοποιήσατε τη βαρύνη;

— Τό θεωρούσα περιττό. Δέ θα μ' πίστευε.

'Ο ανάκριτής έμεινε άμείλητος για λίγο. 'Υστερα, έκανε μια άπ' τις εαφνικές εκείνες έρωτήσεις, που φαινόταν πως δεν άφηναν καμιά ύπεκφυγή:

— Πώς, λοιπόν, στην έρευνα, που έγινε την περασμένη βδομάδα, με την άδειά της οικογενείας, βρέ-θηκαν μέσα στον τάφο της κόρης της βαρύνης τα όστα της; Έχω έδώ την έκθεσι του γιατρού και των δικαστικών αρχών, που ένε- ργώσαν την έρευνα.

Σα νάχε προβλέψει όμως αυτή την έρώτησι, ο Κάρολο χαμογέλασε κι' άπάντησε:

— 'Ασφαλώς, ή έκθεσι αυτή θ' άναφέρει, ότι δέ βρέθηκε το κρα- νίο, ούτε τα όστα των άκρων.

— Ναί, πραγματικά...

— Ότε κι' εξετάσθηκαν λεπτο- μερώς όσα ύπήρχαν. Γιατί τότε θά εξακριβωνόταν, ότι δεν ήσαν όσα ανθρώπινα!... 'Αντί να έπιστρέψω στο Τζανμαρία τα κομμάτια του πτώματός, που μου είχε φέρει, έ- βάλα μέσα στο σακί ένα τεμαχι- σμένο άρνάκι, τα έντόσθια του και μερικά ανθρώπινα κόκαλα, που εί- χα στο λατρείο μου. 'Ετσι, ούτε κι' ο νεκροβάφτης ύποπτεύθηκε το παραμικρό.

— 'Ότε ύποστηρίζετε, ότι ζή άκόμα αυτή ή νέα;

— Τό βεβαιώω κατηγορημα- τικά.

'Ο ανάκριτής έκαμε νόημα στο γραμμάτι του, που κρατούσε τη πρακτικά, ότι είχε τελειώσει ή ά- νάκρισι. 'Υστερα είπε στο για- τρό:

— 'Αρκεί για σήμερα. 'Αλλά θα σας ξαναχρειαστώ. Πρέπει να μεί- νετε στη διάθεσι της δικαιοσύνης, για τίς διευκρινήσεις που θ' άπαι- τηθούν άκόμη.

'Ο Κάρολο άνασκήρτησε.

— Με συλλαμβάνετε δηλαδή; ρώ- τησε.

— Όχι. Για την ώρα, είσαστε ελεύθερος. Πρέπει όμως να μου δώσετε το λόγο της τιμής σας πως δέ θ' άπομακρυνήτε καθόλου άπ' το Τουρίνο.

— Έχετε το λόγο μου, κύριε άνακριτά. Μόλις μ' ζητήσετε, θά παρουσιαστώ άμέσως.

'Ο Κάρολο χαϊρέτησε ψυχρά τον άνακριτή και βγήκε άπ' το γρα- φείο του.

Με την κατάθεσί του δεν είχε βλάβη τη βαρύνη ούτε τη Μάριον, αλλά τίς είχε έκδικηθ ή και τίς δυό! Δέ σκεφτόταν καθόλου τίς συνέπειες, που μπορούσαν να προ- κύψουν γι' αυτόν, άπ' την κατάθε- σί του εκείνη. Ένεργούσε σαν σε όνειρο...

Γ'.

Μετά την τελευταία συζήτησί της με τον Κάρολο, ή Τζούλια εί- χε μείνει άνήσυχη για μερικές μέ- ρες. 'Ανατριχίασε όλόκληρη, σά να πρόβλεπε τί έπρόκειτο να συμβή... Δέ βέλησε να κάνη λόγο στη Ρο- ζαλία. 'Ηταν βέβαιη πως ή γριά θα τάδαζε μαζί της για την αδυ- ναμία της και θα τη μάλωνε για- τί προέδωκε.

Τό μυστικό τους ήταν λοιπόν στα χέρια του Κάρολο. Είχε κάνει νεκροψία στη Μάρια κι' ήξερε πως είχε πεθάνει δηλητηριασμένη!

'Όστόσο, ή Ροζαλία την είχε διαβεβαιώσει πως κανείς γιατρός

δέ θα μπορούσε ν' άνακαλύψη τα ίχνη του δηλητηρίου της στα σπλά- χνα του θύματος! Μά μπορεί νά- κανε λάθος...

Κι' αν ο Κάρολο της είχε στή- σει παγίδα, για να την έχη στο χέρι; 'Αν είχε προσποιηθ το θυ- μωμένο με τη Μάριον, για να της έμπνευση άπόλυτη έμπιστοσύνη, ένω πραγματικά ήταν συνεννοημένοι μαζί της για να την καταστρέ- ψουν;

Δίχως άμφιβολία, θά γινόταν τώρα μια έρευνα στο κοιμητήριο, που είχε ταφή ή Μάρια. Τί θά σκεφτόταν, όταν θά καταλάβαιναν πως κάποιος είχε κομματιάσει το πτώμα της; 'Ο Τζανμαρία θά κα- τάγγελλε το δόκτορα Κάρολο.

Κάθε είδους άόριστες ύποθέσεις τάραναν το μυαλό της... Για να ξεφύγη λίγο άπ' τον όδυνορό εκεί- νου έρίδι, πήγε να έπισκεφθ ή Λί- ζα. Αισθανόταν την άνάγκη να

ξεθυμάνη, να πάρη μια συμβουλή, να μοιραστή την άγωνία της ψυχής της με μίαν άλλη, που να βρίσκε- ται σε παρόμοια κατάσταση.

Πραγματικά, ή καρδιά της Λί- ζας ήταν πάντα γεμάτη άπελπισία. Όυτε τα χάρδια της μητέρας της, ούτε ή τρυφερότητα του πατέρα της μπορούσαν να την παρηγορή- σουν. Περνούσε μέρες όλόκληρες κλεισμένη στην καμαρά της, γρά- φοντας γράμματα παράλογα, γε- μάτα άπειλές και βρισιές, κατά της Μάριον — αλλά δεν τάστελνε ποτέ. 'Η έμενε ώρες όλόκληρες σά ναρκωμένη, βυθισμένη σε άσχημο όνειρο...

'Ο Λουίτζι ήταν πολύ άνήσυχος για την κατάστασι της άδελφής του. Είχε προσπαθήσει να τη δια- σκεδάση, αλλά εκείνη του είχε φερ- θή άπότομα.

— Είσαι και συ ξεναντίον μου! του είπε. 'Υποστηρίζεις τον Κά- ρο-

λο, τον παρουσιάζεις για έθνο.

— Μά είναι άθώος! Σού τ' όρ- κίζομαι. 'Η Μάριον δεν ύπήρξε πο- τέ φιλενάδα του. Είναι μια τίμια κοπέλλα.

— Τίμια; Κι' όμως δέχεται διάφορους άντρες στο σπίτι της... και τη συντηρεί ο κόμης Ρίτκα! Φύγε, δέ θέλω ν' άκούσω τίποτ' άλλο!...

'Η φωνή της γινότανε τραχειά. Κανείς δέ μπορούσε να την κατα- πραιν. Τους έδιωχνε όλους κι' έ- μανε μόνη, έαλωμένη στο ντιό- νι, σαν εξουθενωμένη.

Μονάχα τη Τζούλια έβλεπε εύ- χαριστή, γιατί ήταν κι' εκείνη θυμά της ίδιης γυναίκας. Αυτό έ- στανε για να γεμίση ή καρδιά της από στοργή για την κόμηση.

'Όταν, λοιπόν, την είδοποιήσαν πως είχε έρθει πάλι να τη δει, έ- τρεξε να την ύποδεχθ διαχτυικά. Την άγκάλιασε, άκούμπησε το κε-

ΣΟΚΟΛΑΤΑ

Τό ωραιότερον δώρον ή σοκολάτα

ΛΟΝΜΙΔΗ

Είναι άκριβώτερον γιατί είναι ή καλλίτερη

Χαριότε Όμορφιά

ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΠΡΟΣΔΕΚΤΟ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΔΩΡΟ
ΤΑ ΕΚΛΕΚΤΑ ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ "ZINNIA", ΣΕ ΚΟΜΨΕΣ ΣΥΣΚΕΥΑΣΙΕΣ

Α' ΚΑΣΕΤΙΝΕΣ ΠΛΑΣΤΙΚΕΣ

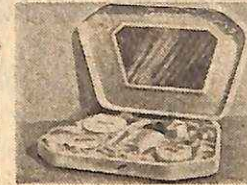
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ ΚΑΣΕΤΙΝΕΣ ΜΕ ΥΦΑΣΜΑ ΚΑΙ ΚΑΘΕΡΠΗ

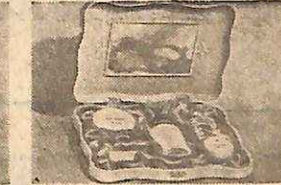
ΚΑΣΕΤΙΝΑ Ω
ΠΕΡΙΕΧΕΙ 6 ΚΑΛΑ. ZINNIA
ΔΡΧ. 200

ΚΑΣΕΤΙΝΑ Α
ΠΕΡΙΕΧΕΙ 6 ΚΑΛΑ. ZINNIA
ΔΡΧ. 170

ΚΑΣΕΤΙΝΑ ΕΞΑΓΩΓΗ
ΠΕΡΙΕΧΕΙ 5 ΚΑΛΑ. ZINNIA
ΔΡΧ. 125

ΚΑΣΕΤΙΝΑ Ε
ΠΕΡΙΕΧΕΙ 5 ΚΑΛΑ. ZINNIA
ΔΡΧ. 110

Β' ΚΑΣΕΤΙΝΕΣ ΧΑΡΤΙΝΕΣ

ΠΑΡΑΔΙΔΟΝΤΑΙ ΣΥΣΚΕΥΑΣΜΕΝΑΙ ΜΕ ΕΟΡΤΑΣΤΙΚΟ ΧΑΡΤΙ ΚΑΙ ΚΟΡΔΕΛΑ

No 201 Α1
ΠΕΡΙΕΧΕΙ: ΠΟΥΡΑ
ΜΕΤΑ-ΑΠ. ΚΡΑΓΙΟΝ Θ.
ΛΟΣΙΟΝ 100 γρ.
ΔΡΧ. 75

No 202 (ΔΙ'ΑΝΔΡΑΙ)
ΠΕΡΙΕΧΕΙ: ΛΟΣΙΟΝ ΕΥΡ.
ΣΑΠΟΥΝΙ ΕΥΡΙΣΤ. ΘΗΚΗ
ΜΠΡΙΣΤΑΝΤΙΝΗ ΤΑΛΕ
ΔΡΧ. 55

No 203 Β1
ΠΕΡΙΕΧΕΙ: ΠΟΥΡΑ
ΛΟΣΙΟΝ 100 γρ. ΚΡΑΓΙΟΝ Θ.
ΔΡΧ. 55

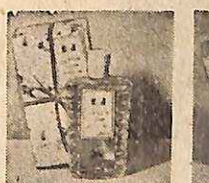

No 204 Β2
ΠΕΡΙΕΧΕΙ: ΠΟΥΡΑ
ΚΡΑΓΙΟΝ ΘΗΚΗ
ΑΡΩΜΑ 16 γρ.
ΔΡΧ. 55

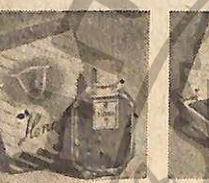

No 205 Β3
ΠΕΡΙΕΧΕΙ: ΚΡΑΓΙΟΝ Θ.
ΣΑΛΑΚΤΩΜΑ - ΜΕΤΑ-ΑΠ.
ΔΡΧ. 55

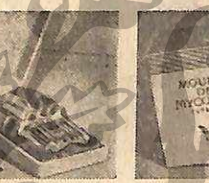
ΛΟΣΙΟΝ - ΑΡΩΜΑΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ

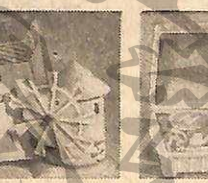
No 111
ΛΟΣΙΟΝ 200 γρ.
ΔΡΧ. 45

No 101
ΑΡΩΜΑ 7 γρ.
ΔΡΧ. 26

No 165
ΑΡΩΜΑ 7 γρ. ('ΥΔΑ. ΠΟΜΟ)
ΔΡΧ. 35

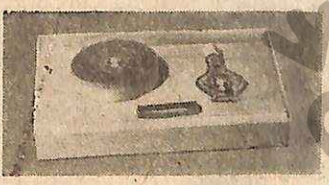
No 106
ΑΡΩΜΑ 5 γρ.
ΜΥΛΟΙ ΜΥΚΟΝΟΥ
ΔΡΧ. 26

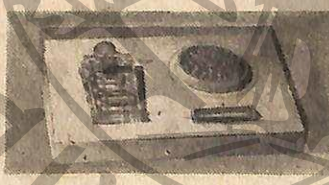
No 135 ΠΛ. ΚΑΣΕΤΙΝΑ Μ.
ΠΕΡΙΕΧΕΙ: 5 ΚΑΛΑ. ZINNIA
ΔΡΧ. 65

LA DUCALE PARMA - ITALIA

ΤΑ ΦΗΜΙΣΜΕΝΑ ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΥ ΟΙΚΟΥ ΚΑΛΥΝΤΙΚΩΝ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ ΣΕ 3 ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΣ ΣΥΣΚΕΥΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕ ΕΚΛΕΚΤΟΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ, ΚΑΤΑΛΛΗΛΑ ΔΙΑ ΔΩΡΑ

No 501 ΠΕΡΙΕΧΕΙ:
ΑΡΩΜΑ ΡΟΕΜΑ 12 γρ.
ΠΟΥΡΑ - ΚΡΑΓΙΟΝ Θ.
ΔΡΧ. 130

No 502 ΠΕΡΙΕΧΕΙ:
ΛΟΣΙΟΝ PRIMO INCONTRO 50 γρ.
ΜΕΤΑ-ΑΠ. ΠΟΥΡΑ
ΚΡΑΓΙΟΝ ΘΗΚΗ
ΔΡΧ. 130

No 503 ΠΕΡΙΕΧΕΙ:
ΑΡΩΜΑ ΡΟΕΜΑ 22 γρ.
ΠΟΥΡΑ
ΔΡΧ. 130

φάλη της στον άμο της κι' άρχισε να κλαίη με λυγμούς.

— 'Η Τζούλια, κατασυγκινημένη, τη χείδεψε και τη ρώτησε αν της είχε συμβη τίποτε καινούργιο. 'Η Λίζα άναστήκωσε το άμοφο πρόσωπό της, βρεγμένο από δάκρυα.

— 'Οχι, άπάντησε, αλλά νοιώθω πιο δυστυχισμένη από μέρα σε μέρα... Πέστε μου, πότε θα έκδικηθούμε; Μου φαίνεται πώς, όσο περισσότερο περιμένουμε, τόσο λιγώτερο θα επιτύχουμε το σκοπό μας... Και σεις τί κάνετε;

— Μπορείτε να τ'ο φαντασθήτε... άπάντησε η Τζούλια, ενώ καθόταν κοντά της κι' έπιανε τα χέρια της μέσα στα δικά της. Κάθε μέρα που περνάει, χάνω την έλπίδα να ξαναδρώ το γυιό μου... και δυναμώνει η πεποίθησή μου πως η άπαγωγή έγινε απ' τον άντρα μου σύμφωνα με σχέδιο της Μάριον!

— Τον άντρα σας;... ρώτησε έκπληκτη η Λίζα.

— Ναι! 'Η Μάριον θέλει για άμνηρο τ'ο παιδί μου, για νάναι

βέβαιη πως θα γίνη μία μέρα γυναίκα του και κυρία της περιουσίας μου!

— Μα άφου ζητε άκόμα... Μπορεί να πεθάνω γρήγορα. 'Η Λίζα άνατρίχιασε.

— Μη λέτε τέτοια πράγματα! Μου άναφέρατε κι' άλλοτε αυτές τις υποψίες σας, αλλά τις θεωρώ άσπληκτικές... 'Όστόσο, η εξαφάνισι του παιδιού είναι ένα μυστήριο που πρέπει να διαφωτισθώ... Γιατί, δε χωρίζετε στο μεταξύ απ' τον άντρα σας;

— Τα μάτια της Τζούλιας άστράφτανε.

— Γιατί τον άγαπώ πάντα! φώναζε. Τον άγαπώ, μ' όλο που μ' άπατάει, μ' όλο που μου φέρνεται άσχημα! Τ'ο πάθος μου είναι δυνατότερο απ' το κάθε τι, άντεχει σ' όλα, είναι ικανό για όλα... Παρά να τον χάσω, καλύτερα να τον σκοτώσω και να τον άκολουθήσω ύστερα κι' εγώ στον τάφο! 'Οχι, δε μπορώ να ζήσω με τη σκέψη πως δε θα τον ξαναδώ πιά!... Οά τρελάω!

— Και δέν τρελλαίνασθε, έφροντας πως είναι φίλος μιας άλλης; — Μα είναι δεμένος μαζί μου, με μία άλυσιδα, που δε σπάει. Τον βλέπω σχεδόν κάθε μέρα, τρώμε μαζί, κάνουμε καμιά επίσκεψη, μιλάμε για χίλια-δύο άσήμαντα π'άγματα μπροστά στους υπηρέτες. Μόνο που, εδώ και δύο βδομάδες, δέν έχει μπη ποτέ τη νύχτα στην κάμαρά μου. 'Αλλά πήγα εγώ στη δική του, τρέμοντας, πατώντας στα νύχια, και τον κτύπησα άδρες δάκλανεσες να κοιμάται ήσυχος και να όνειρεύεται ίσως την άλλη! 'Εκλάψα πικρά, προσέχοντας να μη τον ξυπνήσω...

— 'Η Λίζα την κτύπησε, με έκπληξι και συγκίνηση.

— 'Ο έρωτάς μου είναι, λοιπόν, πολύ διαφορετικός απ' το δικό σας, της είπε. 'Ισως δέν άγάπησα ποτέ τον Κάρλο, άφου δε μπορώ να καταλάβω αυτό τ'ο πάθος σας για έναν άνθρωπο που σας προσβάλε τόσο, που σας πρόδωσε! 'Αντίθετα με σας, εγώ δε θα μπορούσα πιά να ζήσω κοντά στον

Κάρλο. Οά με βασάνιζε πάντα η σκέψη της άπιστίας του. Οά διάβαζα τ'ο ψέμμα σε κάθε λέξη του, σε κάθε ματιά του, σε κάθε φίλο του. Οά σκεπτόμουν όλοένα πως έσφιξε μιάν άλλη γυναίκα στην άγκαλιά του, έτσι όπως έσφιγγε έμένα... και τ'ο χάδια του θα μου φέρνανε ορίκη...

— 'Οχι, όχι!... 'Όλα τελείωσαν μεταξύ μας. Τούδωσα πίσω την έλευθερία του και θέλω τη δική μου! 'Εχω κάνει μάλιστα όλες τις άπαιτούμενες ενέργειες για να χωρίσουμε... — Είσαστε δυνατότερη από μένα, κι' ο άντρας σας δέν είναι τόσο ένοχος σαν τ'ο δικό μου. Τού μιλάω και τ'ο ξέρω...

— 'Η Λίζα σήκωσε ζωηρά τ'ο κεφάλι της.

— Μιλήσατε με τον Κάρλο;

— Ναι, άπάντησε η Τζούλια, κοκκινίζοντας απ' τη σκέψη του φιλιού του γατρού, που δέν τ'ο περιμενε. 'Ηρθε και με βρήκε γ'α κάτι σοβαρό, που τ'ο συμβαίνει! 'Η Λίζα είχε χλωμιάσει. 'Όστόσο προσπαδούσε να φανη άδιάφορη.

— Καί χρειάζόταν εσάς; είπε. 'Η μήπως ήταν μία πρόσφασι για να σας πλησιάση και να μάθη τις προθέσεις μου;

— Ναι, μου μίλησε και για σας. Με ρώτησε αν θέλετε να συμμαχήση μαζί σας και μαζί μου, για να έκδικηθούμε αυτή τη Μάριον.

— Τα μάτια της Λίζας άστράφτανε. — 'Αλήθεια, έτσι σας είπε; Τον ποσάτησε λοιπόν η φλένδα του, τον βαρέθηκε; Και τώρα θέλει να ξαναγυρίση στη γυναίκα του και να ζητήσει τη βοήθειά της για να έκδικηθ' την άπιστη; Δε σας φαίνεται πως αυτό είναι μία καινούργια προσβολή;... 'Α, τώρα που έρω πως η Μάριον τον κοροϊδεύει, δέν είμαι πιά θυμωμένη μαζί της. Νοιώθω πως έχω έκδικηθ' κιόλας και θέλω άκόμα περισσότερο να χωρίσω!

— 'Ισως κάνετε καλά, γιατί μπορεί να βρεθ' άσχημα μπλεγμένος ο άντρας σας.

— 'Η Λίζα βασανίζόταν απ' την περιέργεια. 'Όστόσο, ρώτησε ήρεμα:

— Γιατί;

— Δέν έζέρετε λοιπόν; Σας τ'ο κρυψε ο άδελφός σας;

— Ποιό;

— Πίσσανε τ'ο νεκροθάφτη του μέρους, που ήταν άλλοτε γατρος ο άντρας σας. Δέν τ'ο διαδάσατε σ' τις έφημερίδες;

— Δε διαβάζω ποτέ έφημερίδες.

— 'Ετσι έξηγειται πως άννοείτε αυτό που άφορά τον άντρα σας και μένα.

— 'Η Λίζα σάστισε.

— 'Εσάς;... Δέν καταλαβαίνω!

— Οά σας έξηγήσω. Πίσσανε τ'ο νεκροθάφτη, έπειδή τον βοήκανε να γδύνη μία πεθαμένη κοπέλλα.

— Τί ορίκη! φώναξε η Λίζα.

— 'Ο άντρας σας, λοιπόν, μου έδοιλονθήκη πως είχε μεταγεριστ' στην άλλοτε τ'ο Τζανμασία για να τ'ο προσμυθεύη πτώματα για τις μελέτες του.

— 'Η Λίζα έμπησε μία φωνή και γούλωσε τα μάτια της.

— 'Εκανε ένα τέτοιο πράγμα ο Κάρλο; τρούλισε, συγκρατώντας με κόπο τους λυγμούς της. Πως υπόρσα να τ'ον άσπώσω, να τ'ον διαλέξω για άντρα μου;

— 'Υστερα προσπάθησε να συνέλθ'η και πρόσθεσε:

— Μα έσεις, κυρία κόμηση, τί σχέση έχετε μ' αυτά όλα;

— 'Ο άντρας σας είχε πάρει και τ'ο πτώμα της κόρης μου.

— Θεέ μου! Δέν είναι δυνατόν!... φώναξε η Λίζα. Και μπόρσατε να τ'ον σωχώρεσετε;...

— 'Η Τζούλια την άγκάλιασε σφιχτά.

— Τόκανα για σας, φίλη μου. Σας όμολογώ δε, ότι πιστεύω πως έζέρετε αυτά τα μυστικά του.

— Ποτέ δε θα μου φανέρωνε τ'οσο προμετά πράγματα!... Θεέ μου! Και τώρα θ' άποκαλυφθ' πως ήταν συνένοχος μ' αυτό τ'ον άσλοιο;

— 'Ας ελπίσουμε πως ο Τζανμαρία θα μιλήση για τ'ους άλλους συνένοχους του, τ'ου φυράματος

του, αλλά θα σεβαστ'η τ'ους γιατρούς, που τ'ον χρησιμοποίησαν και τ'ον πληρώνανε... Πάντως, αν με καλέσουν γ'ι' άνάκρισι, θα βεβαιώσω, ότι έδωσα εγώ την άδεια στον άντρα σας να κάνει νεκροψία στην κόρη μου, για ν' άνωκαλύψη την αίτια του άκατανόητου θανάτου της.

— Πόσο καλή και μεγαλόμυχη είσαστε! φώναξε η Λίζα, άγκαλιάζοντας τη Τζούλια και βρέχοντας τ'ο πρόσωπό της με τα δάκρυά της.

— 'Η Τζούλια γύρισε τ'ο σπ'ίτι της ταραγμένη. 'Αφου ο Κάρλο δέν είχε μιλήσει στη γυναίκα του για κείνη τη νεκροψία, σημαίνει πως της είχε π'η ψέμματα όταν τη βεβαίωσε, ότι ήφερε τ'ο μυστικό τ'ου θανάτου της Μαρίας. Κι' αυτή είχε κάνει την άνοησία να προδοθ'!

— Τώρα ο Κάρλο είχε ένα όπλο εναντίον της!

— 'Εμεινε μερικές μέρες άναστατωμένη, μη θέλοντας να δ'η κανένα. 'Ενα πρωί, η Ροζαλία μπηκε στην κάμαρά της και της είπε με τ'ο συνηθισμένο πονηρό χαμόγέλο της:

— Είδα τ'ο Στένιο.

— 'Η Τζούλια άνακάθισε στο κρεβάτι της. Τα μαλλιά της χύθηκαν στους μισόγυμνους ώμους της. 'Ηταν πάντα όμορφη, παρ' όλα τα χρόνια και τα μαρτύρια που είχε περάσει.

— Γιατί δέν τ'ον έφερες σε μένα; ρώτησε.

— 'Ηταν βιαστικός. 'Ηρθε να με είδοποίηση πως άποψε η Μάριον κι' η πιστή της καμαριέρα θα λείπουν απ' τ'ο σπ'ίτι της. 'Αν θέλω να πάω εκεί — μου είπε — θα με περιμέν'.

— Οά μπορούμε μαζί στο δωμάτιο δίπλα στην κάμαρα τ'ου βαρώνου, που τ'ο κρατεί διαρκώς κλειδωμένο η Μάριον και δέν επιτρέπεται σε κανένα την είσοδο. Σίγουρα, κρύβεται κάποιο μυστικό εκεί μέσα.

— 'Η Τζούλια άκουγε προσεχτικά.

— Θάρρώ κι' εγώ μαζί σου, δήλωσε.

— Οάχετε τόσο θάρρος; ρώτησε σαρκαστικά η Ροζαλία.

— Οά τ'ο έχω, γιατί θέλω να μάθω ό,τι άφορά εκείνη που μου πήρε την καρδιά τ'ου 'Αρνάλντο και που δοδεύει τα λεφτά μου!

— 'Αν ήμουν εγώ στη θέση σας, σας βεβαίω πως δε θ' άγγιζε πιά ούτε πεντάρα δική μου!

— Τί θάκανες δηλαδή;

— Οά σκότωνα τ'ον κόμητα!

— Φτάνει! φώναξε άπτότομα η Τζούλια. Φτάνει! Δε σ' άφορούσε αυτό...

— Ξαπλώθηκε πάλι στο κρεβάτι κι' έκλεισε τα μάτια της. σ'α νάθελε ν' άποφύγ'η την επίδρασι της γριάς μεγάαιρας.

— 'Όστε είσαστε διατεθειμένη νάρητε μαζί μου άποψε; είπε εκείνη.

— Θάρρώ, ναι, άπάντησε η Τζούλια, χωρίς ν' άνοιξη τα μάτια της.

— 'Η Ροζαλία βγήκε, χωρίς να κάνει άλλες ερωτήσεις. 'Η Τζούλια άνοιξε τότε τα μάτια της, που πετούσαν σπ'ίθες.

— Πάνα την ίδια συμβουλή... μουρμούρισε. Νά σκοτώσω... να σκοτώσω! 'Οχι, δε θέλω άλλες τύψεις. Κι' ύστερα, τ'ον άγαπώ, τ'ον άγαπώ πάντα.

— Περιμενε άνυπόμονα να φτάση τ'ο βράδυ. Στις 9, ντυμένη άπλά, έμπαινε μαζί με τη Ροζαλία στο μέγαρο τ'ου πρώτου σκύλου της. 'Ηταν πολύ συγκινημένη. Μιά έκφρασι άγωνίας ύπρχε στη φυσιογνωμία της, καθώς δίσχιζε τ'ο χώλ.

— Τί θέλετε; ρώτησε ο θυρωρός τις δύο γυναίκες.

— Τ'ον κύριο Στένιο, άπάντησε άμέσως η Ροζαλία. Είναι συγγενής μου.

— Μέσα είναι. Περάστε.

— 'Η Τζούλια δέν είχε μιλήσει καθόλου. 'Όταν βυας άκρίσαν ν' άνδραίνον η σκάλα, ψιθύρισε:

— Φράδαμ!

— 'Η Ροζαλία στράφηκε άπτότομα πρ'ος τ'ο μέρος της.

— Γυρίστε πίσω, αν θέλετε, της είπε έξωρα.

— 'Η Τζούλια κοκκίνισε.

— 'Οχι, όχι, θάρρώ μαζί σου, μουρμούρισε.

— 'Όταν ο Στένιο άνοιξε την πόρτα, έκανε μία κίνησι έκπληξας, βλέποντας τη γριά μαζί με μία κυρία, που είχε τ'ο πρόσωπό της σκεπασμένο με βέλο.

— Είναι η κυρία κόμηση, τ'ου έξηγησε η Ροζαλία. Θέλει να δ'η με τα μάτια της...

— 'Ο Στένιο ήταν ταραγμένος, αλλά δέν τ'όδειξε. 'Οδήγησε τις δύο γυναίκες σ' ένα μικρό σαλόνι και είπε:

— Οάχετε την καλωσύνη να περιμένετε εδώ ένα λεπτό, κυρία κόμηση; Πάω ν' άνάψω τ'α φάτα.

— Είσαι μονάχος; τ'ον ρώτησε η Τζούλια.

— Μάλιστα.

— Πήγαίνε, λοιπόν, σε περιμένουμε.

— Έπεσε σε μία πολυθρόνα, έξαγ'ημένη. Τ'ο σαλόνι, εκείνο ήταν όμορφο τ'ο είχε άφισει. 'Όλα τ'α έπιπλα βρισκόνταν σ' τις ίδιες θέσεις. 'Η Ροζαλία κτύπησε γύρω της και είπε:

— 'Εδώ δεχόσαστε συχνά τ'ον άρσίο 'Αρνάλντο, όταν ζούσε άκόμα ο βαρώνος. Τώρα τ'ον δεχεται μία άλλη... και σεις άναστενάζετε!

— 'Η Τζούλια έσκυψε τ'ο κεφάλι της και δέν άπάντησε.

— 'Ο Στένιο άργούσε να ξαναγυρίση.

— Πάω να δ'ω τί κάνει, είπε η Ροζαλία.

— 'Αλλ' η Τζούλια την κράτησε, λέγοντάς της ίκετευτικά:

— 'Οχι, όχι, μη φύγης!

— Φοβόσαστε μήπως φαν'η ξαφνικά ο μακαρίτης;

— Μείνε εδώ! έπέμεινε η κόμηση. Μη μ' άφινης μόνη!

— Δέν έχετε καθόλου θάρρος, τη μάλωσε η Ροζαλία. Πως φαντάζεσθε, λοιπόν, ότι θα μπόρσατε να παλέψετε με τη Μάριον;

— 'Η Τζούλια ντράπηκε για την άδυναμία της. Σηκώθηκε και είπε άποφασιστικά:

— 'Εχεις δίκιο. Μα θάνατι η τελευταία φορά, που τ'ο παθαίνω!

— 'Ο Στένιο γύριζε εκείνη τη στιγμή.

— Με συγχωρήτε που σας έκα-

να να περιμένετε, είπε.

— Πού πήγε η κυρία σου; τ'ον ρώτησε η Τζούλια.

— Δέν ξέρω, δε μου είπε. Φαίνεται άνήσυχη. Πήρε μαζί της και τη Λουκία, την έμπιστη καμαριέρα της.

— Δε μπόρσατε άκόμα ν' άνακαλύψης τίποτα γ'ι' αυτήν; Δέν παρακολούθησες καμιά συνομιλία της με τ'ον άντρα μου;

— Δυό φορές. 'Αλλά δε μπόρσα ν' άκούσω καμιά σπουδαία φράσι... Παρατήρησα όστόσο πως η κυρία κλείνεται συχνά σε μία κάμαρα και μένει κλειδωμένη εκεί μέσα τρεις-τέσσερες άρες. Προσπάθησα να κτυπάω απ' την κλειδαρότρυπα, αλλά δέν είδα τίποτα. Φρόντισα τότε να φτιάξω ένα άντικλειδί για την πόρτα...

— Καί μπηκες στο δωμάτιο;

— 'Οχι, κυρία κόμηση. Περιμένα τη Ροζαλία, για να μπόρμε μαζί. Φοβόμουν, άλλωστε, μη με πιάσουνε, όταν βρισκόνταν στο σπ'ίτι η κυρία κι' η Λουκία.

— Πάμε, λοιπόν, να δούμε, έ-

πε σταθερά η Τζούλια.

THERMOFAN

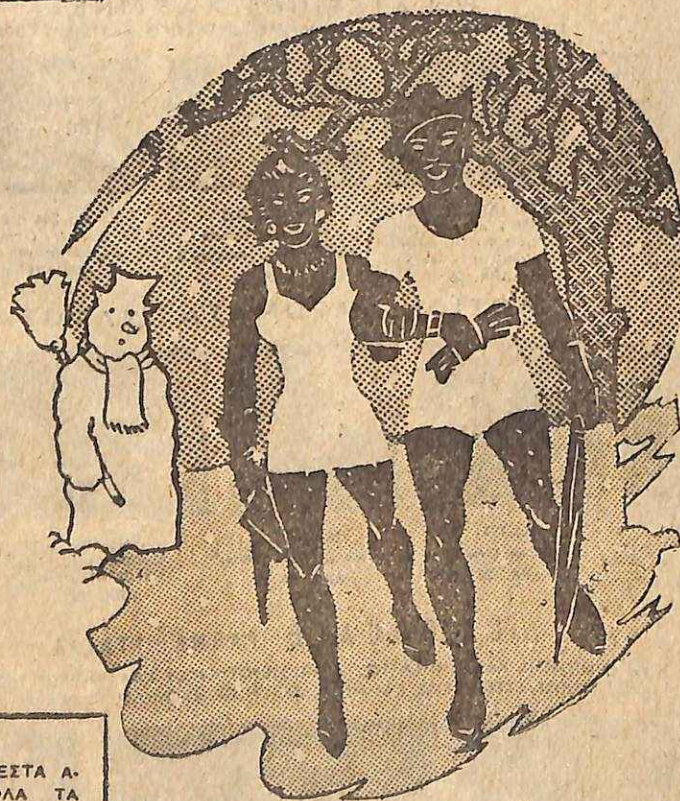
ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ

ΤΑ ΝΕΑ ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΕΣΩΡΡΟΥΧΑ

THERMOFAN (Θερμοφάν)

24%

ΠΙΟ ΖΕΣΤΑ Α-ΠΟ ΟΛΑ ΤΑ ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΕΣΩΡΡΟΥΧΑ

24%

ΠΙΟ ΖΕΣΤΑ Α-ΠΟ ΟΛΑ ΤΑ ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΕΣΩΡΡΟΥΧΑ

Προλαμβάνει έξουδετερώνει
Ρευματικά-άρθριτικά-Ίσχιαλγίες

ΔΕΝ ΜΑΖΕΥΟΥΝ ΠΟΤΕ

Γλυκειά θαλπωρή
στο κρεβάτι
με σεντόνια
ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ-ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

ΙΡΛΑΝΔΑ

Τ'ο καλό, στερεό σεντόνι. Πάντοτε χιονάτο.

ΒΙΚΤΩΡΙΑ

Λεπτό και φίνο σεντόνι, μεγάλης άντοχής.

Με ό,τι βάζει ο νους σε θαμβακερά ύφασματα, ή

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΒΑΜΒΑΚΟΣ ΛΕ

ντύνει, στολίζει, νοιουσιεύει!

Ο Στένιο προχώρησε πρώτος. Κάθε τόσο κοινοστούσαν, για να μην σπύρουν:

— Αυτό είναι το σαλόνι όπου κάποτε συνήθως ο μακαρίτης... Έδω είναι η κρεβατοκάμαρά του... *Α, θάταν καλύτερα ναχάτε τώρα τα έπιπλα, κυρία κόμισσα. Δέ θα τα βελώνανε τότε.

Η κόμισσα δεν πρόλαβε ν' απαντήσει. Ο Στένιο είχε φτάσει μπροστά στην κλειδωμένη πόρτα. Ήταν χλωμός και συγκινημένος. *Αλλά οι δυο γυναίκες δεν το προσέβανε.

— Νά το κλειδί, μουρούρισε, βγαίνοντας το απ' την τσέπη του. Ξεκλείδωσε την πόρτα και την άνοιξε. Στην άκρη, η Ροζαλία κι η κόμισσα δέ διέκριναν καθαρά γύρω τους, γιατί το δωμάτιο φωτιζότανε μόνο από μια μικρή λάμπα με πολύ άμπαλο, κρεμασμένη απ' το ταβάνι.

Η κόμισσα προχώρησε δυο βήματα. Ξαφνικά όμως έμπεσε μια τρομερή φωνή και τραβήχτηκε πίσω τραυλίζοντας:

— Πάμε... πάμε να φύγουμε! *Αλλά η Ροζαλία, που την ακολουθούσε, τη συγκράτησε και της είπε επιτακτικά:

— Τι πάτατε; Γιατί φωνάζετε; Τι φοβήκατε; Είχε ακρίνει κι' αυτή κάτι σαν ανθρώπινη σιλουέτα, τυλιγμένη μ' ένα άσπρο πανί και διαπλεγμένη πάνω σ' ένα είδος βάρθου. *Αλλά δεν είχε ξεχωρίσει για τί έπρεκετο. *Εσπρωξε λοιπόν μπροστά την κόμισσα, για να πλησιάσουν περισσότερο.

Ξαφνικά, όμως, την κυδέει δυνατά συγκίνηση. *Όπως η Τζούλια, είχε αναγνωρίσει κι' αυτή τα χαρακτηριστικά της Μαρίας. Ετσι δ'όπως την είχε δει στο νεκρικό κραδί της, πριν από πέντε χρόνια, κι' φαινότανε ν' ανασταίνει, τα χείλη της σάλευσαν έλαφρά...

— Μα πρέπει ναύαι θνητοί... ψιθύρισε η Ροζαλία, σαστισμένη. Μιά φωνή, που κρονοβόλανε την κόμισσα, και που φαινόταν να βγαίνει απ' τα χείλη της νεκρής, απάντησε:

— *Όχι, δεν θνητεύσαι, Τζουστίνια Ζούκκα, κακὲ δαίμονα της μητέρας μου, που δηλητηρίασες τον πατέρα μου και μένα! Είμαι η νεκρή, που βγαίνω απ' τον τάφο, για να σε τιμωρώσω!

Η κόμισσα έπεσε γονατιστή, τραυλίζοντας μηχανικά, με φωνή αγνώριστη:

— Μαρία... Συχώρεσε με, Μαρία!...

Η Ροζαλία όμως συνήλθε άμέσως απ' την ταραχή της και ξέσπασε σ' ένα κυνικό γέλιο. — Τι άραία κωμωδία! φώναξε. Ποιὸς τὴ σοφίστηκε, Στένιο; Ποιὸς έσπρωξε αὐτὴ τὴν παγίδα;... Οι πεθαμένοι δὲ βγαίνουν απ' τὸν τάφο τους, καὶ θὰ σὰς τὸ ἀποδείξω άμέσως!

*Άρπαξε τὴν κέρνη κούκλα, πού έμοιαζε τόσο καταπληκτικά με τὴ Μάρια, καὶ τὴ χτύπησε σὸν τοῖχο, πρὶν προλάβῃ ὁ Στένιο νὰ τὴν ἐμποδίσῃ. Ἡ Τζούλια, τρομακτικὴ μὲν, μὴ μπορώντας οὐτε νὰ φωνή.

Yera

Εἰς τὴν κορυφὴν τῆς τελειότητος

Τὸ νέον, ἀόρατον σπειροειδές

ΦΕΡΜΟΥΡ

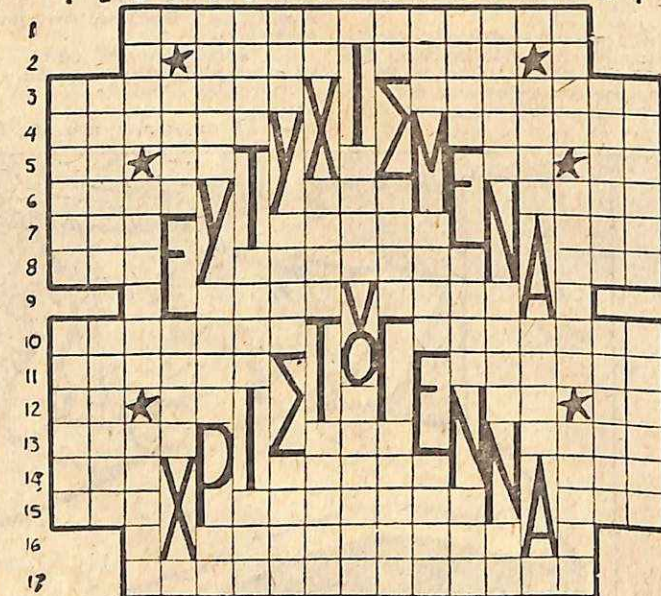
Τὸ σταυρολόγο εἶος

ΑΡΙΘΜΟΣ 829

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Έχει στὴ βάση του τὴ γέννησι τοῦ Χριστοῦ.
- 2 Διοχετεύουν νερὸ καὶ ἐξασφαλίζουν εὐφορία. — Ένα ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα τοῦ Θεσθιρῶπου.
- 3 Ἀκροῦ τοῦ σώματος. — Λουλούδι με ὠρατο ἄρωμα (καθαρό). — Ψευδοαρσινόκορτης (ἀγγλ.).
- 4 Πολύτιμη σὸν ἱππία. — Ρῆμα, πού δείχνει μεταφορικῶς μεγάλη περιφρόνησι.
- 5 Υπάρχουν πάνω σὲ κάθε ἱστοφόρο. — Μὴν τοῦ ἔτους (δημ.).

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

- νη. — Ρίζα φυτοῦ, πού μὰς ἀνοίγει τὴν ὁρμή.
- 5 Θεός... ἀρωγὸς τῶν σταυρολέων. — Νότα. — *Όμοια γραμματα ἀλλὰ καὶ ἀριθμοί. — Συνοδοῦν βασιλιά.
- 6 Τὸ καλοκαίρι ἐξασφαλίζει λιγὴν βροσίαν. — Νομισματικὴ μανὰ βαλκανικοῦ κράτους. — Θαλασσοδέρνεται.
- 7 Ἀναφορικὴ ἀντανουμία (θηλ.). — Κατὰ τίς γιορτές παίρνει καὶ δίνει. — Ἀγγλικὸ ἀνδρικό ὄνομα.
- 8 Προσωπικὴ ἀντανουμία (β' προσ. πληθ.). — Ἐκεὶ γεννήθηκε ὁ Χριστός. — Εἰς διπλοῦν σημαίνει: χωρὶς κανένα περισσώμα.
- 9 Μασχάλη (ἀρχ.). — Δὲν εἶναι ἀπαραίτητος μαῦρος.
- 10 Μὰς ἐξασφαλίζει τὰ ἀπαραίτητα γιὰ νὰ ζήσουμε. — Πόλις τῆς Ἡλείας μέσα σὲ πλούσιες ἀμπελοφυτείες.
- 11 Γκόγκωτο τοῦ... βουνοῦ. — Μὰς κάνουν πολὺ καλὴ ἐντύπωσι (οὐδ.).
- 12 Διπλασιαζόμενο θὰ σὰς θυμίσῃ τὴ φρικὴ τῆς Κατοχῆς. — Ἀκάθαρτο ζῶο. — Ἀρθρο (πληθ.). — Θεωρεῖται γρουσουζίκιο.
- 13 Ρῆμα, πού χρειάζεται γιναιρό. — Μπάμπας τῶν Ἀμερικανῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν σταυρολέων. — Τὸ ὕψιστο σημείον ἀναπνεύσεως.
- 14 Χρονικὸ ἐπίγραμμα. — Πρωτογενεὶς τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου (ἐπών.). — ... Τσάνεϋ: Παλαιὰ δόξα τοῦ κινηματογράφου.
- 15 Προστατεύει... μαῦρες καὶ ἑλάνθες. — *Εὐροάζει τὸ Δεκαπενταύγουστο. — *Έχει τὴν ἴδια ἔκτασι με ἄλλη.
- 16 Συνοδεύονται ἀπὸ γιορτές (οὐδ.).
- 17 Ἀπονομή ἡθικῆς ἀμοιβῆς, γιὰ ἐξαιρετικὲς ὑπηρεσίες.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Τόπος ἔργων καὶ ἀκαλλέργητος. — Ἐκκρινόμενα ὠριμμένων ἀδένων τοῦ σώματος μας.
- 2 Διόχευον νερὸ καὶ ἐξασφαλίζουν εὐφορία. — Ένα ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα τοῦ Θεσθιρῶπου.
- 3 Ἀκροῦ τοῦ σώματος. — Λουλούδι με ὠρατο ἄρωμα (καθαρό). — Ψευδοαρσινόκορτης (ἀγγλ.).
- 4 Πολύτιμη σὸν ἱππία. — Ρῆμα, πού δείχνει μεταφορικῶς μεγάλη περιφρόνησι.
- 5 Υπάρχουν πάνω σὲ κάθε ἱστοφόρο. — Μὴν τοῦ ἔτους (δημ.).

Ἡ λύσις τοῦ 828

σὴν σελ. 86

νάξη, σωρίστηκε γάμο λιπόθυμη. Τὸ κέρινο κεφάλι τῆς κούκλας, κομματιάστηκε. Συγχρόνως όμως πρόβαλε πίσω απ' τὸ νεκροκρέβατο ἡ ἀληθινὴ Μάρια. Τὰ μάτια τῆς λάμπαν ἀπὸ ἀγανάκτησι.

— *Αἰλιά, πού δὲ σέβασαι τίποτα! φώναξε. Κιττάξτε με καὶ πές μου τὰ ἀν βγαίνουν ἡ ὀχι οἱ νεκροὶ απ' τοὺς τάφους τους γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦν... Στένιο, κλείδωσε τὴν ἔδω μέσα, αὐτὴν, καὶ πῆγαινε ἀμέσως νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομία.

Ἡ Ροζαλία δὲ φοβόταν οὐτε τὸ Θεό, οὐτε τὸ διάβολο. *Ὡστόσο τώρα ἔτρεμε, στὴ σκέψι πὼς θὰ τὴν ἐπιάνε ἡ ἀστυνομία.

Τρομαγμένη απ' τὴς ἀπειλὲς τῆς γυναικὸς ἐκείνης, πού εἶχε τὴν ἐμφάνισι καὶ τὴ φωνὴ τῆς Μαρίας, τραύλιζε ἱκετευτικά:

— *Όχι, ὀχι τὴν ἀστυνομία!... Συγγνώμη! Συγγνώμη!

— Νὰ συχωρεῖς ἑσένα, ἄθλια, τὴν καταστrophὴ τοῦ σπιτιοῦ μας; *Εσένα, πού ἄλλωςθες ὄνομα κι' ἔκανες τὰ φοιχτότερα ἐγκλήματα, χωρὶς νὰ νοιαστῇς ποτὲ γιὰ τίς συνέπειες;

— Μὰ με στείλετε στὴ φυλακή... ὀχι!...

Ἡ Μάριον ἀντάλλαξε μιὰ γρήγορη ματιά με τὸ Στένιο. *Υστερα δὴλωσε:

— *Θὰ σοὺ κάνω αὐτὴ τὴ χάρι, ἀλλὰ μ' ἔναν ὄρο. Πρόσεξε! Δὲ σε συγχωρῶ. *Έχω στὰ χέρια μου ὅλες τίς ἀποδείξεις τῶν ἐγκλημάτων σου, κι' ἀν δὲν κάνῃς αὐτὸ πού θὰ σοὺ ἐπιτάξω, δὲ θὰ θαναθῇς πιά τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, γιὰ ὅλη σου τὴ ζωή.

Ἐνῶ μιλοῦσε ἡ νέα, ἡ Ροζαλία τὴν κυττάζε τρέμοντας. *Ήταν ἡ Μάριον, ἡ τραγουδίστρια, ἡ ἡ ἀληθινὴ Μάρια;

Εἶχε τὰ μάτια καὶ τὴ φωνὴ τῆς κόρης τῆς Τζούλιας. *Αἰλιά ἡ σιλουέττα τῆς καὶ τὸ ἀνάστημά τῆς διαφάνετο ἀρκέτα.

Πῶς ἦταν δυνατόν ἄλλωστε ν' ἀναστήθηκε ἡ Μάρια, πού τὴν εἶχε δὴ ἡ Ροζαλία με τὰ μάτια τῆς μέσα σὲ φέρετρο; Τί μυστήριον κρυβότανε κάτω απ' ὅλ' αὐτὰ; Τί σημαίνει ἡ κέρνη ἐκείνη κούκλα, ἡ τυμμένη με τὰ ἴδια ρούχα, πού φορούσε ἡ Μάρια σὲ νεκροκρέβατο τῆς; Μὰ ἦταν ἀληθινὰ τὰ ἴδια ρούχα; *Ὁ Ἀρνάντο ἤξερε τὸ μυστικὸ αὐτῆς τῆς κάμαρας;

*Έκείνο πού μεγάλωνε τὴ λύσσα τῆς Ροζαλίας, ἦταν πὼς τὴν εἶχε κοροϊδεύει ὁ Στένιο. Ναι, τώρα πιά δὲν ὑπῆρχε ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία: *Ὁ γέρος ὑπέρθετος τὴν εἶχε γεγελάσει, τῆς εἶχε στήσει αὐτὴ τὴν παγίδα... Καὶ τώρα πὼς νὰ βγῇ απ' τὸ ἀδιέξοδο; *Έπρεπε νὰ ὑποχωρήσῃ... *Έρχινε ἄγριες ματιές σὸν Στένιο καὶ στὴ Μάριον.

Κανείς δὲ σκεφτότανε πιά τὴν κόμισσα, πού ἔμενε ἐπαλωμένη χάμω, ἀναίσθητη.

— Κατάλαβε, Τζουστίνια Ζούκκα; πρόσθεσε ἡ Μάριον, με τραχεῖα φωνή.

— Κατάλαβα, ἀπάντησε ἡ Ροζαλία, γέρνοντας τὸ κεφάλι τῆς. Συγχρόνως ἔλεγε με τὸ νοῦ τῆς: «Μὰ θὰ πάρω ἀργότερα τὴν ῥεβάν μου!».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

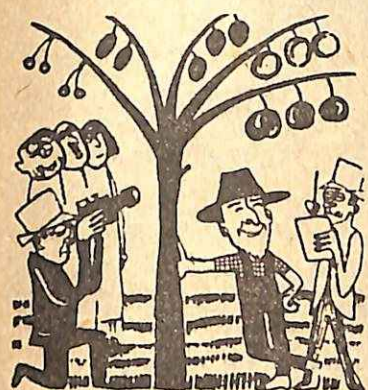
100% ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ ἀπὸ τίς περιττές τρίχες προσώπου σῶματος ΤΑΧΥΤΑ ΧΩΡΙΣ ΞΙΧΝΗ ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΟΔΥΝΑ ΥΠΕΡΟΥΝΑ ΕΓΚΡΑΤΟ ΔΕΝ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΤΑΙ Ἡ ὑπερτροφία δερματικῶν ἩΡΑΚΛΕΙΟΥ 6 ΚΑΡΔΙΑΚΗ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΩΝΤΕΣ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ ΠΟΡΥΣ - ΠΑΛΛΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ-ΡΕΛΑΞΑΝΤΑ

ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ

Τὸ δέντρο πού βγάζει πέντε εἰδῶν φρούτα

*Ένας Ἀμερικανὸς κηπουρὸς κατάρφερε, ἔπειτα ἀπὸ προσπάθειες πολλῶν ἐτῶν, νὰ δημιουργήσῃ ἕνα δέντρο, πού εἶναι μοναδικὸ σ' ὅλη τὴ Γῆ. Τὸ δέντρο αὐτὸ παράγει πέντε διαφορετικὰ φρούτα: κεράσια, θερῦ-

κοκα, δαμάσκηνα καὶ ροδάκινα δυὸ εἰδῶν, κίτρινα καὶ κόκκινα. Εἶναι αὐτόσημο ὅτι καὶ φρούτο βγαίνει σὲ διαφορετικὸ κλάδι.

*Ένα ρεκόρ ἀπὸ τὴν ἀνάποδῃ

Στὴν ἐποχὴ μας ἀκούει κάθε μέρα νὰ γίνεταὶ λόγος γιὰ καταπληκτικὰ ρεκόρ. Ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ μερικὰ ρεκόρ ἀπὸ τὴν ἀνάποδῃ, ὅπως αὐτὸ γιὰ τὸ ὅποιο θὰ σὰς μιλήσωμε.

Στὶς ἀρχὲς τοῦ 1957, ἔνας κατ'οικὸς τοῦ Πόρτ Ἑλίζαμπετ (Νότιος Ἀφρική) μετακόμισε γιὰ ἐπαγγελματικὸς λόγους σὲ Γιοχάνεσμπουργκ, πού ἔρρεκεται σ' ἀπόσταση 1100 χιλιομέτρων. Μέσα στὶς ἀποσκευὲς τοῦ πῆρε καὶ μιὰ χελώνα, πού τὴν εἶχε μεγαλώσει ἀπὸ μικρὴ καὶ πού σὸν δασκalic τῆς εἶχε χαραξέι τ' ὄνομά του γιὰ νὰ μὴ τοῦ τὴν κλέψουν. Ἡ χελώνα, ὁμῶς, δὲν εὐχαριστήθηκε σὲ κανεὶν πρὸς ἀλλόθεν τῆς καὶ, μὴ μέρα, ἔφυγε κρυφὰ καὶ ἔσπευγε τὸ δρόμο γιὰ τὸ Πόρτ Ἑλίζαμπετ.

*Ὁ νῦρος τοῦ κόσμου με ἐλικόπτερο

Δυὸ νεαροὶ Ἀμερικανοὶ δὲ ἐπιχειρήσαν νὰ κάνουν τὸ γύρο τοῦ κόσμου μ' ἐλικόπτερο σὲ 30 μόνον ἡμέρες.

ζαμπετ, ὅπου ἔφτασε ὅσπερα ἀπὸ 3 χρόνια. Διέτρεξε, δηλαδὴ, περίπου 367 χιλιόμετρα τὸ χρόνο, πράγμα πού μὰς κάνει κατὶ περισσότερο ἀπὸ ἕνα χιλιόμετρο τὴν ἡμέρα.

Τὸ ἀξιοσημείωτο, στὴν προκειμένη περίπτωση, εἶναι ὅτι τὸ ἐπιστικτὸ τῆς τὴν ὠδήγησε ἀλλοῦσασα σὲ μέρος ὅπου εἶχε ζήσει καὶ τότε.

*Έπεσε ἀπὸ 70 μέτρα χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτα!

Δυὸ παιδάκια ἀπὸ τὸ Ρουέν πῆγαν περίπατο με ποδήλατο. Τὸ μικρότερο απ' αὐτὰ, ἡλικίας 13 χρονῶν, δὲ μπόρεσε νὰ φρενάσῃ σὲ μιὰ ἀπόσπῃ στροφῇ κι' ἔπεσε ἀπὸ ὕψος 70 μέτρων! Μερικοὶ γυριάρτες πού τὸ εἶδαν νὰ πέφτῃ, ἔτρεξαν ἀμέσως καὶ τὸ ἔβλεπαν ἀνάμεσα στὰ κλαδιά ἑνὸς μεγάλου πεύκου. *Ήταν μισοπεθαμένο ἀπὸ τὸν τρόμο του, ἀλλὰ δὲν εἶχε ἄλλο τραῦμα ἐκτὸς ἀπὸ μερικὰ γρατσουνίσματα, πού τοῦ εἶχαν κάνει οἱ βελόνες τοῦ πεύκου σὲ πρὸ, σωπο. Ἡ σωτηρία αὐτοῦ τοῦ μικροῦ ἀποτελεῖ ἀληθινὸ θαῦμα.

Εὐτυχῶς!

*Ένας νεαρὸς δικηγόρος, ὁπαδὸς τοῦ δημοκρατικοῦ κόμματος στὶς Ἡ.νωμένες Πολιτείες, ἐξεφώνησε σὲ μιὰ μόνον ἡμέρα 18 προεκλογικοὺς λόγους! Στὸ τέλος, ὁμῶς, ἔπαθε ἀφονία κι' οἱ γιστροὶ προέβλεπον ὅτι θὰ χρειαστῇ μερικὲς βρομάδες γιὰ ν' ἀνακτήσῃ τὴ φωνὴ του.

Καὶ οἱ νεροὶ ἔχουν τρυφερὰ καρδιά

Στὸ Λονδίνο ἔνιαν πρὸ ἡμερῶν ὁ γάμος τοῦ Τσαρλ Ράινς, ἡλικίας 85 χρονῶν με τὴν Ἄννα *Όουελς, ἡλικίας 78 χρονῶν καὶ μητέρα 6 ἀγοριῶν, πού εἶναι ὅλα παντρεμένα καὶ πατέρες. *Ὁ Ράινς, πού ἔρχεται σὲ πρῶτο γάμο, εἶχε πάρει μέρος στὶς ἀρχὲς τοῦ αἰῶνος μας σὲ πὸν λεῖμο τῶν Μπόερς (1899—1902). Οἱ δυὸ σύζυγοι εἶχαν γνωρίσῃ σὲ μιὰ κλέσχη γιὰ γέρους καὶ γρηῃς.

*Ὁ νῦρος τοῦ κόσμου με ἐλικόπτερο

Δυὸ νεαροὶ Ἀμερικανοὶ δὲ ἐπιχειρήσαν νὰ κάνουν τὸ γύρο τοῦ κόσμου μ' ἐλικόπτερο σὲ 30 μόνον ἡμέρες.

Τὰ φρέσκα ψάρια εἶναι... ἐπικινδύναν!

Μιὰ Ἱταλίδα νοικοκυρά, ἀπὸ τὸ Μιλάνο, εἶχε πᾶσι στὴν ἀγορά, ὅπου ἀγόρασε ἕνα μεγάλο φρέσκο ψάρι Γυριζόντας σὲ σπῆτι τῆς, τὸ καθάρισε καὶ τρυφίρε μέσα σὲ μιὰ χύτρα με ζεστὸ νερὸ γιὰ νὰ θράσῃ. Τὸ ψάρι, ὁμῶς, παραίτησε φρέσκο, δηλαδὴ, οὐτε λίγο οὐτε πολὺ, ζούσε ἀκόμη καὶ τὸ ζεστὸ νερὸ τοῦ ξανάδωσε δυνάμεις. Πῆδησε, λοιπόν, ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ κι' ἄρπαξε ἀνάμεσα στὰ κοκτερά δόντια του τὸ δακτυλὸ τῆς νοικοκυράς, πού ἀναγκάστηκε νὰ τὸ χτυπήσῃ πολλές φορές μ' ἕνα ξύλο γιὰ νὰ τὸ σκοτώσῃ. Κατάρφερε, τέλος, νὰ ἐκβάλῃ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ψαριοῦ τὸ δακτυλὸ τῆς, πού ἔφηνε τὸν σ' ἀξέσπρητη κατάσταση, κι' ἔτρεξε σ' ἕνα γειτονικὸ νοσοκομεῖο, γιὰ νὰ τὴν περιποιηθοῦν τὸ τραῦμα τῆς.

Στὰ βουνὰ δὲ ζῆσετε περισσότερα χρόνια

*Ὁ Ρώσος ἐπιστήμων Τσιταισβίλι ὑποστηρίζει ὅτι ἡ μακροζωία εἶναι ἀνάλογη με τὸ ὕψος, δηλαδὴ ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν μακροβίων ἀνέκεινται σὲ ἀνέκλινο πρὸς τὸ ὕψος. Στὸ συμπεράσμα αὐτὸ ὠδήγηθηκε ἀπὸ τίς παρατηρήσεις πού ἔκανε σὲ 250 μακροβίους, ἄνδρες καὶ γυναίκες, πού ζοῦν στὴν περιοχή τοῦ Γκόρι (Γεωργία). Εἰς αὐτοὺς 10000 ἀνθρώπους πρὸς ζοῦν σὲ ὕψος 700—750 μέτρων πάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης ἀντιστοιχοῦν μόνον 13 άτομα ἡλικίας πάνω ἀπὸ 90 χρόνια, σὲ ὅσοι τῶν 1000 μέτρων ἀντιστοιχοῦν 18, σὲ ὅσοι μεταξὺ 1000—2000 μ. 42 καὶ ἀνω τῶν 2000 μ. 52.

*Ὁ δόκτωρ Τσιταισβίλι ὑποστηρίζει ἔτισης ὅτι εἶναι ἀνακριβὲς ἡ ἀντίληψις πὼς οἱ γέροι κοιμοῦνται ἐλάχιστα. Κοιμοῦνται, τουναντίον, 11—13 ὥρες τὴν ἡμέρα.

Πέσο μεγαλώνουν τὰ μαλλιά

Οἱ ἐπιστήμονες ὁλολόγισαν ὅτι οἱ ἄνδρες ἔχουν 150.000 τρίχες σὲ κεφάλι τους, ἐνῶ οἱ μελαγχρόνους μόνον 100.000. Ἀλλὰ τὰ μαλλιά τῶν μελαγχρόνων εἶναι πρὸς νερὸ, ἐνῶ τῶν ἑσθάνων πέφτουν πρὸς ἑσθῶς. Οἱ ἐπιστήμονες ἄς λένε ἐσθῶς ὅτι τὰ μαλλιά μεγαλώνουν κατὰ 1 ἑκατοστόμετρο τὸ μήνα.

*Έπαιξε τύμπανο ἐπὶ 4 ἡμέρες καὶ 4 ὥρες

*Ὁ Ἀγγλὸς Ραίη Ντιούβαλ κατέρριψε τὸ παγκόσμιο ρεκόρ τύμπανου νοκρουσίας, παίζοντας τύμπανο συνεχῶς ἐπὶ 100 ὥρες, 1 ἡμέρῃ καὶ 15 δευτερόλεπτα. Τὸ προηγουμένον ρεκόρ κατεχόταν ἀπὸ τὸν Ἀμερικανὸ Ρό-

τζερς πού εἶχε φτάσει στὶς 84 ὥρες. Τὰ χέρια τοῦ Ντιούβαλ ἔχουν προσηθ ἀπὸ τὸ παίξιμο καὶ οἱ γιστροὶ ἀναγκάστηκαν νὰ τοῦ τὰ δέσουν με ἐπιδέσεις, πού δὲ τοὺς ἀφήσουν ἐπὶ 15 μέρες. Στὸ διαστήμα αὐτὸ θὰ τὸν ταῖζῃ ἡ γυναίκα του.

Εἰσιτήρια γιὰ τὸν παράδεισο

*Ἡ γνωστὴ ἐπιθεώρησι «Τάιμς», ἀπαριθμῶντας τίς δέκα μεγαλύτερες ἐπιχειρήσεις τῆς Ἀμερικῆς, ἔδωσε τὴ δέκατὴν σέιρα στὴν... καθολικὴ ἐκκλησία, πού παριστάται σὲν προκτορεῖ ἐκδόσεις εἰσιτηρίων γιὰ τὸν παράδεισο. Φαίνεται, λοιπόν, ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ ἀγοράζουν με μεγάλη προθυμία αὐτὰ τὰ εἰσιτήρια καὶ τὰ πληρώνουν πανάκριβα.

Μικροὶ καέστροι

*Ἐπὶ παιδιὰ ἡλικίας κάτω τῶν 12 χρονῶν διευθύνουν σήμερα στὴν Εὐρώπῃ ὀρχήστρες.

Τὸ ΜΟΝΑΔΙΚΟ συμπαγὲς Make up πού δὲν ἀφίνει τὸ δέμο σας νὰ στεγνώσῃ

Μόνον τὸ **Creme Puff** σὰς δίδει φανερὴ φυσικὴ φρεσκάδα διότι περιεῖ συστατικὰ πού δίδουν ὑγρότητα στὰ δέρμα. Πλούσια κρέμα ἡ ὁποία ἀπαλύνει καὶ λευκαίνει. Ποῦδρα μεταξίνας πού καοίζει διὰ τοῦτο δέρμα.

Λεπτὸ πέμα οἱ πιά πλούσια ποικιλία ἀποκρύπτουν. *Θελεῖτε σὲ προσεγγίσει σὲν ἑαυτὸν σας τὴν εὐκαιρία νὰ δοκιμάσῃ τὸ

Creme Puff MAX FACTOR HOLLYWOOD

Δωρεάν! Ένα δοκιμαστικό Κραγιόν Hi-Fi Ένα φιαλίδιο Ἄρωμα Hypnotique σὲ κάθε ἀγορὰ Creme Puff.

Ἐξαιρετικὴ προσφορά διὰ κάθε ἐξυμνη γυναίκα Κραγιόν Hi-Fi σὲ χρώματα σταθερὰ με τὴν τάσι τῆς τελευταίας μόδας. Ἄρωμα Hypnotique, τὸ νέο, μοντέρνο ἄρωμα πού μαγνητίζει ὅλους γύρω σας Μόνον ὁ MAX FACTOR μποροῦσε νὰ δημιουργήσῃ τέτοια προσφορά ὁμορφίας.

ΓΕΝ. ΑΓΤΜΟΙ: Α.Τ.Ε.Π. & ΤΗΛ: 493-130 & 492-139

Ἡ προσφορά τοῦ Set **ΔΩΡΕΑΝ** δὲ εἶναι γιὰ λίγες μόνον ἡμέρες !!!

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο σκληρός έμπορος

ΜΙΑ ΦΟΡΑ κι' έναν καιρό, σ' ένα μικρό χωριό, ζούσε ο έμπορος Μαρτίνο. Ήταν άνθρωπος σκληρός, γκρινιαρός και τσιγκουνής. Μόνη του φροντίδα ήταν πώς να σωριάσει περισσότερα χρήματα.

Ζούσε σ' ένα σπιτάκι γαιμολό, που ο ήλιος δεν εύρισκε τρόπο για να μπει μέσα. Οτι κέρδιζε απ' το εμπόριο του, κύτταζε να το καταχωριάζει, κι' όσο για τον έαυτό του, περνούσε με ψωμί και με τυρί.

Στο μαγαζί του ο Μαρτίνο είχε ένα βοηθό, που όχι μόνο τον βοηθούσε στις δουλειές, αλλά και του φερνόταν βόναστα, δίνοντας του πολύ έλαχιστο μισθό. Το βοηθό τον έλεγαν Λίβιο.

Παραμόνο το είχαν οι γείτονες κι' οι συχωριανοί να δούν τον Μαρτίνο μία μέρα χαρούμενο και γελαστό.

Πάντα, απ' το πρωί που ξυπνούσε μέχρι το βράδυ, ήτανε κατσούφης κι' αμίλητος. Πικροχολίαζε μάλιστα, σαν έβλεπε τους άλλους χαρούμενους κι' εύτυχισμένους.

Ο Μαρτίνο, μαζί με τ' άλλα ελαττώματά του, είχε κι' ένα άκομψο, το χειρότερο: Δεν πίστευε και δεν αγαπούσε τις μεγάλες χριστιανικές γιορτές. Πολλές φορές, τον είχαν ακούσει να λέει πως οι γιορτές αυτές ήταν κομικές προλήψεις! Και, σαν έρχόντουσαν τα Χριστούγεννα, κορόιδευε πλάσι τους τις στενωφίες τους, φρόντιζαν να γιορτάζουν και να χαίρωνται τις χρονιάρες αυτές ημέρες.

Έτσι, ήρθε και μία παραμονή Χριστουγέννων. Έβλεπε κρύο δυνατό και συννεφιά. Ο Μαρτίνο, αφού άφησε με χίλια βάσανα ελεύθερο το Λίβιο, για να πάει κι' αυτός να γιορτάσει με τους δικούς του την ημέρα των Χριστουγέννων, σφάλισε το εμπόριο του και τράβηξε για το ανήλιαγο σπίτι του, κατσούφης κι' έρμος όπως πάντα.

Μόλις έφτασε στο σπίτι του, ζεσάθηκε λίγο στο μισοσβυμένο μαγκάκι του και πήγε ύστερα νησιτικός να κοιμηθεί...

Στο μεταξύ, ο Λίβιο έφτασε κι' αυτός στο φτωχικό του. Και με τα λίγα μέσα που είχε, πήγε και ψώνισε, θέλοντας να δώσει μια χαρά τη νύχτα των Χριστουγέννων στη γυναίκα του και στα παιδιά του.

Ανάμεσα στα πέντε του παιδιά, ο Λίβιο είχε

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Χριστουγεννιάτικο δέντρο

Το δέντρο είναι στολισμένο με χίλια δυο παιχνίδια κι' ο Τοτός καθέται ώρες από κάτω και δε χορταίνει να το βλέπει.

— Πάω... πάω... πάω...! Τι όμορφο και πλούσιο δέντρο! λέει και ξαναλέει λαμπώντας από χαρά.

Κι' η μητέρα του, που τον ακούει, πλησιάζει. — Παιδί μου, αυτό τ'ού βλέπεις είναι το δώρο σου, επειδή φέτος ήσουν πολύ καλός μαθητής... φρόντισε, λοιπόν, καλό χρόνο νάχης 'ντ'έτοιμο μεγάλο Χριστουγεννιάτικο δέντρο... του λέει γελώντας.

Ο Τοτός σκέπτεται τα λόγια της μητέρας του και σ'ε λίγο ρωτάει:

— Δηλαδή, μαρούλα, αν του χρόνου γίνω καλός μαθητής, δε θα μου κάνετε δέντρο;

— Θα σου κάνουμε 'ίως, αλλά ένα πολύ μικρό δέντρακι, τόσο μικρό, όσο μικρό θα είναι κι' οι θαύμοι σου στα μαθήματα...

Ο Τοτός, που προμάζει με την ιδέα μονάχα, να χάσει ένα τέτοιο μεγαλοπρεπές δέντρο, κινώνει το κεφάλι του 'κι' απαντάει:

— Κι' αυτό εδώ τι θα γίνει με τα τόσα παιχνίδια που έχει πάνω;

— Θα καλέσω την παραμονή τους συμμαθητές σου και θα τους μοιράσεις τα δώρα που κρέμονται... Κι' όταν μείνει άδειο το δέντρο, θα το δώσουμε σ' ένα φτωχό παιδί της γειτονιάς... α' παντά η μητέρα του.

Κι' ο Τοτός τότε, ποταμμένος, φωνάζει:

— Μά γιατί τόση φασαρία, καλέ μαμά; Έγώ λέω να τ' αφήσουμε 'τσι στολισμένο και να το χαϊρόμαστε όλο το χρόνο... Γιατί, του χρόνου τα Χριστούγεννα, ποιος ξέρει τι γίνεται!

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

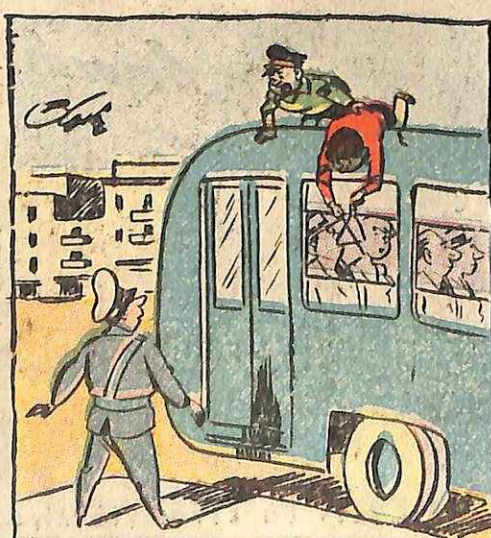
Ο Μαρτίνο σφάλισε το έμπορό του και τράβηξε για το σπίτι του...

κι' ένα κουτό, που μόλις είχε λίγες μέρες που σηκώθηκε απ' το κρεβάτι και περπατούσε τώρα με δεκανίκια.

Το άρρωστο παιδί, που τ'έλεγαν Πικέττι, το αγαπούσε η οικογένεια, γιατί ήτανε καλόκαρδο και υπομονετικό. Το πρόσωπάκι του είχε μια ξεχωριστή ομορφιά, που όποιος κι' αν το έβλεπε, στεκόταν και το θαύμαζε.

Ο Πικέττι ήτανε η χαρά του πατέρα του. Όταν τούμενε λίγη ώρα, έπαιρνε το μικρό και του έκανε έναν περίπατο για να βλέπει τα μαγαζιά και τον κόσμο.

Την παραμονή, λοιπόν, των Χριστουγέννων, ο Λίβιο πήρε τον Πικέττι και τον έφερε για πρώτη φορά στην εκκλησία. Όσοι είδαν μέσα εκεί το παιδί με τα δεκανίκια, θυμήθηκαν 'Εκείνον, που είχε κάνει μία φορά τον παλάτο να περπατήσει. Και παρακάλεσαν κι' αυτοί να κάνει γρήγορα καλά το μικρό Πικέττι.

Δε μ'α αφήνει κύριο πόλιταν, ο εισπράκτορας να τα 'παύει' από μέσα!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

Όταν γύρισαν από την εκκλησία, η μητέρα ρώτησε τον άντρα της:

— Ήταν φρόνιμος ο Πικέττι; — Χρυσό παιδί, αποκρίθηκε ο πατέρας. Ύπομονη, γυναικα κι' ο Χριστός θα κάνει το θαύμα του: ο Πικέττι μας θα γίνει μία μέρα ένα δυνατό παλληκαράκι!...

Το χριστουγεννιάτικο τραπέζι ήταν στρωμένο. Ο Λίβιο έβαλε πάνω σ' αυτό μία ψητή γαλοπούλα, που η μυρωδιά της γέμισε την τραπέζα.

Όταν ήρθαν τα μεσάνυχτα, στρώθηκαν μεγάλοι και μικροί μέσα σε άμυρσφαιρα στοργής και αγάπης, να γευτούν τη γαλοπούλα. Τότε ήταν η χαρά του Πικέττι, που άρχισε να χτυπάει τα χέρια του και να συνοδεύει τον πατέρα του, που έψελνε: «Ε'Η Γέννησίς σου Χριστέ...».

Ύστερ' από τη γαλοπούλα, η μητέρα έφερε στο τραπέζι μήλα, πορτοκάλια και κάστανα. Ο Λίβιο, ένθουςιασμένος, πήρε μία μουκάλια και πρόσφερε σ' όλους ένα ζεστό ποτό, λέγοντας:

— Καλή μου γυναίκα, χρυσά μου παιδιά. Καλά Χριστούγεννα! Ο Θεός νάναι πάντα μαζί μας!

Ο Θεός μαζί μας! φώναξαν και τα παιδιά.

Άρχισαν έπειτα τα τραγούδια. Μά, όσο κρατούσε η χαρούμενη γιορτή στο σπιτικό του Λίβιο, τόση έρημιά κι' απελπισία βασίλευε στο σπίτι του Μαρτίνο.

Ο δύστροπος έμπορος, μόλις τον πήρε ο ύπνος, βασανίστηκε από πολύ παράξενα όνειρα: Τό ένα, που τον τάραζε πολύ, παρουσίαζε το φτωχικό του Λίβιο, όταν ακόμη ήταν μικρό παιδί, ο Πικέττι, άρρωστο στο κρεβάτάκι του, έτοιμοθάνατο. Η μητέρα καθόταν πλάι κι' έκλαιγε, ενώ τα άλλα παιδιά στεκότουσαν πικραμένα κι' αμίλητα. Ο πατέρας, με το πρόσωπο κρυμμένο στα χέρια του, θρηνούσε το άρρωστο παιδί του, που θα πέθαινε, γιατί δεν είχε να του δώσει ό,τι χρειαζόταν για να γίνει καλά...

Το άλλο όνειρο του Μαρτίνο ήτανε κι' αυτό πολύ παράξενο: Είδε, σ' ένα νάχαν περάσει κάμποσα χρόνια και πώς κάποια φωνή του έλεγε να τον πάει στο φτωχικό του Λίβιο. Εκεί είδε όλους καθισμένους γύρω στη φωτιά, να τρώνε, να πίνουν και να ψάλλουν αδελφωμένοι κι' αγαπημένοι το «Ε'Η Γέννησίς σου Χριστέ ο Θεός ήμών...».

Ο Μαρτίνο, το πρωί που ξύπνησε, ήταν έλλος άνθρωπος. Περιεργά αισθήματα πάλυναν μέσα στην ψυχή του.

Για πρώτη φορά στη ζωή του ένοιωσε τ'έναντό του ελαφρό σαν πουπουλό, εύτυχισμένο και πρόσχαρο.

«Ας είναι για όλους καλά τα Χριστούγεννα σήμερα! έλεπε μέσα του.

Και, σ'ε λίγο, έδωσε ν' ά, οράσουν μία γαλοπούλα, τόσο μεγάλη, που ο άνθρωπος που την πήρε, αναγκάστηκε να τη φορτωθ' στη ράχη του, σαν άρνι!

Το άλλο πρωί, ο καυμένος ο Λίβιο μπήκε στο εμπόριο, πατώντας στις μύτες των ποδιών του. Με το χριστουγεννιάτικο γλέντι τον είχε πιάσει ο ύπνος κι' είχε άργήσει να ξυπνήσει. Η ώρα ήτανε περασμένη και περίμενε από στιγμή σε στιγμή ν' ακούσει για την αγορά του αυτή τις γκρινιές του άφέντη του.

Μά άόρρησε, όταν είδε το Μαρτίνο άλλο'ότιο. Μαλ'όσα, ο Μαρτίνο άρχισε να του λέει πως θα του αύξησ' το μισθό. Τον ρώτησε άκούη — κι' αυτό για πρώτη φορά — τι κάνει ο Πικέττι.

Κύτταζε ν' άνόηης καλή φωτιά, πριν πιάσ'ε δουλειά, Λίβιο! έλεπε ο Μαρτίνο, κλεινώντας την πόρτα. Έχουμε πολύ κρύο σήμερα!

Ο καυμένος ο Λίβιο δεν πίστευε τα μάτια του και σ'ε ατύα του. Κι' όμως ήταν όλη αλήθεια.

Κι' ήρθαν 'τσι εύτυχισμένα χρόνια στο σπίτι του Λίβιο. Γιατί ο Πικέττι έγινε έντελώς καλός. Πέταξε τα δεκανίκια και μεταμορφώθηκε σ' ένα όμορφο και δυνατό παλληκαράκι.

Ο Μαρτίνο, από κείνη την ημέρα, στάθηκε για το παιδί αυτό σαν άλλος πατέρας. Κι' όταν έφυγε από τον κόσμο, άφησε όλη του την περιουσία στον καλό Πικέττι.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

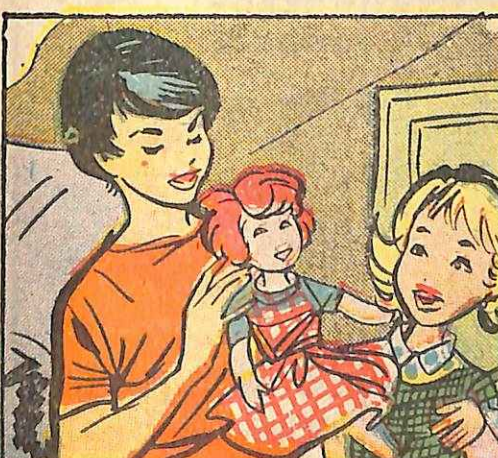
Τα Χριστούγεννα της Μαρτί

Η Μαρτί ήτανε ένα πραγματικά δυστυχισμένο κοριτσάκι. Μετα το θάνατο των γονέων της, πήγε κοντά στη θεία της κ. Ταμουά, που είχε πλάι στο σπίτι της ένα κατάστημα φιλικών. Σκληρή, απαιτητική και φιλόργουρη η κ. Ταμουά, την κοστούσε όλη την ημέρα στο πόδι με διάφορες δουλειές και στο τέλος την έστελνε να γευματίει με άποφάνια και ξεροκόμματα.

Μετά τη λειτουργία, ξαναγυρίζοντας στο σπίτι της, η Μαρτί είδε ξαφνικά μπροστά της μία παιδούλα, που έκλαιγε με λυγμούς. Όπως έμαθε, είχε πάει στην εκκλησία μαζί με τους γονείς της και στην έξοδο, τους έχασε μέσα στον κόσμο. Η Μαρτί προσάθησε να την παρηγορήσει και δεν άργησε να βρη τη έπρεπε να κάνει για να δοθήσαν την άτυχη μικρή.

Η Μαρτί ούτε καν είχε οκεφθ' ως εκείνη τη στιγμή τα χριστουγεννιάτικα παιχνίδια. Απ'όταν όμως τώρα, που δεν είχε τίποτα να προσφέρ'ε στη μικρή της φίλη, ξαφνικά θυμήθηκε πως μέσα στο υπαυλό της υπήρχε μία κούκλα, από παλιές ευτυχισμένες γιορτές κοντά στους γονείς της. Την έδωσε άμέσως και στο άγκικουμά της τα μάτια της Μαρίας έλαμψαν, από ένθουςιασμό.

Την παραμονή των Χριστουγέννων η κ. Ταμουά, αφού έκλεισε το μαγαζί της, ντύθηκε και έιπε στην ανηψιά της: — Έγώ θα πάω να περάσω το ρεβεγιόν σ' ένα φιλικό σπίτι. Έσύ μπορείς να πας στην εκκλησία και γυρίζοντας να φας και να κοιμηθ'ες...

Με τα έλαχιστα πράγματα που είχε στη διάθεσή της η Μαρτί έτοιμασε το ρεβεγιόν της.

Την πήρε λοιπόν και πήγαν μαζί στο αστυνομικό τμήμα. Εκεί έιπε στον αστυνόμο της υπηρεσίας τι ακριβώς συνέβη και τον παρακάλεσε ν' αφήσ'ε τη μικρή να περάσ'ε το ρεβεγιόν μαζί της, στο σπίτι της θείας της, που βρισκόταν πολύ κοντά στο τμήμα. Η μικρούλα δε θα έμενε εκεί μόνη και αν στο μεταξύ την ήπτοσαν οι γονείς της θα ήσαν που να την βρουν.

Οι δυο φίλες συνέχισαν το ρεβεγιόν τους και η Μαρτί είχε ξεχάσει σκεδόν το σπίτι της και τους δικούς της κοντά στη Μαρτί. Ξαφνικά όμως ακούστηκαν χτυπήματα στην πόρτα. Η Μαρτί άνοιξε και είδε ένα άντροννο. Στο πρόσωπο της νέας γυναίκας ήταν ζωγραφισμένα η άγνια: — Έσύ μικρούλα μου όρκηες την κορούλα μας; ρώτησε.

Όταν τελείωσε, έβαλε πάνω στο τραπέζι και μερικά καρύδια και πορτοκάλια, που της έδωσε κρυφά από τη θεία της μία καλή γειτόνισσα. Ύστερα η Μαρτί έφυγε για την εκκλησία. Ένα παχύ στρώμα χιονίου είχε οκεπάσει τους δρόμους και τις στεγές των σπιτιών. Το κρύο ήτανε διαπεραστικό και η Μαρτί έτρεμε κάτω από το λεπτό και φτωχικό της ντύσιμο.

Έτσι ύστερα από λίγο η Μαρτί και η προστατευμένη της καθόνταν στο τραπέζι, η μία απέναντι στην άλλη. Η μικρούλα, που όνομαζόταν Μαρτί, φαίνονταν πως άνηκε σε πλούσια οικογένεια. Πεινούσε όμως και δεν περιφρονούσε καθόλου το γεύμα της Μαρτί, που έμενε έτσι σκεδόν νησιτική! Στο τέλος η Μαρτί έειπε: — Δεν σου έφτιαξαν εσένα δέντρο;

Η Μαρτί έτρεξε χαρούμενη κοντά στους γονείς της. Ο πατέρας της, που έχει πληρωφωρθ'ε από το τμήμα τη δυστυχισμένη ζωή της Μαρτί, της έειπε: — Θέλεις να έρθης μαζί μας και να γίνης η αδελφούλα της Μαρίας... Η Μαρτί π'στευε πως άνειρευται. Ύστερα όμως θυμήθηκε ότι της είχε π'η η μητέρα της πως «το βράδυ των Χριστουγέννων, όλα τα θαύματα είναι δυνατό!»

Ο Πώλ Γκέττυ

Ίλαροτραγωδία ΕΝΟΣ ΚΡΟΙΣΟΥ

Η γυναίκα, που αγάπησε στα γεράματα του ο Πώλ Γκέττυ, τον περιφρόνησε και τον γελοιοποίησε!

ΜΙΑ Αμερικανίδα με ελληνικό όνομα, η Πηνελόπη Κίτσον, κατάφερε να καταπλήξει τους συμπαιρωτές της, που τόσο δύσκολα καταπλάσσονται με οτιδήποτε, συνδυάζοντας καθώς είναι σε όλων των ειδών τις εκκεντρικότητες και τους εξωφρενισμούς. Αν η μία Κίτσον το κατάφερε αυτό, είναι γιατί έδειξε μια άπιστευτη, για Αμερικανίδα, περιφρόνηση προς το γένος, απορριπώντας την πρότασι ναύτου, που της έκανε ο πλουσιότερος άνθρωπος της χώρας της και όλου του κόσμου. Ο περίφημος Πώλ Γκέττυ!

Η αλήθεια είναι πως ο μονόχωτος αυτός πολυεκατομμυριούχος, με τον κλειστό και ψυχρό χαρακτήρα, προκαλεί ένα είδος... αλλεργίας σε όποια γυναίκα τον πλησιάζει. Στην αισθηματική ζωή του σημείωσε τόσες αποτυχίες, όσες επιτυχίες σημείωσε στις εμπορικές και τοσαυτικές του επιχειρήσεις. Παντρεμένος πάντα φορές ως τότε, οδηγώντας στο διαζύγιο και τις πένες, έπειδη και μια γυναίκα δε υπέφερε να ανεχθεί περισσότερο από λίγα χρόνια την παγετή παρουσία του στο πλευρό της.

Απώθητικά άσχημα, τρομερά φιλόγυρος, ο Πώλ Γκέττυ, έχει, κοντά σ' αυτά, το ιδιαίτερο αντιπαθητικό στις γυναίκες μειονέκτημα μιας υστερικής φοβίας, που τον κατέχει, ότι θα χάσει από δυστυχία τη ζωή του. Η υστερική αυτή φοβία έχει κάνει τον Γκέττυ να μην ανέβει ποτέ σε αεροπλάνο, να μην ένοψη να μη ανέλκευστρα και να σκυθρωπάει από ανησυχία κάθε φορά που επιδιβάρεται στο αυτοκίνητό του.

Έξ' άλλου, κατά την σύμφωνη διαπίκωσι δων έχουν έρθει σε επαφή μαζί του, είναι εξαιρετικά ανιαρός σε μια συζήτηση. Λιγούλιπτος, όταν πρόκειται για «μπίνες», δεν ανοίγει καν το στόμα του, όταν η συζήτηση περιστεφεται σε οποιοδήποτε άλλο θέμα και αντιλαμβάνεται με εκνευριστική βραδυπνία και την άπλοστη φράσι που θα του πητε!

Με τις συνθήκες αυτές, δεν είναι, βέβαια περίεργο πως ο Γκέττυ κουράει γρήγορα τις γυναίκες και τις αναγκάζει να ζητήσουν - ή να προκαλέσουν από μέρους του - το διαζύγιο. Δεν είναι, όμως, επίσης, και περίεργο το ότι πέντε γυναίκες ως τώρα προθυμοποιήθηκαν να τον παντρευτούν και ότι αμέτοπες άλλες θα είχαν ακολουθήσει το παρόμοιο τους - αν ο Γκέττυ τις ζητούσε σε γάμο. Γιατί οι Αμερικανίδες δελεάζονται από το χρήμα περισσότερο απ' όλες τις άλλες γυναίκες του κόσμου και, ακόμη, γιατί, όταν παντρεύονται έναν πλούσιο, ζέρουν πως δε θα είναι καθόλου δύσκολο να τον χωρίσουν και να του αποπάρουν ύστερα μια νενναία επιχορήγηση!

Έτσι, η αμερικανική κοινή γνώμη, που παρακολούθει την ιδιωτική ζωή των μεγάλων «μπίζνεσμεν» σχεδόν με τόσο ενδιαφέρον όσο και τη ζωή των

ατόρ του Χόλλυγουντ, αιδνιδιάστηκε από την άρνησι της Πηνελόπης Κίτσον να παντρευτεί τον Γκέττυ, όσο δε θα αιδν διαζόταν από οποιαδήποτε άλλη πράσι της!

Οι φήμες έφεσαν σαν βέβαιη έκρη σύζυγο του πλουσιότερου ανθρώπου του κόσμου την Ιδιαίτερη γραμματέα του Ρομπίνα Λάντ, μια όμορφη κοπέλα 25 χρόνων, που δε θα είχε, φυσικά, όπως και όλες οι προηγουμένες, καμία αντίρρηση να τον παντρευτεί και... να τον χωρίσει! Ένω, όμως, η Ρομπίνα περίμενε, από μέρα σε μέρα, την πρότασι, που δε θα την έκανε, βέβαια, «ευτυχισμένη», μα θα της εξασφάλιζε ένα πλουσιότατο εισόδημα επ' όρου ζωής. Ο Πώλ Γκέττυ έρωτευτηκε κερσανοδόλα με όλο το απεικνόμενο πάθος των ανθρώπων που δε γνώριζαν ποτέ τον αιδνισό έρωτα. μιάν άλλη, την Πηνελόπη Κίτσον.

Έξυπνη, καλλιεργημένη και με ευνενκά χαρακτηριστικά, η μία Κίτσον δεν ήταν, όπως, ούτε ωραία ούτε πια στην πρώτη νεότητι. Είχε κλειστεί τα 34, βρισκόταν, δηλαδή, σε μια ηλικία, που οι πιθανότητες γάμου αρχίζουν να μειώνονται αισθητά για μια ανύπαντρη κοπέλα.

Παρ' όλα αυτά, η Πηνελόπη Κίτσον δεν αιδνάνηκε πώς της «άρεζαν τον ουρανό με τ' άστρα», όταν άκουσε τον Πώλ Γκέττυ να της εξομολογείται, άργά, διατακτικά κι' αδεξία τον έρωτά του για εκείνη και να ζητάει τον χέρι της.

Αντιθέτα, έσπεσε σ' ένα κουτσάλο, λ'νο γέλιο, σαν να είχε άκουσει το άστεϊότερο των πραγμάτων!

«Οχι, αγαπητέ μου, αποκήρυχες τέλος στον Κροίσο. Δεν πρόκειται να σε παντρευτώ. Γιατί το πόσοπο σας μοιάζει με τα μουσούδια κάποιων αντιπαθητικών σκύλων!»

Ακόμη και αν δεν ήταν ο βαθύπλουτος Πώλ Γκέττυ, ο άζηπτος σ' όλη τη ζωή του σαν έραστής, να περιζήτητος σαν προσωπό... σ' όνους, θα έσπερε ο άνθρωπος, που δέχτηκε μια τόσο προσβλητική απάντησι, να μη δώσει καμιά συνέχεια στο ζήτημα. Αλλά ο Γκέττυ ήταν τόσο παράφορα έρωτευμένος με την Πηνελόπη Κίτσον, ώστε, όχι μόνο να μη θυμήσει την απάντησι της, μα και να την πάρει σαν... μια έμμεση υπόδειξι ότι έσπερε να διερρώσει το μειονέκτημα της ασκήμιας του!

Έτσι, χωρίς να λογαριάσει πως θα γινόταν καταγέλαστος στην Αμερική, παρά το «σεβασμό» που έμπνευσε τα πλούτη του, κατάληξε στην παράλογη απόφασι, να κάνει, στην ηλικία των 67 έτών, που βρίσκεται σήμερα, μια σειρά αισθητικών επεμβάσεων στο πρόσωπό του, για να μη μοιάζει πια με «μουσούδι αντιπαθητικού σκύλου»!

Αλλά η μοίρα έμελλε να του δώσει ένα χτύπημα ακόμη σκληρότερο, όταν, με τα χαρακτηριστικά του εαυτού... διορθωμένα από τις αισθητικές επεμβάσεις, ξαναπαρουσιάστηκε στην Πηνελόπη Κίτσον, επαναλαμβάνοντας, με πολύ μεγαλύτερη αιδνιδόσια αυτή τη φορά, την πρότασι ναύου που της είχε κάνει.

Βλέπω πως κάτι έγινε, είπε ειρωνικά εκείνη, αφού τον επιβέωρησε με προσοχή. Δυστυχώς, φοβόμαι πως δε θα μπορούσε εξ ίσου καλά να... ρετρουσαριστή και ο ψυχικός σας κόσμος! Έτσι, είμαι υποχρεωμένη να έπιμειν στην άρνησι μου!

Για τον Πώλ Γκέττυ, η δεύτερη αυτή απόκρουσι της προτάσεώς του, η ακόμη προσβλητικότερη από την πρώτη, στάθηκε ένα οδυνηρότατο πλήγμα. («Η κωμωδία - παρατήρησε πολύ σωστά ένας δημοσιογράφος, όταν τον ανάνησε λίγες μέρες αργότερα - γύρισε σε τραγωδία. Το άνεκταρο, άλλοτε, πρόσωπο αυτού του ανθρώπου έχει μεταβληθεί τώρα σε μια μάσκα οδύνης»).

Συντριμμένος από τον Ιλαροτραγικό αυτό επίλογο μιας άβιας και στερημένης αισθηματικής ζωής, ο πλουσιότερος άνθρωπος του κόσμου έχει αφήσει τώρα τα μαλλιά του, που άλλοτε τα έβαρε τακτικά, ν' άσπρίνουν και έχει γίνει ακόμη σκληρότερος απ' όσο ήταν για τους υφσταμένους του και για τους τέσσερις γιους του, που τους μισοδοτεί σαν κνινούς υπαλλήλους στην επιχείρησι του, χωρίς να τους εκχωρήσει ούτε μισό δολαρίο από την τεράστια περιουσία του.

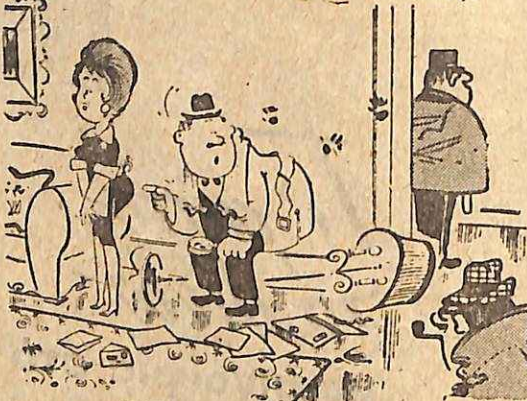
«Ιωας έπειδη - λένε στην Αμερική - οι γιοι αυτού του θυμίζον τις υπέρες τους, που έζησαν κοντά του χωρίς να τον αγαπήσουν, από καθαρό συμφεροντολογικό υπολογισμό...»

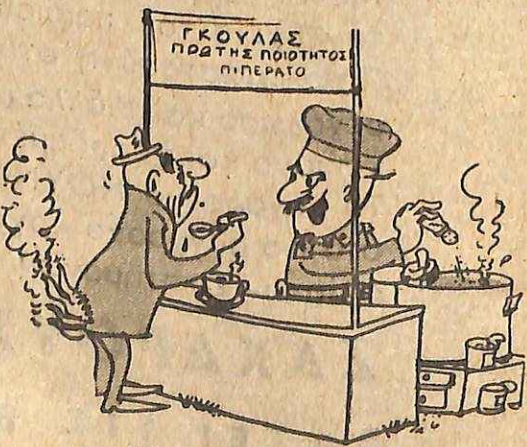
— Συμμάσι, 'Αρισταρχε! Σάν σήμερα, ποιόν είκοσι γόνια, με ζήτησες πρώτη φορά από τον πατέρα μου και σε πέταξε έξω!...
(Τού 'Αρχέλαου)

— Γρήγορα, παρακαλώ, ποιόν ξεμεθύσει!

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ
— Έγώ θα πάρω τ' αποτυπώματα από δώ!

— Είναι πετυχημένο στο πιπέρι!

ΤΟ ΦΡΟΥΤΟ της εποχής

Συνταγές για νλνκά με μήλα

ΜΠΟΡΕΙ να μην είναι πολύ γλυκό και ζουμερό το μήλο, όπως άλλα φρούτα. Είναι όμως εξαιρετικά ωφέλιμο, υγιεινό και φτηνό. Είναι ακόμη πλουσιώτατο σε βιταμίνες: 100 γραμμάρια μήλα περιέχουν 90 μονάδες βιταμίνης Α, 40 μονάδες βιταμίνης Β1 και βιταμίνης Β2 και C σε ποσότητες που ποικίλλουν ανάλογως του είδους. Δεν τρώγονται δε μονάχα ώμα ή κομπότατα τα μήλα. Γίνονται επίσης κι' αυτά ένα σωρό γευστικώτατα γλυκίσματα, και φαγητά ακόμα. Οι γαλλικές συνταγές που σας δίνουμε παρακάτω, θα σας επιτρέψουν να πλουτίσετε το τραπέζι σας με διάφορες λιχουδιές, χωρίς μεγάλο έξοδο.

1) Κέικ με μήλα. Έλικά για 6 άτομα: Πέντε κουταλιές της σούπας αλεύρι, Τρία αυγά ολόκληρα. Πέντε κουταλιές της σούπας ζάχαρη. Μισό κιλό γάλα κρέμ. Μισό κιλό μήλα. Άρωμα της άρεσκιας σας (μια κουταλιά της σούπας ρομ, μια κουταλιά του καφέ βανίλια, κλπ.).

Χτυπάτε λίγο τ' αυγά και τ' άνακατεύετε με το αλεύρι και τη ζάχαρη. Αυλευείτε καλά, προσθέτοντας λίγο - λίγο το γάλα. Το μίγμα μοιάζει τότε σαν πηχτός χυλός. Το αδειάζετε μέσα σε μια βουτυρωμένη φόρμα και το αφήνετε 5 λεπτά σε καλά ζεστό φούρνο. Ύστερα προσθέτετε τα μήλα, ξεφλουδισμένα, άβειασμένα και κομμένα σε μισοστρογγυλές φέτες παχους μισού πόντου. Η μάζα θα είναι αρκετά πηχτή, ώστε να μην πέσουν στον πάτο τα μήλα. Ξαναβάζετε στο φούρνο και ψήνετε επί 25 λεπτά περίπου, σε δυνατό θερμότητα. Όταν κρυώσει το γλυκό, το βάζετε απ' τη φόρμα και το πασπαλίζετε με ζάχαρη (κρυσταλλική ή άχνη).

2) Τηγανίτσα της Νορμανδίας. Έλικά για 4 άτομα: Ένας κροκάς αυγού Τρείς κουταλιές της σούπας αλεύρι. Δύο κουταλιές της σούπας ζάχαρη. Τρείς μεγάλες κουταλιές γάλα. Ένα μεγάλο μήλο κομμένο σε φέτες φέττσες. Λίγη κανέλα ή βανίλια. Ένα άσπραδι αυγού χτυπημένο μαρέγκα.

Κάνετε ένα λίκκο στο άλευρι και ρίχνετε μέσα τον κροκά. Άνακατεύετε σιγά - σιγά με ξύλινο κουτάλι, προσθέτοντας το γάλα, ύστερα τη ζάχαρη και το άρωμα, καθώς και μια πρέσα αλάτι. Ξεφλουδίζετε και αδειάζετε το μήλο. Το κόβετε σε φέτες φέτες, τις ρίχνετε στο μίγμα και άνακατεύετε. Τέλος προσθέτετε το χτυπημένο άσπραδι, άνακατεύοντας ελαφρά από πάνω προς τα κάτω κι' όχι με κυκλική κίνησι. Άλείψετε ενα μέτρο τηγάνι με μια μικρή κουταλιά λάδι ραφινισμένο ή σπορέλαιο. Όταν κάψει, αδειάζετε μέσα το μίγμα, σκεπάζετε το τηγάνι κι' αφήνετε να σιγοψηθεί ή τηγανίτα σε χαμηλή φωτιά, δέκα λεπτά περίπου απ' το ένα μέρος κι' άλλα τόσα απ' το άλλο. Πρέπει να πάρη ένα ωραίο χρώμα, χωρίς να καίη. Σερβίρεται ζεστή ακόμη, πασπαλισμένη με ζάχαρη άχνη.

3) Σαρλόττα της Ήβερνης. Έλικά για 8 άτομα: 600 γραμμάρια μήλα (γλυκά), 75 γραμμάρια ζάχαρη, 90 γραμμάρια βούτυρο. Δύο αυγά. 120 γραμμάρια αλεύρι. Ένα πακετάκι σκόνη μαγιά. Φλούδα ενός λεμονιού.

Ξεφλουδίζετε και αδειάζετε τα μήλα. Τα χοντροκόβετε, τα βάζετε σε μια κατσαρόλα με μια κουταλιά βούτυρο και δυο κουταλιές ζάχαρη και τα ψήνετε γρήγορα, άνακατεύοντας κάθε τόσο. Λιώνετε εξ άλλου το υπόλοιπο βούτυρο, κι' όταν είναι χλιαρό ρίχνετε μέσα τους κροκάς των αυγών, το αλεύρι και τη μαγιά. Άνακατεύετε καλά και προσθέτετε τα άσπραδια χτυπημένα μαρέγκα. Μέσα σ' αυτό το μίγμα ρίχνετε τα μισοψημένα μήλα και άνακατεύετε πολύ γρήγορα, προσθέτοντας τη φλούδα του λεμονιού, έσμενη με τον τρίφτη. Βουτυρώνετε καλά μια φόρμα, τη γεμίζετε με το μίγμα, τη σκεπάζετε και βάζετε σε σιγανό φούρνο, για τρία τέτορτα της ώρας. Όταν κρυώσει, το ξεκολ-

λάτε απ' τη φόρμα χώνοντας άδην. ρα τη λεπίδα ενός μαχαιριού.

4) Το κρυμμένο μήλο. Έλικά: Ένα μεγάλο μήλο για κάθε άτομο. Ζύμη για φλλο. Φλούδα λεμονιού έσμενη. Ζάχαρη άχνη. Άλεύρι.

Ξεφλουδίζετε και αδειάζετε προσεκτικά το μήλο με το είδικό εργαλείο, χωρίς να το σπάσετε. Παίρνετε ένα κομμάτι ζύμη, σχεδόν όση το μισό μήλο. Την ανοίγετε και φτιάχνετε ένα χοντρό φύλλο, σε σχήμα δίσκου. Στη μέση του βάζετε το μήλο. Γεμίζετε την κεντρική τρύπα του με ζάχαρη και έσμενη φλούδα λεμονιού. Τυλίγετε το μήλο με το φύλλο απ' όλες τις πλευρές, έτσι ώστε να το κρύψετε τελείως και να σχηματίσετε μια κανονική μάλα. Χαράζετε τη ζύμη σε διάφορα μέρη, για να ψηθή καλλίτερα. Άλείψετε με κροκά αυγού ή με κρόκο γάλα. Βάζετε σ' ένα άλευρωμένο σασανάκι κι' αφήνετε 20 λεπτά σε δυνατό φούρνο.

5) Σαρλόττα μήλο. Έλικά για 8 άτομα: 600 γραμμάρια ψωμί (όχι φρέσκο). Ένα κιλό μήλα. 200 γραμμάρια ζάχαρη. 60 γραμμάρια βούτυρο.

Κόβετε το ψωμί σε κανονικές φέτες και τους αφαιρείτε την κόρα. Σχηματίζετε μ' αυτές μερικά τρίγωνα για να σκεπάζετε τον πάτο της φόρμας και τετράγωνα για το γύρω της. Άλείψετε καλά με βούτυρο τη φόρμα καθώς και τις φέτες του ψωμιού κι' από τις δυο πλευρές τους. Έχετε έτοιμάσει μια κομποστα με τη ζάχαρη και τα μήλα. Ξεφλουδισμένα και κομμένα σε όχτώ κομμάτια. Τη βράζετε ώπου να πιη το σιρόπι της. Άδειάζετε ύστερα μέσα στην προετοιμασμένη φόρμα και σκεπάζετε από πάνω με βούτυρω. μένες φέτες ψωμιού. Βάζετε σε μέτριο φούρνο, για 40 λεπτά της ώρας, ώπου να ξανθηνή το ψωμί. Σερβίρετε την ώρα που θα σερβίρετε.

Στόν παράδεισο

ΜΙΑ παράδοσι λέει ότι τη νύχτα των Χριστουγέννων ανοίγουν οι ουρανοί για να κατέβουν οι άγγελοι και να ψάλουν το «Δόξα εν Ύψιστις». Δεν ζέρω, λοιπόν, πως μου καρφώθηκε η ίδσα ότι μπορεί να εκμεταλλευθή κανείς τη νύχτα αυτή το ανοίγμα του ουρανού παραπετάσματος και να τρυπήσει στα άδυτα της υπερκόσμιας ζωής. Αυτό εκτός των άλλων θα ήταν και μια απούδα δημοσιογραφική επιτυχία.

Κι' άπάνω που ο διευθυντής της έφημερίδας, στην οποία εργαζόμουν, μου είχε ζητήσει κάτι συνταρακτικό για τα Χριστούγεννα. Ύπρχε, λοιπόν, πίο συνταρακτικό απ' αυτό: Να καταφέρω να τρυπήσω στον ουράνιο θόλο και να ξεδιώχνησι χίλια δυο μυστήρια, πριν πάνε εκεί πάνω οι άστρονομύτες των διαστημολόγων.

Αυτά άκρως σκεπτόμουν το βράδυ της παραμονής των Χριστουγέννων ζαλημένος στο κρεβάτι μου. Σε λίγο το ρολόι θα χτύπαγε μεσάνυχτα. Την ώρα αυτή, κατά την παράδοσι, άνοιγουν οι ουρανοί και κατεβαίνουν οι άγγελοι για να ψάλουν το «Ήσαν...» Αυτή ήταν η καταλλήλο-

τερη στιγμή να άνακατευτή κανείς με τους άγγέλους και να κάνει το μεγάλο έσκηνημα για το άπειρο. Με τη μακριά νυκτιά, που φορούσα, υπορούσα κάλλιστα να περάσω κι' εγώ για άγγελος μια νύχτα.

Δύδκα παρά πέντε άρσες το κρεβάτι μου και την Άντρομακή τη γυναίκα μου, που ροχάλιζε μακάρια, και βήλκα στον κήπο. Ψηλά στον ουράνο έλαμπαν χιλιάδες άστέρες. Δύδκα παρά ένα... Δύδκα ακριβώς... Την ίδια στιγμή έφτασε σ' αυτή μου μια βεία μελωδία και συγκρόνως είδα όμείρητους άγγέλους να κατεβαίνουν απ' τον ουράνο όν λευκά περιστέρια και να κατακλύζουν τη γή. Σε λίγο προσγειώθηκε στον κήπο μου ένας ψωμίσμενος άγγελος. Τον έπαισα δειλά-δειλά. Με είδε.

— Ποιός είσαι, τόν λόγου σου; μου είπε με την άγγελική του φωνή.

— Άνανίας Τριποκάροδος, άγγελός μου. Εύλαθης χριστιανός... — Το ζέρω πως είσαι εύλαθής! μου είπε.

— Άγγελέ μου, είπα. Πάρε με μαζί σου άπόψε που είναι άνοικτο οι ουρανοί. Δόξα τώ Θεώ, καρδαιμίσμενος είσαι τού λόγου σου, άποσοφικός εγώ, θα μπορούσα να με σκώπουν στην πλάτη σου.

Ο άγγελος έπεσε σε συλλογή, ενώ εγώ περίμενα με άγωνία την απάντησι.

— Άείντε! μου είπε. Θα σε πάρω!

Πήδωσα καρδαιμίσμενος στην πλάτη του και νατζώθηκα νερά απ' τις στερώνες του. Την ίδια στιγμή ένοιωσα πως πετούσαμε. Έρριξα μια ματιά στη γή κι' είδα τα φώτα να μικραίνουν, να μικραίνουν και τέλος η γή έγινε ένα άσθενικό φωτάκι. Κι' όπως πετούσαμε, έβλεπα νύου μου μεροκίρι άγγέλων να πετούν πάνω-κάτω. Σε μια στιγμή, ένα μικρό άγγελάκι, μες πλησίον και ρώτησε τόν άγγελο.

— Πού τόν κουβάλας τόν άνθρωπο, πατέρα Άδακούμ;

— Μην είσαι περιεορός τέκνον μου! άπάντησε άσπρησά ο άγγελος.

Το άγγελάκι κοκκίνισε, έκανε ένα βόλ-πλανε και απομακρύνθηκε, όδν έσφαινα φωτιστική η πλάσι.

Μπαίνουμε στο βασίλειο της Παντοκρατορίας! μου είπε ο άγγελος.

Έρριξα ένα βλέμμα. Μία έσφορη καταπράσινη κοιλάδα άπλώντανε από κάτω. Κι' όπως κατεβαίναμε, δέκτρινα πανύψηλα δέντρα, ρυάκια με γάργαρα νερά, λίμνες, κοίτες πολυχωρά, πουλιά που κελαδούσαν μελωδικά.

— Οτάσσεμε! μου είπε ο άγγελος.

Σε λίγο πατούσα σε στερεά έδαφος. Πίο πέρα φαινότανε μία έπιθλητική πύλη με χρυσοφένια πόρτα και υπορούσά ένας μεγαλόπροσηπ ρασοφόρος, που κρατούσε κάτι μεγάλα άσημένα κλειδιά. («Ο Άγιος Πέτρος» συλλογίστηκα και προχώρησα θασρετά.

— Πάρασε τέκνον μου! μου είπε ο άγιος κλειδοκράτορας.

Με πέρασε σ' ένα όνειρομένο περιβάλλον. Ένας άπείρητος κήπος με λουίς-λουίς λουλούδια, συντριβάνια, έξωτικά δέντρα, παραδείσια πουλιά και κάτω από τις σκιές των δέντρων μικρές-μικρές ομαδες ανθρώπων με άσπρες νυχτιές, έδρωναν διαλεκτά σφαιρικά, φηπούς φασισούς, σουβλιότα τρυγόνια, γεμιστές πέδροκες και υπεκτάρες στη σκιά.

Προχώρησα συνεπαρμένος από το μεγαλειώδες θέαμα, όταν νοιώθω δυο χέρια να μ' άνακατέουν. Γυρίζω και βλέπω το μπέρμα Γεράσιμο, τόν γειτονά μου, τόν υπαρχερί.

— Άδελφά μου Άνανία, μού λέ-

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΩΤΩΝ

ΠΕΤΡΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ

(Διπλωματούχου Σχολών Παρισίων)

Άνεγνωρισμένη υπό του κράτους

(ΑΡΙΘ. ΑΔΕΙΑΣ 18931/1955)

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΚΑΙ ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ 20

Έκατοντάδες νέοι και νέες, χωρίς είς την πρωτότυπον άργάνωσι της επαγγελματικής καταστάσεως των, έζησφάλισαν το μέλλον τους, πολλοί δε ές αυτόν, οι άριστοί σαστες. Έτυγον υποτροφία (ΙΤΑΛΙΑ - ΓΑΛΛΙΑ) προς μετεκπαίδευσιν.

ΚΟΜΜΩΤΙΚΗ ΤΕΧΝΗ
(ΕΛΕΥΘΕΡΑΙ ΕΠΟΛΑΙ)

ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ ΠΡΑΚΤΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ
κατ' αντίγραφον των εδωστικών συστημάτων.

ΦΟΙΤΗΣΙΣ ΕΞΑΜΗΝΟΣ

Α' ΓΚΡΟΥΠ, 15ών, 9 - 1. Β' ΓΚΡΟΥΠ άπόγευμα, 15ών 4 - 8.

ΤΗΝ 1ην ΚΑΙ 15ην ΕΚΑΣΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΝ ΝΕΑ ΤΜΗΜΑΤΑ ΠΡΑΚΤΙΚΗΣ ΕΞΑΣΚΗΣΕΩΣ

ΤΗΛΕΦΩΝΑ Δ) ΣΕΩΣ 626232, ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΣ 612588, ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ 25457

ει. Κι' εσύ εδώ; Πότε πέθανες;
— Κουνήσου απ' τη θέση σου
μπάρμπα Γεράσιμ, του λέω. 'Εγώ
δεν πέθανα, μ' έφερε εδώ ο πά-
τερ 'Αδακού.

Του εξήγησα πως βρέθηκα στην
υπερκόσμια πολιτεία. Έπειτα τον
ρώτησα για διάφορους γνωστούς
και συγγενείς που είχαν πεθάνει
κατά καιρούς. Για το μαστρο-Σπύ-
ρο τον τσαγγάλη, για το θείο μου
τον Στεφανόπουλο, για τον κουμπά-
ρο μου το Βραζιλά, για τον κύρ-
Σωτήρη και για άλλους.

— Πάω να σ'αφήσω, μου λέ-
ει, εκτός απ' τον κουμπάρο σου
το Βραζιλά. Αυτός βρίσκεται στην
κόλαση. Τόκισε με εμένα τοίς έ-
κατό και δεν είχε θέσ' στον πα-
ρ' εγώ.

Σε λίγο ήμουν τριγυρισμένος
από καυμά εικόναρι γνωστούς,
που με ρωτούσε ο καθένας για
τους δικούς του στη γη. Στον κα-
θένα έδινα την ανάλογη απάντη-
ση κι' όταν μάθαινα πως θα ένα-
ντύριζα στη γη, με φορούσαν πα-
ραγγελίες.

— Να πιάς στη θέση σου τη Με-
λομένη, μου είπε ο θείος μου ο
Στεφανόπουλος, να μου ανάβει και
κανένα κερί άνηψιέ.

Ο κύρ-Ηλίας ο παπλωματάς,
που τον είχε πατήσει μία βέσπα
πρό τριμήνου τα είχε με τη γυ-
ναίκα του.

— Πες της γυναικάς μου, κύριε
'Αναγία, πως δεν είναι εν τάξει.
Δεν άφινε τουλάχιστον να σαραν-
τίσω, παρά πήγε και παντρεύτη-
κε σε εικοσιδυό μέρες.

Σε λίγο στοωθήκαμε στη θάλα-
σα. Τράβηξα και πέντε-έξη πο-
τήρια νεκταρ και έβγα στο κέφι.

— Δε μου λές; Πού είναι οι
γυναίκες;

— Σωπα! μου φιδούσαν οι άλ-
λοι φοβισμένοι. 'Απνυροεύεται έ-
δω να μιλάμε για τις γυναίκες...

— Μη μου τό λές! Και που θρί-
σκονται οι γυναίκες;
— Ο θείος μου ο Στεφανός έσκυ-
ψε και μου είπε στο αυτί:

— Στο Κασαοτήριο!

— Ω! διάβολε! σώναξα έκκλη-
κτος.

Και την ίδια στιγμή κάθκαν ό-
λοι και μόνον ένας άγγελος με
τη ρομφαία έστρεψε μπροστά μου
αγριεμένος. Χτύπησε παλαμικά
και τρέσανε άλλοι τέσσερις άν-
γелоι με ρομφαίες.

— Συλλάβετέ τον, διάταξε, και
όδηγήσατέ τον στον άοχιδικαστή.
'Επεκαλέσθη τον τσικατάρατο!

Με όδηγησαν σ' ένα σεβάσμιο
γέρο άγγελο με νενηάδα.

— 'Επεκαλέσθη τον Βελζεβούλ,
του είπε ο άλλος με τη ρομφαία.

— Τόν Βελζεβούλ; είπε αυτός
κατάπληκτος. Στην κόλαση! Στην
κόλαση!

— Κάθηκες! άκούω μία φωνή πί-
σω μου.

— Ήταν ο μπάρμπα-Γεράσιμος.
— Θα με ρίξουν στα καζάνια,
μπάρμπα-Γεράσιμ; Του λέω έν-
τρομος.

— Καλά αυτό! μου εξήγησε. Μα
έκει θα συναντήσεις και την πε-
θερά σου!

— Δεν πάω! ούρλιασα. Δεν πάω
στην κόλαση!

Την ίδια στιγμή ένοιωσα ένα
χέρι να με τραντάζει ενώ μ'ά φω-
νή μου έλεγε:

— Τι έπαθες, δρέ άχρόνιαστε
και φωνάζεις; Σηκω να σάξεις
τη γαλοπούλα και μ'ας π'ες το
μεσημέρι...

— Άνοιξα τα μάτια κι' είδα τότε
'Αντρούλη τη γυναικά μου. Τό-
τε κατάλαβα ότι το ταξίδι μου
στον παράδεισο δεν ήτανε παρά
ένα όνειρο. Και π'ες κι' το συν-
ταρακτικό ρεπορτάζ! Τσίφες!

ΣΠ. ΔΕΜΕΝΑΓΑΣ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΝ
ΨΥΧΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ
ΤΗΛΕΠΛΗΘΗΚΟΝ ΜΑΚΡΑΣ
ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ

(ΚΑΙ ΟΡΟΣΚΟΠΙΑ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑΣ
ΜΕ ΔΡΧ. 20)

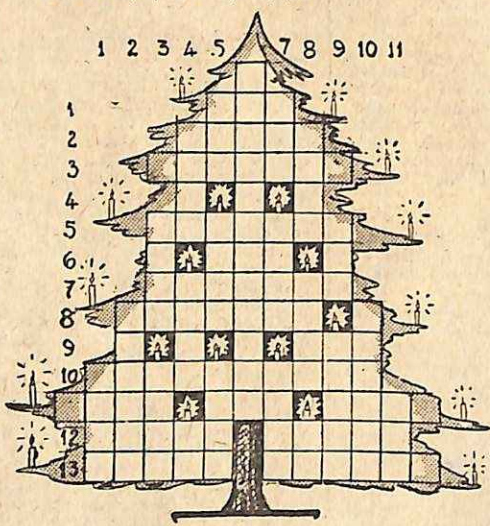
Προσωπικός ή δι' έπιστολής το δι-
πλωματούχον ΜΕΝΤΙΟΥΜ ΚΑ ΕΥΑΓΓΕ-
ΛΙΑ 26ετούς πείρας, δέχεται Βασιλέως
Κωνσταντίνου 4α εις Πειραιά, Τηλέφ.
472,898. 'Ωραι 9—2 π.μ. και 4,30—
8 μ.μ..

68

Για μικρούς

Χριστουγεννιάτικο σταυρόλεξο
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) 'Αρχικά δαγανίσματος νέων.
- 2) 'Αγαθός.
- 3) 'Απαραίτητο στο σιδηρουργέ.
- 5) Είναι πάντοτε και απ' όλους ευπρόσδεκτα.
- 6) 'Απεσύρθη από την αγορά.

- 7) 'Ασματα της εποχής.
- 8) 'Εργάτης, αλλά και... μεγαλοβιομήχανος.
- 9) 'Εποχή (γαλλικά).
- 10) Δροσίζει το καλοκαίρι τους 'Αθηναίους.
- 11) ... Φράγος: 'Αεροπορική εταιρεία. — Μάρκα αυ-
τοκινήτων. — Μικρό (γαλ.).
- 12) Πρόσωπα, που σχετίζονται με τη γέννηση του Χρι-
στού. — Ζώδιον.
- 13) 'Εκτασι γής, χωρίς άνωμαλίες. — 'Ολόκληρη.
ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Γάλλος φίλος.
- 2) Μέγας ρήτωρ της αρχαιότητας.
- 3) 'Αριόμος. Το πλοίο με το όποιο ο 'Ιάσων
μετέβη στην Κολχίδα.
- 4) Τοπικό επίρρημα. — 'Ανίκη στο Ισχυρό φύλο.
— Μιση όμάς.
- 5) Γυιός του Νώε. — 'Ανοικοκλείων μαζί με τα
καταστήματα. — Τα βρίσκει στην αγορά.
- 6) Γλυκίσματα των ημερών αυτών.
- 7) Ξενική άνοιξη.
- 8) 'Εκεί έκαμε ο Χριστός ένα
από τα θαύματά του. — 'Εναυσία στο τσακμάκι.
- 9) Λέγεται και κότσι. — 'Αντιπροσωπεύει χρηματικό
ποσό. — Δύο σύμφωνα, που έχουν στο άλφαβητο την
αντίθετη σειρά.
- 10) Στή χώρα αυτή βρισκόταν το Χρυσόμαλλο Δέρας.
— Παιγνίδια για παιδιά.
- 11) Γεμάτος.
- 12) 'Ομοια στο μέγεθος.

- Κρυπτογραφικό**
- 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100 101 102 103 104 105 106 107 108 109 110 111 112 113 114 115 116 117 118 119 120 121 122 123 124 125 126 127 128 129 130 131 132 133 134 135 136 137 138 139 140 141 142 143 144 145 146 147 148 149 150 151 152 153 154 155 156 157 158 159 160 161 162 163 164 165 166 167 168 169 170 171 172 173 174 175 176 177 178 179 180 181 182 183 184 185 186 187 188 189 190 191 192 193 194 195 196 197 198 199 200 201 202 203 204 205 206 207 208 209 210 211 212 213 214 215 216 217 218 219 220 221 222 223 224 225 226 227 228 229 230 231 232 233 234 235 236 237 238 239 240 241 242 243 244 245 246 247 248 249 250 251 252 253 254 255 256 257 258 259 260 261 262 263 264 265 266 267 268 269 270 271 272 273 274 275 276 277 278 279 280 281 282 283 284 285 286 287 288 289 290 291 292 293 294 295 296 297 298 299 300 301 302 303 304 305 306 307 308 309 310 311 312 313 314 315 316 317 318 319 320 321 322 323 324 325 326 327 328 329 330 331 332 333 334 335 336 337 338 339 340 341 342 343 344 345 346 347 348 349 350 351 352 353 354 355 356 357 358 359 360 361 362 363 364 365 366 367 368 369 370 371 372 373 374 375 376 377 378 379 380 381 382 383 384 385 386 387 388 389 390 391 392 393 394 395 396 397 398 399 400 401 402 403 404 405 406 407 408 409 410 411 412 413 414 415 416 417 418 419 420 421 422 423 424 425 426 427 428 429 430 431 432 433 434 435 436 437 438 439 440 441 442 443 444 445 446 447 448 449 450 451 452 453 454 455 456 457 458 459 460 461 462 463 464 465 466 467 468 469 470 471 472 473 474 475 476 477 478 479 480 481 482 483 484 485 486 487 488 489 490 491 492 493 494 495 496 497 498 499 500 501 502 503 504 505 506 507 508 509 510 511 512 513 514 515 516 517 518 519 520 521 522 523 524 525 526 527 528 529 530 531 532 533 534 535 536 537 538 539 540 541 542 543 544 545 546 547 548 549 550 551 552 553 554 555 556 557 558 559 560 561 562 563 564 565 566 567 568 569 570 571 572 573 574 575 576 577 578 579 580 581 582 583 584 585 586 587 588 589 590 591 592 593 594 595 596 597 598 599 600 601 602 603 604 605 606 607 608 609 610 611 612 613 614 615 616 617 618 619 620 621 622 623 624 625 626 627 628 629 630 631 632 633 634 635 636 637 638 639 640 641 642 643 644 645 646 647 648 649 650 651 652 653 654 655 656 657 658 659 660 661 662 663 664 665 666 667 668 669 670 671 672 673 674 675 676 677 678 679 680 681 682 683 684 685 686 687 688 689 690 691 692 693 694 695 696 697 698 699 700 701 702 703 704 705 706 707 708 709 710 711 712 713 714 715 716 717 718 719 720 721 722 723 724 725 726 727 728 729 730 731 732 733 734 735 736 737 738 739 740 741 742 743 744 745 746 747 748 749 750 751 752 753 754 755 756 757 758 759 760 761 762 763 764 765 766 767 768 769 770 771 772 773 774 775 776 777 778 779 780 781 782 783 784 785 786 787 788 789 790 791 792 793 794 795 796 797 798 799 800 801 802 803 804 805 806 807 808 809 810 811 812 813 814 815 816 817 818 819 820 821 822 823 824 825 826 827 828 829 830 831 832 833 834 835 836 837 838 839 840 841 842 843 844 845 846 847 848 849 850 851 852 853 854 855 856 857 858 859 860 861 862 863 864 865 866 867 868 869 870 871 872 873 874 875 876 877 878 879 880 881 882 883 884 885 886 887 888 889 890 891 892 893 894 895 896 897 898 899 900 901 902 903 904 905 906 907 908 909 910 911 912 913 914 915 916 917 918 919 920 921 922 923 924 925 926 927 928 929 930 931 932 933 934 935 936 937 938 939 940 941 942 943 944 945 946 947 948 949 950 951 952 953 954 955 956 957 958 959 960 961 962 963 964 965 966 967 968 969 970 971 972 973 974 975 976 977 978 979 980 981 982 983 984 985 986 987 988 989 990 991 992 993 994 995 996 997 998 999 1000 1001 1002 1003 1004 1005 1006 1007 1008 1009 1010 1011 1012 1013 1014 1015 1016 1017 1018 1019 1020 1021 1022 1023 1024 1025 1026 1027 1028 1029 1030 1031 1032 1033 1034 1035 1036 1037 1038 1039 1040 1041 1042 1043 1044 1045 1046 1047 1048 1049 1050 1051 1052 1053 1054 1055 1056 1057 1058 1059 1060 1061 1062 1063 1064 1065 1066 1067 1068 1069 1070 1071 1072 1073 1074 1075 1076 1077 1078 1079 1080 1081 1082 1083 1084 1085 1086 1087 1088 1089 1090 1091 1092 1093 1094 1095 1096 1097 1098 1099 1100 1101 1102 1103 1104 1105 1106 1107 1108 1109 1110 1111 1112 1113 1114 1115 1116 1117 1118 1119 1120 1121 1122 1123 1124 1125 1126 1127 1128 1129 1130 1131 1132 1133 1134 1135 1136 1137 1138 1139 1140 1141 1142 1143 1144 1145 1146 1147 1148 1149 1150 1151 1152 1153 1154 1155 1156 1157 1158 1159 1160 1161 1162 1163 1164 1165 1166 1167 1168 1169 1170 1171 1172 1173 1174 1175 1176 1177 1178 1179 1180 1181 1182 1183 1184 1185 1186 1187 1188 1189 1190 1191 1192 1193 1194 1195 1196 1197 1198 1199 1200 1201 1202 1203 1204 1205 1206 1207 1208 1209 1210 1211 1212 1213 1214 1215 1216 1217 1218 1219 1220 1221 1222 1223 1224 1225 1226 1227 1228 1229 1230 1231 1232 1233 1234 1235 1236 1237 1238 1239 1240 1241 1242 1243 1244 1245 1246 1247 1248 1249 1250 1251 1252 1253 1254 1255 1256 1257 1258 1259 1260 1261 1262 1263 1264 1265 1266 1267 1268 1269 1270 1271 1272 1273 1274 1275 1276 1277 1278 1279 1280 1281 1282 1283 1284 1285 1286 1287 1288 1289 1290 1291 1292 1293 1294 1295 1296 1297 1298 1299 1300 1301 1302 1303 1304 1305 1306 1307 1308 1309 1310 1311 1312 1313 1314 1315 1316 1317 1318 1319 1320 1321 1322 1323 1324 1325 1326 1327 1328 1329 1330 1331 1332 1333 1334 1335 1336 1337 1338 1339 1340 1341 1342 1343 1344 1345 1346 1347 1348 1349 1350 1351 1352 1353 1354 1355 1356 1357 1358 1359 1360 1361 1362 1363 1364 1365 1366 1367 1368 1369 1370 1371 1372 1373 1374 1375 1376 1377 1378 1379 1380 1381 1382 1383 1384 1385 1386 1387 1388 1389 1390 1391 1392 1393 1394 1395 1396 1397 1398 1399 1400 1401 1402 1403 1404 1405 1406 1407 1408 1409 1410 1411 1412 1413 1414 1415 1416 1417 1418 1419 1420 1421 1422 1423 1424 1425 1426 1427 1428 1429 1430 1431 1432 1433 1434 1435 1436 1437 1438 1439 1440 1441 1442 1443 1444 1445 1446 1447 1448 1449 1450 1451 1452 1453 1454 1455 1456 1457 1458 1459 1460 1461 1462 1463 1464 1465 1466 1467 1468 1469 1470 1471 1472 1473 1474 1475 1476 1477 1478 1479 1480 1481 1482 1483 1484 1485 1486 1487 1488 1489 1490 1491 1492 1493 1494 1495 1496 1497 1498 1499 1500 1501 1502 1503 1504 1505 1506 1507 1508 1509 1510 1511 1512 1513 1514 1515 1516 1517 1518 1519 1520 1521 1522 1523 1524 1525 1526 1527 1528 1529 1530 1531 1532 1533 1534 1535 1536 1537 1538 1539 1540 1541 1542 1543 1544 1545 1546 1547 1548 1549 1550 1551 1552 1553 1554 1555 1556 1557 1558 1559 1560 1561 1562 1563 1564 1565 1566 1567 1568 1569 1570 1571 1572 1573 1574 1575 1576 1577 1578 1579 1580 1581 1582 1583 1584 1585 1586 1587 1588 1589 1590 1591 1592 1593 1594 1595 1596 1597 1598 1599 1600 1601 1602 1603 1604 1605 1606 1607 1608 1609 1610 1611 1612 1613 1614 1615 1616 1617 1618 1619 1620 1621 1622 1623 1624 1625 1626 1627 1628 1629 1630 1631 1632 1633 1634 1635 1636 1637 1638 1639 1640 1641 1642 1643 1644 1645 1646 1647 1648 1649 1650 1651 1652 1653 1654 1655 1656 1657 1658 1659 1660 1661 1662 1663 1664 1665 1666 1667 1668 1669 1670 1671 1672 1673 1674 1675 1676 1677 1678 1679 1680 1681 1682 1683 1684 1685 1686 1687 1688 1689 1690 1691 1692 1693 1694 1695 1696 1697 1698 1699 1700 1701 1702 1703 1704 1705 1706 1707 1708 1709 1710 1711 1712 1713 1714 1715 1716 1717 1718 1719 1720 1721 1722 1723 1724 1725 1726 1727 1728 1729 1730 1731 1732 1733 1734 1735 1736 1737 1738 1739 1740 1741 1742 1743 1744 1745 1746 1747 1748 1749 1750 1751 1752 1753 1754 1755 1756 1757 1758 1759 1760 1761 1762 1763 1764 1765 1766 1767 1768 1769 1770 1771 1772 1773 1774 1775 1776 1777 1778 1779 1780 1781 1782 1783 1784 1785 1786 1787 1788 1789 1790 1791 1792 1793 1794 1795 1796 1797 1798 1799 1800 1801 1802 1803 1804 1805 1806 1807 1808 1809 1810 1811 1812 1813 1814 1815 1816 1817 1818 1819 1820 1821 1822 1823 1824 1825 1826 1827 1828 1829 1830 1831 1832 1833 1834 1835 1836 1837 1838 1839 1840 1841 1842 1843 1844 1845 1846 1847 1848 1849 1850 1851 1852 1853 1854 1855 1856 1857 1858 1859 1860 1861 1862 1863 1864 1865 1866 1867 1868 1869 1870 1871 1872 1873 1874 1875 1876 1877 1878 1879 1880 1881 1882 1883 1884 1885 1886 1887 1888 1889 1890 1891 1892 1893 1894 1895 1896 1897 1898 1899 1900 1901 1902 1903 1904 1905 1906 1907 1908 1909 1910 1911 1912 1913 1914 1915 1916 1917 1918 1919 1920 1921 1922 1923 1924 1925 1926 1927 1928 1929 1930 1931 1932 1933 1934 1935 1936 1937 1938 1939 1940 1941 1942 1943 1944 1945 1946 1947 1948 1949 1950 1951 1952 1953 1954 1955 1956 1957 1958 1959 1960 1961 1962 1963 1964 1965 19

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Σ' Επέντε λεπτά θα κλείνει το βιβλίο. Ο κύριος Κάρλ είχε αρχίσει κι' όλας να ταχυποιοί τα ράφια. Έξω, η βροχή εξακολουθούσε να πεφτι, επιμονή κι' εκνευριστική.

Η Έλιν Έλιν Χάινε κρέμασε στην πόρτα την πινακίδα «Κλείστον» και ξαναγύρισε μέσα για να φορέσει το παλτό της και να βάλει λίγο κρανίον.

Είχαν περάσει πολλά χρόνια από τότε που ένοιωσε πως ήταν ολομόναχη στον κόσμο. Άλλ' α- πώσε η μοναξιά της τη βόρα νε- όσο ποτέ, όχι μόνο γιατί ήταν παραμονή Χριστουγέννων, αλλά προπαντός γιατί πέφτει, τέτοια μέρα, είχε γνωρίσει το Τζόε Μάρ- σολ.

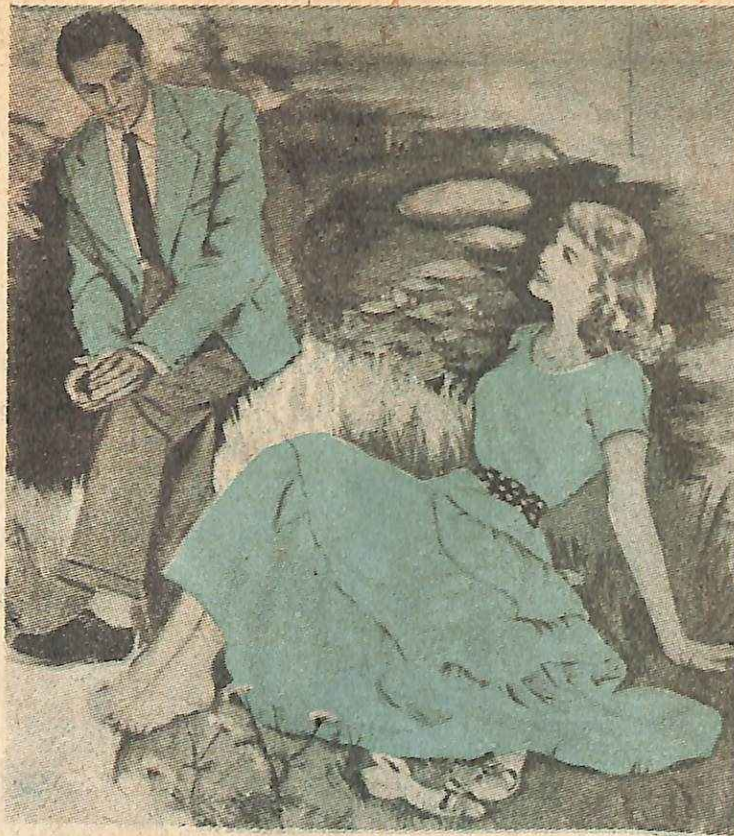
Κυττάχτηκε μηχανικά στο κα- θρεφτάκι της... και θυμήθηκε πως έτσι ακριβώς κυττάζονταν και τη στιγμή που είχε μπή στο βιβλιο- πωλείο ο Τζόε. Έβρεχε και τό- τε, όπως και τώρα. Τα ρούχα του ήταν μουσκεμένα και τα μαύρα του μαλλιά κολλούσαν στο μέτω- πό του. Στο χέρι του κρατούσε μια βαλίτσα.

Μήπως έχετε κανένα χάρτι της πόλεως; τη ρώτησε.

Του έδωσε ένα, ενώ συγχρόνως παρατηρούσε πως έμοιαζε σαν χαμένο παιδί, αν κι' ήταν τουλά- χιστον 28 χρόνων...

Είσαστε ξένος; τον ρώτησε. Μήπως θα μπορούσα να σας βοή- θησω σε τίποτα.

Η πρότασή της ήταν μια ευνε- νική χειρονομία, που θα μπορού- σε να την είχε κάνει οποιοσδή- ποτε. Μα η Έλιν ήξερε πως αύ- τή που την είχε απωθεί να μι- λήσει έτσι, δεν ήταν μόνο η εύ- γυνεία, αλλά και το ενδιαφέρον

— Σ' ευχαριστώ για τις όμορφες στιγμές που μου χάρισε... του είπε η Έλιν.

γυναίκα που δε μου ταιριάζει! Η Έλιν τον πίστεψε — όπως, λίγο καιρό αργότερα, πίστεψε πως την αγαπούσε όσο τον λά- τρευε κι' αυτή.

Πέρασαν μαζί το χειμώνα και την άνοιξη. Η κοπέλλα δεν ανη- σκούσε καθόλου. Ο Τζόε της ορ- κίζονταν πως, μέχρι το τέλος του καλοκαιριού, θα είχε χωρίσει και θα την παντρευόταν.

Πόση ευτυχία δοκίμασε κοντά του! Πόσο άπιστευτο της φαινό- ταν που δεν ήταν η άερμη, που υπήρχε κάποιος να την αγαπά, να μοιράζεται τις χαρές και τις λύπες της!

ΕΡΩΤΙΚΑ "ΜΑΓΙΑ," ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Τό έξιμο της «όλουροκουλού- ρας» των Χριστουγέννων δεν είναι μονάχα ελληνικό. Και σ' άλλες χώρες της Ευρώπης, τη δεύτερη ή την τρίτη νύχτα μετά τα Χριστού- γεννα, οι ανύπαντρες κοπέλλες περιμένουν να πλαγιαίνουν οι γο- νείς τους κι' ύστερα ζυμώνουν ένα ψωμάκι από αλεύρι, αλάτι και νερό, το φέρον προχείρι και το τρώνε πριν πέσουν να κοιμηθούν. Πιστεύουν ότι θα δειρευτούνε τό- τε τον άντρα της μοίρας τους.

Υπάρχουν όμως κι' άλλες μέ-θοδοι, για τον ίδιο σκοπό. Οι κο- πέλλες της Αγγλίας π.χ. βάζουν τα παπούτσια τους δίπλα στο κρεβάτι τους σε σχήμα Τ. τη νύ- χτα των Χριστουγέννων. Και, πριν πλαγιαίνουν, λένε έξη φορές το εξής δίστιχο:

«Ελπίζοντας να δώ απόψε τη νύ- χτα την αληθινή αγάπη μου, έβαλα τα παπούτσια μου σε σχή- μα Τ».

Μπορούν ακόμη να ξελουδί- σουν ένα κρεμμύδι, να το τυλίξου- νε μ' ένα καθαρό βαμβακι και να το βάλουν κάτω απ' το μαξιλάρι τους, λέγοντας τα εξής:

«Καλέ μου Άγιε Θωμά, κάνε το (θαύμα σου, φανερώσε μου απόψε τη νύχτα την αληθινή αγάπη μου. Θέλω να τον δώ στο πρόσωπό, και να τον σφίξω μέσ' στην αγ- (καλιά μου)»

Μα το όνειρό της δεν κράτησε πολύ. Στις αρχές του Ιουλίου, ο Τζόε πήρε ένα γραμμα της γυ- ναίκας του, που είχε μετανοήσει και του ζήτησε να γυρίσει κον- τα της.

— Δε μπορώ να άρνθώ, είπε στην Έλιν ένα απονεμα, που οριοκόταν στην έξοχη. Ξέρω πως είναι κατά οσώς καλή και πως ο ερωτάς της για μένα δεν έσο- σε... κι' αλλωστε, γιατί να σε κο- ριόσω; Η καρδιά μου είναι παν- τα οικη της... θα με συγχωρέσει.

— Δεν έχω να σου συγχωρέσω τι- ποτα, του απάντησε πνιγόντας τους λυγμούς της. Σ' ευχαριστώ για τις όμορφες στιγμές που μου χάρισε. Ιπηναινε τώρα στο σπίτι σου και ζήσε ευτυχισμένος!

Μόνο όταν εκείνος εφυγε, ά- φισε τα οακρυα της να τρέσουν ελεύθερα...

Ξαναχίσε την παλιά της ζωή. Δε μοιραζόταν με κανένα τη μο- ναξιά της. Ο μόνος ανθρωπος που γνώριζε σ' αυτή την πολί- τισαν ο ιδιοκτήτης του βιβλιοπω- λείου, ο κύριος Κάρλ. Μα δεν εί- χαν ανταλλάξει ποτέ ούτε μια λέξη σχετική με τη δουλειά.

Έλιν ενόιωσε μερικές φορές πως τον μισούσε, γιατί, ενώ βρι- σκόταν πλαί της όλη την ημέρα, έμενε ένας αδιάφορος ξένος.

*

Η Έλιν ξαναβίωσε το καθρε- φτάκι στην τσαντά της κι' αρχίσε να κοιμώπων το παλτό της. Την ίδια στιγμή, η πόρτα άνοιξε και μπηκε ο Τζόε.

— Είπα σου, Έλιν, είπε με φα- νερη ταραχή.

Η κοπέλλα θα έλεγε να τρέξη και να περ στην αγκαλιά του, αλλά πριν έκανε το αυτοκίνητο του που ήταν σταματημένο απ' ε- σω κι' τη νέα γυναίκα που καθόταν στο μπροστινό καθίσμα.

— Ναι, είναι η γυναίκα μου, πα- ραδέχτηκε ο Τζόε οαπεπντας που κυττάσε. Περνούσαμε από οω και οκεφθηκα να σου πω (κρυνία πολ- λα) και να σ' ευχαριστήσω κανα γιατί με ορηόησε σε μια ουσκο- λη ώρα μου...

Σωπασε, μη ξέροντας τί άλλο να πη.

Η Έλιν κατάλαθε πως διαζό- ταν να γυρίση κοντά στη γυναι- κά του.

— Άρρηκα πολύ που σε ξανασέ- δω, του είπε απλά. Έλιν, να μιν ξανακινούνεση η ευτυχία σου.

— Κι' εγώ τό ελπίζω! γέλασε ξέγνυσια ο Τζόε. Και τώρα με συγχωρείς, αλλά μιάκουμαι...

Τόν ειπε να φωνή, ξέροντας πως ήταν η τελευταία οωνη, και οαγκασε δυνατά τα χείλη της για να μη φωνάξη. Η ματιά της ήταν θολά απ' τα δάκρυα.

Ηλπίσε το χέρι της κι' αρχί- σε να μακουλώνει για την τσαντά της. Μά αντι γι' αυτήν τα οαχτυ- λα της συναντήσαν ένα ζεστό χέρι.

Στράφηκε, τρομαγμένη. Ήταν ο κύριος Κάρλ, μα όχι, ψυχρός κι' αοίαφορος όπως τον ήξερε ως τότε. Η έκφρασή του ήταν νεα- τη συγκίνησε κι' η φωνή του έ- τρεμε, καθώς της ειπε:

— Έλιν, τα ξέρω όλα... γι' αυ- τόν και για σένα... Αν δεν είχε μπή στη ζωή σου ο Τζόε, ίσως έ- μεις οι δυο να ήμασε διαφορετι- κά άποψη!

Από τότε που πέθανε η γυ- ναίκα μου, έμεινα έρημος στον κόσμο. Κι' όταν ήρθες να δου- λήψης εδώ, πίστεψα πως θα μπο- ρούσαμε να ενώσουμε τη μονα- ξιά μας... Δελλαζα όμως να σου μιλήσω. Κι' ύστερα παρουσιάστηκε ο Τζόε...

— Δεν περιμένω να μου πης πως μ' αγαπάς και σ'... Άλλά μπορού- με να δοκιμάσουμε... να γίνουμε φίλοι... και ποιος έρεει, μπορεί να χτυπήσει για μένα η καρδιά σου! Μή λες τίποτα! Θ' άρχίσουμε τη δοκιμή από άποψε. Πάμε κάπου να φάμε...

Όταν βήκαν, η βροχή είχε σταματήσει. Τα μάγουλα της Έ- λιν ήταν ακόμη υγρά. Μα μόρε- σε να διακρίνει στον ούρανό ένα αστέρι, το άστρο των Χριστουγέν- νων, και να το χαινελάση ά- χνή.

Κάτι μέσα της της έλενε πως θάβρισκε την ευτυχία.

ΔΕΛΙ ΜΠΑΡΝΑΡΤ

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΕΣ ΑΓΑΠΕΣ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΠΡΙΖΙΤ ΜΠΑΡΝΤΟ
ΣΑΡΑ ΜΠΟΥΑΓΙΕ
ΑΝΡΥ ΒΙΝΤΑΛ
ΑΝΤΡΕ ΛΥΓΚΕ
ΝΑΝΤΙΑ ΓΚΡΕ-Υ.
ΝΟΕΛ ΡΟΚΒΕΡ

ΜΠΡΙΖΙΤ
: ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ ΚΑΡΟΛΟΣ
: ΜΙΣΕΛ
: ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΛΩΡΙΕ
: Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ
: ΝΤ' ΕΡΜΠΑΛΙ

Ο Μισέλ Λεγκράν, που πήγε στο αεροδρόμιο του Όσλο για να υποδεχθή τον πρόεδρο της Βουλής, του οποίου είναι διευ- θυνήτης του ιδιαιτέρου του γραφείου, πέφτει έπάνω σε μια από τις πολλές φίλες του, τη Μονίκ Ούλσων, που φεύγει για τη Νέα Υόρκη. Η Μονίκ τρέχει κοντά του, τον αγκαλιάζει και τον φιλάει.

— Χουσε μου ήρθες εδώ για μένα!... Σε λατρεύω και θα ξαναγυρίσω γρήγορα κοντά σου!...

Η Μπριζίτ Λωριέ, κόρη του προέδρου, βρίσκεται κι' αυτή στο αεροδρόμιο και βλέπει από μακριά τη σκηνή. Αγαπάει από καιρό τον Μισέλ και γι' αυτό του κάνει παρατηρήσεις:

— Βλέπω ότι δεν ήρθατε έ- δω για τον πατέρα μου. Ήο- θατε για ν' άποχαιρέηστε μιά από τις φίλες σας.

— Νομίζω, δεσποινίς Λω- ριέ, πως δεν έχετε κανένα δι- καίωμα να άνακατεύετε στην ιδιωτική μου ζωή.

Στο γραφείο του προέδρου ο Μισέλ ύπαγορεύει στη Μπριζίτ μια άναφορά:

Η άφιξη του αεροπλάνου που φέρνει τον πρόεδρο Λωριέ, δια- κόπτει τη συζήτησή τους. Ο πρόεδρος φιλάει την κόρη του και δηλώνει στους δημοσιογράφους πως είναι άπόλυτα ικανοποι- μένος από τα άποτελέσματα της συσκέμεως του Όσλο. Ύστε- ρα μιλάει για το αυτοκίνητό του.

«Είς την τελευταία συ- νάντησή των Πέντε, η ό- ποία έλαβε χώραν εις την Νέα Νόρκη, η όμια των δουλειών, ή αλασβούσα την μελέτην της οικονομι- καταστάσεως...»

Χριστούγεννα και μοναξιά

κι' η συμπάθεια, που της είχε προ- καλέσει ο άγνωστος απ' την πρώ- τη στιγμή.

Έκείνος χαμογέλασε μ' άνα- κουφισι.

Δε θα ήθελα να μείνω σε ξένο- δοχείο. Μήπως έχετε άν νοικιά- ζεται πουθενά κανένα δωμάτιο;

— Ναι, στο σπίτι που μένω, φώ- ναζε η Έλιν κρυφώντας με δυο κοιλία τη καρά της.

Η Τύχη της φερόταν πολύ εύνοικα, δίνοντάς της την ευκαι- ρία να γνωριστεί καλύτερα με το νέο.

Τ' άλλο πρωί τον συνάντησε και πάλι. Ήξερε πια τ' όνομά του κι' είχαν άποκτήσει κάποια οικειό- τητα.

Δεν είναι εύχάρ στο να βρι- σκεται κανείς μόνος του σήμερα τα Χριστούγεννα! Έτσι δεν εί- ναι; τη ρώτησε φιλικά.

Η κοπέλλα συμφώνησε, κι' ά- ποφάσισαν να περάσουν μαζί την Άγια μέρα.

Εφαγαν σ' ένα μικρό ρεστω- ράν, έκαναν μιά βόλτα στην έ- ξοχη και, πριν δραπεύσει, η Έ- λιν είχε διηγήσει στο Τζόε όλη της τη ζωή. Ήταν ο πρώτος άν- θρωπος που μάθαρε πως είχε έ- καταλείψει το σπίτι της όταν έ- κεινο που νόμιζε νονείας της της έμολόγησαν ότι την είχαν υιοθέ- τησει, πιστεύοντας πως δε θ' ά- μακτούσαν ποτέ δικά τους παιδιά.

Μα είχαν κάνει λάθος. Και η Έ- λιν κατάλαθε πως δεν είχε και- μιά θέσι δίπλα στο άγοράκι και το κοριτσάκι τους.

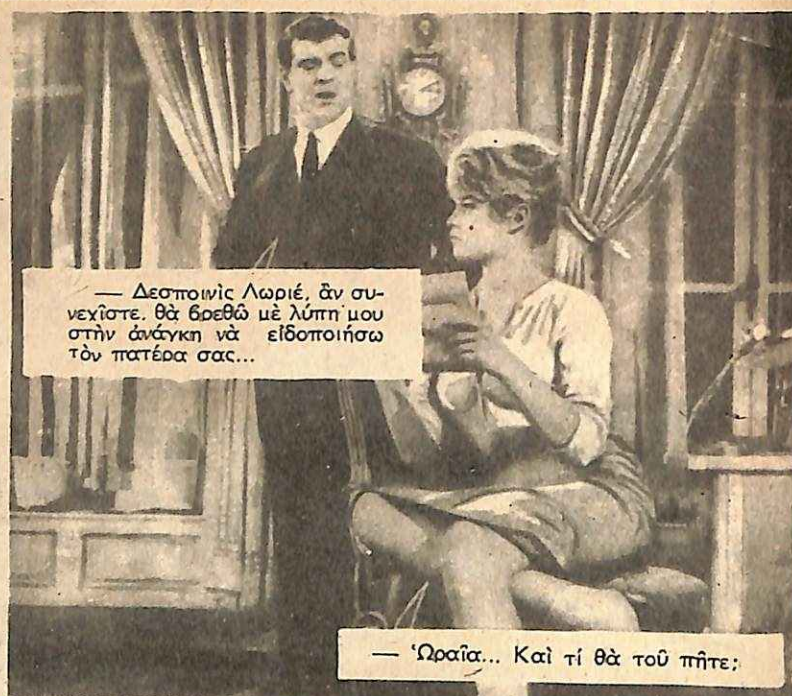
Από τότε ζούσε μόνη της, νια- τί ή άπονοήτευι που είχε δοκι- μάσει την έκανε να φοβάται τον κόσμο και ν' άποσεύνη τις πασέες.

— Τότε πως δε με φοβήθηκες, έμένα; τη ρώτησε ο νέος. Ίσως να ένοιωσες πως είμαι κι' εγώ έρημος... Μέχρι πριν από λίγες μέρες, είχα ένα σπίτι και μιά γυ- ναίκα. Μα δεν τα πηνάιναισε κα- λά και συμφωνήσαμε να χωρίσω- με για έξη μήνες, ώστε ν' άποση- σίσουμε με την ήουκία μας άν άθ

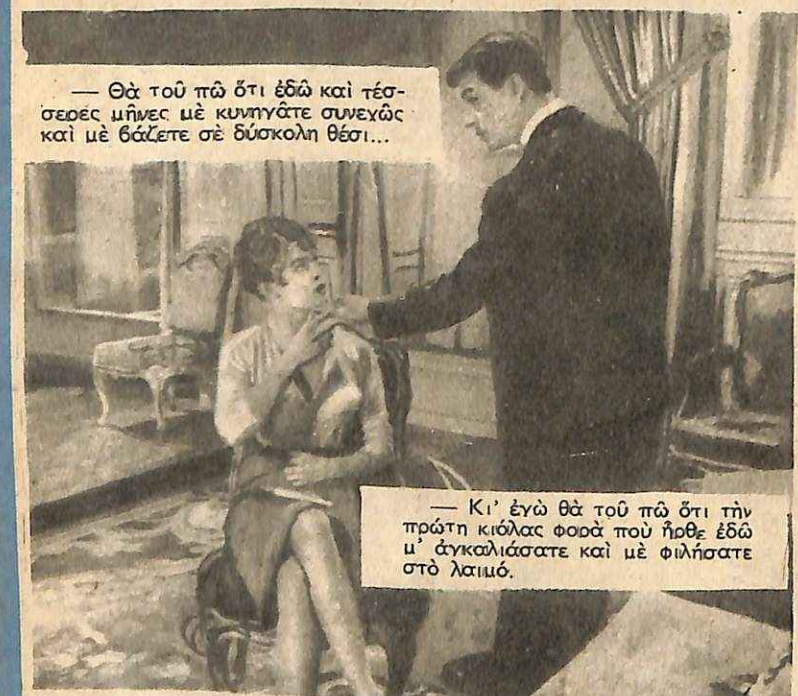
— 'Η Μπριζίτ σταματά σ'ε μιά στιγμή τὸ γράψιμο γιὰ νὰ θαυμάση τὸν Μισέλ καὶ τοῦ δηλώνει μὲ ὕφος ἐκστατικό:

— Σὰς ἀγαπῶ... Λατρεύω αὐτὸ τὸ σοβαρὸ σας ὕφος...

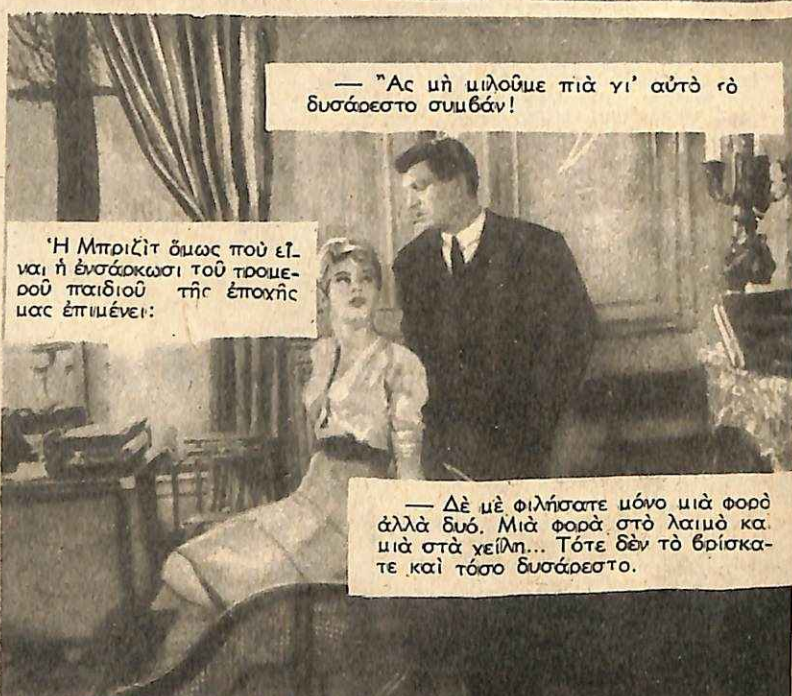
— Δεσποινὶς Λωριέ, ἂν συνεχίστε, θὰ βρεθῶ μὲ λύπη μου στὴν ἀνάγκη νὰ εἰδοποιήσω τὸν πατέρα σας...

— 'Ωραία... Καὶ τί θὰ τοῦ πῆτε;

— Θὰ τοῦ πῶ ὅτι ἐδῶ καὶ τέσσερες μῆνες μὲ κυνηγᾶτε συνεχῶς καὶ μὲ βάζετε σ'ε δύσκολη θέση...

— Κι' ἐγὼ θὰ τοῦ πῶ ὅτι τὴν πρώτη κιόλας φορὰ πού ἤρθε ἐδῶ μ' ἀγκαλιάσατε καὶ μὲ φιλήσατε στὸ λαιμό.

— "Ἀς μὴ μιλοῦμε πιά γι' αὐτὸ τὸ δυσάρεστο συμβάν!

'Η Μπριζίτ ὁμῶς πού εἶ, ναι ἢ ἐνσάκκωσι τοῦ τρομεροῦ παιδιοῦ τῆς ἐποχῆς μας ἐπιμένει:

— Δὲ μὲ φιλήσατε μόνο μιά φορὰ ἀλλὰ δύο. Μιά φορὰ στὸ λαιμὸ καὶ μιά στὰ χεῖλη... Τότε δὲν τὸ βρῖσκατε καὶ τόσο δυσάρεστο.

— Δὲν ἤξερα τότε πὼς εἰστε κόρη τοῦ προέδρου καὶ προϊσταμένου μου... Δὲν μ' ἀρέσει καθόλου νὰ περιπλέκω τὰ πράγματα.

— Μὰ δὲ σκοπεύετε, λοιπόν, νὰ παντρευτῆτε κάποια μέρα;

'Ο Μισέλ διαμαρτύρεται καὶ πάλι γιὰ τὶς προσπάθειες τῆς Μπριζίτ ν' ἀναμειχθῇ στὴν ἰδιωτικὴ του ζωὴ καὶ ἡ Μπριζίτ τὸν παρατηρεῖ γιὰ τὴ νευρικότητά του.

— Νευριάζω, γιὰτὶ ἐσεῖς μοῦ δίνετε στὰ νεύρα μὲ τὶς ἀνοήσιες σας... Καθῆστε στὴν καρέκλα σας καὶ γράψτε!

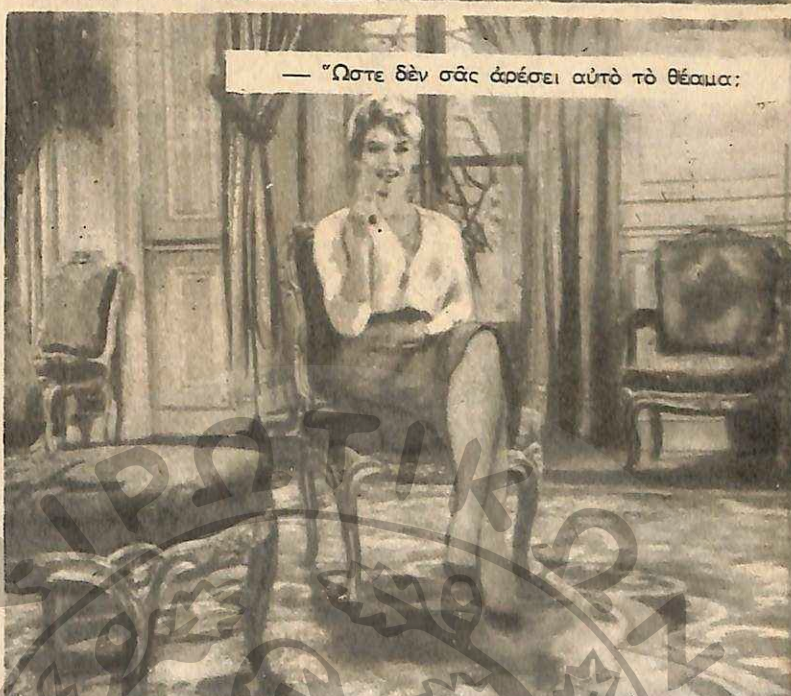

'Ο Μισέλ συνεχίζει τὴν ὑπαγόρευσι καὶ θηματίζει νευρικά μέσα στὸ γραφεῖο, ἐνῶ ἡ Μπριζίτ στριφογυρίζει πάνω στὴν καρέκλα τῆς, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ τὸν παρακολουθῇ συνεχῶς...

Σ'ε μιά στιγμή πού τὴν πλησιάζει περισσότερο ὁ Μισέλ παρατηρεῖ πὼς τὸ ντεκολτέ τῆς Μπριζίτ εἶναι κάτι περισσότερο ἀπὸ ἀποκαλυπτικό... Παίρνει ἀμέσως ἓνα πανερό ὕφος:

— Καλὰ θὰ κάνετε νὰ κουμπώστε λίγο τὴν μπλούζα σας... Κοντεύει νὰ φανῇ ὁ ἀφαλός σας!...

— "Ὡστε δὲν σας ἀρέσει αὐτὸ τὸ θέαμα;

Χωρὶς νὰ καταδεχτῇ γὰ τῆς ἀπαντήσῃ, ὁ Μισέλ παίρνει τὸ χαρτί ἀπὸ τὰ χεῖρά τῆς νέας καὶ τὸ ξεπερνᾷ. Τὴν ἴδια στιγμή μπαίνει στὸ γραφεῖο ὁ πρόεδρος Λωριέ. Ξέρει καλὰ τί ἔκανε τὴν κόρη του νὰ ἐργαστῇ κοντὰ στὸ Μισέλ. Τῆς ἀφίνει ὁμῶς ὅλη τὴν ἐλευθερία βέβαιος πὼς πρόκειται γιὰ ἓνα καπρίτσιο, πού γρήγορα θὰ περάσῃ. Τυπικὰ ρωτᾷ τὸν Μισέλ ἂν εἶναι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ βοήθῃ του.

'Ο Μισέλ ἀπαντᾷ σὺν τέλειος διπλωμάτης:

— Κουράζεται πολὺ μερικὲς φορὲς ἡ καὶ μὲν...

— Μ' εὐχαριστεῖ πού τὸ ἀκούω... Μπορᾶς Μπριζίτ, συνεχίστε!

— "Ἐννοια σου, μπαμπά, μπορεῖς νὰ βασίζεσαι σ'εμένα!...

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ
ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ ΠΛΥΝΤΗΡΙΑ

ΤΑΧΥΠΛΥΝΤΗΡΙΟΝ ΖΕΤ
Το εύχυνότερο και οικονομικότερο πλυντήριο με την μεγαλύτερη χωρητικότητα (4-4½ κλά). Είναι αυτόθερμαινόμενον έχει αυτόματο χρονοδιακόπτη και αντλία αποχετεύσεως.
Δεν φθείρει τα ρούχα.
Άλλο μοντέλλο ΠΛΥΝΤΗΡΙΟΝ ΖΕΤ
ΥΠΕΡΑΥΤΟΜΑΤΟΝ - ΗΜΙΑΥΤΟΜΑΤΟΝ - ΣΤΕΓΑΝΟΤΗΤΑ 3.4 & 6 ΚΛΩ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ: **Ι. ΜΑΘΙΟΥΔΑΚΗΣ**
ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 8 (ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΣΤΟΑΣ) ΤΗΛ. 25-105
ΝΕΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΟΔΟΣ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ 2

ΕΚΜΑ
μουςταρδιέρα
με την περίφημη μουςταρδα **ΕΚΜΑ**
Στολίζει το τραπέζι σας.
Πωλείται σε όλα τα καλά παντοπωλεία
Μην ξεχνάτε ότι η **ΕΚΜΑ** σας προσφέρει, εκτός από την ανωτέραν μουςταρδα την μοναδικήν **ΜΑΓΙΟΝΕΖΑ ΕΚΜΑ** την άγνή **ΑΝΤΖΟΥΠΑΣΤΑ ΕΚΜΑ** και τις **αποστειρωμένες ΟΔΟΝΤΟΓΛΥΦΙΔΕΣ ΕΚΜΑ**

δμως συνεχίσατε προς την ίδια ευθύνη, αντί να γυρίσετε πίσω. Γιατί;

Ο Κάρσον σκούπισε τα χείλη του με το γερό χέρι του. Γιατί δεν είχε γυρίσει πίσω; Ήταν δύσκολο να το εξηγήσει... Ου μόνον πως σιγοσφύριζε, ευχάριστη μένος. Θά ήταν απόλυτα ευτυχισμένος, αν δεν ρυμουλκούσε το ενοχλητικό εκείνο τροχόσπιτο — που τό είχε αγοράσει πολύ απρόθυμα. Καθώς τραιπαλιότανε σε κάθε άνωμαλία του δρόμου, φοβότανε πως θάπεφτε πάνω στ' αυτοκίνητο και θά το κατάρτιζε.

Ίσως για άλλους να είναι εύχρηστη ή ζωή της κατασκηνώσεως σε τροχόσπιτο. Αυτός όμως ήταν άνθρωπος τής πόλεως. Του άρεσε να νοιώθω ένα πεζοδρόμιο κάτω απ' τις σόλες του. Κι' όταν μάλωνε ή όταν φιλιότανε με τη γυναίκα του, ήθελε να ξέρη πως ένας χοντρός τοίχος χώριζε τη συζυγική ζωή του απ' την περιέργεια των γειτόνων.

Παραδεχόταν πως θάταν τέλειος εκείνος ο μήνας του μέλιτος, αν είχαν μπόρσει να ξετρυνώσουνε κάποια μοναχική γωνιά για ν' άραξουνε το τροχόσπιτο. Μα δυστυχώς δεν την είχαν βρή.

Γιατί τα τροχόσπιτα μπορούσαν να σταματάνε μονάχα σε ώριμους χώρους, προσωρινούς για κατασκηνώσεις και τόσο πυκνοκατοικημένους πάντα, ώστε ή ζωή της κάθε οικογενείας να γίνεται δημόσιο θέαμα, ως την παραμικρή της λεπτομέρεια.

Πραγματικά, οι κατασκηνωτές άγαπάνε συνήθως την ομαδική ζωή και δε φαίνονται να καταλαβαίνουν πως υπάρχουν πρόσωπα που λαχράνε τη μοναξιά...

Ώστόσο, το άντράγγυο είχε ώριμμένες ώρες αποκλειστικά δικές του, που τις θυμόταν ακόμα ο Κάρσον με συγκίνηση. "Όσο πριν απ' το γάμο τους ή Σάννον δειχνότανε ντροπαλή και συγκριτημένη, τόσο φλογερή είχε άποκαλυφθή άφού έγινε γυναίκα του.

«Ίσως να κάνω λάθος—τοίλεγε. Πιστεύω όμως πως θάταν πολύ λιγότερα τα διαζύγια, αν οι γυναίκες φρόντιζαν να περνάνε τόση ώρα στην άγκαλιά του συζύγου τους δση και στην κουζίνα τους».

Έτσι, οι δυο εκείνες βδομάδες ήταν οι ωραιότερες της ζωής του. Θά εύχότανε να κρατήσουν αιώνια! Και τώρα...

Κατάλαβε πως έκανε κατάχρησι της ύπομνης του σερίφη.

— Άκούστε, φίλε μου, τού είπε ο Γιάνσευ. Ξέρω πως περάσατε πολύ άσχημες στιγμές και πως δεν τελείωσε ακόμα ή περιπέτεία σας. Μα σάς παρακαλώ να συγκεντρωθήτε και ν' απαντήσετε στην ερώτησή μου: "Όπως μου είχατε πη, ξέρατε πως είχατε κάνει λάθος στο δρόμο. Άντί όμως να γυρίσετε πίσω, συνεχίσατε. Γιατί;

— Να σάς πω την αλήθεια, δεν ξέρω! απάντησε ο Κάρσον. Πρώτα, δεν τα κατάφερα καλά με το τροχόσπιτο. Ήταν ή πρώτη φορά που ρυμουλκούσα ένα τέτοιο... Κι' έπειτα, δεν ήθελα να στενοχωρήσω τη γυναίκα μου, κάνοντάς την να σκεφθώ πως ήταν υπεύθυνη για το λάθος μου.

— Τελοςπάντων... Και ως πού πήγατε, στην έθνική δδ 118;

— Μέχρι μια διασταύρωσι που άπέχει περί το έναμιο χιλιόμετρο απ' το Μούρπαρκ. Έτσι τουλάχιστον έγγραφε μια πινακίδα που συναντήσαμε εκεί: «Μούρπαρκ, 1.500 μέτρα». Κι' από κάτω: «Έθνική δδ 101, 15 χιλιόμετρα». Ένα θέλος έδειχνε τον παλιό δρόμο.

— Το ξέρω, αυτό το μέρος, γ. στερει;

— Σταματήσαμε λίγο, για ν' άποφασίσουμε τι θά κάναμε. Έγώ προσωπικά ήθελα να γυρίσωε πί-

σω. Φοβόμουνε πως θά κακοπαθάνεμε στον παλιό δρόμο, μέσα στα βουνά. Μα ή Σάννον, άφού μελέτησε το χάρτη, θεώρησε γελοίο να κάνομε άλλα 30 χιλιόμετρα για να γυρίσωμε στο Βεντούρα, άφού άπείχαμε μόνο 15 χιλιόμετρα απ' την έθνική δδ 101.

— Κι' έτσι πήρατε το δρόμο του βουνού.

— Ναί.

Έκανε ψύχρα μέσα στο γραφείο. 'Ο άνεμος έμπαινε απ' την άνοιχτή πόρτα. Ώστόσο, όσο θυμόταν εκείνα που είχαν συμβή, ο Κάρσον ένοιωθε να τον μουσική ιδρώτας... Δεν ήταν δειλός. Είχε πολυμυρία στην 'Ιδοξία. Στην επαγγελματική του εξέλιξι, είχε παλέψει για να γίνη από άπλως εργάτης πρώτος ταμίας τής εταιρίας πετρελαίων του 'Ελ Σεγκούντο. Μα ο δρόμος εκείνος που ήταν έλο κορδέλλες, τον είχε τρομάξει...

Η βροχή δυνάμωνε όλοένα, τόσο που δε διέκρινε ώρες-ώρες την άσφαλτο. Ένάμιον χιλιόμετρο μετά τη στροφή, ο δρόμος είχε καταντή-σει σωστός εφιάλτης, με άποτομες στροφές και άνηφορές και με αλάνια γεμάτα νερό.

Στους κατηφόρους δεν τολμούσε να φρενάρη, από φόβο μήπως το τροχόσπιτο, με τη φόρα που είχε, πέση πάνω στ' αυτοκίνητο και το παρασύρη. Στόν άνήφορο, τ' αυτοκίνητο δεινοπαούσε για να τό ρυμουλκήση...

— Άπό πού έρχότανε τ' άλλο άμάξι, με τους «τέντυ-μούες»; ρώτησε ο Γιάνσευ.

— Δεν ξέρω. Κάποια στιγμή έ-ριξα μια ματιά στον καθρέφτη μου κι' είδα πίσω μας αυτό τ' αυτοκίνητο.

— Δε θά μπορούσατε να μάς καθορίσετε τη μάρκα του, το μοντέλο του;

— Όχι. Στην αρχή, είδα μονάχα τα φώτα του, καμμία έκασοτή μέτρα πιδ πίσω απ' το τροχόσπιτο... "Όταν έκοψα ταχύτητα, κάνανε κι' αυτοί το ίδιο. Πάτησα γκά-ζι. Με μιμηθήκανε... Φρόντιζαν να μένουν συνεχώς στην ίδια απόσταση.

Θυμότανε πως είχε άποφύγει να κάνει λόγο γι' αυτό στη Σάννον, για να μη την άνηφορήση.

— Σας φάνηκε άμέσως ύποπτο αυτό τ' αυτοκίνητο; ρώτησε ο βοηθός του σερίφη.

— Ναί και όχι.

— Δηλαδή;

— Στην αρχή προσπάθησα να πείσω τον εαυτό μου πως ο σωφείρ θάταν κάποιος μπεκρής. Γιατί μόνο ένας μεθυσμένος μπορούσε να παρακολουθή από κοντά ένα τροχόσπιτο, σ' ένα τέτοιο δρόμο! Μα τώρα πιστεύω πως κατάλαβα απ' την πρώτη στιγμή περί τίνος έπρόκειτο.

Είχε βρεθή τότε σε κρίσιμη θέση... 'Ο πρώτος τυχών παληάνθρωπος μπορούσε ν' άγοράση με λίγα δολλάρια ένα ρεβόλβερ, ή νάχη ένα σουγιά στην τσέπη του. Άλλ' ένας τίμιος άνθρωπος δεν είχε τό δικαίωμα νάναι όπλισμένος, για να υπερασπιστή τον εαυτό του και τους δικούς του. Έπρεπε — ύποτίθεται — να ζητήσει την προστασία της άστυνομίας. Μα πως; Στην έρημιά, στο βουνό; Και στις 2 τη νύχτα;

Βέβαια, ο Κάρσον, σάν ταμίας τής εταιρίας πετρελαίων, είχε άδεια όπλοφορίας, αλλά τη χρησιμοποίησε μονάχα όταν βρισκότανε στη δουλειά του και μετέφερε μεγάλη γοηυσιακά ποσά.

Ο Γιάνσευ έκλεισε την τσάντα του και ρώτησε:

— Πόση ώρα σάς παρακολούθησαν έτσι;

— Λίγο παραπάνω από 4 χιλιόμετρα. Έγτερα ο δρόμος έπαψε ν' άνηφορή και γινόταν έντελώς τσιος, σε μια απόσταση 400 μέτρων

περίπου. Το άλλο αυτοκίνητο μάς προσπέρασε τότε δλοταχώς.

Ο σερίφης, που έτοιμαζότανε να πάν ν' άφήση την τσάντα στη θέση της, στο άστυνομικό αυτοκίνητο, σταμάτησε στην πόρτα για να ρωτήσει:

— Σας προσπέρασε δλοταχώς, είπατε; Μα πότε λοιπόν σάς στρίμαξε και σάς υποχρέωσε να βγίητε απ' το δρόμο;

— Έκεί που βρήκαμε την πινακίδα και λοξοδρομήσαμε.

— Δηλαδή;

— Στην κορφή του βουνού, άπ' όπου φαίνεται ή έθνική δδός. Άφού πήρα μια μεγάλη στροφή, διέκρινα, παρ' όλη τη βροχή που έπεφτε, φώτα αυτοκινήτων σ' απόσταση 5 χιλιομέτρων περίπου. Σκέφθηκα πως θά ήταν ή έθνική δδός 101. Τότε άκριβώς συνάντησα μια πινακίδα, στημένη στη μέση του δρόμου, που έγγραφε: «Προσοχή! Γέφυρα υπό έπισκευή». Άπό κάτω υπήρχε ένα βέλος, με την ένδειξι: «Πρός έθνικήν δδών 101».

Άκολούθησα άναγκαστικά αυτή την κατεύθυνσι. Μα ήταν παγίδα! Βρήκα σ' ένα μονοπάτι, που τελείωνε τριάντα μέτρα μακρύτερα. Άναγκάστηκα να κατεβώ από τ' αυτοκίνητο, για να ξεακριδώς τί συνέβαινε. Είδα τότε, σταματημένο κι' αυτό, το άλλο αυτοκίνητο, που μάς είχε παρακολουθήσει και μάς είχε προσπεράσει πριν από μερικά λεπτά.

Όσο τό σκεπτόταν, ο Κάρσον ένοιωθε να σφίγγεται ο λαιμός του. Είδε κι' έπαυε, για να συνεχίση:

— Δυο παιδιά ως 18 χρονών κατέβηκαν απ' αυτό κι' ήρθαν προς το μέρος μας. Φορούσανε μπλουζίν πολύ εφραρμοστά, άσπρα τρικέ και μαύρες πέτινες μπλούζες, που είχαν στη ράχη ζωγραφισμένες τις λέξεις «Αίγυπτιακοί δράκοντες».

— Έξακολουθήστε.

— Άνησυχήσα, φυσικά. Όχι για τον εαυτό μου, αλλά για τη γυναίκα μου. Τους ρώτησα τί θέλανε. Έκείνος που βρισκότανε πιδ κοντά μου, απάντησε: «Ψηλά τα χέρια!» Κι' άκούμπησε στην κοιλιά μου τη μύτη ενός μεγάλου σουγιά, για να μου άποδείξη πως δεν άστειεύτανε.

— Έγτερα;

— Παραμέρισα άπότομα και τού κατάφερα μια γροθιά στο μούτρα. Έπεσε χάμω, μέσ' στις λάσπες, κι' άφισε απ' το χέρι του το σουγιά. Ένώ παλεύαμε ποιος να τον άρπάξη, φώναξα στη Σάννον ν' ανεβάση τα κρύσταλλα και ν' άσφαλίσω από μέσα τις πόρτες του αυτοκινήτου. Πριν όμως προλάβω ν' άκολουθήση τις οδηγίες μου, ο δεύτερος άλήτης την τράβηξε δια της βίας έξω απ' το αυτοκίνητο και τη διάταξε ν' άνοιξη το τροχόσπιτο και να μπη μέσα, αν δεν ήθελε να με ξεάκουσνε, αυτός κι' ο σύντροφός του.

— Κι' εκείνη υπάκουσε;

— Ναί.

— Συνεχίστε.

— Βρεθήκαμε λοιπόν όλοι μέσα στο τροχόσπιτο. 'Ο ένας «τέντυ-μού» άναψε τού φός και με διάταξε να τού δώσω το πορτοφόλι μου.

— Έγτερα;

— Πήρε από μέσα όλα τα λεφτά, 40 δολλάρια, αν δεν κάνω λάθος. Βρήκε πως είχαν κάνει πολλόν κόπο για τό τίποτα... 'Ο άλλος τού άπάντησε τότε πως ή «κοπέλλε» τού φαίνόταν δρεχτική. Έχωσε το χέρι του στο ντεκολτέ της Σάννον και πρόσθεσε πως, άφού είχαν χάσει τόν κόπο τους και την ώρα τους για μερικά ψωροδολλάρια, θά μπορούσαν να παρηγορηθούνε μ' αυτή!

Η γυναίκα μου άρχισε να κλαίη πιδ δυνατά. Τού είπε πως κάναμε τό ταξίδι τού γάμου μας, τόν ίκέ-τεψε να την άφήση ήσυχη. Μα αυτό τόν έρέθισε ακόμα περισσότερο. Ξέ-σκισε τα ρούχα της, την πέταξε πά-

νω στο κρεβάτι κι' άνάγγειλε με φανταστικό ύφος πως θά της έδειχνε τί άξιζει ένας άληθινός άντρας!

Ο Γιάνσευ στεκόταν πάντα στο κατάφλι.

— Και σεις τί κάνατε, σ' όλο αυτό το διάστημα; ρώτησε.

— Κύτταξα, μ' ένα μαχαίρι άκουμπημένο στο λαιμό μου!

— Δεν έπιχειρήσατε καθόλου να επέμβετε;

— Δε μπορούσα.

— Γιατί;

Ο Κάρσον προσπάθησε ν' άνα-παραστήση μέσα στο νου τούς συλλογισμούς που είχε κάνει εκείνη την ώρα: Δεν τόν είχε συγκρατήσει ο φόβος, όχι! Θά τού ήταν πολύ πιδ εύκολο να πεθάνη, παρά να παρακολουθήση τη σκηνή εκείνη που συνέβαινε μπροστά στα μάτια του... Μα ο θάνατός του δε θά γλύτωνε τη Σάννον απ' την κακοποίηση. Εί-

χε φοβηθή μάλιστα πως, αν έκανε τούς δυο νεαρούς να τόν σκοτώσουν, θά ξεκάναν ύστερα και τη γυναίκα του, για να μην ύπάρχη μάρτυς εναντίον τούς.

Βέβαια, ήταν ήδη αρκετά σοβαρό εκείνο που είχαν κάνει ως τότε. Μα έπρόκειτο μονάχα για ληστεία και διασμέ. Καί ήσαν πως, εφόσον δε χυθή αίμα, ένας άνήλικος έγκληματίας μπορεί πάντα να έλπιζη στην έπιείκεια τού δικαστήριου. Πάνω σ' αυτό ποντάριζαν.

Όλη την ώρα που ο Κάρσον, με τό μαχαίρι στο λαιμό, τούς έδλεπε να κακοποιούνε τη γυναίκα του, έλεγε με τό νου του ότι τό ουσίωςδες ήταν να γλυτώσουν τη ζωή τους, ή Σάννον κι' αυτός. Έγτερα θά φρόντιζε να την κάνει να ξεχάση εκείνο τόν εφιάλτη, θά ξεανάρτισκε όπωσδήποτε τούς δυο κακούργους και θά τούς σκότανε με γροθίες.

— Γιατί, λοιπόν; Ξαναρώτησε ο

Γιάνσευ.
— Δεν είν' εύκολο να σάς έξηγησω... απάντησε ο Κάρσον.

Έδω και μερικές στιγμές, άκούγονταν από μακριά σειρήνες άστυνομικών αυτοκινήτων.

Όταν σταμάτησαν μπροστά στο πρατήριο δενζίνης, έπαψε ξαφνικά να βρέχη. Οι πόρτες τών αυτοκινήτων άνοιγόκλεισαν με όρμη. Οι προβολείς τούς φώτισαν τό γραφείο. Κατέβηκαν απ' αυτά καμμία είκοσριά γεροί άστυφύλακες, όπλισμένοι.

Άκούστηκαν δήματα διαστικά απ' έξω, κι' ή φωνή τού επιθεωρητή Φίλιπς ρώτησε:

— Πού είναι αυτός που κακοποιήθηκε ή γυναίκα του;

Ποτέ δεν είχε νιώσει ο Κάρσον τέτοια ταπεινώσι...

Άναρωτήθηκε αν ή Σάννον ζούσε ακόμα. Πάντως, αυτός θέλελε να-ταν νεκρός!

Ταξιδεύετε με τό άδύγκριτο
Υ/π "Ολυμπία"
23.000 ΤΟΝΝΩΝ - ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ 21 ΜΙΛΙΩΝ

Άμέριμνα πρώινά στο ήλιόλουστο κατάστρωμα τού "ΟΛΥΜΠΙΑ,,

Τό 'Υπερωκεάνιον "ΟΛΥΜΠΙΑ" προσφέρει σε όλους άνεξαιρέτως τούς έπιβάτας του πρωτοφανείς άνέσεις και πολυτέλειαν.

GREEK LINE

Άπευθυνθήτε εις τόν ταξιδιωτικόν πράκτορα τής προτιμήσεώς σας
ΓΕΝ. ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ Δ'ΟΙ ΓΟΥΛΑΝΑΡΗ (ΕΛΛΑΣ) Α.Ε.

Μερικά από τα τελευταία μοντέλα του 1961

Sherrpa DIVE Automatic

ΦΑΙΣΘΟΝ

ΕΝΙCΑR ULTRASONIC

ΤΑ ΦΗΜΙΣΜΕΝΑ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΩΡΟΛΟΓΙΑ

Κορυφαία, ανώτατος • Όρα παραδειγματική τιμή δημοτική

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. **Κ. ΣΚΟΤΙΔΗΣ**
ΔΡΑΓΑΤΣΙΑΝΙΟΥ 3 - Β' ΟΡΟΦΟΥ - ΤΗΛ. 30-909

Και μια καταπληκτική πρωτοτυπία:
ΩΡΟΛΟΓΙΑ ΧΕΙΡΟΣ ΗΛΕΚΤΡΟΚΙΝΗΤΑ

Το πλαστικό επίβλημα της εποχής!

Για: ΜΟΣΑΙΚΑ
ΜΑΡΜΑΡΑ
ΠΛΑΚΑΚΙΑ
ΠΛΑΣΤΙΚΑ
Κ.Α.Π. ΔΑΡΕΔΑ

ΠΛΑΣΤΙΚΕΣ ΧΕΙΡΟΝΑΓΓΕΛΙΣΤΡΕΣ

Ομπρέλα

LAMBOLIN

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

«Η βροχή ξανάχισε να πέφτει ραγδαία, όταν τα αστυνομικά αυτοκίνητα φτάσανε στη στροφή του δρόμου του Βουνού.

Ο Κάρσον ζήτησε να μην ανέβει στο τροχόσπιτο, όπου οι ειδικοί της αστυνομίας τραβούσαν φωτογραφίες με «φλάς», ψάχνανε για ίχνη και παίρνανε αποτυπώματα. Τον είχαν άφισει λοιπόν μέσα σ' ένα αυτοκίνητο, κι' ένας βοηθός του σερίφη, ονόματι Γκέντελ, ανέλαβε να του πάρη επίσημη κατάθεση, με μία φορητή γραφομηχανή.

Ο Κάρσον επανέλαβε όσα είχε πη ήδη στο Γιάνσευ. «Υστερα πρόσθεσε: «Όταν ο δεύτερος αλήτης τελείωσε με τη Σάννον κι' ετοιμάζονταν να φύγουν, μετάνοισαν την τελευταία στιγμή κι' αποφάσισαν να πάνουν μαζί τους τη γυναίκα μου. — Γιατί; ρώτησε ο επιθεωρητής Φίλιπς.

«Ο Κάρσον κτύπησε απ' το τζάμι το μέρος του δράματος, που το φώτιζαν δυνατοί προβολείς. «Αστυνόμοι, λες κι' εμάς είχαμε πειναιόεργονταν κι' έβγαζαν παντού. «Ακούγονταν το αδιόκοτο «τσιτσιρίσιμα» των φορητών ραδιοφωνικών πομπών των αυτοκινήτων και το θουτό των οδηγίων, που μεταδίδανε σε άλλες ομαδες: Τό αυτοκίνητο 42 έπαιρνε τη διαταγή να συνεχίσω το δρόμο του ως ένα ώριμο σημείο. Τό αυτοκίνητο 21 έπρεπε να σταματήσει ένα πολλή άμει, με δυο νεαρούς και μία νέα γυναίκα, που είχε ήδη περάσει από τη Χερμόζα, στον περλοϊκό δρόμο.

«Η αστυνομία είχε τεθή σε κίνηση. Μά τώρα ήταν πια πολύ άργα! — Σας έκανα μία ερώτηση, θυμισε ο Φίλιπς στον Κάρσον.

— Δέν ξέρω, απάντησε εκείνος.

— Η γυναίκα σας εξακολουθούσε να κλαίει;

— Ναί.

— Της επιτρεψανε να ξανατυθη;

— Όχι.

— Τη κάνατε σεις, όταν θέλησαν να την τραβήξουν έξω απ' το τροχόσπιτο;

— Απομακρύνθηκα λίγο από κείνον που μ' απειλούσε με το μαχαίρι, και τον χτύπησα με κάτι που βρήκα δίπλα μου... με μία καφετιέρα, νομίζω.

— Τί έγινε τότε;

— Κρύψανε το σουγιά και μου ρίχτηκαν κι' οι δυο. Με χτύπησαν με κάτι ρόπαλα δικής τους κατασκευής, ώσπου έχασα σχεδόν τις αισθήσεις μου.

— Πώς ξέρετε ότι ήταν δικής τους κατασκευής τα ρόπαλα;

— Αύτη την εντύπωση μου κάνανε... Πιστεύω πως είχαν κόψει κομμάτια πετσί, τό είχαν ράψει και τά είχαν παραγγείλει με άμμο ή με φιλά σκαγία.

— Έξακολουθήσατε.

— Η Σάννον προσπάθησε να μη με σκοτώσουν. Έπαφαν τότε να με χτυπάνε και την πήραν μαζί τους. Εκείνη ούρλιαζε σπαρακτικά. Σύρθηκα με τα τέσσερα, τους παρακολουθούσα κι' είδα τον ένα τους να υποχρεώνη τη Σάννον ν' ανεβή στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου τους. Τη στιγμή που αυτόκινήτου σηκόβω όρθιος, ξαναγύρισα κοντά μου κι' άρχισαν πάλι να με χτυπάνε. Λιποθύμησα... Όταν συνήλθα, ήμουν εσπλωμένος χάμο, μέσα στη βροχή, κι' εκείνοι είχαν χαθή!

— Αύτα γίνανε κατά τις 2 τη νύχτα;

— Περίπου.

— Πόση ώρα μείνατε άναίσθητος;

— Δέν ξέρω... Μπορώ να σας πω μονάχα πώς, όταν μπήκε στο τρατήριο βενζίνη, ο σερίφης που του τηλεφώνησα, τό ρολόι έδειχνε 4 παρά τέταρτο.

«Ο Γκέντελ σταμάτησε τη δακτυ-

λογράφου και παρατήρησε:

— Αφού έχουν περάσει τόσες ώρες, μπορεί τώρα να βρίσκονται στο Σαν Ντιέγκο ή στο Σαν Όμπισπο.

— Πιθανόν, συμφώνησε ο επιθεωρητής Φίλιπς. «Τόσσο εξακολουθώ να μην καταλαβαίνω, γιατί πήρανε μαζί τους την κ. Κάρσον! Γενικά, σε τέτοιες περιπτώσεις, οι «τέντυμπόυς» τό σκάζουν, αφού κακοποίησαν τη γυναίκα.

— Στράφηκε στον Κάρσον και ούτρησε:

— Λέτε πως την κακοποίησαν κι' οι δυο, στο τροχόσπιτο;

— Ναί.

— Και δέν προσπάθησατε καθόλου να τους εμποδίσετε; παρατήρησε ο Φίλιπς με κάποια δυσπιστία.

— Άλλ' επιχείρησατε να τους εμποδίσετε, όταν θέλησαν να την πάρουνε μαζί τους;

— Ναί.

— Οι έφημεριδες δέ θα σας περιποιηθύνε καθόλου, στά σχολιά τούς.

— Τό καταλαβαίνετε;

— Στο διάβολο να πάνε οι έφημεριδες! φώναξε ο Κάρσον. «Έκανα ό,τι μπορούσα για τη γυναίκα μου. Ήταν φοβερό να μένω εκεί, άκίνητος...

«Ο επιθεωρητής εξακολουθούσε να τον κυττάζει ερευνητικά.

— Ασφαλώς, συμφώνησε. Πόσων χρόνων είσαστε, κύριε Κάρσον;

— Τριανταέξη.

— Πήγατε στον πόλεμο;

— Βεβαίως.

— Σε ποίο σώμα ύπηρετήσατε;

— Στους πεζοναύτες... «Ακούστε! «Αν νομίζετε πως δέ δοκίμασα ένα έπέμβω νορίτερα, γιατί ροδόμυνα τό σουγιά, κάνατε λάθος. Δέν έμει δειλός! Μπορώ να σας δείξω τό σημάδι, που μου έχει κάνει στην κοιλία μία γισπωνέζικη έφοδόνχη...

— Έχω πάρει μετάλλοι άνδρείας.

«Ο επιθεωρητής Φίλιπς ήταν μεσκόπος, με γκριζά μαλλιά και ευγενικούς τρόπους.

— Κανείς δέ σας περνάει για δειλό, κύριε Κάρσον, απάντησε με μετρημένη φωνή. Κάνατε άπλώς την έκλογή σας... Πιστεύετε πως είχαν πάρει ναρκωτικό αύτοί οι δυο;

— Ναί, τό πιστεύω.

— Γιατί;

«Ο Κάρσον άνασήκωσε τους ώμους του.

— Μά την πίστι μου, δέν είμαι ειδικός σ' αύτά τά πράγματα, απάντησε. Άπ' όσα όμως έχω διαβάσει για τ' άποτελέσματα της μαρτυρίας, συμπεραίνω πως είχαν πάρει μία γερή δόση απ' αύτη.

— Στην άρχή, φέρνονταν σάν μέσα σε όνειρο, λες κι' ο χρόνος δέ λογαριάζότανε γι' αύτους. «Υστερα, όλα τους φαίνονταν διασκεδαστικά.

— Ένώ ο ένας κακοποιούσε τη Σάννον, ο άλλος έλεγε πρόστυχα άστεία, και σκάζανε κι' οι δυο στα γέλια...

— Καλά. Πέστε μου τώρα, κύριε Κάρσον, τί δουλειά κάνετε;

— Είμαι ο πρώτος ταμίας της εταιρείας πετρελαίων του «Ελ Σεγκούντο.

— Καλή θέσι...

— Όχι κακή.

— Φαντάζομαι πως θα περνάνε

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒΣ πεπειραμένοι, ειδικοί δι' έρεύνας — πληροφορίας επί πάσης φύσεως ιδιωτικών έμπιστευτικών ύποθέσεων, γάμων διαζυγίων, έπιτηρήσεως άνηλικών, άναζητήσεως πραγμάτων ύπο κατάσχισιν κλπ. Διεύθυν. Γραφείων Πληροφοριών «ATHENS». Παρασσαύ 2 (πλιν. Κλαυθμώνος), τηλ. 28.709. Τήν σφαιρότητα των εργασιών μας έγγυμναι ή πολυτής ευδόκιμος άποστολή προύπησείας μας.

ΕΝΑ ΩΡΟ ΣΑΣ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ

Πού; Στη Τρικιά. Θα σας κάνη πιο χαρούμενες τις φετινές γιορτές. Κάθε πελάτης που φωνάζει από 200 Δραχμές και άνω από την Τρικιά παίρνει και τό δωράκι του. Είμαι κάτι που θα σας άρεση πολύ. Τρικιά, στο Σύνταγμα, στη στάση της οδού Έρμού 6, Τρικιά Πατησίων 141, στη στάση Κεφαλληνίας.

ΚΑΛΗΜΕΡΑ ΓΕΛΙΟ

Τό νέο εύθυμογραφικό βιβλίο του κ. ΣΠΥΡ. ΔΕΜΕΝΑΓΑ

Σπαρταριστό χιούμορ, καυστική σάτυρα, πλούσιο γέλιο.

Πωλείται εις όλα τά κεντρικά βιβλιοπωλεία.

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται καθ' έκάστην 9—3 και 5—7, ως και επί συνευτέλει. Χαρ. Τρικούπη 113. Τηλέφ. 613-610.

Τό Χρυσό Ποτήρι!

Ένα Μεγάλο Τόλμημα

Η ΜΟΥΣΤΑΡΔΑ ΜΠΡΑΒΑ

Κυκλοφορεί τώρα συσκευασμένη σε ΧΡΥΣΟ ΠΟΤΗΡΙ πολυτελείας, που σας προσφέρεται δωρεάν.

LAMBOLIN

ΝΕΑ ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΔΙΑΡΚΕΣ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ

Ακόμη καλύτερη

ΠΑΡΚΕΤΙΝΗ ΜΕ ΠΛΑΣΤΙΚΟ

ΔΩΡΟ ΠΛΟΥΣΙΟ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΠΡΟΣΙΤΟ

Ευπρόσδεκτο σε μικρούς και μεγάλους είναι μία έγγραφη στην Α.Β.Σ., τώρα, με δροσερά ειδικά. Όπου και αν μένετε θα μάθετε ακτίνα, σχέδιο, χρώμα, μία σπουδή στο σπίτι σας, χωρίς να παραμελήσετε τις άλλες σας ασχολίες.

Ζητήστε πληροφορίες και για το κομψό δαλντάκι με σύνορα και άλλα σχέδια — ζωγραφική, που θα σας προσφέρει δωρεάν, ΤΠΡΑ πλουσιότερο παρά ποτέ. Επισκεφθείτε μας ή αν εμπόδιζεστε είτε μένετε σε επαρχία, στείλτε μας το ταχύτερο τη δημοσίευσή αυτή για να λάβετε το αναλυτικό μας τεύχος δωρεάν και χωρίς καμία υποχρέωσή σας.

«Εάν γλυκά πάνε στο φούρνο».

Σκίτσος μαθητριάς μας εκ του φυσικού

ΣΧΟΛΗ Α. Β. Σ.

Πανεπιστημίου 10 — Τηλ. 623-880

ΠΗΡΑΤΕ ΤΟ ΔΩΡΟ ΣΑΣ...

... από την Τρικόζα. Δεν το μάθατε; Μά που ζήτε, λοιπόν; Κάθε πελάτης της Τρικόζα που φωνίζει από 200 Δραχμές και άνω, παίρνει από ένα συμπαθητικό, τασο και πολύ ευπρόσδεκτο δωράκι. Τρικόζα, δυο βήματα από το Σύνταγμα, στη Σταία της οδού Έρμου 6. Τρικόζα Πατησίων 141, στάσις Κεφαλληνίας.

ΑΡΙΑΔΝΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ-ΛΕΛΟΥΔΑ

ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Μετώκησε οδός Χαρ. Τρίκωπη 50.
Τηλ. 612-515. Ώρα επίσκεψης 11
—1 και 5—7.

Άλλαγή Διευθύνσεως
Γ. ΣΑΛΑΜΙΝΙΟΣ-Δ. ΝΗΦΟΡΟΣ

ΙΑΤΡΟΙ ΑΚΤΙΝΟΛΟΓΟΙ
Μετέφεραν τα εργαστήριά των εις
την οδόν Κάννυος 23α.
Τηλ. 621.932

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΝΤΕ.Υ. ΚΗΝ

50ν — Είπ' αλήθεια λοιπόν αυτό που γράφανε οι εφημερίδες; με ρώτησε η Σάλλυ με πνιγμένη φωνή. «Έφυγες απ' το Λας Βέγκας με τη γραμματέα σου;»

— Την κύτταξά κι' απάντησα:

— Ναι.

— Μά γιατί; Γιατί; Τί καλλίτερο από μένα εύρισκες σ' αυτήν; Δεν ήταν καν όμορφη...

— Όχι, δεν ήταν, παραδέχτηκα.

— Και γιατί παραιτήθηκες; Γιατί εγκατέλειψες την καριέρα σου; Για 50 χιλιάδες δολάρια;

— Τίποτε απ' όλ' αυτά δε θα γινότανε, αν δε μ' άπατούσε με το Σόννυ Μπλαίρ, απάντησα.

— Απλόθηκε βαθεία σιωπή. «Η Σάλλυ σηκώθηκε κι' ήρθε κοντά μου.

— Για ξαναπες το, Χί! πρόφερε με πνιγμένη φωνή. Μήπως τρελλάθηκες;...

— Ένας βάλος σχηματίστηκε στο στομάχι μου κι' ανέθηκε ως το λαιμό μου. «Η Σάλλυ δεν έδειχνε καμία ντροπή ή άμυνα. Ήταν άγανακτισμένη, σαν να την είχαν προσβάλει θανάσιμα τα λόγια μου.

— «Αν δεν είχες περάσει το Σάββατοκύριακο με το Μπλαίρ, για να σε κάνη πρωταγωνίστρια στο έρχομένο φιλμ του Νόρμαν, κι' αν δεν έκοβες ύστερα ένα κοριτσάκι με τ' αυτοκίνητο, καθώς γυρίζατε κι' οι δυο μεθυσμένοι στη Βικτοριάλ, δε θ' αναγκαζόμουν να πουληθώ στον Κόννορ;! Με τα λεφτά που πήρα, πλήρωσα τους γονείς της μικρής, για να μη μάθουν τίποτα ή άστυνομία κι' οι εφημερίδες.

— «Η Σάλλυ έφερε το χέρι της στο λαιμό της.

— Ποιος σου διηγήθηκε αυτή την ιστορία, Χί;

— Ο ίδιος ο Μπλαίρ. Ήρθε στο γραφείο μου, τη Δευτέρα το πρωί.

— Αγνώστους, γιατί δε μπορούσε να βρῇ παρά 10 χιλιάδες δολάρια, ενώ οι γονείς του παιδιού ζητούσαν 50 χιλιάδες. Έγώ είχα άλλες 15.

— Πουλώντας τ' αυτοκίνητό μου και Πουλώντας τις 40. Μά δε το σπίτι, θάφτανε πώς δε θα συμφωνούσαν με λιγότερα από 50 χιλιάδες. Κι' αν δεν τα πληρώναμε, θα καταστρεφόταν η καριέρα σου και θα πήγαινες χρόνια φυλακή.

— Όταν μου έκανε λοιπόν την πρόταση ο Κόννορ, δέχτηκα άμέσως. Δε μ' ένοιαιζε πιά για τίποτα. «Η ζωή μου είχε καταστραφῇ... Πήρα μαζί μου τη Μαίρη για να σ' εκδικηθῇ για την προδοσία σου και να προσπαθήσω να σε ξεχάσω...»

— Είδες αυτό το κορίτσι που σκότωσα; με ρώτησε η Σάλλυ.

— Είδα το φερέτρο του και τους γονείς του, σε μία καλύβα του Παλμντέιλ.

— Και τους βδωσες τις 50 χιλιάδες δολάρια που είχες πάρει απ' τον Κόννορ;

— Ακριδώς.

— «Η Σάλλυ έκαμε μία περιφρονη-

τική γκριμάτσα.

— «Χί! θύε! φώναξε. Το κεφάλι σου έχει μέσα πίτουρα!...

— Αρνείσαι λοιπόν ότι πήγες στη λίμνη Ταχόε;

— Όχι! Μισή ώρα αφού έφτασα στο πατρικό μου σπίτι, μου τηλεφώνησε ο Σέσιλ Ρόου. Μου είπε πώς είχε χαλάσει τον κόσμο για να με βρῇ και πώς είχε μάθει επιτέλους από σένα ότι είχα πάει να περάσω το Σάββατοκύριακο με τους γονείς μου.

— Ο βάλος στο λαιμό μου μεγάλωνε... Θυμόμουν τώρα άοριστα τι ή γραμματέας του Σέσιλ Ρόου, του διευθυντού των στούντιο, με είχε ρωτήσει τηλεφωνικά πώς θα μπορούσε ο προιστάμενός της να επικοινωνήσῃ με τη γυναίκα μου, κι' εγώ της είχα απαντήσει ότι η Σάλλυ βρισκόταν στο Γκράς Βάλ-λεϋ.

— Ο κ. Ρόου, συνέχισε η Σάλλυ, μου άναγγειλε πώς θα περνούσε το γουήκ-έντ του στη λίμνη Ταχόε και με παρακάλεσε, μία και βρισκόμουν εκεί κοντά, να πάω να τον βρῷ για να διαβάσω ένα σενάριο που είχε αγοράσει. Πήγα λοιπόν εκεί, με το μαμπαί μου, κι' έμεινα στο ίδιο ξενοδοχείο με τον κ. Ρόου. Διάβαζα το σενάριο όλη τη νύχτα της Παρασκευής. Το ξαναδιάβαζα το Σάββατο. Ήταν ο ρόλος που όνειρευόμουν! Είχα τόσο ένθουσιαστί, ώστε δεν έβγαίνα καθόλου απ' την καμάρα μου. «Έτρωγα εκεί μέσα.

— Ήν Κυριακή τ' απόγεμα, τη λεφώνησα στον κ. Ρόου πώς ήθελα

πολύ να παίξω αυτό το ρόλο. Πήγα

έπειτα να συζητήσουμε τις λεπτομέρειες του καινούργιου συμβολαίου του. Μά αυτός ήθελε... άλλα πράγματα! Δεν ενδιαφερότανε πραγματικά για το ταλέντο μου. Μούδωσε να το καταλάβω, με αρκετή ευγένεια. Μά δε μπορούσα να δεχτώ τις προτάσεις του! Σ' άγαπῶ πολύ, Χί!...

— Απλόθηκε πάλι βαθεία σιωπή. «Η Σάλλυ σκούπισε τα δάκρυά της και συνέχισε:

— Τον έβλα στην θέσι του. Του είπα πώς, αν έπρεπε να κάνω τέτοιες παραχωρήσεις για να γίνω μεγάλη βεντέτα, προτιμούσα να μείνω απλώς κυρία Σάννον... Γι' αυτό ξαναγύρισα στο Λας Βέγκας, αφού μου φέρθηκες τόσο παράξενα στο τηλέφωνο. Και σε περίμενα, ώπου αναγκάστηκα να ξαναβῶ, για να γυρίσω εκείνο το καταραμένο φιλμ...»

— Έπειτα, όταν διάβασα όλη την ιστορία στις εφημερίδες, σκέφτηκα πώς θάσουν πιθανώτατα εδῶ. Καί, μόλις τελείωσα το γύρισμα, ήρθα με το αεροπλάνο. Μά εσύ δε μ' ήθελες πιά!...

— Προσπάθησα να της πιάσω το χέρι. Μά το τράβηξε.

— Όχι, είπε με πείσμα. Δεν πέ-ρασα το Σάββατοκύριακο με το Σόννυ Μπλαίρ; Και στο γυρισμό, σωφρόνισα μεθυσμένη, δεν έκοψα ένα κοριτσάκι; Τί με θες λοιπόν;... Γύρισα και κύτταξα τον Κόννορ. Έκείνος χαμογέλυσε σατανικά.

ΣΧΟΛΗ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ ΛΟΥ MOSKY

«Η μόνη ανεγνωρισμένη υπό του Κράτους. Φοίτησις έξαμηνος. Αριθμός μαθητῶν περιορισμένος. Πεντικιούρ, μακιγιάζ».

Πληροφορίες: Έναρσις 2 'Ιανουαρίου. 'Ινστιτούτον Αισθητικής και Φυσιοθεραπείας ΛΟΥ MOSKY. Οδός Βαλαωρίτου 9.—Τηλ. 621-900.

Γονείς & Κηδεμόνες Προβέξτε

Πρότυπον ΚΟΜΜΑΤΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ Ν. ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 72 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 617-433

Χρησιμοποιώντας τα παιδιά σας στο πρότυπον τούδε διευνη και επικερδή εργασία. Η μακρά πείρα μας και η αυστηρά προωθητική παρακολούθησὶς εγγυώται, ότι οι μαθηταί μας, θα ἀριστεύουν εἰς τὴν καλλιματικήν τεχνην.

Σεχωριζοίται πιστοί, αἰδουοὶ δι' ἄρενας και διήγει. Αἰριδμός, περιορισμένος. Τιμαί ἀρετικῶς προσβιταί. Α' Γκρούπ 9-2 Β' Γκρούπ 4-8

Πληροφορίαί & ΕΓΓΡΑΦΑΙ Καθημερινῶς 9-2 & 4-8 κ.κ. ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 72 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 617-433

—Τώρα τὰ ξέρετε όλα! μου εἶπε. —Κάθαρμα! μούγκρισε. ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'.

«Ακούμπησα στα χέρια μου το πρόσωπό μου που έκαίγε. Πώς την είχα πάθει έτσι; Πώς είχα πέσει με τόση άφελεια στην παγίδα που έστησε ο Κόννορς για να με ξεφορτωθῇ;

Προετοίμαζαν από καιρό το σχέδιό τους και τόβαλαν σ' εφαρμογή με πρώτη ευκαιρία, όταν κάλεσε τη Σάλλυ ο διευθυντής της στη λίμνη Ταχόε.

Ο Μπλαίρ έπαιξε το ρόλο του σαν τέλειος ήθοποιός. Ποιος ξέρε πόσα είχε πάρει γι' αυτό—όπως κι' ο Ρόμπερτς κι' η οικογένεια Κάρρολ! Ύπηρχε ένα φέρετρο, άλλ' ήταν άδειανό, ή είχαν βάλει μέσα κάποιο παιδί που σκότωσαν οι φονιάδες του Συνδικάτου.

Όσο για τη Μαίρη, δεν ήμουν βέβαιος... Ίσως νάταν κι' αυτή συνένοχός τους, ίσως όχι. Πίστευα μάλλον το δεύτερο: Πώς ήθελε να γλεντήσῃ και άρπαξε την ευκαιρία. «Ακουσε τη συζητήσῃ μου με το Σόννυ Μπλαίρ. Ήξερε πώς είχε πληγωθῇ ο έγωισμός μου. Ήξερε επίσης πώς έτρωγα πάντα στού 'Αντζελίνο, όταν έλειπε η Σάλλυ, και πώς ο καλλίτερος τρόπος για να με παρηγορήσῃ θά ήταν να με πάρῃ στην άγκαλιά της...

—Λοιπόν, τί θα γίνῃ για κείνη την τσάντα; με ρώτησε ο Κόννορς, διακόπτοντας τις σκέψεις μου.

Δίπλα μου βρισκότανε μία βαρεία τσιμπίδα. Την άπασα, στοάφκα άπότομα και χτύπησα στο χέρι το Χάς, πρὶν προλάβῃ να πατήσῃ τη σκανδάλη.

Το μπράτσο του έσπασε. Ούρλιασε απ' τον πόνο κι' άφισε να πέσῃ το όπλο του. Ο Κασσίντα άωρησε για να τ' άρπάξῃ. Πάτησα όμως άπάνω το πόδι μου και κατάφερα την τσιμπίδα μ' όλη μου τη δύναμη στο κεφάλι του Κασσίντα. Τὸν πήρανα αἰμάτα, σωριάστηκε χάμω κι' έλασε τις αισθήσεις του. Κατάλαβα πὸς τὸν είχα σκότωσει.

Ο Χάς εξακολουθούσε να ούρλιαζε απ' τὸν πόνο. Ο Κόννορς, καταχλωμός, τρομοκρατημένος, έβρεξε με τη γλώσσα του τα στεγνωμένα χείλη του.

—Για το Θεό, Χί!... βόγ-γισε.

—Άσε ήσυχο το Θεό. Άρκετὲς σκοτούρες έχει, ώστε να μὴν άπασα-σολήτῃ με ανθρώπους που δεν τ' άρίζουνε.

Ο Χάς χύμηξε πάνω μου, αναγκάζοντάς με να τραπητῶ πίσω. Έσκυψε και με το γερό χέρι του πήρε το ρεβόλβερ. Τὸν ξαναχτύπησα με την τσιμπίδα, σπάζοντάς του και τ' άλλο μπράτσο. Ξανάρισε τα ούρλιασματά.

—Κοίμα που δεν έχεις και τρίτο μπράτσο! τού είπα. Κρίμα έπίσης που είχατε κι' οι τρεις μαζί ένα και μόνο πιστόλι! Τὸ «Συνδικάτο» δε θάμενε εύχαριστημένο, αν το μάθαινε.

Ο Κόννορς κύτταζε διασταχτικῇ τὴν πόρτα. Πήρα από χάμω το ρεβόλβερ του Χάς.

—Πρόσεξε! είπα στον Κόννορ. Καλύτερα να μὴ δοκιμάσῃς... Έβωσα το όπλο τὴν γυναίκα μου και πρόσθεσα:

—Κάνε μου μία τελευταία χάρι, Σάλλυ. Σημάδεψε μ' αυτό το Κόννορς, ενώ εγώ θα τηλεφωνῶ.

—Χί! μου είπε με χείλη ποι τρέμανε. Σ' άρεσε καλύτερα από μένα, η Μαίρη! Άμψ!...

—Όχι! δήλωσα αδιόταχτα. Τὰ μάτια της λάμψανε από ικανοποίησι.

Πήρα στο τηλέφωνο τὸ κέντρο και ζήτησα τὸ υπεραστικό.

—Μά... είσατε ο Χί Σάννον! φώναξε η τηλεφωνήτρια.

—Και σὺ η Νέλλυ Νταϊδς, αν δε γελέσαι!

—Τώρα είμαι κυρία Μπούρς! —Συγχαρητήρια! Άκουσε, Νέ-

λυ! Γι' άνάμνησι τού καιρού που πηγαίναμε στο σχολείο και θγαίναμε μαζί, εσύ, ο Χάιν κι' εγώ, δὸς μου το σπίτι του εισαγγελέως του Σακραμέντο, τού κ Τζίλμορ. Άσε με να τελειώσω τὸ τηλέφωνο και περιμένα ύστερα πέντε λεπτά, πρὶν είδοποίησῃς τὸν Ουάιτ.

—Καλά, σύμφωνοι, απάντησε η Νέλλυ δίχως ένθουσιασμό. Δεν έπρεπε όμως να σκοτώσῃς τὸν Πάλλ.

—Δὲν τὸν σκότωσα εγώ, Νέλλυ. Πιστεύω πὸς έβρω ποὶος τόκανε... Τί γίνεται ο σερίφη;

—Είμαι έξω φρενών ο καυμένος. Έχει ένα καρούμπαλο στο σαγόνι! Είπε πὸς θά σε σκοτώσῃ μόλις σε δῇ.

—Καλά! Δὸς μου τώρα τὸν αριθμό που σου ζήτησα.

Ο Χάς ούρλιαζε και δὲ μ' άφισε ν' άκούσω. Πήρα λοιπόν απ' τη Σάλλυ τὸ ρεβόλβερ, τὸν χτύπησα δυὸ φορές στο κεφάλι και τὸν σώρισσα κι' αὐτὸν άναίσθητο δίπλα στον Κασσίντα.

—Χί!... μου είπε η Σάλλυ. Όταν θγανατε, με το Χάιν και τη Νέλλυ... ποιά ήταν η τέταρτη;

—Μία κοπέλλα από δῶ, απάντησα άόριστα.

Τὴς ξανάδωσα τὸ ρεβόλβερ και πήρα πάλι τὸ ακουστικό.

Ο εισαγγελέας Τζίλμορ δὲ φάνηκε καθόλου ένθουσιασμένος, όταν τὸν εξήγησα ποὶος ήμουν. Πρὶν προλάβῃ όμως να μὴ το πῇ, πρόσθεσα: —Σὰς προσφέρω τὸ Τζὸς Κόννορς και τὸ «Συνδικάτο» στο πάτο... Άκούστε! Στείλτε δυὸ γερούς ανθρώπους στο στο μπάρ «Αντζελίνο», στη Σπρίνγκ Στρίτ. Ύπαρχει στὴν τουαλέτα μία σειρά από μεταλλίνα κουτιά. Πέστε τους να σπάσουν τὴν κλειδαριά τού...

—Έβγαλα απ' τὴν τσέπη μου τὸ κλειδάκι, τὸ κύτταξα και συνέχισα: —... τὸυ αριθμοῦ 47.325. Θα βρῶνε μέσα μία τσάντα, γεμάτη με ντοκουμέντα τρανταχτά, άρκετά για να στείλουνε τὸν Κόννορς είκοσι χρόνια φυλακή τὸ λιγώτερο, αν όχι στο θάλαμο αἰρίων.

—Έπρεπε να τὸ καταλάβω, Σάννον, πὸς δε θα μὰς πρόδινες! φώναξε μὴ ένθουσιασμό ο Τζίλμορ. Ποτέ δε γελέσαι εγώ για τὸ χαρακτήρα ενός ανθρώπου!

—Μπορείτε να διαβώσετε ότι ο Κόννορς ήρθε και με βρήκε εδῶ στο "Ελφερς και μὴ τὰ διηγῆθηκε δια, προσπαθώντας να σώσῃ τὸ τομάρι του.

Ο Κόννορς διαμαρτυρήθηκε. Άλλ' η Σάλλυ τὸν σταμάτησε, φεβερίζοντάς τον με τὸ πιστόλι. Ο Τζίλμορ άκουσε τις φωνές του.

—Ποιὸς είναι; με ρώτησε.

—Ο Τζὸς Κόννορς. Θέλει τώρα να τὸν προστατέψουμε απ' τὸ «Συνδικάτο», που θα βαλθῇ να τὸν ξεκάνῃ... Εἴπ' εδῶ κι' ο Τζόννυ Χάς, με τὰ δυὸ του χέρια σπασμένα. Μπορείτε να στείλετε να τὸς παραλάβετε, όταν θέλετε.

—Τόδερα! Τόδερα εγώ! Η δὴ-λεν παραιτήσῃ σας ήταν μία παγίδα για τὸν Κόννορς.

Θὰ με φιλοῦσε, αν δὲ βρισκότανε ὅσο μακριά...

—Κι' ο Σάμ Κασσίντα; με ρώτησε.

—Εδῶ είναι κι' αὐτός. Άλλὰ τεθαμένος. Τὸν σκότωσα.

Έκλεισα τὸ τηλέφωνο και ξανά-άλεσα τη Νέλλυ.

—Τ' άκουσα δια, Χί, μου είπε. Κι' άρχίζω να πιστεύω πὸς ο Χάιν είχε δικιο για σένα...

—Θὰ μὴ δώσῃς λοιπόν τὰ πέντε λεπτά που σου ζήτησα;

—Σοῦ δίνω δέκα.

Κρέμασα πάλι τὸ ακουστικό. Πήρα τὸ πιστόλι απ' τη Σάλλυ και είπα:

—Εμπρός, πάμε, Κόννορς.

—Ποῦ; με ρώτησε κυττάζοντάς με ήλθια.

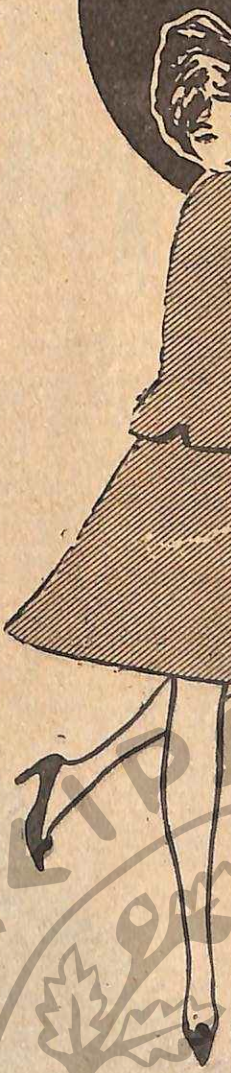
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια...

ΧΟΥΒΑΡΔΑΣ Ο.Ε. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 6 ΤΗΛ. 32183

ΕΙΔΗ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ

- ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΑ

ΤΗΛΕΟΡΑΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

«SCHARPF»

ΠΑΛΥΝΤΗΡΙΑ

«ZENITH»

ΨΥΓΕΙΑ ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ

«STANDARD»

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ

TRANSISTORS

«LENCO»

ΗΛΕΚΤΡΟΦΩΝΑ

ΠΙΚ-ΑΚ

«EUROPHON»

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ

ΡΑΔΙΟΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ

«IDEAL»

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

OLSBERG

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ ΘΕΡΜΑΣΤΡΑΙ

ΚΟΥΖΙΝΑΙ

ΘΕΡΜΟΣΙΦΩΝΕΣ

ΠΩΛΗΣΙΣ
ΛΙΑΝΙΚΗ ΧΟΝΔΡΙΚΗ
ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

Φερμουάρ τεχνικής τελειότητας

Καλές Γιορτές

ΕΣΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο Άκμπάρ Ίντα, ο πανίσχυρος σουλτάνος της Άγκρας, δεν είχε άλλο καυάρ από την κόρη του, την Τεντάμιρ Μιρζά. Κι' ωστόσο, δεν κατάφερε να της βρή σύζυγο. Όχι πως έλειπαν οι υποψήφιοι. Άλλ' η βασιλοπούλα εύρισκε σ' όλους κάποιο ψεγάδι και τους έδιωχνε.

Κάποτε, ωστόσο, έφτασε στην Άγκρα ο Χιντάλ Μιρζά, ο ξακουμένος πολεμιστής, που είχε πάρει μέρος σ' εκατό μάχες και που πάνω στο σώμα του διακρίνονταν τα σημάδια από άναριθμες πληγές.

Για πρώτη φορά, η βασιλοπούλα θάμνα υποδέχτηκε έναν ξένο με το χαμόγελο στα χείλη. Κι' ο πατέρας της, που είδε αυτό το χαμόγελο, χαρήκε, γιατί σκέφτηκε πως η κόρη του δεν είχε μείνει άσυνκίνητη από το άρεσνυπό παραστήμα του Χιντάλ Μιρζά και τη φήμη του ήρωα που τον τύλιγε. Για να την βοηθήσει, λοιπόν, να πάρη την απόφασή της, τον κράτησε στο ανάκτορό του και ταυτόχρονα οργάνωσε μεγάλους αγώνες για να του δώση την ευκαιρία να δείξη τις ικανότητές του.

Οι αγώνες αυτοί ήταν, σ' άλλη-θε α, ένας θρίαμβος για τον Χιντάλ Μιρζά. Νίκησε όλους τους ανταπάλους του στο ακόντιο και το σπαθί, ήρθε πρώτος στις άρματοδρομίες κι' έκανε πέντε φορές το γύρο του σταδίου, όπου γίνονταν οι αγώνες όρθιος πάνω σε

καρδιά με τα μάτια μου, είπε η βασιλοπούλα.

Κι' άμέσως άφανε την καταστροφή με διαμαντία βεντάλια που κρατούσε στα χέρια της να πέση μέσα στο στίβο.

Αυτή τη βεντάλια μου τη χάρισε η μητέρα μου πεθαινόντας, είπε. Και στη μητέρα μου την είχε χαρίσει η δική της, που κι

για φαγώσιμο ή όχι.

Ο Χιντάλ Μιρζά έδωσε το κυρτό σπαθί του και το κατέδωσε με όλην πάνω στο μουσούδι του θηρίου, που πλημμυρισε άμέσως στα αίματα. Έπειτα, καθώς εκείνο σπρίχτηκε στα πιανά του πόδια για να κυλήση, ο ήρωας ξανάκατέβασε το σπαθί του και του κοψε πέρα για πέρα το κεφάλι.

Ο ήρωας έφτασε σε λίγο στο θεωρείο της βασιλοπούλας...

Η Βεντάλια της βασιλοπούλας

δυό άλογα, με το άριστερό πόδι στο ένα και το δεξί στο άλλο.

Το πλήθος παραληρούσε από ενθουσιασμό κι' η μικρή βασιλοπούλα χτυπούσε τα χέρια της, πλημμυρισμένη από θαυμασμό. Ο σουλτάνος φώναζε, στο τέλος, το νικητή και τον έβαλε να καθίση δίπλα του, πράγμα που δεν είχε κάνει ποτέ άλλοτε για κανένα.

Μετά τους ανθρώπους, ήρθε η σειρά των θηρίων. Λιοντάρια, πάνθηρες, τίγρεις, ζαγκουάρ εμφανίστηκαν στο μεγάλο στίβο. Οι φύλακες έσπρωξαν κατόπιν μέσα νεαρές αντίλοπες, ζαρκάδια, βώδια, διάφορα άλλα ζώα. Και τότε άρχισε το πιο ενδιαφέρον μέρος του θεάματος. Τα θηρία οίχονταν πάνω στα δυστυχισμένα ζώα, τα κυνηγούσαν από όλα τα μέρη και τα κατασπαράσσαν.

Μα τα ζώα αυτά ήταν λιγοστά κι' η πείνα των θηρίων, που τα είχαν άσπασε, έπιπτοσε νυστική, πολύ μεγάλη. Έτσι, καθένα από τα θηρία ανηνιζόταν για να δαφύλαξη τη λεία του και ν' απομακρύν όλους τους άλλους αντιπάλους του. Το πλήθος συνώρευε με αγρία ζεφωνήτα τον αγώνα των θηρίων που ήταν ένα θεαμα αληθινά έφιαλτικό.

Η μικρή βασιλοπούλα παρακολουθούσε αυτό το θέαμα με μάτια που έλαμπαν. Και, ξαφνικά, γύρισε στον άνθρωπο που στεκόταν πλάι της.

— Είναι αλήθεια, ω ξένη, πως έχεις πάρει μέρος σ' εκατό μάχες, όπως λέει η φήμη; τον ρώτησε.

— Αλήθεια είναι, βασιλοπούλα, της απάντησε.

— Κι' ότι το σώμα σου είναι γεμάτο πληγές;

— Κι' αυτό είναι αλήθεια. Οι πληγές που στολίζουν το σώμα μου είναι τα τρόπαιά μου.

— Ευτυχισμένη η γυναίκα που έχεις ήρωας σαν και σένα θα της άνοιξη την άγκαλιά του, είπε η βασιλοπούλα αναστενάζοντας.

Και πρόσθεσε ύστερα από μια στιγμή:

— Θάθελα να θαυμάσω την άνδρα σου, ω ξένη.

— Δεν έχεις τότε παρά να πής στον πατέρα σου να με στείλη να πολέμηω τους έχθρους του, απάντησε ο Χιντάλ Μιρζά.

— Η φήμη θα μου φέρη τα κατορθωμά σου, αλλά δε θα τα

αυτή την είχε πάρει από τη δική της μητέρα... Είναι το πιο παλιό κειμήλι ο που υπάρχει στην οικογένειά μας... Δε θάθελα να τη χάσω.

— Ο Άλλάχ να μη το δώση να κλάψουν τα όμορφα μάτια σου γι' αυτή τη βεντάλια, είπε ο Χιντάλ Μιρζά. Θα σου την ξαναφέρω.

— Θα το κάνης, ω ξένη;

— Στο όρκίζουαι, βασιλοπούλα!

— Ο στίβος είναι γεμάτος θηρία...

— Αν δεν ήταν, καθένας θα μπορούσε να κατέβη...

Και, χωρίς να σκεφθή περισσότερο, πήδησε μέσα στο στίβο.

Εκείνη τη στιγμή, ένας πανοπας είχε βάλει το πόδι του πάνω στη βεντάλια, σαν να θέλε να εξακριβώση αν ήταν ένα πρά

Σήκωσε ύστερα από κάτω τη βεντάλια κι' άφου την καθάρισε από την άμμο, που είχε κολλήσει πάνω της, έτο μάζτηκε να φύγη για να την πάη στη βασιλοπούλα. Άλλά, ξαφνικά, άκουσε ένα βρυχυθό πίσω του.

Ο ήρωας γύρισε το κεφάλι του κι' είδε σε μικρή απόστασι ένα λιοντάρι. Σκέφτηκε τότε πως δεν έπρεπε να περιμένη κι' ώρμησε αυτός πρώτος πάνω του.

Το λιοντάρι άρχισε να κάνει μικρούς κύκλους, παραξενωμένο για την τόλην αυτού του ανθρώπου. Άλλ' ο Χιντάλ Μιρζά δεν του άδωσε καιρό να συνέλθη από την έκπληξή του. Χύθηκε σαν βολίδα πάνω του κι' άρχισε να το χτυπά με λύσσα, συγκεντρώνοντας τα χτυπήματά του στο μουσούδι του, για να το χάλιση. Σ' ένα από τα χτυπήματά του, το ένα μάτι του λιονταριού πετάχτηκε έξω...

Το θηρίο σωριάστηκε τότε κάτω πλημμυρισμένο στα αίματα κι' ο ήρωας έσπινε, κρινώντας πως ήταν περίττο να το αποτελειώση.

Πιο άγριος ήταν ο άνδρας του

Χιντάλ Μιρζά με μια βασιλική τίγρη, που τινάχτηκε πάνω του, καθώς πήγαινε ν' ανεβή τη μικρή σκάλα που οδηγούσε στο θεωρείο της βασιλοπούλας. Ο ήρωας έτρεχε ποτε δεξιά και ποτε αριστερά για ν' αποφύγη τα τρομερά πηδηματά της. Μα, σε κάποιο στιγμή, κατάφερε να την χτυπήσει με το σπαθί του στο μπροστινό της πόδι κι' όπως το θηρίο μάζεψε το κορμί του, μ' ένα καινούργιο χτύπημα του άνοιξε την κοιλιά.

Το πλήθος είχε παρακολουθήσει σιωπηλά τον αγώνα. Άλλά, ξαφνικά, έσπασε σε ουνάτες επευφημίες, καθώς ο Χιντάλ Μιρζά ανεβαίε τα σκαλοπατία. Κρατούσε στο ένα του χέρι τη βεντάλια και στο άλλο το σπαθί του, που ήταν κατεκόκκινο από το αίμα.

Ο ήρωας έφτασε σε λίγο στο θεωρείο της βασιλοπούλας. Άλλ' η θάμνα δεν είχε πια το ίδιο αγέρωχο ύφος όπως και πριν. Το προσωπό της ήταν πλημμυρισμένο από δάκρυα και δυνάτοι λυγμοί φούσκωναν το στήθος της. Μόλις είδε το Χιντάλ Μιρζά, έτρεξε κοντά του και του είπε με λαχάν ασμένη φωνή:

— Άς είναι ευλογημένο το όνομα του Άλλάχ, που σε ξαναφέρει κοντά μου. Έχω τώρα πως είσαι ο αγαπημένος της καρδιάς μου. Πόσες φορές δε νομίζα πως θα σταματούσε την ώρα που σ' έβλεπα να παλεύης με τα θηρία... Άλλά θα μπορούσες άσανε να με συγχωρέσης; πρόσθεσε σπληνώνοντας παρακλητικά τα μάτια της πάνω του.

— Να σε συγχωρέσω; απάντησε ο Χιντάλ Μιρζά. Άλλ' ό,τι έκανα είναι τίποτα μπροστά σε ό,τι θα μπορούσα να κάνω για σένα. Ομορφη βασιλοπούλα! Ονειρεύομαι να κατακτήσω τον κόσμο, αλλά τώρα ο κόσμος μου είναι εσύ... Πές μου τι άλλο θέλεις να κάνω για σένα, βασιλίσσα της καρδιάς μου.

Η μικρή βασιλοπούλα στήριξε το κεφάλι πάνω στο πλατύ στήθος του.

— Το μόνο που σου ζητάει η θάμνα είναι να την άναψης, είπε.

Εκείνη τη στιγμή, ο σουλτάνος Άκμπάρ Ίντα, που παρακολουθούσε τη συζήτησή τους, φώναζε τους κήρυκες του και τους πρόσταζε ν' αναγγείλουν στο λαό τους άρραδωνες της πολυαναπνεύμενης του κόρης με τον ξακουσμένο πολεμιστή, που είχε πάρει μέρος σ' εκατό μάχες και που το σώμα του στολίζονταν μ' άναριθμες πληγές. Οι νύμιοι τότε έβιναν σε λίγο και ποτέ ξανά δεν άναψήθηκε και δεν έσπινε τόσο ευτυχισμένο όσο η μικρή θηρία κι' ο άνδρας Χιντάλ Μιρζά.

ΣΙΜΩΝ ΣΤΟΡ

ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ της γαλοπούλας

Οι γάλοι του αυτοκράτορος κι' ο γερός κατά της ξηρασίας

ΕΡΕΠΕΤΕ πως, αν ο Κολόμβος δεν άναγκάλυπτε την Άμερική, δε θα είχαμε... γαλοπούλες στο χριστουγεννιάτικο τραπέζι μας;

Πραγματικά, δε τα τέλη του 15ου αιώνα, το πουλερικό αυτό ήταν τελείως άγνωστο στην Ερώπη. Το άνακαθιστόσαν διάφορα άλλα, πολύ λιγώτερο νόστιμα. Στη μεσαιωνική Άγγλία π.χ., τρώγαμε τα Χριστούγεννα... ψητά παγόνια — όσοι είχαν, έβασαν, τα μέσα να κάνουν αυτό το έξοδο!

Μόνο το 1498 —(για χρόνια δηλαδή μετά την άνακάλυψή της Άμερικής— έφτασαν οι πρώτοι γάλοι από το Μεξικό στην Ίσπανία. Άπό κεί, διαδόθηκαν στην ύλοιπη Ερώπη, μέσα στα έπόμενα 50 χρόνια.

Η άριστοκρατική οικογένεια που είσήγαγε για πρώτη φορά αυτό το πουλερικό στην Άγγλία, έχει ακόμα στο οικόσημό της την εικόνα ενός γάλου με άνοιχτή την σούρα του.

Πολύ πριν γίνη όμως γνωστός στην Ερώπη, ο γάλος είχε έξημερωθή από τους Ιθαγενείς της Κεντρικής και της Νοτίου Άμερικής. Λέγεται μάλιστα ότι ο Κορτέζ, ο διάσημος Ίσπανός έ

ξερευνητής και κατακτητής του Μεξικού, έφερε άκατά έκατομμύρια γάλους στο παλάτι του Μοντεζούμα, του τελευταίου αυτοκράτορος των Άζτεκων.

Ο γάλος άνήκει στο ζωολογικό μένος των μελεαγρίδων και είναι... στενός συγγενής με το φασιανό. Υπάρχουν πολλά είδη γάλων, ο γνωστότερος όμως είναι ο Μεξικανικός. Σ' αυτό το είδος άνήκουν οι περισσότεροι γάλοι και οι γαλοπούλες της Ερώπης που άπόγονοι των πρώτων που άφάσαν άπ' το Μεξικό.

Το ρεκόρ του βάρους άντικε σ' ένα γάλο της Καλιφόρνιας, που έφτανε τα 25 κιλά.

Όσοσο στα άσση της Βορείου Άμερικής ζουν άγριόγáλοι άρύτεροι από 30 κιλά.

Στον Καναδά και στις Ήνωμ. Πολιτείες ύπάρχει μια ράτσα πολύ μεγάλων γάλων, άρουμε 20 κιλών κατά μέσον όρο. Είναι όμως άκατάλληλοι για τις σφιγμένες διημερεύσεις άκουερίες, κι' έτσι έχει άρτισει να παραχωρή τη θέση της σε άλλες ράτσες, που έχουν μικρότερο μέγεθος και περισσότερο άσπρος στο στήθος.

Οι έξημερωμένοι γάλοι διασέρουν τελείως από τους άγριους. Έχει παραρηρήθη άπ' καίτοι στα μεγάλα άμερικανικά άγροκτηνά, οι γάλοι ζουν έλεύθεροι σε άπέσπαστες έκτασεις, δέν ξαναγυρίζουν ποτέ σε άγρια κατάστασι.

Τόσο οι ήμεροι γάλοι όσο και οι άγριόγáλοι δέν είναι πλάσμενοι άπ' τη φύση για να πετάνε. Πρωτίμων λοιπόν, σαν τρόπο μετακίνησης, το γρήγορο τρέξιμο.

Ένουν καλά άνεπτυγμένα τα στερά της σούρας τους. Κι' οι άρσενικοί τ' άνοίγουν σαν βεντάλια με κομμοί, για να τραβήξουν την προσαγή των θηλυκών, την άνοιξη που ζευγαρώνουν μαζί τους.

Για τον ίδιο σκοπό νοσηνοποιούν κι' ένα είδος κοροβι. Οι Ιθαγενείς όμως του Μεξικού πίστευαν ότι οι γάλοι γορεύουν για να φέρουν όρόνη στη συγγμένη άπ' τον ήλιο γή. Τους αιμώθηκαν λοιπόν, έπινοώντας κι' αυτό ένα άνοσό τού γάλου, που συνάδευε τα μαγικά έξορκία που άναίον της έπασσας.

Μετά το ζευγαρώμα τους, οι γάλοι τούλες γεννάει τα άγνα τους, που έχουν γάμμα σούρο προς το καφέ, με άσπρες άκτιδες.

Ο άριθμός των άγνων αυτών κυμαίνεται γύρω άπό τα 40 έως 60 εκάθε έπονη, κ'άποτε όμως άπορεί να φτάσουν τα 150.

Η γαλοπούλα είναι καλή μητέρα και άπορεί να κησάση μέχρι 20 άγνα τη φορά. Το κησάμα διαρκεί 30 μέρες περίπου. Έπειτα δύναιον άπ' τ' άγνα τα μικρά γαλοπούλα, που είναι τόσο κομμά, ώστε φράντε άπ' την πτήση άν άμείνη να μην έχουν τη μητέρα τους για να τους δείξη πως πρέπει να τρώγην!

Οι τέσσερες «πρώτες κυρίες» της Αμερικής από το 1932 ως σήμερα: 'Ελεάνορ Ρούζβελτ, Μπέτς Τρούμαν, Μάμυ Αϊζενχάουερ και Ζακλίν Κέννεντυ.

Η ΝΕΑ "ΠΡΩΤΗ ΚΥΡΙΑ,, ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Η όμορφη «Τζάκυ», που δε μοιάζει σε τίποτα με τις τρεις προκατόχους της

ΥΠΑΡΧΟΥΝ σήμερα πολλοί στην Αμερική — και ανάμεσά τους, άνθρωποι σοβαροτάτοι, με έγκυρες και υπεύθυνες απόψεις — που υποστηρίζουν πως ο Τζών Κέννεντυ δε θα είναι καταφέρει να κερδίσει, με «διαφορά στήθους», τον Νίξον και να γίνει πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών, αν δεν είχε γυναίκα του τη «Τζάκυ».

— «Αν τα πράγματα ήταν αντίστροφα, σάς λένε, και είχαν για σύζυγο ο Νίξον την κυρία Κέννεντυ και ο Κέννεντυ την κυρία Νίξον, αντίστροφο θα ήταν και το αποτέλεσμα των προεδρικών εκλογών!

Φυσικά, ο Ισχυρισμός αυτός δε θα ευσταθούσε, αν δεν ήταν τόση μικρή η διαφορά σε ψηφίους ανάμεσα στους δυο υποψηφίους. Αλλά η διαφορά ήταν μικρότερη από 200.000 ψηφίους, — και, σίγουρα, πολύ περισσότεροι από 200.000 ήταν εκείνοι, που επηρεάζονταν από την προσωπικότητα όχι του συζύγου, αλλά της συζύγου!

Από τα παραπάνω δε θα έπρεπε να οδηγηθεί κανείς στο συμπέρασμα πως η κ. Πατριτία Νίξον άσκησε αρνητική επίδραση στη δημοτικότητα του συζύγου της. Απλά δε σκόπευε τη θετική επίδραση, που είχε στους υποψήφιους — και των δύο φίλων, — η κ. Ζακλίν Κέννεντυ — ή «Τζάκυ», όπως τη λένε χαϊδευτικά οι Αμερικανοί. Εγγενικά και όμορφη γυναίκα, η Πάτ Νίξον έχει, ωστόσο, μία κάποια υπεροχή τόσο στα χαρακτηριστικά, όσο και στους τρόπους της, που δεν είναι να μην προσελκύει τις μάδες.

Αντίθετα, η «Τζάκυ» Κέννεντυ εκφράζει, για το μέσο Αμερικανό, τον ιδανικό τύπο της «πρώτης κυρίας». Και αυτό για πολλούς λόγους, καθώς θα δούμε, λόγους.

Πρώτος λόγος είναι η όμορφιά και τα νιάτα της. Οι Αμερικανοί είναι βαρεθεί να βλέπουν στη θέση της «πρώτης κυρίας» γυναίκες ηλικιωμένες και λίγο ή πολύ άσχημες. Κατά συνέπεια, δεν ήταν δυνατό να μείνουν άσημνες στη σκέψη πως

μια γυναίκα «ώραία σαν στάρ» και επιπλέον νεώτερη — είναι 31 ετών, μά δε δείχνει παραπάνω από 25! — θα αναλάμβανε τα κόπια της «προεδρίνας».

Δεύτερος λόγος είναι η εξυπνάδα της. Αναντίρρηση, από τις προηγούμενες προεδρίνες, εξυπνή, εξυπνότερη μάλιστα, ήταν η 'Ελεάνορ Ρούζβελτ. Αλλά η δική της εξυπνάδα δεν είχε τη θλιβικότητα, που έχει η εξυπνάδα της Τζάκυ Κέννεντυ. Η 'Ελεάνορ Ρούζβελτ συμπεριζόταν τις εθύνες του συζύγου της, συγκυβενούσε, κατά κάποιο τρόπο, μαζί του τη χώρα. Αντίθετα, η Τζάκυ δεν πρόκειται να ξεφύγει από τον φυσιολογικό ρόλο της.

Τρίτος λόγος, η πνευματική καλλιέργειά της — και, μαζί μ' αυτήν, το ταλέντο της... να μην την επιδεικνύει! Οι Αμερικανοί κολακεύονται εξίσου, πως η «πρώτη κυρία» της χώρας τους είναι πτυχιούχος της Σοβόνης, μιλάει βασιμάρια γαλλικά, ιταλικά και ισπανικά, ζωγραφίζει, και παρακολουθεί τη διεθνή λογοτεχνία. Θα τους ενοχλούσε, όμως, αν ήταν ο τύπος της «πνευματικά ανώτερης γυναίκας», που επιτίθεται για τη μόρφωσή της. Έτσι, αγαπούν τη «Τζάκυ», γιατί έχει καταφέρει, με την εξυπνάδα της να συνδυάσει και τα δύο: Να είναι καλλιέργημένη, σαν Εύρωπαική και απλή, σαν Αμερικανίδα! Όρισμένες, μάλιστα δηλώσεις της προς τον τύπο, φανερώσαν μια τόσο «αφέλεια», ώστε, αν δεν ήξερε κανείς πόσο προσποιητή είναι αυτή η αφέλεια, θα αμφισβητούσε πως εκείνη, που τις έκανε, έχει γαλλικό αίμα στις φλέβες της κι' έκανε ανώτερες σπουδές στη Γαλλία! Οι Αμερικανοί, όμως, που δεν τα φιλολογούν, κάτι τέτοια, είναι ένθουσιασμένοι με την «παιδιάστικη απλότητα» της Τζάκυ!

Τέτατος λόγος, που κάνει την μίσση Κέννεντυ να προβάλλει σαν ιδεώδη «πρώτη κυρία» των Ηνωμένων Πολιτειών, είναι η απειρητική κομψότητά της. Η Τζάκυ «έχει να ντυθεί» — δηλαδή, «έχει κάτι, που κοιμιά

από τις τρεις προηγούμενες «πρώτες κυρίες» δεν το ήξερε! Η πρώτη, η 'Ελεάνορ Ρούζβελτ, δεν είχε καταφέρει ποτέ στη βοήθεια των μεγάλων ραπτικών οίκων για να μετριάσει την εντύπωση από την εξαιρετική της ασχημία. Η μόδα, άλλωστε, και το ντύσιμο ήταν τα δυο τελευταία πράγματα στον κόσμο, που την ενδιέφεραν. Η δεύτερη, η Μπέτς Τρούμαν, δε ντυνόταν ούτε καλά ούτε άσχημα. Ήταν ο αντιπροσωπευτικός τύπος της νοικοκυράς και την είσοδο του συζύγου της στο Λευκό Οίκο την είδε σά μια βαρειά δοκιμασία για την ίδια. Ήταν κίτρινη από την ανθυγία της, όταν οι δημοσιογράφοι της άναγγελλαν πως ο Χάρου Τρούμαν ανέλαβε, με το θάνατο του Ρούζβελτ, την προεδρία, και η πιδ ευνυσιμένη στιγμή της ήταν σαν υπόρεσε να ξαναγνώριση στην απλή ζωή που αγαπούσε. Όσο για την τρίτη από τις προκατόχους της Τζάκυ Κέννεντυ, τη Μάμυ Αϊζενχάουερ, αυτή ενδιαφερόταν για τη μόδα και για το ντύσιμο, θα ήταν, όμως, ποτισμότερο, όπως έλεγαν οι κακές γλώσσες, να μην ενδιαφερόταν καθόλου! Γιατί τα ντυπιά και φανταχτερά φορέματα της προδίδαν ένα αθεοπρόσωπο κακό γούστο!

Έπειτα από τα τρία αυτά «κακά προηγούμενα» ποιος δε θα γονιτευόταν από την κομψότητα της Τζάκυ Κέννεντυ, που και στο κεφάλαιο της εμφανίσεως επίσης καταφέρει να συνδυάσει το ευρωπαϊκό με το αμερικανικό στυλ; Ντυμένη με τα ωραιότερα παρισινά μοντέλα, όταν πρόκειται να πάει σε μια δεξίωση ή να κάνει μια δημόσια εμφάνιση, κυκλοφορεί στο σπίτι της ή στην εξοχή με πέλαινο σακάκι και παντελόνι «μπλου-τίν» όπως συνηθίζει η κάθε νεαρή Αμερικανίδα. «Αν προσέθετε, μάλιστα, σ' αυτό πως η Τζάκυ εξακολουθεί να ντυνέται σε στυλ εικοσάχρονης κοπέλας, η εντύπωση του «καταρτισμένου» που δίνει σ' όποιον την συναντήσει, είναι πλήρης!

Όλα αυτά δικαιολογούν την εντύπωση, που έχουν σχηματίσει λίγο-πολύ οι Αμερικανοί, πως η είσοδος της νέας «πρώτης κυρίας» στο Λευκό Οίκο θα αποτελέσει μια σωστή επανάσταση. Για την ώρα κανείς δεν έχει ποιά ακριβώς επαναστατικές μεταβολές πρόκειται να επιφέρει στο πρωτόκολλο — μονάχα ανεύθυνες και ανεπιβεβαιώτες φήμες έχουν κυκλοφορήσει για τις πιθανές ποσοδοβολίες της — αλλά δεν υπάρχει καμιά αμφισβόλια πως όσο διαφορετική είναι σε όλα τ' άλλα η ώραία Τζάκυ από τις τρεις προκατόχους της, τόσο διαφορετική θ' αποδειχθεί και σαν οικοδέσποινα!

Έξ' άλλου, σίγουρο είναι ποιοί θα δυσχεραστήσουν περισσότερο, από τις πρώτες μέρες, μαζί της; Θα είναι οι διευθυντές δεκαετοσάων ραπτικών οίκων της Αμερικής, που προσφέρθηκαν να τη ντύσουν δωρεάν και που θα δούν, όπως θεωρείται βέβαιο, την προσφορά τους να απορριπτείται. Γιατί η κ. Κέννεντυ ούτε «αντιπατριωτικό» θεωρεί να παραγγέλλει τις τουαλέτες της στο Παρίσι, ούτε, καθώς είναι κόρη πολυκατοικιών και σύζυγος πολυεκατομυριούχου, μπορεί να συντηρήσει από το ότι θα γλυτώσει τα έξοδα!

ΚΟΝΙΑΚ ΒΕΡΜΟΥΤ ΚΡΑΣΙΑ

ΒΟΤΡΥΣ

ΧΡΥΣΟΥΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΙΕΘ. ΕΚΘ. ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗΣ 1960

Υποδήματα ΤΥΠΟΥ ΙΤΑΛΙΑΣ

ΓΙΑ ΑΓΟΡΙΑ και ΚΟΡΙΤΣΙΑ από ηλικίας 16 μηνών έως 12 ετών.

Bébé Rose

ΕΡΜΟΥ 54 & 55 - ΑΘΗΝΑΙ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α' 6 - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

Κοζιέ ΤΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑΣ 'Αριστουργήματα Σχεδίων & χρωματισμών

ΣΕ ΤΙΜΕΣ ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ ΦΘΗΝΕΣ! ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ ΦΘΗΝΕΣ!

Κασετίνες Μανικιούρ Πουδριέρες Βαποριζατέρ και χίλια άλλα είδη Δώρων

ΑΠΟΘΗΚΗ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ Πανεπιστημίου 64

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ του Ναστραδίν

Ο ΠΑΛΗΟΣ ΝΟΜΟΣ

ΚΑΠΟΤΕ ο Ναστραδίν έβγαζε απ' το χωριό του, το 'Εσκί Σεχέρ, και πήγε στο 'Ικόνιο για να δει καλύτερη τύχη. Στην αρχή, θέβαια ευαχολήθηκε, — «μ' άφου άνοιξε κι' έκλεισε κάμπορες δουλειές, σ'ό τέλος θόρε την ησυχία του και γέμισε παράδες κάνον τας το δικολάβο».

Όταν μία μέρα, έρχεται κι' ο Σελήμ, ένας κλέφτης απ' το 'Εσκί Σεχέρ, και πέφτει στα πόδια του Ναστραδίν, λέγοντας: — Σώσε με, Χότζα εφέντη!

Κι' άφου έδωλε ένα πουνγι' χρυσά φλουριά, τ' άπλωσε πάνω στο νοσάφιο κι' είπε στο

Ναστραδίν:

— Είναι δικό σου, εφέντη, αν καταφέρεις να μη μπω στη φυλακή... — Και τί έκανες για να φοβάσαι; Μήπως κλέφτης πάλι; — Τό μάντεψες, Χότζα μου... Και μάλιστα τούτη τη φορά έκλεψα εδώ στο 'Ικόνιο... Μεγάλη μπάρζα, τζάνονη, αλλά φοβάμαι, γιατί δεν έχω εδώ κανένα γυνάστο για να με βοηθήσει... — Ο Χότζας γέλασε με τα λόγια του Σελήμ και σ' έλεγε: — Ρώτασε: — Και γιατί, μπρε, άφες το 'Εσκί Σεχέρ κι' ήρθες εδώ να γίνης κλέφτης; — Εκεί τουλάχιστον δε ήξερα καμπίο κι' έκαναν πού και πού πως δε σε θάβουν... — Ο Σελήμ τότε, άφου έκανε πως σκέφτηκε, γύρισε και είπε στο Χότζα: — Τι να σου πω, εφέντη! — Ίσως να χλέψω το δικό σου παραδείγμα, που έφες και του λόγου σου απ' το χωριό μας, για να γίνης εδώ μεγάλος και τρανός!...

Κι' ο Ναστραδίν, σκαμένος σ'α γέλια πιά, δέχτηκε να βοηθήσει το Σελήμ, αν τον έπιαναν οι ζαπτιέδες. Και πριν περσόν μια βδομάδα, ήθε το μήνυμα πως ο κλέφτης βρισκόταν στη φυλακή.

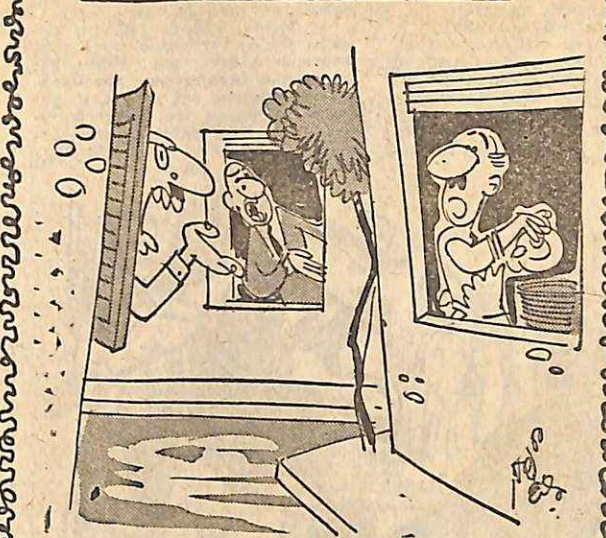
Έτσι, σ'ε κάμπορες μέρες, ο Χότζας παρουσιάζεται στο δικαστήριο συνήγορος πιά του Σελήμ. Κι' άφου ο κιατίης διαβάσει την κατηγορία, ο Ναστραδίν ογκνύεται απ' τη θέσι του και άρχίζει την υπεράσπισή: — Άς μην ξεχνάμε, Καθ' μου, πως πριν μερικά άκουη χρόνια ο νόμος του πολυχρονιένου μας Σουλτάνου τιμωρούσε εκείνο το μέρας του σώματος, που έκαναν τ'ό δίκχημα... Πως μπορούμε, λοιπόν, Καθ' μου, να τιμωρούμε με σίμερα όλοκληρο τούτο τόν άνθρωπο, άφου το μόνο που έκανε ήταν να βάλει το χέρι του μέσα από ένα παράθυρο και να κλέψη χίλια φλουριά; — Ο Καθ'ς, άφου άκουσε τα λόγια του Χότζα, χαμογέλασε και του είπε: — Άν και οι νόμοι άλλαξαν τελευταία, ενώ δέχουαι να πάμε με τούς παλούς... Τό δικαστήριο, λοιπόν, άποφασίζει να καταδικάσει το δεξί χέρι του κατηγορουμένου στην τιμωρία που άρμόζει στο χέρι ενός κλέφτη... — Δηλαδή, ρωτάει ο Ναστραδίν. — Στο κόσμιο και σ'όν άποχωρισμό του χεριού που έκανε τ'ό δίκχημα, σ'όν φωνα με τ'ό παλιό νόμο του Σουλτάνου... άποκρίθηκε ο Καθ'ς. — Ο Ναστραδίν τότε γύρισε και είπε σ'οδάρ σ'ό Σελήμ:

— Άκουσε, παιδί μου, ποιά τιμωρία σε περιμένει; Λοιπόν, για να μη βάλεις σ'ε υπελάδες τούς ζαπτιέδες, βοηθήσε τ'ό δικαστήριο για να τελειώσουμε μία ώρα άρχητερα... Άποχωρίσου, λοιπόν, άμέσως απ' τ'ό δεξί σου χέρι, που έπρεσε σ'ό μεγάλο άμάρτημα της κλεψιάς!

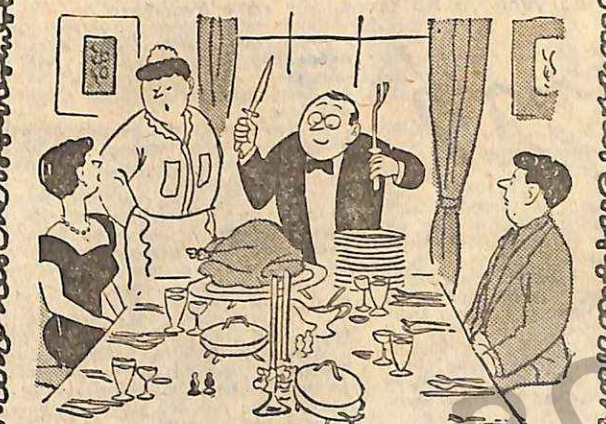
Κι' ενώ δλο τ'ό δικαστήριο, με τόν Καθ' επί κεφαλής, σπικώθηκε ξαφνισμένο απ' τη θέσι του για να δ'όν τόν κατηγορούμενο να κόβει ο τ'όος τ'ό χέρι του, ο Σελήμ με μία άπλη κίνηση έβγαλε τ'ό... ζυλίνο χέρι του και τ'ό άκούμπησε πάνω σ'ό γραφείο του Χότζα... Κι' έκεινος δέκνοντάς το σ'ό δικαστήριο, ρώτησε: — Καί τώρα με τήν άδειά σου, Καθ' μου, μπορούμε να πηγαίνουμε τόσο έγώ όσο και ο πελάτις μου, μια και έτελεσαμε τήν άπόφασί του δικαστηρίου;

Κι' ο Καθ'ς, μη υπονώντας να κάνει άλλους, τούς άφες να φύγουν!...

Το χιούμορ δε είκόνες

— Δεν κλείνεις τουλάχιστον το παράθυρο, βρε φίλε; Έχεις γίνει τό... κακό παράδειγμα σ' όλη την γειτονιά! (Του 'Αρχέλαου)

— Τό κόσμιο της γαλοπούλας τό αναλαυδάνει πάντα ο γιατρός, που είναι γνωστός χειρουργός!

— Τέλος της εκπομπής!

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ του Πελοπίδα

ΠΡΟΣΦΟΡΑ

ΤΙ είπες, άναπτή; Με ρωτάς τί δώρο θα ήθελα να μου κάνης; Από πού κι' ως πού αυτή η απαράδεκτη και άντιπελοπιδική ερώτηση; Και πρώτον, κύριε, ώφειλες να γνηρίζεις, ότι, όταν ένας κύριος έχη υπ' όψη του να κάνει δώρο σ'ε κάποιο πρόσωπο, σ'ε όποιο τε τ'ό ρωτά, τί θα ήθελε. Αυτό είναι άνάγνω και άνεγές. Διαλέγει κάτι και τ'ό προ σέρει, ως έκπληξι και όχι ως έκτέλεσι παραγγελίας. Αυτό ύπαρρεύει τ'ό πρώτον άρθρον της καλής συμπεριφοράς ε'ς τ'ό κεφάλαιον «δώρα». Και δεύτερον, εφ' όσον πρόκειται για μένα, ώφειλες να γνηρίζεις ότι είμαι φανατικός, δεδωλμένος, θανάσιμος, αδιάλλακτος και προαιώνιος έχθρος των λεγομένων «δωρών». Και δεν έπρεπε, όχι να μου πόσάλης κάν αυτή την άνόπη ερώτησι, αλλά ούτε να τη σκεφθής.

Διότι, κύριε Δημητράκη, τί πάει να πη «δώρα»; Ένα πράγμα που ή μου χρειάζεται, ή δε μου χρειάζεται. Και αν μέν μου χρειάζεται, πάω και τ'ό αγοράζω μόνος μου. Έάν δε με μου χρειάζεται, τότε τί να τ'ό κάνω; Τό πετάω σ'α ακουπιά, για να μη τ'ό έχω και μπλεά. Ένα κι' ένα κάνουν δύο.

Πως είπατε, κύριε Δημητράκη; Είναι για τη χαρά της προσφοράς; Δεν την παρατάς την κλάρα, κύριε Δημητράκη; Τι θα αίσθανθες όταν θα π'ας να δώσης διακόσιες ή τριακόσιες, ή χίλιες, ή δεκαπέντε δραχμές, για να κάνης ένα μπανάκι; Άλλοι είναι τ'ό ζήτεια. Ότι θές να υποχρεώσης έναν άνθρωπο, γιατί ποιάς ξέρει τί όπισθόβουλος ύπολογισμός έχεις σ'ό βάθος της ύπολογιστικής διανοίας σου. Κανένας δε χαρίζει χωρίς να έλπιη ότι θα τ'ό εισπράξη δεκαπλάσιον, ύπό οιαδήποτε μορφήν. Ότε τ'ό λόγον σου είσαι από κείνους που χαρίζουν για τη χαρά της προσφοράς. Κάτι έχεις σ'ό κουτοπόνηρο μυαλό σου και νομίζεις πως θ'α τ'ό πετύχης μ' αυτό τ'ό δώλωμα. Άμ δε θ'α τ'ό πετύχης. Τί είπες; Σε παραγγών και άπλως με σκέφτηκες από φίλια:

Έστω, κύριε Δημητράκη. Άς υποθέσουμε ότι έτσι είναι όπως τ'ό λες — που δεν είναι. Άλλά εδω προκύπτει τ'ό άλλο ζήτεια. Ότι τ'ό δώρο δημιουργεί την ύποχρεωσι της άνταποδόσεως. Μου κανείς εσύ ένα δώρο, ύποχρεούμαι να σου προσφέρω κι' εγώ. Δίνει ο Δημητράκης σ'όν Πελοπίδα, θα δώση ο Πελοπίδας σ'όν Δημητράκη. Προσφέρει ο Γιάννης σ'όν Κώστα, σ'όν Μήτρο, σ'όν Θανάση, σ'όν Σπύρο, σ'όν Περικλή, σ'όν τ'ό προσφέρουν ο Κώστα, ο Μήτρος, ο Θανάσης, ο Σπύρος, ο Περικλής. Δώσε μου να σου δώσω, πάρε μου να σου πάρω, λάβε να λάβω. Αυτή τη δουλειά θα κάθωμαι να κάνω τώρα; Να λαβαίνω και να δίνω, να δίνω και να λαβαίνω και να τρέχω ν' αγοράζω; Και δια ποίον λόγον; Για τη χαρά της προσφοράς, λέει ο κύριος Δημητράκης από δώ. Κάπου τ' άκουσε, κάπου τ'ό διάβασε, τ'ό έσπασκε και μ'ε τ'ό σερβίρει, σ'όν όποιον μεγάλον άνδρον.

Όρίστε, κύριε Δημητράκη: Έβριμον αϊώνων; Και λοιπόν; Τι με νοιάζει εμένα; Ένώ τάβγαλα τ'ό έθωμο; Έγώ τ'ό έθωμο τ'ό έχω βραμένον προ πολλού και τ'ό περί δώρων και τ'ό περί άλλων ασκαλισμών. Έγώ έχω έθωμο δικό μου, κύριε Δημητράκη. Και τ'ό έθωμο τ'ό δικό μου, είναι να μην άκούω λουθά τ'ό έθωμο. Έτσι είμ' εγώ, κι' όποιανού δεν άρέσει, τ'ό δόλωτα του και να μ' άφήνι ήσυχο.

Άκουε έκει! Ό κύριος Δημητράκης θέλει να μου κάνει δώρον και με ρωτάει κι' άλλες και τί. Όραία. Μία λιμουζίνα θέλω κύριε Δημητράκη ή μία βαλμπα. Είσαι ε'ς θέσιν να μου την προσφέρεις; Έάν ναι, σ'επτάμε. Έάν όχι, ε'ς σ'ό καλό και μ'όν τολμήσης να μου ε'σπανισθής με κανένα κουτάκι, πακετάκι, ή δευσατάκι ή άλλο σκαμαμάρακι, γιατί θ'α τ'ό δεχθ'ό το κεφάλι σου.

Άς παράτα με, λοιπόν, κύριε Δημητράκη.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΕΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ιστορία αυτή συνέβη στη Βιρτζίνια, πριν από πάρα πολλά χρόνια, όταν ίσχυε ακόμη ο άπαισιος θεός της δουλείας. Την άκουσα από το θείο μου Ράφταλ, που ήταν τότε άστυνόμος στη Βιρτζίνια. Για να την καταλάβετε όμως καλύτερα, θα σας τη διηγηθώ σαν να ήμουν ο ίδιος μπροστά.

Το σπίτι ήταν πολυτελέστατο, ένα απ' τα ωραιότερα του τόπου. Το δωμάτιο όπου βρισκόταν ο θεός μου, ο γιαντρός Στόρι κι ο οικοδεσπότης Βεσπάσιος Φλόρνοϊ, ήταν στο δεύτερο πάτωμα. Κι' ο πρώτος ήλιος, που έμπαινε απ' το παράθυρο, έπαιζε κατ' ευθείαν πάνω στο πτώμα του Σέπταρντ Φλόρνοϊ. Τον είχαν θαλάσει σε ένα ντινέο κι' έμοιαζε σαν να κοιμόταν...

— Όστε πιστεύετε πως ο θάνατος προήλθε από φυσική αιτία; ζήτησέ τον ο θεός μου.

— Ακριβώς, αν και δε μπορούσα να την ανασκαλύψω, δήλωσε ο γιαντρός. Το πτώμα δεν παρουσιάζει κανένα ίχνος βίας. Φαίνεται πως πρόκειται για καρδιακή προσβολή, ή για κάτι τέτοιο.

Ο αδελφός του νεκρού, ο Βεσπάσιος, γέλασε δυνατά. Ήταν μεθυσμένος, όπως συνήθως, και τα μικρά πονηρά του μάτια αστεράσαν.

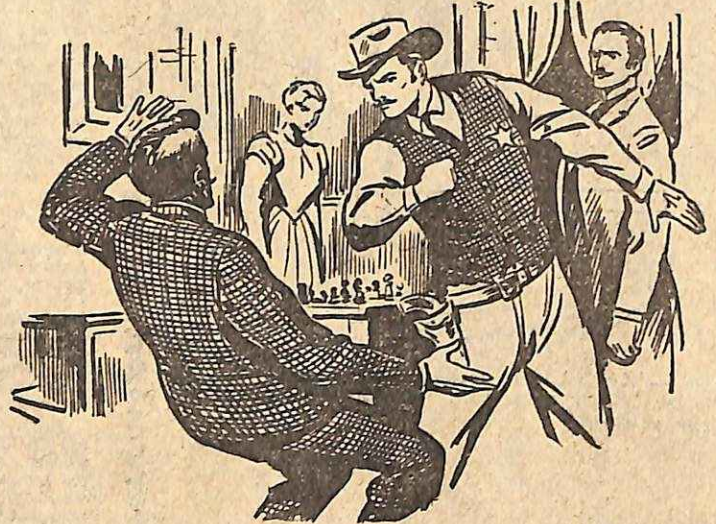
— Τώρα εμείς ο μοναδικός κληρονόμος, έπεε εύθυμα. Είναι η αλήθεια πως δε μου χρειαζόταν το κερδίσι του Σέπταρντ, γιατί εί-

ο θεός μου το Φλόρνοϊ, δείχνοντας τη σκακιέρα που ήταν άνοιξη ανοιχτή πάνω στο τραπέζι.

— Ναι, και τον κέρδισα.

— Τι πράγμα παίζατε; επέμεινε ο θεός μου, χαϊδεύοντας τα πόνια, που είχαν ασυνήθιστα μεγάλο κεφάλι από λαφραντό δοντο.

— Δέ... δε θυμάμαι! Τι σημασία έχει... τραβίσε ο Βεσπάσιος.

Με μία γερή γροθιά τον έριξε κάτω άναίσθητο.

Η άσφατη πληγή

χα ήδη άρκετη περιουσία. Άλλά μου άφισε κάτι που άείζει πραγματικά.

Και φώναξε:

— Ε, κοπελιά, έλα δω!...

Σχεδόν άμέσως άνοιξε η πόρτα και μπήκε στο δωμάτιο μία νέα. Ήταν πολύ όμορφη, σωστή καλλονή. Τα μεγάλα της μάτια δείχνανε φόβο άπερίγραπτο.

— Πώς σας φαίνεται; Δεν είναι κομψή; ρώτησε ο Βεσπάσιος, γδύνοντας την με τα μαντί.

Ο αδελφός μου την παρουσιάζει σαν θετή κόρη του, άλλά στην πραγματικότητα ήταν σκλάβος του. Ή ίδια λέει πως άνηκε σε κάποια άριστοκρατική οικογένεια της Γαλλίας και πως την έβλεψαν απ' τον αλόγυρο του μοναστηριού που σπούδαζε. Πάντως, βρήκα την άποδεκτική της άγοραπωλησίας, που άδελφός μου πως ήταν σκλάβος του μένους τώρα σε μένα όπως κι' όλα τα άπορχα του μακαρίτη.

— Ο άδελφός σου θέλησε να την κόπη κόρη του, έπεε άσπληστρά ο θεός μου. Είναι λοιπόν άπο χρημαμένος να τη σέβασθης.

— Κανένας νόμος δε λέει τέτοιο πράγμα, άσπληστρά μου άστυνόμος άπάτησε σαρκαστικά ο Βεσπάσιος. Έπειδή ήταν καυτός ο άδελφός μου, πρέπει να χάσω κι' εγώ την εύκαιρία! Δέ βρισκονται συχνά τέτοια κομμάτια!

Ή κοπέλα κατακοκκίνισε, και τα μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα. Ο θεός μου άναψε από θυμό για την άβυσσότητα του Φλόρνοϊ. Άλλά δεν είχε κανένα νόμιμο μέσον για να τον έμποδίσω να πραγματοποιήσει το σχέδιό του.

— Υποπτεύομαι πως είχες βάλει στο μάτι τη μικρή από καιρό, έπεε άποτόμα στο Βεσπάσιος. Ο θάνατος του άδελφού σου ήρθε στην κατάλληλη στιγμή!

— Μήπως θέλετε να πείτε πως τον σκότωσα εγώ; ρώτησε εκείνος κοροϊδευτικά.

— Αυτό πιστεύω, άλλά δεν έχω βρή άκόμη την άπόδειξη.

— Άδύνατον! έπαινε ο γιαντρός. Σας είπα πως το πτώμα δεν έχει κανένα ίχνος βίας.

— Έπαύσε σκάκι με τον άδελφό σου, χτες το βράδυ; ρώτησε

— Δέ μπορεί να μη θυμάται! έξέσπασε ο θεός μου. Θέλει να σου πω εγώ τι έγινε; Τον έπεισε να παίζει στο σκάκι τη θετή του κόρη. Δεν έξερω πως τα κατάφερε... Ίσως να τον μέθυσε. Τον κέρδισε πάντως! Τότε εκείνος προσπάθησε να σου άλλάξει γνώμη, και βλέποντας πως δεν το πετύχαινε σου δήλωσε πως είσαι τρελλός και πως δε θα σούδινε ποτέ την κοπέλα. Τότε τον σκότωσες και...

Σ' αυτό το σημείο ο θεός μου σταμάτησε, γιατί καταλάβαινε πως είχε παρουσιάσει απ' το θυμό του και πως κατηγορούσε το Φλόρνοϊ χωρίς να μπορεί ν' άποδείξει τις ύποψίες του.

— Συνεχίστε, συνεχίστε... τον έρωτευθη; έκρινε. Με τον σκότη; Με τα χέρια μου, με μοχαίρι, ή μήπως με κείνο το πιστόλι;

Κι' έδειξε ένα όπλο με άρακα σκαλισμένη λαβή, που κρεμόταν στον τοίχο.

— Μπορεί και μ' αυτό, δήλωσε ο θεός μου.

— Και πού είναι η πληγή; γέλασε ο Βεσπάσιος.

— Κύριε άστυνόμο, έχει δίκιο. Δεν υπάρχει κομμάτι πληγή! η παρατήρησε πάλι ο γιαντρός.

— Έχω άκούσει πως είσαστε άσος στο σημάδι, έπεε ο θεός μου στο Φλόρνοϊ. Αυτό το όπλο χρησιμοποιείτε πάντα;

Σηκώθηκε, έκρέμασε το πιστόλι, σημάδεψε και πυροβόλησε το χοντρό ξύλινο καντηλιέρι που βρισκόταν άπάνω στο τζάκι. Ή βρισκόταν άπάνω στο τζάκι, άλλά δεν πέρασε απ' την άλλη μεριά.

— Γιατί βάζετε τόσο λίγο μπαρούτι; άπόρησε ο θεός μου.

— Για να μην εκλατάνω το πιστόλι και χάνω το στόχο, έξηγησε ο Φλόρνοϊ. Βέβαια, έτσι πάλι έχει άρκετη δύναμη η σφαίρα. Πάντως όμως μπορεί να τρυπήσει ένα ανθρώπινο κορμί και να τράσει σε κάποιο ζωτικό όργανο. Άρκει να μη χτυπήσει σε κάποιο...

Ίκανοποιήθηκε τώρα η περιέργειά σας;

— Όσο για το κοινό σημάδι μου, κυττάξτε...

Σήκωσε το όπλο και πυροβόλησε, χωρίς να σκοπεύσει καλά-

κάλα. Ή σφαίρα χάθηκε στην ίδια τρύπα που είχε άνοιξει ο πυροβολισμός του θείου μου.

— Λοιπόν, Φλόρνοϊ, άς μη χάνουμε άδικα τον καιρό μαζί. έπεε άποτόμα ο θεός μου. Είμαι βέβαιος πως δολοφόνησε τον άδελφό σου και πως δεν τολμάς ν' άγνίσεις το πτώμα που, γιατί ύπάρχει μία παλιά προφητιά που λέει πως ο σκοτωμένος δοκάρει όταν τον άγνίξει ο φονιάς!

Με μία γερή γροθιά τον έριξε κάτω άναίσθητο.

— Τι βεσπασμολογίες είν' αυτές; άπόρησε ο Βεσπάσιος. Δεν τις πιστεύω... άλλ' άφού το θέλετε θ' άκούμησω το χέρι μου πάνω στο νεκρό.

— Ένα λεπτό! τον σταμάτησε ο θεός μου. Πρέπει πρώτα να του άνοιξουμε τα μάτια για... να δη ποιος τον άγνίξει!

— Άμέσως το άνοιξε το Φλόρνοϊ άλλάσε. Μία άσπληστρά μανίλα πέρασε απ' το βλέμμα του. Και, βιάζοντας ένα μουγκρητό, χύμηξε πάνω στο θείο μου. Μα εκείνος, με μία γερή γροθιά, τον έριξε γάμψ άναίσθητο.

— Τι σημαίνει αυτό; φώναξε έκπληκτος ο γιαντρός.

Δίχως να πη λέει, ο θεός μου έσκυψε κι' άναίσθησε τα βλέφαρα του νεκρού. Ο γιαντρός κύταξε, πάνω απ' τον ώμο του, κι' έβγαλε μία κραυγή.

Ο Σέπταρντ Φλόρνοϊ είχε σκοτωθεί από μία σφαίρα που είχε μπή στο ίσκιό του. Στη θέση του καταστραμμένου βολβού βρισκόταν υπηγμένο ένα απ' τα άπληστα των πονιών του σκακιού, κι' έτσι το βλέφορο έπαιζε κανονικά από πάνω, σκεπάζοντας την πληγή.

— Πρόσεξα πως έλειπε το κεφάλι ενός πονιού, έξηγησε ο θεός μου. Κι' όταν άναίσθησε πως το όπλο του Βεσπάσιος είχε τόσο μικρή δύναμη, ώστε να μη μπορεί η σφαίρα του να σπάσει κόκαλο, καταλάβε το κόλπο του!...

Άγαστή μεν γιαντρός άναίσθησε το κοφάκι του δυστυχισμένου Σέπταρντ, και θα βρήτε μέσα τη σφαίρα.

Γύρισε άπασα στην κοπέλα που είχε παρακολουθεί βουδής όλη τη σκηνή, και πρόσθεσε:

— Φτάνει η γλύτωση, μικρή μου... Νομίζω πως είσαι καλλίτερα να σκότωσε εκείνο το σκωδίσιο της άγοραπωλησίας, πριν βρεθεί κανένας κληρονόμος των άδελφών Φλόρνοϊ...

ΜΕΛΒΙΑ ΠΟΣΤ

©

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΤΗ ΦΙΑΞΕ

Μία στρυφή γεροντοκόρη τράβηξε στα δικαστήρια κάποιον δυστυχισμένο, γιατί... δεν τη φίλησε, κατά το χριστουγεννιάτικο έθιμο, μολοντί βρέθηκαν μαζί κάτω από ένα κρεμασμένο λευδί έγκυλο! Άντίθετα, ο ίδιος είχε φιλήσει προθυμότητα διάφορες άλλες γυναίκες, που παρευρίσκονταν στην ίδια συνέντευση. Η γεροντοκόρη ζήτησε άποζημίωση γι' αυτή την... προσβολή που της είχα γίνει! Άλλά το δικαστήριο άπέρριψε την αίτησή της.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Χριστουγεννιάτικο σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΧΕΝ. 2) ΚΑΛΟΣ. 3) ΑΜΟΝΙ. 5) ΔΡΑΚΙΑ. 6) ΟΚΑ. 7) ΚΑΛΑΝΤΑ. 8) ΑΛΑΡΑΣ. 9) ΕΤΕ. 10) ΣΑΡΩΝΙΟΣ. 11) ΑΙΡ. 12) ΠΑ. 13) ΜΑΓΟΙ. 14) ΚΡΙΟΣ. 15) ΙΣΜΑ. 16) ΑΠΑΣΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΑΜΙ. 2) ΛΥΣΙΑΣ. 3) ΔΕΚΑ. 4) ΑΡ. 5) ΚΑΤΟ. 6) ΑΝΗΡ. 7) ΟΜ. 8) ΧΑΜ. 9) ΡΟΛΑ. 10) ΔΝΙΑ. 11) ΜΕΛΟΜΑΚΑΡΟΝΑ. 12) ΝΟΝ. 13) ΚΑΝΑ. 14) ΙΣΚΑ. 15) ΣΙΚ. 16) ΤΣΕΚ. 17) ΡΠ. 18) ΑΙΑ. 19) ΤΟΠΙΑ. 20) ΜΕ. 21) ΣΤΟΣ. 22) ΙΣΑ.

Κρυπτογραφικό

1) ΒΙΚΤΟΡΙΑ. 2) ΙΚΑΡΙΑ. 3) ΚΑΤΟ. 4) ΤΡΑΒΙΑΤΑ. 5) ΩΡΑΙΑ. 6) ΡΑΚΙ. 7) ΑΡΑΡΑΤ.

Ποιά από τις τρεις;

1) Ή Φρυγία. 2) Μερόπη. 3) Βοτανολόγος. 4) 230 εκατομμύρια. 5) Στη φυλή των Κιτρίνων. 6) Ο Αριστοτέλης. 7) 33. 8) Η Κινέζικη (τη μύνη περίπου 600 εκατομμύρια άνθρωποι). 9) Ψάρι της Μεσογείου, που έπιτθεται κατά του ανθρώπου. 10) Στη Γερμανία.

Συναρμολόγησις

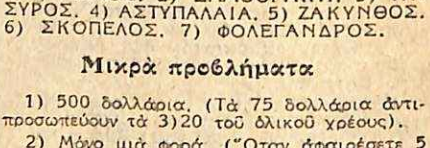
1) ΜΗΛΟΣ. 2) ΣΑΜΟΘΡΑΚΗ. 3) ΝΙΣΥΡΟΣ. 4) ΑΣΤΥΠΑΛΛΙΑ. 5) ΖΑΚΥΝΘΟΣ. 6) ΣΚΟΠΕΛΟΣ. 7) ΦΟΛΕΓΑΝΔΡΟΣ.

Μικρά προβλήματα

1) 500 δολάρια. (Τα 75 δολάρια άποπροσπεύουν τα 3)20 του όλικού χρέους). 2) Μόνο μία φορά. (Όταν άφαιρέσετε 5 δε θα είναι πιά 155 άλλα 150). 3) Ο Χαρύλας άγόρασε τη γραβάτα 34 δραχμές. 4) 3200 δραχμές (ΟΙ 100 δραχμές ύστερα από 9 μήνες γίνονται 103. 3296X100/103).

20 μικροδιαφορές

Το σχέδιό μας δείχνει καθαρά σε ποιά σημεία βρίσκονται οι 20 μικροδιαφορές.

Η λύσις του ύπ' άριθ. 828 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΑΠΕΡΙ. 2) ΑΠΟΣ. 3) ΚΑΜΙΡΟΣ. 4) ΣΤΗΛΑΙ. 5) ΣΠΑ. 6) ΕΣΠΕΡΑ. 7) ΣΕΛΑΣ. 8) ΑΣΠΙΣ. 9) ΡΣ. 10) ΣΙΒΑ. 11) ΝΑΡΑ. 12) ΠΑΣ. 13) ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ. 14) ΧΑΝ. 15) ΑΛΩΣ. 16) ΑΜΜΟΣ. 17) ΠΑΣΑ. 18) ΑΣΤΑΡ. 19) ΝΤΑΜΑΡΙ. 20) ΟΜΜΑ. 21) ΟΜΟΙΑ. 22) ΝΙΚΗ. 23) ΑΙΑ. 24) ΠΑΡΑΒΑΣΙΣ. 25) ΣΟΛ. 26) ΣΣ. 27) ΧΕΛΑΙ. 28) ΙΡΙΣ. 29) ΣΙ. 30) ΚΑΡΙΑ. 31) ΣΑΡΩΝ. 32) ΣΤΑΣΙΣ. 33) ΑΙΝ. 34) ΚΟΣΤΟΣ. 35) ΑΝΑΣ. 36) ΚΡΩΤΩ. 37) ΣΙΑΜ. 38) ΕΝ. 39) ΚΑΤΣΑΡΑ. 40) ΑΛ. 41) ΙΜΕΡΑ. 42) ΝΑΪΛΑΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΣΑΡΠΑ. 2) ΟΑΣΙΣ. 3) ΤΤ. 4) ΣΑΛΑΜΙΣ. 5) ΤΑ. 6) ΑΡΗΣ. 7) ΣΩΣΜΑ. 8) ΚΑΝΕ. 9) ΑΠΑΣΕ. 10) ΣΤΑ. 11) ΧΑΣΑΝΙ. 12) ΜΑΛΙΚ. 13) ΠΕΡΙΣ. 14) ΕΚ. 15) ΙΑΒΕ. 16) ΑΛΙΣ. 17) ΚΕ. 18) ΡΑΣ. 19) ΣΑΝΑΤΟΡΙΑ. 20) ΚΑΡ. 21) ΙΜΑΣ. 22) ΤΜΗΜΑ. 23) ΑΡΤΑ. 24) ΙΜΠΡΑΗΜ. 25) ΟΒΙΔΙΟΣ. 26) ΑΡΠΑ. 27) ΜΟΝΙΑ. 28) ΝΤΑΝ. 29) ΠΟΛ. 30) ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ. 31) ΩΡΑ. 32) ΤΣ. 33) ΕΣΑΤ. 34) ΙΡΑΚ. 35) ΑΙ. 36) ΣΑΠΡΑ. 37) ΣΙΡΟΣ. 38) ΣΟΥΠΙΑ. 39) ΠΑΝ. 40) ΣΩΣΙΑ. 41) ΑΡΕΣ. 42) ΧΑΡΙΣ. 43) ΝΤΑΛ. 44) ΑΡ. 45) ΔΑΣΙΚΟΣ. 46) ΟΜ. 47) ΑΓΑΝΑ. 48) ΗΛΙΟΣ.

Η αλληλογραφία μας

Ο ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ Ιατρός κ. Α. Α. ά. πάντοτε ταχυδρομικός σταύς; Βελισσάριον Δημήτριον, Σάμον, και Άγγελιδιον Έμμαν. Θεσσαλονίκη. Οι Άραβίδες, Καταραμένιο λουλούδι και Έσμεράλδα, σε στείλουν τις διευδύνσεις τους.

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ κ. Δ. ΔΙΑ. ΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ άπάντησε ταχυδρομικώς σταύς: Πάνον Παπαδούτσου, Αίγυπτος, Άμελαχολία Α.Κ.Τ.Μ. Β.Σ.Τ. 904, Άμόνα Ζ. Γ. και Βάσα Παπιά Θεσσαλονίκη. Ή Μία άναγνώστρια του Ήρακλίου, Μαρούσι, να στείλη τη διευδύνσή της.

Ο ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ κ. Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ άπάντησε ταχυδρομικώς σταύς: Έλένη Καραλίου, Γαργάρι, Χρυσόχοι, Μαύρον Ζερβοδάκη, Ίωάννην Ίωάννου και Φωτεινή Ίωάννου.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Ήλίας Προδρόμου, Ήλίας, Πηγή Άμμοχωστός, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, κυρίως από την Έλλάδα, ηλικίας 16—18 χρόνων.

Ο Άνδρέας Ροδόσος, (15 χρόν), Κύπρος, Σεργειον, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, κυρίως από την Έλλάδα, με σκοπό την άναπτυξή μιας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Άκης Χαραλάμπίδης, Σοφοκλέους 16, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει, με σκοπό την άναπτυξή μιας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Δημήτρης Παπασμίχα ή λ, Μελετίου Μητροπολίτη Κιτίου Νο 16, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Έλλάδα, ηλικίας 14—17 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Κουράκος Θεόδωρος, Πάρου Νο 72, Λεμεσός, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 15—18 χρόνων.

Ο Τάκης Κυθρεώτης, Θησέως Νο 6, Παλαιοιούτισσα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μαθητρίες των έμπορικών σχολών, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φίλης.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Ή Λίτσα Παπαγιάννη και Ή Ρένα Ίωαννίδου, Δημοκρίτου Νο 3, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 16—23 χρόνων, με σκοπό την άναπτυξή μιας καλής και σταθερής φίλης.

Ή Φωφώ Μπληζιώτου, Τρακούνη 11, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φίλης.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ο ΓΕΡΑΣΣΙΜΟΣ ΚΟΤΣΟΡΟΣ, S/T HYDROUSSA, Co WESTERN SHIPPING Co, 29 BROADWAY N.Y.C., USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 16—20 χρόνων, στην έλληνική και άγγλική γλώσσα. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο ΔΙΜΙΤΡΙΟΣ ΔΕΔΕΣ, S/S LINDA, Co SOUTHERN STEAM SHIPS LTD, 3 LONDON WALL BUILDINGS, LONDON E.C.2., ENGLAND, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες από το έσωτερικό, ηλικίας 20—26 χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελε έπακολουθήσει.

Ο ΕΚΟΝΟΜΟΥΤΗΣ ΜΙΛΙΤΟΣ UNITED OPERATORS SHIPPING AGENCIES CORP 660 MADISON AVE, NEW YORK 21, N.Y., USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Έλλάδα, ιδιαίτερα από την Άθήνα και τον Πειραιά, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής φίλης και την άναλλαγή κάρτ ποστάλ.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΤΕΡΝΕΣ

Ή ΕΛΕΝΙΤΣΑ ΓΕΟΡΓΙΟΥ, 174 REGENT PARK RD N.W.L. LONDON, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την άναπτυξή μιας καλής και άγνης φίλης και την άναλλαγή κάρτ ποστάλ.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΕΟΔΩΡΙΔΟΥ, (15 χρόνων), και η ΝΟΥΛΑ ΤΕΟΔΩΡΙΔΟΥ, (15 χρόνων), ΚΥΡΤΟΥΣ ΕΡ ΜΕΥΔΑΝ ΣΑΗΑΝΚΙ ΣΟΚ, Νο 26, ISTANBUL, TURKIYE, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Η ΝΙΤΣΑ ΒΑΣΙΛΙΔΟΥ, 21 JEFFREY ST, CAMDEN TOWN, LONDON N.W.1., ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέους, στην έλληνική ή άγγλική γλώσσα. Τέσσερις φίλες, η ΧΗΡΙΣΤΙΝΑ ΠΕΝΤΑ, (22 χρόνων), η Η. ΒΕΡΑΤΙ, (21 χρόνων), η ΡΙΚΑ ΕΛΒΕΡ, (16 χρόνων), και η ΛΙΔΙΑ ΖΕΡΒΑ, (17 χρόνων), ΒΕΥΟΓΛΟΥ ΚΑΛΥΩΝ, ΚΥΚΛΟΥΚ CAD. Νο 99)1, ISTANBUL, TURKIYE, έπιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό ό,τι ήθελε έπακολουθήσει.

Η ΑΝΔΡΟΥΛΑ ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, 109 MEYDERS RD, LONDON N. 19, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέους από την Κύπρο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φίλης.

Η ΝΟΥΛΑ ΦΙΛΙΠΠΟΥ, CERIC SOKAK BONICI ART No 17)3, ΒΕΥΟΓΛΟΥ, ISTANBUL, TURKIYE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με κυρίως απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 45—50 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φίλης. Παρακαλεί όσους άπαντήσουν να έσπευσάν στο γράμμα μία φωτογραφία τους.

Δύο φίλες, η ΑΛΙΚΗ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ, D O U και η ΛΙΛΙ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ, 9 CHEIKK ALY EL SESSI No 9 AT-TARINE ALEXANDRIE, EGYPT, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την άναπτυξή μιας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Η ΣΤΕΛΛΑ ΚΑΙ Η ΡΟΡΙ ΔΙΜΙΤΡΙΟΥ, POST RESTANTE HELIOPOLIS, LE CAIRE, UAR, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 22—25 χρόνων, με σκοπό την άναπτυξή μιας καλής και σταθερής φίλης.

Ή ΛΙΣΑ ΚΑΝΑΡΙΣ, SHARA EL MATHAF No 10, ALEXANDRIE, EGYPT, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με κυρίως, άνω των 30 χρόνων.

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΥΠΕΡΟΧΗ ΜΠΥΡΑ!

΄Από σήμερα στη διάθεσί σας

- ΄Η καινούργια μύρα ΜΑΜΟΣ είναι ή καλύτερη μύρα που κυκλοφόρησε ποτέ στην Έλλάδα.
- Απ' την πρώτη γουλιά το λεπτό της άρωμα και ή έξαιρετική γεύση της θα σας κατακτήσουν.
- ΄Η μύρα ΜΑΜΟΣ είναι το πιο εύχρηστο όρεκτικό και το πιο όγιεινό ποτό για να πίνετε με το φαγητό σας. Άπολαύστε την σήμερα.

ΜΑΜΟΣ

΄Η καλύτερη Έλληνική μύρα

στην ελληνική, γαλλική και ιταλική γλώσσα.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΚΟΤΡΟΚΟΪ, 168 AGLAND STREET, ST KILDA, MELBOURNE VICTORIA, AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 20-25 χρόνων, με σκοπό τη σύνταξη μιας καλής φίλης και δ.τι άλλο ήθελε επακολουθήσει.

Ο Α. ΑΝΤΩΝΟΣ, 118 BOUNDARY ST. PADDINGTON SYDNEY N.S.W., AUSTRALIA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες ηλικίας 18-20 χρόνων, κατά προτίμηση απόφοιτους Γυμνασίου.

Ο ΠΕΤΕΡ ΚΑΛΕΡΓΙΣ (25 χρόνων), 80 COOPER ST. WATERLOO, SYDNEY, AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με ανανύμφες μας, στην αγγλική γλώσσα, με σκοπό την άναπτυξη μιας καλής φιλίας.

Ο ΙΩΑΝΝΑΝ ΚΑΛΟΓΙΑΝΝΙΔΕΣ και ο ΑΔΑΜ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΔΕΣ, STUTTGART WEILMUNDSTRASSE No 27, GERMANY, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες από την Αμερική και την Αυστραλία, με σκοπό το γάμο και τη μετανάστευση. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΛΑΜΒΡΟΣ ΜΑΥΡΕΛΙΣ, Co J. ANGELARAS 342 E 93 ST. NEW YORK, USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μία νέα από την Ελλάδα, ηλικίας κάτω των 23 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Παρακαλεί όλες απαντήσουν να συνοδεύσουν το γράμμα με μία φωτογραφία τους.

Ο ΤΟΛΙΣ ΔΙΑΜΑΝΤΙΣ, (17 χρόνων), και ο ΣΑΚΙΣ ΡΟΜΟΣ, (18 χρόνων), P.O. BOX 910 ATABA, CAIRO, UAR, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό δ.τι ήθελε επακολουθήσει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΤΑΚΙΣ ΠΑΥΛΙΔΕΣ, STADTENHAIM 21-19, SEARBRUCKEN, GERMANY, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα.

Ο ΑΝΔΡΕΑΣ Α. ΓΕΟΡΓΙΟΥ, (17 χρόνων), GALATA B.P. 145, ISTANBUL, TURKIE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με κορίτσια της ηλικίας του, με σκοπό τη σύνταξη μιας καλής και σταθερής φίλης.

Δύο φίλοι, ο Μ. ΒΙΛΥ και ο Ι. ΑΝΔΡΟΝΙΔΗΣ, D' DORF HOLTHAUSEN ST. BURGELAND WEG 72, GERMANY, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα και το εξωτερικό, ηλικίας 22-28 χρόνων, με σκοπό δ.τι ήθελε επακολουθήσει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝ ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝ ΔΑΡΜΣΤΑΤ ΓΡΕΙΣΕΙΝ, SCHILLET ST. 11, BEI E. SCHÄFER, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες μορφωμένες και από καλή οικογένεια, ηλικίας 16-20 χρόνων.

Ο ΝΙΚΟΣ ΜΕΛΙΔΗΣ, (17 χρόνων), και ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΕΡΑΣΤΑΚΙΣ, MÜNCHEN No 25, GAISENHAUSENER ST. 6-10, GERMANY, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο, ιδιαίτερα από την Ελλάδα, με σκοπό δ.τι ήθελε προκύψει.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο ΓΙΩΑΝΝΗΣ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ, Α. Βουλιαγμένης - Χίου 1, Αθήναι, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα και το εξωτερικό, ηλικίας 14-16 χρόνων, με σκοπό τη σύνταξη μιας καλής φίλης.

Ο ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ, (42 χρόνων), Πελοποννήσου, Αθήναι, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό δ.τι ήθελε επακολουθήσει.

Ο ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΤΣΙΔΑΣ, (23 χρόνων), Αργολαΐου 2, Κ. Αιγάλεω, Αθήναι, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μία νέα κατά προτίμηση από την Αθήνα ή τον Πειραιά, με σκοπό δ.τι ήθελε προκύψει.

Ο Α. ΚΑΡΥΣΤΙΑΝΙΔΗΣ, Γκιερράτος No 36, Παγκράτι, Αθήναι, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων.

Ο Γ. Χ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ, Δραπετσώνα, Πειραιώς, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 16-18 χρόνων, με σκοπό τη σύνταξη μιας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΑΛΕΚΟΣ ΠΑΡΚΟΥΛΗΣ, POSTE RESTANTE, Κεντρικών, Αθήναι, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φίλης.

ΓΝΗΣΙΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

DURA-GLOSS

ΤΟ ΑΣΥΓΚΡΙΤΟ ΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ

ΒΕΡΝΙΚΙ ΟΝΥΧΩΝ ΠΟΥ ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΕΙ ΑΠ ΤΗ ΚΕΙΜΗ

ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤ/ΠΕΙΑ: ΜΑΞ ΛΙΒΑΣ

ΓΩΝΙΑ ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ & ΚΑΛΑΜΙΔΟΥ-ΤΗΛ. 28.580

Μέ 1. Λούσιμο...

...σε 10' Λεωτά.

15 Χρόνια Νεώτερη!!

Με το Χρωμο-Σαμπόνιαν Color elle

Color elle

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ L'ORÉAL-PARIS

ΤΑ ΓΙΩΣΤΑ ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ

LADAS

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ ΙΑΤΡΟΥ Γ. ΛΑΔΑΣ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ & ΥΠΟΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΜΟΝΟΝ

εις εσφαλμένα φιαλίδια φέρονται την ταμειαν της γνησιότητας

ΕΓΚΡ. ΑΝ. ΥΓ. ΣΥΜΒ.

LE SECRET DE LA FEMME

Μοναδική σύνθεσις για την πρόληψη των ρυτίδων των πλέον εύθραυστων τμημάτων του προσώπου (γύρω από μάτια, στόμα, μέτωπο, λαιμό).

GELOROSE

Μερικές σταγόνες μετά από το νωκικριό δίνουν στο χέρια μία λευκή και δελουζίνη επι.

ΣΑΜΠΟΙΑ

Αρωματιστές ελαίον για το λούσιμο κεφαλής. Διατηρεί το μαλλιά γερά και καθαρά. Αποτελεσματική κατά της πιτυρίδας.

IP12

Αλληλογραφία ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ διαγωνισμού

ΙΩΑΝΝΗΝ ΠΑΠΑΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ Άγια Τριάδα Λεσβοεικίας: Οι φωτογραφίες, που μας στέλνετε, δεν είναι ακριβώς αυτές που ζητούμε. Έπειδή είναι όμως καθαρές, έ' αρκετούμε σ' αυτές.

Κ. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, Καπαρέλι: Λάβαμε τις συμπληρωματικές φωτογραφίες από τα έργα, στα οποία παίζατε, και τις τοποθετήσαμε κοντά στις άλλες.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ ΣΛΑΤΙΝΟΠΟΥΛΟΝ, Λεσβοεικίας: Μας στέλνετε δύο όμοιες φωτογραφίες, ολόσωμες. Γιατί δε φροντίσατε να συμμορφωθείτε με τους όρους του Διαγωνισμού και να μας στείλετε τη μία κεφάλι ή μπόστο;

ΙΩΑΝΝΗΝ ΚΑΡΑΚΑΣΗΝ: Το γράμμα σας περιέχει όλα τα στοιχεία, που σας ζητήσαμε και δύο καλές φωτογραφίες. Παραλείψατε όμως ν' αναφέρετε τη διεύθυνσή σας.

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟΥΛΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΕΡΚΥΡΑ: Καλές οι φωτογραφίες, πρέπει όμως να μας στείλετε το πραγματικό σας ονοματεπώνυμο και τη διεύθυνσή σας, έστω και αν δε θέλετε να δημοσιευθούν.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ ΠΥΛΩΝΙΤΗΝ, Ρόδου: ΠΑΝΤΕΛΗΝ ΔΑΚΟΠΟΥΛΟΝ, Σοφάδες - Θεσσαλίας, ΔΙΟΝΥΣΙΟΝ ΠΑΝΝΙΚΗΝ, Λεπτοκαρυά Πιερίας, ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΔΑΝΔΟΥΛΑΚΗΝ, Άγιον Νικόλαον Μεραμβέλου Κρήτης, ΘΕΟΔΩΡΟΝ ΑΛΑΤΑΚΗΝ, Κομνηνί, ΧΡΗΣΤΟΝ ΚΙΤΜΕΡΙΔΗΝ, Σέρραι, ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ ΛΑΣΚΑΡΗΝ, Ξηροκάμπιον Σπάρτης, ΣΤΕΦΑΝΟΝ ΣΤΕΦΑΝΗΝ, Γερνάκι Ιστιαίας Εύβοιας, ΜΗΝΑΝ ΚΗΡΥΚΟΝ, Δεσφίνα Φωκίδος, ΙΩΑΝΝΗΝ ΤΣΙΓΚΟΥ, Ιωάννινα, ΓΚΙΚΑΝ ΣΕΛΕΚΟΝ, Λαρυμνα Λοκρίδος, ΜΙΧΑΗΛ ΠΡΟΦΛΟΝ, Σ.Τ.Γ. 912 Α, ΕΡΜΗΝ 63 (Σ.Π.) Περιβόριον Δράμας, ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΙΩΑΝΝΙΔΗΝ, Ν. Ορεστιάδα Έβρου, ΖΗΝ-ΠΙΕΡ (Ευθύμιον Μ.) Τρίκαλα Θεσσαλίας, ΤΑΣΣΟΝ ΓΙΑΠΟΥΤΣΙΔΗΝ, Μυλοποτάμιον Δράμας, ΣΠΥΡΟΝ ΠΟΥΛΗΝ, Άλγιοι Δέκα, Κέρκυρα, ΤΑΣΣΟΝ ΔΙΤΤΟΠΟΥΛΟΝ, Έλευθεροπόλιν, Καβάλας, ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΡΥΠΙΔΗΝ, Μεθώνη Κατερίνης, ΧΑΡΟΝ ΜΑΝΑΤ, Στεφανόβουνον Έλσσωνος, ΑΝΤΩΝΙΟΝ ΣΤΑΜΟΥΛΗΝ, Ρυζιά Ορεστιάδος, Έβρου, ΙΩΑΝΝΗΝ ΜΟΥΜΟΥΡΗΝ, Κέρκυρα, ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ ΜΕΣΣΗΝΗΝ, Πύργον, ΜΙΧΑΗΛ ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ, Καλλιπολιν Πειραιώς, ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΖΑΔΟΓΛΟΥ, Θεσσαλονίκη, ΣΩΤΗΡΙΟΝ ΠΟΥΛΩ, Ι.Δ.Ν. Διδυμώτειον Έβρου, ΑΡΗΝ ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ, Σινοκισμιον Κορίνθου, ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, Λόγγον Άταλάντης Λοκρίδος, ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΗΝ, Νάουσας, ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΛΑΣΚΑΡΗΝ, Κρήσιον, ΝΙΣΣΕΡΩΝ, ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΝ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΝ, Θεσσαλονίκη, ΠΑΡΙΝ ΒΑΡΚΑΝ, Ναύπλιον, ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΝ ΚΑΛΑΚΟΝ, Θεσσαλονίκη, ΑΝΘΩΝ ΝΕΪΚΟΝ, Θεσσαλονίκη, ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΑΡΒΕΛΟΓΛΟΥ, Χαλκίδα, ΜΙΧΑΗΛ ΚΙΚΙΔΗΝ, Κόρινθον, ΚΛΕΑΝΘΗΝ ΙΣΡΑΗΛΙΔΗΝ, Καβάλλα, ΤΖΩΡΤΖ ΑΝΤΑΜΣ, Σέρραι, ΒΑΓΙΟΝ ΝΤΟΒΑΝ, Παλαιά Καρδίτσης Θεσσαλίας, ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΗΛΙΑΝ, Βαμβάκου Φαρσάλων Θεσσαλίας, ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ ΜΑΡΓΑΡΙΤΙΔΗΝ, Κορυμφαλά, Σουφλί, ΣΟΥΛΗΝ ΚΟΚΚΙΑΝ, Αθήναι, ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ ΑΝΤΩΝΙΟΝ, Χαλκίδα, ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΖΑΦΕΙΡΑΤΟΝ, Κάρυστον Εύβοιας, ΙΩΑΝΝΗΝ ΤΣΙΓΚΟΥΡΑΝ, Λάριας, ΠΩΛ ΜΙΟΥΝΙ (Αργυρίον Ρ.) Τρίπολιν, ΜΑΡΙΟΝ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΝ, Άρταν Ήπειρου, ΕΕΝΟΦΩΝΤΑ ΜΗΝΙΩΤΗΝ, Φρόριον Χίου, ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΝ ΣΤΙΒΑΧΤΑΡΗΝ, Πολύγυρον Χαλκιδικής, ΛΑΖΑΡΟΝ ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗΝ, Δράμα, ΠΕΡΙΚΛΗΝ ΤΣΑΚΙΡΗΝ, Δράμα, ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ ΠΕΛΕΚΙΔΗΝ, Άλμυρον Θεσσαλίας, ΑΘΑΝΑΣΙΟΝ ΜΗΤΣΙΟΝ, Πλάταιον Τρικάλων Θεσσαλίας, ΤΖΕΗΝ ΣΤΙΟΥΑΡΤ (Ιωάννην Δ.) Κομοτηνή: Λάβαμε τα γράμματα και τις φωτογραφίες, που τα συνοδεύαν. Κρίθηκαν κατάλληλες και τοποθετήθηκαν στο αντίστοιχο Άλμπουμ των υποψηφίων αστέρων.

Κάθε ΤΡΙΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΡΙΤΗ

ΤΟ Βράδυ από

ένόπλων Αθηνών

ο πράσινος γάτος της

Agipgas

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ-ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΡΑ - ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Άχαρων 98 - Αμφικλίας 1

Δέχεται καθ' έγκληση 10-12 και 5-7

ας και επί συνελεύσεως.

Τηλέφωνον 810.760.

ΩΡΟΛΟΓΙΑ-ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

με ΔΟΣΕΙΣ

Ταβουλάρη

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 69-1° ΟΡΟΦ.

ΑΝΘΩΝ ΛΟΥΜΙΔΗ-ΤΗΛ. 28.407

ΜΟΙΡΑΖΟΥΝ ΔΩΡΑ...

στην Τρίκαλα. Άλφειας: Βεβαίως... Δωρεάν: Φυσικάτατα. Καθένας που φανίζει από 200 Δραχμές και άνω από την Τρίκαλα, δικαιούται από ένα από τα επρόσδεκτα δωράκια. Στη στοά της δού Έρως 6, δύο βήματα από το Σύνταγμα και Πατησίων 141, στάσεις Κεραλινίας.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΣΤΟΥ

Πατησίων και Στουρνάρα 28 (παρά την Ομόνοια) 9-2 και 5-7/2 μ.μ. Τηλέφωνον 523.708.

ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΑΘΗΝΑΙ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

Ευθυμιοζογίας Κοφοκαρονίου Αποστολ-Ευρυφίδου Βασιλινού-Συλφοζ

Μας παρακολουθούν

ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΑΛΛΩΝ ΚΟΣΜΩΝ;

Το μυστηριώδες κόκκινο αντικείμενο που περιστρέφεται γύρω από τη Γη

ΜΑΣ παρακολουθούν, άραγε, κά-
τοικοι άλλων κόσμων, από δ α-
στημόπλοια, που περιστρέφονται
γύρω από τη Γη. Πολλοί σοφάροι
επιστήμονες το θεωρούν πολύ πι-
θανό, έπειτα από μία περίεργη πα-
ρατήρηση, που έγινε πριν λίγων
μηνών.

Κατά τα τέλη Αυγούστου, εκα-
τομμύρια Αμερικανοί παρακολου-
θούσαν με υπερηφάνεια και με πε-
ρίεργεια τον καινούργιο και δρα-
τικό με γυμνό μάτι αμερικανικό δο-
ρυφόρο «Ηχώ 1». Μεταξύ άλλων
αυτούς, λοιπόν, ισχυρίστηκαν πως εί-
χαν δει και κάτι άλλο συγχρόνως:
ένα κοκκινωπό αντικείμενο, κινου-
μενο σε έντελως διαφορετική τρο-
χία.

Όλοι οι τεχνικοί δορυφόροι, α-
μερικανικοί και ρωσικοί, εκφευδο-
νίσθηκαν με κατεύθυνση από τη δύ-
ση προς την ανατολή. Αυτό δε γιά
να επωφεληθούν από την πρόσθετη
ταχύτητα που τους δίνει η περι-
στροφή της Γης προς την ίδια κα-
τεύθυνση (περίπου 1500 χιλόμε-
τρα την ώρα). Αν εκφευδονίζονταν
προς την αντίθετη διεύθυνση, θα
χρειάζονταν περισσότερη δύνα-
μη για την κίνησή τους, κι' επο-
μένως θα είχαν αναγκαστικά μικρό-
τερες διαστάσεις.

Το μυστηριώδες όμως αντικείμε-
νο, που πετούσε γύρω από τη Γη,
κατευθυνόταν από την ανατολή
προς τη δύση, αντίθετα δηλαδή
προς όλους τους δορυφόρους.

Οι ειδικοί επιστήμονες άρχισαν
να συγκεντρώνουν στοιχεία γι' αυ-
τό. Καί, μία νύχτα του Αυγούστου,
κατά τις 9, το είδαν, επιτέλους,
για πρώτη φορά δυο διακεκριμένοι
αστρονόμοι: ο διευθυντής του Α-
στεροσκοπίου «Αντλερ» του Σκά-
γου Ρόμπερτ Τζόνσον και ο βοή-
θος του Φρέντερικ Χέμινγκ.

«Είχε ένα χρώμα κοκκινωπό και
πετούσε από την ανατολή προς τη
δύση, σε ύψος 50 μιλίων περίπου
πάνω από τον ορίζοντα» άναφερε
κατόπιν ο πρώτος. Υπολόγισε
πως είχε ταχύτητα τριπλασία από
την «Ηχώ». Και δήλωσε πως ή-
ταν άνικανος να εξηγήσει περί τι-
νος έπρόκειτο. «Πάντως» έλεπε
— δεν ήταν ανθρώπινο κατασκευά-
σμα, ούτε διάττον ασήρ.

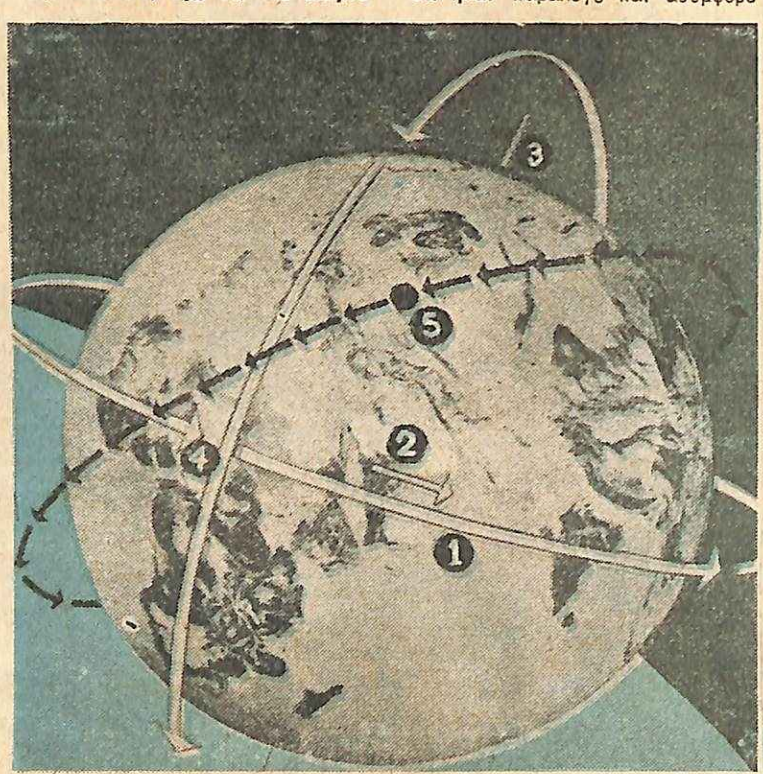
Ασχημάτως τότε μ' αυτό το
ζητήμα το «Εθινόν Κέντρον» Ε-
λέγχου και Έπιβλέψεως του Δια-
στήματος, που βρίσκεται στο
Μπέντφορντ της Μασαχουσέτης.
Κατέληξε δε στο συμπέρασμα πως
«κάτι παράξενο» συνέβαινε στον
ουρανό.

Η ύπαρξή του μυστηριώδους
αντικείμενου επιβεβαιώθηκε κατό-
πιν κι' από άλλους αστρονόμους.
Επίσης ο γραμματέας της «Επι-
τροπής Έναρμόνιου Φαινομένων» Ρί-
τσαρντ Χάλ, αποκάλυψε για πρώτη
φορά, ότι είχαν παρατηρηθεί, επί
πολλούς μήνες, «άγνωστα Ι-
πτάμενα αντικείμενα», ιδίως στη
βόρεια Καλιφόρνια.

Ένας ειδικός σταθμός έλέγχου
του Λόγκ «Αϊλαντ έπέτυχε, τη νύ-
χτα της 25ης Αυγούστου, να φω-
τογραφίση το μυστηριώδες αντι-
κείμενο. Λίγο άργότερα δε, έβγα-
λαν φωτογραφίες του κι' άλλα πα-
ρατηρητήρια.

Την ίδια εποχή, ο «Άγγλος δό-
κτωρ Φιντς, ενώ βρισκόταν στην
ηλιόλουστη ακρογιαλιά που άξ-
θενται, στη νότιο Γαλλία, είδε
ένα αντικείμενο να κινείται γρήγο-
ρα στον ουρανό, από την ανατολή
προς τη δύση. Ήταν κι' ένα ακρι-
βώς που τράβηξε την πρώτη φω-
τογραφία του ο αμερικανικός σταθ-
μός έλέγχου. Ο δόκτωρ Φιντς βε-
βαίωσε, ότι το είδαν κι' άλλοι
συγχρόνως.

Εξ άλλου, τη μεθεπομένη βρα-
δυά, άρκετά άτομα, συγκεντρωμένα
στην πλατεία, έβλε-
αν από το Καζίνο

Οι τεχνικοί δορυφόροι εκφευδονίζονται προς την ίδια κατεύ-
θυνση της περιστροφής της Γης. Τι είναι, λοιπόν, το μυστηριώ-
δες αντικείμενο που κινείται αντίθετως: 1) Ίσπερινός. 2)
Κατεύθυνση περιστροφής της Γης. 3) Βόρειος Πόλος. 4) Πο-
λική τροχιά. 5) Τροχιά του μυστηριώδους αντικείμενου.

του Μοντεκάρλο, παρατήρησαν το
ίδιο αντικείμενο — και νόμισαν
μάστιχα πως ήταν ο πυράυλος,
που εκφευδόνισε την «Ηχώ»,
πράγμα όμως άδύνατο, έρ' όσον
είχε τελείως αντίθετη κατεύθυνση

Τα Χριστούγεννα ΤΟΥ ΚΛΕΦΤΗ

Το νοίκι της έτοιμο-
βάνχης και το παλιό
μεντανιόν

ΉΤΑΝ η παραμονή των περσινών
Χριστουγέννων. Σ' ένα ποσάτοιο
του Λονδίνου, μία κομμωτική έ-
ναν, θεά κοπέλλα, μ' ένα βαλίστακι
αλουμινίου. Ήθελε να βεβαιωθεί πως
πήγαινε τακτικά. Όταν την είδε να
παύει στο αεροδρόμιο σταθμό και
να θάβει ελπίσους, την άκουσε πιά και
νύχτισε πάλι από τον ίδιο δρόμο.

Ήταν σνεζόν μεσάνυχτα. Χιονί-
ζε. Ο άγνωστος έβασε στο σπιτί της
κοπέλλας, μπήκε με αντικλειδί κι' ά-
νοιξε να φάνη παντού, με το φως έ-
νος ηλεκτρικού φαναριού.

Δεν ήταν συνηθισμένος λαπόδότης.
Είχε όμως άναγκασιάζει να κλέψει, για-
τί είχε μείνει καιρό δίχως δουλειά.

κινήσεως από αυτόν.

Γιά τον ίδιο λόγο, αποκλείεται
να έπρόκειτο για τεχνητό δορυφό-
ρο, όπως είπαμε και στην αρχή.
Θά ήταν παράλογο και άσύμφορο

δίνει με όλους τους διάττοντες
όταν μπου με μεγάλη ταχύτητα
μέσα στην ατμόσφαιρα της Γης.
Απομένει η πιθανότητα να πρό-
κειται για ένα «αστεροειδές», ένα
μικροσκοπικό δηλαδή πλανήτη, που
πέρασε τυχαίως κοντά από τη Γη
και αιχμαλωτίστηκε από την έλξη
της.

Συνήθως, οι άστεροειδείς κινού-
νται γύρω από τον Ήλιο, πάνω σε
μία έλλειπτική τροχιά, με ταχύ-
τητα 27—28 χιλιομέτρων στο δευ-
τερόλεπτο. Όταν προσπερνάει δε
τη Γη, απέχουν από αυτήν περισ-
σότερο από όσο η Σελήνη. Για να
αιχμαλωτισθούν όμως από τη γήι-
νη έλξη, θάπρεπε να έχουν ταχύτη-
τα μόλις μισού χιλιομέτρου στο
δευτερόλεπτο!

Βέβαια, θα μπορούσε να έλα-
τωση πολύ η ταχύτητά ενός άστε-
ροειδούς, αν κατά την κίνησή του
τύχαινε να μπη στην ατμόσφαιρά
μας. Στην περίπτωση όμως αυτή,
η θα κατακλιόταν ή θάπεφτε πά-
νω στη Γη μέσα σε 1—2 μέρες.

Μολοντί, λοιπόν, ήταν άδύνατο
να υπολογισθεί με ακρίβεια η τα-
χύτης του μυστηριώδους αντικει-
μένου, φαίνεται τελείως άπρόβλε-
πο να πρόκειται για αιχμαλωτισμένο
αστεροειδές. Άλλωστε, αν παρθε-
χόμαστε αυτή την άποψη, πως θα
μπορούσαμε να εξηγήσουμε το ότι
κάθε βράδυ εμφανιζόταν την ίδια
περίπου ώρα με την «Ηχώ»; Σύμ-
πτως; Μά οι πιθανότητες γι' αυ-
τό είναι άπειροελάχιστες.

Όλοι αυτοί, λοιπόν, οι συλλο-
γισμοί οδηγούν στο λογικό συμπέ-
ρασμα, ότι το μυστηριώδες αντι-
κείμενο είναι ένα διαστημόπλοιο
έξωγήινης προέλευσης, που περι-
στρέφεται γύρω από τη Γη μας,
όδηγούμενο από λογικά πλάσματα.

Άλλωστε, όπως έχουμε γράψει έ-
μπειρημένως, οι επιστήμονες υ-
πολογίζουν, ότι υπάρχει ζωή σε
150.000 πλανήτες το λιγότερο! Κι'
ο Αμερικανός αστρονόμος Φράνκ
Ντρίε προσπαθεί να επι-
κοινωνήσει μαζί τους, με τα ήλε-
κτρικά κύματα, που εκπέμπει το τε-
λεστικό ραδιο-ηλεκτροκό του. Γε-
ρατί, λοιπόν, θα ήταν παράξενο να
φτάσουν στη Γη οι κάτοικοι έ-
νος από αυτούς τους πλανήτες και
να παρακολουθούν τον κόσμο μας
από το διαστημόπλοιό τους;

να εκφευδονίσθαι, ένας δορυφόρος
που κατευθύνει από την ανατολή
προς τη δύση.

Αν το μυστηριώδες αντικείμενο
ήταν διάττον, θα είχε αναφλεγή
και θα είχε γίνει στάχτη, όπως συμ-
βαίνει με τους κομήτες.

Άνοιξε την τσουλιά, τα σουτά-
ρια... Βρήκε ένα διαμαντένιο θραυό-
κι, μία βέρα, 10 λίρες κι' ένα πα-
λιό μεντανιόν.

Ύστερα το εώς του φαναριού του
έπαιε πάνω στο κρεβάτι. Είπε εκεί έ-
να γράμμα. Κάτι τον έσπρωξε να το
πάρει και να το διαβάσει.

«Καλή νύχτα Γκρέις. Έλα γρήγορα
στο νοσοκομείο. Φοβάμαι πως τα πε-
τεινά Χριστούγεννα θα είναι τα τε-
λευταία μου. Είναι τέσσερις ώρες
πρώτο, κι' άς μου το κρούουν οι για-
τροί! Ξέχασε τους περασμένους και-
γούς μας κι' έλα να με δεις, όσο έ-
μεινε ακόμα καιρός. Η άδελφή σου,
Ντόρα».

Τώρα έξηγούσε ο λαπόδότης γιατί
η κοπέλλα φαινόταν τόσο διατακτι-
κή και ταραγμένη... Όσο για τη βέρα,
σημάνει πιθανότατα πως η νέα είχε
αρραβωνιαστεί. Άλλ' είχε διαλάβει ή-
στερα τους άρραβώνες της.

Ο νέος ένοιωσε κάτι παράξενο στην
καρδιά του. Άρχιζε ν' άναπαύει την
άγνωστη έλξη του κοπέλλας. Μά δε μπο-
ρούσε να έλπιση πως αυτή θα έ-
παινε πιθανότατα πως η νέα είχε
αρραβωνιαστεί. Άλλ' είχε διαλάβει ή-
στερα τους άρραβώνες της.

Το φάνοι του κι' έτρεξε στο παρθέ-
νο. Πριν προλάβει όμως να τ' άνοιξη,
υπήκε στο δωμάτιο η Γκρέις κι' ά-
ναψε το φως.

Βλέποντας τον κλέφτη, έβγαλε μία
φωνή. Άλλ' εκείνος έσπευσε να την
καστοφάει.

Της έλξησε ποιος ήταν και πως
είχε μεταμελήσει διαβάλλοντας το γράμ-
μα της άδελφής της.

Δε μπορούσε πιά να σκε-
φθεί να κοιμηθεί σ' αυτή νύχτα. Γιατί;
Δεν το έβλεπε ούτε κι' έ-
γώ... Τηλεφωνήστε τώ-
ρα στην αστυνομία!

Η κοπέλλα παραένευε και συν-
κινήθηκε συγχρόνως.
— Θά ήταν άσχημο να τ' άδελφή
μου, αν παίρνανε αυτό το παλιό μεν-
τανιόν. που είναι οικογενειακό μας
κειμήλιο, του έπτε. Μόλις έβγαλε από το
τρίστο, πήγα στο νοσοκομείο. Κι' η
Ντόρα μου ζήτησε άδελφός το μεντα-
νιόν. Για να την ελκυστήσω λοιπόν,
γύρισα εδώ μ' ένα αυτοκίνητο. Ήθε-
λα να της πάω το μεντανιόν, για να
το ελκυστήσω πάλι πειθαί...

Κι' έτσι η Ντόρα άπορσε να προ-
νοσητοποίηση την τελευταία έπιθυμία
της.

Όσο για τη Γκρέις, συναντήθηκε
από τότε πολλές φορές με το νέο, τον
εσθίονε να έρθι έπιτέλους μία καλή
δουλειά κι' έγινε γυναίκα του.

Η ΜΑΡΙΑΝΝΑ άνοιξε το παράθυρο κι' έ-
βλεψε μία ματιά στο άντικρινό πεζοδρόμιο της ό-
δου Ίπποκράτους. Τό ξανάκλεισε, όμως, γρή-
γορα, γιατί φυσούσε πολύ.

Σκουπίσε το τζάμι με την ποδιά της και κώ-
λησε σ' αυτό το μέταλλο της, λές κι' ήθελε να
διακρίνη καλά μέσα στο μισοσκοτάδιο τον άν-
θρωπο, που καθόταν σ' ένα χαμηλό σκαμνάκι
και βαστούσε πάνω στα γόνατά του ένα βιολί!

Τον είδε να τριβεί τα χέρια του να τραβά
τα δάχτυλά του και πάλι να ξαναπιάνει το βιολί
και να παίξη κάποιο μοντέρνο τραγούδι.

Από το πρωί, όπως κάθε μέρα, ο Σταύρος,
ο τυφλός, ένας άντρας καμμία σαρανταπεντα-
ριά χρόνων, έπαιζε το βιολί του, για να μαζέψη
κι' αυτός κανένα μεροκάματο.

Εκείνη η ημέρα όμως ήταν διαφορετική από
τις άλλες. Ήταν παραμονή Χριστουγέννων!

Τα λεφτά, που πέφτανε στο μικρότερο, τε-
νεκέ, πούχε μπρος στα πόδια του, τάνοιζαν πως θά-
ταν περισσότερα από κάθε άλλη μέρα. Κι' αυτό
ταύτινε δύναμι, κι' άμψυφε στο ξεροδρό-
μι.

Τα δάχτυλά του κοκκάλωναν, μ' αυτός συνέ-
χιζε να παίξη, με το κεφάλι μόνι άνασκαμμένο
προς τα παράθυρα του σπιτιού, που έμεινε η
Μαριάννα, και πότε σκυφτό προς το βιολί, σά
να παρακολουθούσε με προσοχή τους ήχους.

Η Μαριάννα έβγαλε έναν άνασκαμμένο και
ξαναπηρε στην κουζίνα να συνεχίση τις προτοι-
μασίες για το χριστουγεννιάτικο βράδυ.

Η Μαριάννα ήταν υπηρέτρια σ' εκείνο το
σπίτι. Πήγαινε τρεις φορές τη βδομάδα, για να
βοηθή την κυρία σε διάφορες δουλειές, κι' είχε
πεί εκτακτα κι' εκείνη την ημέρα να τη βοηθήσει
για τις χριστουγεννιάτικες προτοιμασίες.

Σε μία ώρα θα έφτανε, θα πήγαινε κι' αυτή
στο σπιτί της, όπου θα την περίμενε το άγο-
ράκι της, για να το πάρη να πάει στην όδο Αί-
λου, να δουν την κίνησή της παραμονής.

Η Μαριάννα είχε κλείσει τα σαρανταπέντε
κι' είχε μείνει, έπειτα από μία καθυστέρη-
ση, χήρα κι' έρμη, μ' ένα αγοράκι.

Ο Μάκης ήταν τώρα ο σκοπός της ζωής
της, μά όσο κι' αν προσπαθούσε, δεν τ' ά-
κατάφερε να του δώση την άνετη και πλούσια ζωή,
που όνειρευόταν για το παιδί της. Η δουλειά της
παραδουλεύτρας σε δυο σπιτία, όπου πήγαινε,
της έδινε πολύ μικρά κέρδη, για να μορφώση

Τα Χριστούγεννα ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

το παιδί της όπως ήθελε. Και το παιδί μεγά-
λωνε. Όταν τώρα δέκα χρόνων. Θάβγαζε σε
δυο χρόνια το δημοτικό σχολείο, κι' ίσως δε
θα μπορούσε να πάει στο Γυμνάσιο.

Αυτός ήταν ο μεγάλος της καύσιος και το
παράπονο βρισκόταν διαρκώς ζωγραφισμένο στο
δμορφο ακόμη πρόσωπό της.

Φίλις και γνωριμίες δεν είχε η Μαριάννα.
Ακόμη δεκαεπτά έτών, κι' ήθελε στην Αθήνα να
βρή μία δουλειά για να ζήσει, μακριά από τις
κακοχλωσίδες του χωριού, κατάλαβε πως οι αγέ-
σεις με νέους θα ήταν σωστή καταστροφή. Ο
πόλεμος άυτόσο είχε άφισει κάποιο στίγμα στη
ζωή της. Ο νέος που άγαπούσε είχε σκοταδη
στο μέτωπο, κι' αυτό ήταν η αίτια που είχε
παντρευτεί κι' είχε έκτεθε έτσι στα μάτια των
χωριανών της.

Ήξερε λίγο να ράβει, μά πήγε υπηρέτρια τον
πρώτο καιρό. Έπειτα γνώρισε τον άντρα, που
μόλις, ότι θα παντρευόταν. Εκείνος όμως,
παρ' όλο που την άγαπούσε, παρ' όλο που την
περιποιούνταν και τη φροντίζε σά γυναίκα του,
δεν άποφάσισε ποτέ το γάμο μαζί της.

Θάχε φτάσει τα τριανταπέντε η Μαριάννα,
όταν, μία μέρα, της έπτε πως θα την παν-
τρευόταν. Κι' ο γάμος έγινε μακριά, σ' ένα έξω-
κλήρι, δίχως φίλους, με άπλο μάρτυρα τον κομ-
πάρο, κάποιο χωριανό, συγγενή της Μαριάννας.

Ούτε από τους δικούς του, ούτε από τους δι-
κούς της βρισκόταν κανείς στο γάμο.

Τρεις μέρες έζησαν μαζί σ' ένα ξενοδοχείο
αί νεόνυμφοι κι' έπειτα εκείνος έξαφάνιστηκε,
όριζόμενος της ένα μικρό ποσό κι' ένα γράμμα:

«Έώρα πιά είσαι παντρεμένη, δεν έχεις πα-
ράπονο. Έγώ άνήκα σ' άλλη τάξη κι' έτι δε
μπορούμε να ζήσουμε μαζί. Προσπάθησε να τ' ά-
βούλησης και μ' έφνης αντίρρηση από διαζύγιο,
που θα βάλι μπρος ές βάρος μου, ένας φίλος.

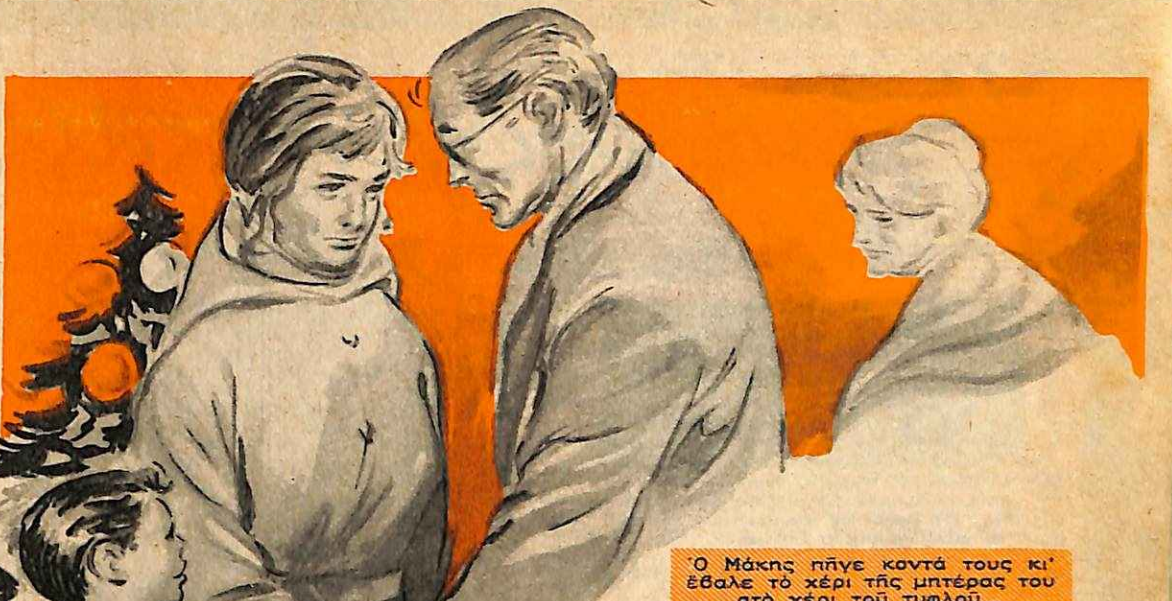
Ούτε από τους δικούς του, ούτε από τους δι-
κούς της βρισκόταν κανείς στο γάμο.

Της έγραψε κι' άλλα πολλά για να δικαιολο-
γηθεί, που τα χάνουν. Δέχτηκε την κατάστασι κι'
έβγαλε πως ήταν χήρα. Κι' όταν έπειτα έφερε
στον κόσμο τ' αγοράκι της, το Μάκη, έβαλε
για σκοπό της ζωής της αυτό το παιδί.

— Μαριάννα, τί ώρα θα φύγης; άκουσε τη

— Μαριάννα, τί ώρα θα φύγης; άκουσε τη

— Μαριάννα, τί ώρα θα φύγης; άκουσε τη

Ο Μάκης πήγε κοντά τους κι' έβαλε το χέρι της μητέρας του στο χέρι του τυφλού...

Εδώ και δυο χρόνια, ένα βράδυ, καθώς έβγα-
ι από το σπιτί της κυρίας όπου δούλευε, εκεί
στην όδο Ίπποκράτους, είδε τον τυφλό, που ή-
θελε να προσπεράση το δρόμο. Έν' αυτοκίνητο
έμεινε σταματημένο με μεγάλη ταχύτητα. Τότε έ-
κείνη, άμψυφτας τον κίνδυνο, έτρεξε, τον έ-
σπρωξε προς το πεζοδρόμιο κι' έπιασαν χέμα
μαζί. Ο Σταύρος γλύτωσε έτσι από τον κίνδυνο.
Οι διαβάτες τους σήκωσαν κι' η Μαριάννα, έ-
κείνο το βράδυ, τον συνάδευσε ως το σπιτί του.

Από τότε η Μαριάννα πήρε τη συνήθεια να
τον πηγαίνει ως το σπιτί του, όπου τον περι-
μενε η γριά μητέρα του.

Είχαν γίνει δυο καλοί φίλοι, ο Σταύρος κι'
η Μαριάννα. Είχαν πιά τα βάσανα τους ο ένας
στον άλλο, είχαν διηγηθή με ελικρίνεια ο καθε-
νας την ιστορία του.

Εκείνος της είχε πη πως έλασε το φως του
στον πόλεμο, κι' έπειτα δε μπορούσε πιά να κά-
νει άλλη δουλειά, ξανάπιασε το βιολί, που σπου-
δαζε στο Ωδείο, πριν φύγη ακόμη για τον πό-
λεμο. Υπόφερε πολλά, μά τώρα ήταν εύχαρι-
στημένος, γιατί μπορούσε να κερδίη μ' αυτό
τον τρόπο το μεροκάματό του.

Με τον καιρό, η Μαριάννα, γνώρισε τη γριά
μάννα του Σταύρου, όπως κι' εκείνος γνώρισε,
χαϊδευοντας το κεφαλάκι του, το παιδί της. Και
μιλούσε συχνά για το Μάκη, με τη Μαριάννα...

Πέρασαν, λοιπόν, από ένα μαγαζί, μπήκαν μέ-
σα, πήραν το κοστούμι του παιδιού κι' έφυ-
γαν με το ταξί.

— Δεν είναι ανάγκη να ξεδύαμε τόσα πολλά
για αυτοκίνητο, του έπτε εκείνη.

— Άφριο είναι Χριστούγεννα! μουρμούρισε ο
Σταύρος.

Έφτασαν έτσι στο σπιτί της Μαριάννας. Ο
μικρός, όταν φέρεσε το κοστούμι του, πήρε
στο λαιμό του τυφλού κι' άρχισε να τον φιλήει,
από τη χαρά του.

Δυο δάκρυα κύλησαν στα μάγουλα του Σταύ-
ρου. Σηκώνοντας τότε τα χέρια του, τους έπτε:

— Σας προσκαλώ στο σπιτί μου, να κάνουμε
Χριστούγεννα μαζί... Θά χαρή πολύ η μητέρα
μου...

Η Μαριάννα δεν έφερε καμμία αντίρρηση.
Έβαλε μάλιστα το καλό της φρεμά...

Η χαρά της γριούλας ήταν μεγάλη, όταν είδε
το γλυό της τόσο χαρούμενο.

Ο Σταύρος, με τη βοήθεια της μητέρας του,
είχε έτοιμάσει ένα δέντρο με φατάκια. Τό τρα-
πέζι τους ήταν γεμάτο γλυκά.

Η Μαριάννα πήγε κοντά στο Σταύρο και του-
πίασε το χέρι, ψιθυρίζοντας:

— Ευχαριστώ! Είσαι τόσο καλός!

— Κι' έγώ σ' ευχαριστώ, Μαριάννα, που ή-
θες στο σπιτί μου. Είμαι τα πρώτα Χριστούγεννα
Χριστούγεννα, που θα ναιίσω, πλάι σε μία γυ-
ναίκα που άγαπά!

Η Μαριάννα έσκυψε το κεφάλι της πάνω στο
στήθος του, και ψιθύρισε:

— Και για μένα, Σταύρο, είσαι τα πρώτα
χαρούμενα Χριστούγεννα, άφότη έφυγα από το
χωριό μου... Όσο για το παιδί μου... Είμαι και
Μη μιλάς για το παιδί σου... Είμαι και
δικό μου παιδί! Θά το φροντίσω έγώ.

Ο Μάκης πήγε κοντά τους κι' άσυναίσθητα
έβαλε το χέρι της μητέρας του στο χέρι του
τυφλού. Ο Σταύρος ένοιωσε τη χειρονομία του
και, σκύδοντας, τον φίλησε.

Η γριά, με τα μάτια γεμάτα δάκρυα, έβλε-
πε χαρούμενη το άτυχημένο σύμπλεγμα και,
πληθαίνοντας, τους άγκάλιασε, ψιθυρίζοντας:

— Να ζήσετε, παιδιά μου! Καλά Χριστού-
γεννα!

MIPANTA

Δελίς Της γυναικάς

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

ΕΙΝΑΙ φυσικό, για τις γιορτές των Χριστουγέννων, το ντύσιμό μας να είναι κάπως πιο πλούσιο. Οι βραδυνές τουαλέτες, λοιπόν, βρίσκονται στην ημερήσια διάταξη.

Και πρώτα η νταντέλλα, που είναι η ίδια λουσατή κι' έχει έφετος τη μεγάλη εύνοια της μόδας.

Τις νταντέλλες θα τις δούμε σε όλα τα χρώματα, που λανσάρε η μόδα. Έτσι πλέον οι φτεινές νταντέλλες θα είναι και κεντημένες.

Το πρώτο φιγουρίνι μας σ'α δείχνει μία ωραία νταντέλλια τουαλέττα, που μπορείτε να τη φορέσετε σε μία χριστουγεννιάτικη πρόσκληση. Το κορσάζ της είναι εφάρμοστο και η φούστα της πολύ φαρδιά. Η κεντημένη νταντέλλα, από την όποια είναι κομμένη δηλ η τουαλέττα, την κάνει ιδιαίτερα πλούσια και λουσατή.

Οι περισσότερες τουαλέτες, που γίνονται με νταντέλλα, ακολουθούν την πολύ έδοξε γραμμή, με αρκετά ντεκαλτέ τα κορσάζ και χωρίς μανίκια.

Φυσικά, οι νταντέλλες, για να στέκονται καλά, σπηρίζονται σε όμοιοχρώμα μεταξωτά υφάσματα και στα κορσάζ και στις φούστες.

ΤΑ ΛΑΜΕ ΤΙΣ ΜΟΔΑΣ

"Άλλο υλικό, που θα χρησιμοποιηθί για τις χριστουγεννιάτικες τουαλέτες, είναι το λαμέ. Θα το δούμε να συνδυάζει τις χρυσές και ασημένιες ανταυγίες με κάποιο χρώμα: κόκκινο, πράσινο, μπλέ, κ. α.

Τα λαμέ υιοθετούν, κατά γενικό κανόνα, τη γραμμή φουφ, αλλά για πιο ετουαλέττα θα δούμε και πολλά ντε-πιές. Συνηθίζονται επίσης πολύ οι συνδυασμοί φουφ και βέστας, άρκετά μακριάς, ριχτής και εθύγραμμης, που φοριέται άνοιχτη. Μία παρόμοια τουαλέττα είναι ιδιαίτερα ταιριαστή για μία συγκέντρωση, πριν από το γεύμα, ή και για πιο προχωρημένη ώρα.

ΤΑ ΠΟΛΥΤΕΛΗ ΜΠΡΟΣΕ

Μετά την νταντέλλα και τα λαμέ, θα αναφέρουμε τα μπροσέ, που με την πολυτέλειά τους είναι κι' αυτά τόσο κατάλληλα για λουσατά φορέματα, που μπορούν να φορεθούν στο χριστουγεννιάτικο δέντρο.

Θα τα δούμε σε όλα τα χρώματα της μόδας, χωρίς, βέβαια, ν' αποκλείουμε ούτε το μαύρο, ούτε το λευκό-βουάρ, που δε χάνουν ποτέ την επικαιρότητά τους. Είως όταν πρόκειται για βραδυνές τουαλέτες.

Μερικές γίνονται σε κόψι, στύλ. Δηλαδή σ' ένα φόρεμα από μπροσέ μεταξωτό, η φούστα σχηματίζεται με πανιέ στα πλάγια, ενώ σ' ένα άλλο η κόψι πρενσές, με το εφάρμοστο κορσάζ, τη στενή μέση και τη φούστα με άνεσι από τους γοφούς και κάτω, επιδεικνύει όλη την κομψότητα της γυναικείας σιλουέτας.

ΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΟΤΟΜΑΝ

Κι' άλλο λουσατό υφασμα, που γνώρισε και άλλοτε μεγάλες δόξες κι' η μόδα το ξαναφέρει επί τάπητος και το συνιστά για τουαλέτες, χριστουγεννιάτικες.

Έχει την ιδιότητα να είναι απαλό, αλλά συγχρόνως έχει υπόστασι, ώστε να πραγματοποιή με μεγάλη επιτυχία την έδοξε γραμμή.

Καθώς έρομε, η έδοξε γραμμή είναι της μόδας όσο κι' η ίσια γραμμή.

Αυτές τις γιορτινές μέρες θα τα δοθούν πολλές ευκαιρίες να φορέσετε βραδυνές τουαλέτες και όλες σχεδόν θα είναι έρωμα, με τετράγωνο, όβάλ ή στρογγυλά ντεκαλτέ.

Πολύ συχνά, ωστόσο, τα μεγάλα αυτά ντεκαλτέ των κορσάζ, συνδυάζονται με μανίκια, που θα φτάνουν ως λίγο παρακάτω από τους αγκώνες.

Πολύ της μόδας είναι να συνοδεύεται το κορ-

σάζ από μία πρώτη φούστα στενή, σά φουφ και πάνω απ' αυτήν μπαίνει μία δεύτερη φούστα, πολύ έδοξε, που θα σχηματίζει ελεύθερες πιέτες γύρω από τη μέση και μπροστά μείνει άνοιχτη, ώστε να διαφάνεται από το άνοιγμα αυτό η φούστα φουφ.

Μία παρόμοια τουαλέττα από όττομάν, θα έχει στη μέση μία αρκετά φαρδιά ζώνη από το ίδιο υφασμα, μ' ένα κόσμημα στο κλείσιμο, που αντικαθιστά την άγκράφα. Η τουαλέττα αυτή θα έχει πολυτελεστατή εμφάνισι.

ΣΥΝΟΛΑ ΑΠΟ ΒΕΛΟΥΔΟ

"Όπως είπαμε και άλλοτε, το βελούδο παραμένει πάντα ένα από τα ωραιότερα υφάσματα για τις λουσατές εμφάνισεις.

Θα το δούμε έφετος να σχηματίζει κομψότατα σύνολα, όπου το άμυγιέ φόρεμα θα συμπληρώνεται κι' από ένα επίσης βελούδινο επανωφόρι.

Τέτοιους συνδυασμούς θα δούμε στα διάφορα χρώματα της μόδας, όπως π. χ. το νουαζέ, το βιολίν, το ζωφό, πράσινο και, φυσικά, το μαύρο.

Η μεγάλη μόδα των ντραπέ βρίσκει εδώ τη θέση της, ιδιαίτερας δε στις τουαλέτες.

Το κορσάζ, με το βαθύ μυτερό του άνοιγμα στο ντεκαλτέ, θα συγκεντρώνει το φάρδος του στη μέση, με διαγώνιες πτυχές. Το ίδιο και στη φούστα, που γίνεται εθύγραμμη και μάλιστα αρκετά στενή προς τα κάτω. Πτυχές άφθονες

διαγώνιες συγκεντρώνουν το φάρδος, που απαιτείται για τους γοφούς. Από εκεί και κάτω αρχίζει το στένεμα.

Αντίθετη προς τη γραμμή του φορέματος θα είναι η γραμμή του επανωφορίου, που είναι καμωμένο από βελούδο.

Γίνεται ριχτό, πολύ άνετο και συμπληρώνεται από ένα γιακά με μεγάλα ρεβέρ. Τα μανίκια γίνονται, ως επί το πλείστον, σε κόψι κιμονό, είναι φαρδιά και φτάνουν ως τους αγκώνες. Έκει το φάρδος τους συγκεντρώνεται όλο, με πένες.

Το επανωφόρι, που σ'ας παρουσιάζει το βελούδο φιγουρίνι μας, σ'ας δείχνει το επανωφόρι, που φοριέται για μία χριστουγεννιάτικη πρόσκληση.

Γίνεται από μαύρο σατέν, μ' ένα πλούσιο γιακά από ρενάρ λευκή.

ΤΑΓΙΕΡ ΓΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ

Οι γιορτινές ημέρες δεν προκαλούν μόνο συγκεντρώσεις, όπου κάθε κομψή γυναίκα θα έχει την ευκαιρία να δείξει τις τουαλέτες της. Έχουμε και τις απαραίτητες επισκέψεις σε γνωστούς και φίλους, που κι' αυτές απαιτούν επιμελημένο ντύσιμο. Ένα ταγιέρ, όχι έντελως κλασσικό, είναι ό,τι πρέπει γι' αυτές τις γιορτινές επισκέψεις.

Διαλέγουμε ένα σκουρωπό λαϊνάζ, μονόχρωμο και κάνουμε ένα ταγιέρ, σαν αυτό που σ'ας δείχνει το πέμπτο φιγουρίνι μας.

Η ζακέττα του είναι, καθώς βλέπετε, κνήτη, με άνοιγματα στα δύο πλάγια, και το σύνολο είναι εθύγραμμο. Συμπληρώνεται με λίγο μακριά γάντια, ένα φανταχτερό κολλιέ στο λαιμό κι' ένα λουσατό καπελλάκι.

Με ένα τέτοιο ντύσιμα και με λίγα λουλούδια στο χέρι, θα πάτε σε μία φίλη σας, για να της ευχηθείτε καλά Χριστούγεννα.

Όμως ο καιρός δεν επιτρέπει να βγείτε μόνο με ταγιέρ, τότε βάλετε ένα κάπως άμυγιέ επανωφόρι, φορώντας από μέσα ένα καλό άπογαμνιέ φόρεμα, ώστε να μπωρίτε να βγάλετε το επανωφόρι σας, όση ώρα μείνετε στη φίλη σας. Το καπελλάκι θα είναι ανάλογο, καθώς και τα υποδήματα και τα γκλασέ δερμάτινα γάντια.

Αριστερά: Τουαλέττα από μαύρο όττομάν με δπλή φαρδιά φούστα και καρρέ ντεκαλτέ. Δεξιά: Σύνολο τουαλέττας ντραπέ και επανωφορίου από βελούδο νουαζέ.

ΟΙ ΓΙΟΡΤΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Τα Χριστούγεννα και η Πρωτοχρονιά είναι οι κατ'έξοχην παιδικές γιορτές. Τα μικρά τις χαίρονται μ' όλη τους την καρδιά, γιατί συνοδεύονται από τα χίλια-δύο δώρα, που βρίσκουν στο χριστουγεννιάτικο δέντρο ή που τους φέρνει ο Άη-Βασίλης.

Οι μητέρες, λοιπόν, έχουν να σκεφθούν διπλά τα Χριστούγεννα: Τί δώρα θα κάνουν στα παιδιά τους και πώς θα τα ντύσουν, για να έχουν την ανάλογη χαριτωμένη εμφάνισι στις διάφορες παιδικές συγκεντρώσεις, που θα γίνουν για χάρη τους.

Οι παιδικές συγκεντρώσεις έχουν κι' αυτές τις διαβολήσεις τους και είναι περισσότερο ή λιγότερο επίσημες.

Αυτή η λεπτομέρεια θα κανονίση και το ντύσιμο της μικρής ή του μικρού.

Στις επίσημες παιδικές συγκεντρώσεις, ή μόδα συμβουλεύει το ανάλαφρο ντύσιμο για τις κοπελίτσες. Τουαλετίτσες από οργαντίνα, λευκή ή χρωματιστή, με κεντήματα, απαρμένα έδο κι' εκεί. Πεταχτές φουσιτίτσες, με αλλεπάλτο κέντημα περιόριζεται μόνο στα μπουστακία, ενώ οι φουσιτίτσες γίνονται σκέτες, με μόνο γανιρίσμα τα βολάν.

Άλλο υφασμα, πολύ κατάλληλο για λουσατά φορεματάκια, είναι ο ταφτάς σε άπαλα χρώματα παστέλ.

Αυτά ακολουθούν την έδοξε γραμμή και πάνω από μία κορσαλέ ζώνη μπαίνει ένα κοντό μπολερό, που περιβάλλεται με σουρωτό βολανάκι. Τα μακίγια είναι φαρδιά, σουρώνουν πάνω από τους αγκώνες και καταλήγουν κι' αυτά σε σουρωτά βολανάκια.

ΟΙ ΛΙΓΩΤΕΡΟ ΕΠΙΣΗΜΕΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ

Έδώ, εκτός από τα μεταξωτά φουσιτανάκια, που έχουν πάντα τη θέση τους, χρησιμοποιούνται πολύ και τα βελούδα σε ζωφό χρώματα, αλλά και σε άπαλες αποχρώσεις.

Το κόκκινο, το ροζ, το φωτεινό μπλέ, αλλά και το μπλέ παστέλ ή το ροζ, είναι τα χρώματα, που χρησιμοποιούνται πολύ για χαριτωμένες τουαλετίτσες.

Το φάρδος της φουσιτίτσας θα είναι το κυριότερο χαρακτηριστικό, γιατί η μόδα το κρίνει απόλυτα ταιριαστό με την παιδική σιλουέττα.

Σ' ένα φορεματάκι, που το μπουστακί του τελειώνει ακριβώς στη μέση και είναι αρκετά άνετο, ώστε να σχηματίζει ελαφρές σούρες κάτω από τη ζώνη, η φούστα θα ενώνεται σ' αυτό με άφθονες σούρες, ώστε το σύνολο ν' ακολουθή την πολύ έδοξε γραμμή. Ένα γιακαδάκι, είτε από βαντέλλα, είτε από το ίδιο το βελούδο, συμπληρώνει το φόρεμα, ενώ τα μανικάκια είναι κοντά και σουρωτά στους ώμους.

Άλλη νόστιμη κόψι είναι το άνετο μπουστακί, που κατεβαίνει κάτω από τη μέση, όπου και ενώνεται με τη φούστα, χωρίς τη μεσαλόδηση ζώνης. Μεταξωτά κεντητά σειρητάκια γανιρίουν με διαφόρους τρόπους αυτά τα μπουστακία, ενώ τα μανικάκια πέφτουν στα μπράτσα σε βολάν.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΟΠΕΛΛΙΤΣΕΣ

Ας ρίξουμε τώρα τη ματιά μας στο ντύσιμο των κοριτσιών των 14 ή 15 χρόνων.

Οι άμυγιέ τουαλέτες τους θα έχουν, μπορούμε να πούμε, κάτι το πιο εξεζητημένο, το πιο κοκέττικο, χωρίς ωστόσο να απομακρύνονται τελείως από την απλότητα. Αυτή πρέπει να χα-

Ταγιεράκι για τις χριστουγεννιάτικες επισκέψεις.

ρακτηρίση πάντα το ντύσιμο των παιδιών, με γάλλον ή μικράν.

Το βελούδο, ο ταφτάς και άλλα μεταξωτά υφάσματα, είναι τα πιο κατάλληλα για τις κοριτσιώτικες τουαλέτες.

Μία όμορφη κόψι είναι αυτή, που σχηματίζει ένα εφάρμοστο μπουστακί, που θα καταλήγη σε πένες στη μέση και θα έχει μπροστά ένα βαθύ όβάλ άνοιγμα, που συμπληρώνεται με πιαστρόν και γιακαδάκι λευκή ή από λευκό μεταξωτό.

Τα κοντά μανίκια καταλήγουν σε σουριτίτσες πιασμένες σε μία φάσα.

Η φούστα του φορέματος είναι σουρωτή και πολύ άνετη, σε αντίθεσι με το εφάρμοστο μπουστακί. Ένα τέτοιο φόρεμα ντεμουαελλίτσας μπορεί να γίνει από βελούδο ή από ταφτά ή από κάποιο άλλο μεταξωτό υφασμα. Μία στενή βελούδινη ή μεταξωτή κορδέλλα γανιρίει το όβάλ άνοιγμα από το μπουστακί, καταλήγοντας σε φιογκάκι. Από την ίδια κορδέλλα γίνεται και η ζώνη στη μέση.

Άλλη κοριτσιώτικη τουαλετίτσα μ'ας παρουσιάζει διαφορετική γραμμή. Το κορσάζ της σχηματίζει κιμονό κόψι με στρογγυλό άνοιγμα γύρω στο λαιμό και κοντά μανίκια.

Καθώς είναι άνετο το κορσάζ, σχηματίζει ελαφρείς σούρα στη μέση, ενώ σε συνεχισι του κορσάζ δυο διασταυρούμενες φάσες πέφτουν στη φούστα, ή μία κάτω από φαρδιά ζώνη κι' η άλλη πάνω απ' αυτήν. Η φουσιτίτσα είναι κομμένη άνφορμ και σχηματίζει αρκετό φάρδος κάτω.

Ο ΑΔΕΡΦΟΥΛΗΣ

Το καθιερωμένο κοστούμι του αδερφούλη των 14—15 χρόνων, που θα πάη κι' αυτός σε μία νεανική συγκεντρώσι, θα έχει χρώμα εμπλε-ντε-νου. Γίνεται από πολύ σουπλ λαϊνάζ και συνιστάται σε μακρύ παντελόνι, που στενεύει λίγο κάτω, κι' ένα σακάκι σταυρωτό, που έχει το σταυράμα του αρκετά χαμηλά τοποθετημένο με τέσσερα κουμπιά. Θα έχει γιακά, που κατεβαίνει αρκετά μπροστά και συμπληρώνεται με μεγάλα ρεβέρ, σε έπιμικες σχήμα. Από μέσα το πουκάμισο είναι από λευκό μεταξωτό, με κατεβαστό γιακά και γραβάτα-φιογκάκι.

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΑΓΟΡΙΑ

Ας μη ξεχνάμε και τους μικρούς, που θα είναι οι καβαλλήριοι των κοριτσιών.

Εδώ θα παίξη πάλι ρόλο το βελούδο, σε ένα απ' αυτά τα τρία χρώματα: μπλε ζωφό, νουαζέ ή μαύρο. Το καθένα έχει τη χάρη του και την όμορφιά του.

Το παντελόνι θα είναι κοντό, ή βέσται θα είναι ριχτή και κοντή, σε μπολερό, και δε θα έχει γιακά, ούτε θα κουμπών.

Κάτω από τη βέσται, ο μικρούλης θα φορή

Αριστερά: Φόρεμα βελούδινο με σουρωτή φούστα. Δεξιά: Και άλλο βελούδινο φόρεμα χωρίς ζώνη.

μια όμορφη μεταξωτή μπλουζίτσα, που έχει κατά μήκος του κομψώματος μια φάσα με πλισέ-δωτό βολανάκι. Το ίδιο βολανάκι γυρνάει το κατεβαστό γιακάδακι, όπως και τα ρεβερ των μανικιών, είτε κοντά είναι, είτε μακριά.

Φυσικά, τα υπόδημα είναι ανάλογα, αλλά μη σας φανή παράξενο αν δητε μ' ένα βελούδινο φορεμάκι υπόδημα ανοιχτόχρωμα.

ΤΟ ΣΤΟΛΙΣΜΑ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

Όσο πλησιάζουν οι γιορτές, όλα γύρω μας πρέπει να πάρουν γιορτινή όψη κι ανάμεσα σ' όλα το σπίτι μας.

Πριν αρχίσουμε, όμως, το στόλισμα αυτό, που τόσο έχει επικρατήσει κατά τα τελευταία χρόνια, θα εφαρμόσουμε το κατ' έσοχον ελληνικό έθιμο της γενικής καθαριότητας.

Τα σημερινά διαμερίσματα είναι πολύ πιο εύκολα να διατηρηθούν σε καλή κατάσταση, χωρίς στα σύγχρονα μέσα του νοικοκυριού. Πάντως, για τις γιορτές, το γενικό καθάρισμα είναι απαραίτητο, πριν επακολουθήσει το στόλισμα. Η Έλληνίδα νοικοκυρά το ξέρει καλά αυτό και ξέρει και τον τρόπο για να φρεσκάρει κάθε γωνιά.

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΣΙΝΑΔΕΣ

Όταν όλα πια είναι πεντακάθαρα, θα αρχίσουμε το στόλισμα, που θα δώσει τη χαριτή όψη σε όλα τριγύρω μας, για να γιορτάσουμε τα Χριστούγεννα.

φιάγκο, που σ' αυτόν ενώνετε ξεη κορδέλλες σε διάφορα χρώματα. Οι κορδέλλες αυτές έχουν προορισμό να συγκρατούν ένα μεγάλο συρματένιο κύκλο, που θα έχετε παραγγείλει σ' αυτούς που κάνουν άμπαζούρ.

Τυλίγετε αυτόν τον κύκλο με μια κορδέλλα και κρεμάτε τριγύρω του τα δώρα σας, τυλιγμένα σε ωραία χαρτιά. Το κάθε δέμα έχει γραμμένο το όνομα του κάθε καλεσμένου σας, για τον οποίο προορίζεται. Όταν φτάση η στιγμή, καλείτε τους φίλους σας να πλησιάσουν το πρωτότυπο λαμπανταίρ, για να βρής ο καθένας το δώρο του.

ΤΟ ΒΑΡΕΛΑΚΙ

Παραγγέλνετε να σας φτιάξουν μια μικρογραφία βαρελιού από όμορφο γυαλιστερό ξύλο. Στη στε κατόπιν όρθιο αυτό το βαρέλι και τοποθετήστε στο γύρο του φιάγκους από χρωματιστή κορδέλλα. Ο κάθε φιάγκος συγκρατεί κι' από μια πολυχρωμή σφαίρα σαν αυτές, που κρεμούν στα δένδρα. Ρίξτε ύστερα στο βαρελάκι τα δέματά σας με τα δώρα, αφού προηγουμένως κρεμάσετε κάθε δέμα μ' ένα αγκιστράκι προσαρμοσμένο στην άκρη μιας λεπτής μετάλλινης βέργας, που βγαίνει αρκετά εκατοστόμετρα έξω από το βαρελάκι. Στην κορυφή της κάθε βέργας είναι μια κάρτα με το όνομα του κάθε καλεσμένου. Όταν έρθη η ώρα να προσφέρετε τα δώρα σας, καλείτε τους φίλους σας να πάρη ο καθένας το δικό του.

ΤΟ ΚΡΥΦΙΜΟ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ

Τις γιορτινές ημέρες, μικροί και μεγάλοι, γίνονται παιδιά, που θέλουν να χαρούν κι' αυτοί το λίγο αυτό δίστημα, που αποτελεί μια μικρή ανάπαυλα στη ρουτίνα της καθημερινής ζωής. Δώστε, λοιπόν, την ευκαιρία στους φίλους σας να αφίσουν λίγο τη σοβαρότητά τους, να ξεχάσουν τα χρονάκια τους και τα βάσανά τους και να χαρούν σαν παιδιά. Αναγγελάτε τους, σε μια στιγμή, που έχει ανέμει το γλέντι, πως όποιος ξέρει να ψάξη, κάτι θα βρή μέσα στην αίθουσα. Φυσικά, έχετε κρύψει προηγουμένως στα πιο άπληθνα μέρη τα δέματά με διάφορα δωράκια, που προορίζονται για τον καθένα κι' έχουν πάνω το όνομά του.

Σε λίγο, θα γίνη παιζουρισμός και εύθυμα αφάνταστη, όπως δε είναι επόμενο, θα τα κάνουν όλα άνω-κάτω, δε θα λείψουν και οι απογοητεύσεις, γιατί ο ένας θα βρή κάποιο δώρο, που προορίζεται για άλλον και πρέπει να το παραδώσει, ξαναρχίζοντας το ψάξιμο.

ΓΙΑ ΝΑ ΠΡΟΣΦΕΡΕΤΕ ΔΩΡΑ

Το στόλισμα του σπιτιού προϋποθέτει, βέβαια, και γιορτινή συγκέντρωση. Αν δεν υπάρχουν στο σπίτι παιδιά και δε συνηθίζετε να κάνετε χριστουγεννιάτικο δέντρο, υπάρχει ένας άλλος πρωτότυπος τρόπος να προσφέρετε δώρα στους καλεσμένους σας:

Αφαιρείτε από το λαμπανταίρ σας το άμπαζούρ και το λαμπτήρα και, αφού διακόψετε τη σύνδεσή του με το ρεύμα, βένετε στο ντουίγ' ένα

1) Τουαλετίτσα από όργκαντίνα. 2) Ταφταβένιο σύνολο.

ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

Είτε οικογενειακό είναι το χριστουγεννιάτικο γεύμα σας, είτε έχετε καλεσμένους, πρέπει να στραφή με ιδιαίτερη φροντίδα. Η πατροπαράδοτη γαλοπούλα δε θα λείψη, βέβαια, όπως δε θα λείψουν και οι ωραίες σαλάτες, τα φρούτα, τα κρασιά.

Δεν είναι απαραίτητο να είναι πολλά τα πιάτα σας, αλλά να είναι όλα έκλεκτα και ωραία παρουσιασμένα. Η παρουσίαση είναι το παν. Αυτή θα διαθέσει καλά τους καλεσμένους σας.

Όλα τα επιτραπέζια πιατικά, ποτήρια, μαχαιροπήρουνα, να ασπράφτουν από καθαριότητα. Το ίδιο και το τραπέζι-μάντηλο, καθώς και οι πετσέτες. Το γλυκίσμα, που θα προσφέρετε, να είναι όσο το δυνατόν ελαφρό, τα τυριά εκλεκτά και, τουλάχιστον, δύο-τριών ειδών, για να διαλέξη ο καθένας σύμφωνα με το γούστο του.

Φυσικά, από το χριστουγεννιάτικο τραπέζι δε θα λείψουν τα λουλούδια, είτε σε βάζακια, είτε σπαρμένα πάνω στο τραπέζι-μάντηλο. Όλα αυτά συντελούν στο να δώσουν μια χαρμόσυνη όψη στο τραπέζι.

ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΔΕΝΔΡΟ

Στην Ελλάδα είχαμε, τα παλιά τα χρόνια, τη συνήθεια να κάνουμε τα δώρα μας το Νέο Έτος. Οι ξένοι είχαν τον Έπφο Νόελ κι' εμείς είχαμε τον Άη-Βασίλη. Αλλά, σιγά-σιγά, με το χριστουγεννιάτικο δέντρο, που καθιερώθηκε πια και στον τόπο μας, μετατοπίστηκαν και τα δώρα. Τώρα, λοιπόν, κρεμούνται στο δέντρο, αν είναι μικρά, ή τα άκουμα-κουμά κοντά του και τα μοιράζουμε όταν έρθη η ώρα.

Αλλά, ως μιλήσουμε λίγο για το δέντρο κι' ως πούμε πρώτα απ' όλα πως πρέπει να αποφεύγουμε τα ψεύτικα δέντρα, που είναι τόσο ακολασίστα. Με λίγα κλαριά έλατου και λίγη επιτηδεύση, γίνεται ένα ωραίοτατο δέντρο.

Για το φωτισμό του θ' αγοράσουμε από ένα κατάστημα ηλεκτρικών ειδών λαμπάκια με το σύρμα τους, που δεν έχουμε παρά να τα συνδέσουμε με μια πρίζα. Τοποθετούμε τα λαμπάκια ανάμεσα στα κλαριά και στολίζουμε το δέντρο, κρεμώντας διάφορα πραγματάκια, που πουλούνται στα καταστήματα. Σκορπίζουμε κατόπιν πάνω στα φύλλα λίγο χιόνι, που κι' αυτό το βρίσκουμε στα καταστήματα κι' έπειτα διαλέγουμε τα διάφορα δώρα για μικρούς και... μεγάλους.

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ

Νά κάτι που μάς βάζει πάντα σε άμχανία, γιατί δεν ξέρουμε τί ακριβώς θα κάνη ευχαρίστηση στον καθένα.

Τα δαχτυλίδια της μόδας

στην στον κάθε άνθρωπο ή το ξέρομε, αλλά δεν έχουμε τις δυνατότητες να το αγοράσουμε.

Όστόσο, δεν πρέπει να σας απασχολή και πολύ αυτό το πρόβλημα, γιατί, αν καταντήση να είναι σπαζοκεφαλιά, τότε χάνεται όλη η ευχαρίστηση του να προσφέρη κανείς κάτι.

Πάντως, στα παιδιά άρεσουν τα παιχνίδια: τριαντάκια, ατακίγια, μοτοσυκλέτες, αεροπλάνα. Αλλά όλα αυτά είναι αρκετά ακριβά και είναι πολλοί οι γονείς, που λυπούνται, γιατί δε μπορούν να ξεψέψουν πολλά χρήματα, για να πάρουν στο παιδί τους ένα παιχνίδι, που θα το έκανε ευτυχισμένο! Ας μην υπερβόλουν όμως, γιατί, όσο κι' αν είναι απαιτητικά σήμερα τα παιδιά, με τα τόσα πράγματα που βλέπουν τριγύρω τους, δεν παύουν να είναι παιδιά και να μπορούν να απολαύσουν και το απλούστερο παιχνίδι. Εκείνο ωστόσο, που πρέπει να αποφεύγουμε, είναι το να κάνουμε... χρήσιμα δώρα στα παιδιά. Το δώρο ενός παιδιού πρέπει να είναι κάτι που θα το κάνει να χαρή.

ΓΙΑ ΤΗ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΗΛΙΚΙΑ

Για κορίτσια ή αγόρια 18-20 χρόνων, ωραίο είναι ένα δώρο, που θα συντέλεση στην καμψή τους εμφάνιση: Μια εσάρπα, μια τσάντα, ένα ζευγάρι γάντια, ένα πορτοφόλι, μια ζώνη, μια γραβάτα ή ένα φορητό ραδιοφώνάκι, δίσκοι σοδαρης ή ελαφράς μουσικής, εξαρτήματα έκδορών, κλπ.

Για μια φίλη: Ένα άρωμα, μια εσάρπα, ένα νεσοσαίρ για μανικιούρ, ένα κοσμημα, ένα πλεχτό, μια καλή πούδρα.

Για ένα κύριο: Ένα δερμάτινο σημειωματάριο, μια σιγαροθήκη, ένα άναπτήρα, ένα καλό μολύβι, κάτι για το γραφείο του.

Για τους γονείς: Μια ζεστή ρούπα, αναπαιτικές παντούφλες, ένα μάλλινο, μια ηλεκτρική τσαγιέρα, ένα ζευγάρι ζεστά γάντια, ή κάτι, που ξέρετε, ότι το επιθυμούν. Θα τους κάνη ευχαρίστηση να τούς το χαρίσουν τα παιδιά τους.

Για την υπηρεσία: Το καλύτερο δώρο είναι ένα χρηματικό ποσό για να αγοράση ό,τι της χρειάζεται. Συνοδεύετε το ποσό και με ένα λαχείο. Μπορεί να της φέρετε τύχη.

ΟΜΟΡΦΟ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΜΑ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ

Εκείνο που πρέπει ιδιαίτερα να προσέξετε, είναι ο τρόπος, που θα παρουσιάσετε τα δώρα σας.

Θα έχετε αγοράσει από μέρες μερικές χριστουγεννιάτικες κόλλες περιτυλίγματος, απ' αυτές που πουλούν σε όλα τα καλά χαρτοπωλεία και θα έχετε επίσης αγοράσει κορδέλλες διαφόρων χρωμάτων.

Έτσι, θα τυλίξετε με τέχνη το θεματάκι σας, θα το δέσετε με κορδέλλα και στο δέσιμο θα σχηματίσετε ένα όμορφο σπώρ. Αυτά όλα θα διαβάσουν άμεσως ευχάριστα αυτόν που θα δεχθή το δώρο σας.

Αν προσφέρετε βιβλίο, μην παραλείψετε να γράψετε στην πρώτη σελίδα μια εγκάρδια αφιέρωση. Αν προσφέρετε κανένα δίσκο, φροντίστε να είναι ανάλογος με το γούστο αυτού, που θα τον δεχθή. Δηλαδή, σε μια φίλη που αγαπάει την κλασική μουσική, μην προσφέρετε τζαζ, και τανάπαυιν.

Μην κρίνετε από τα δικά σας γούστα, ούτε να θέλετε να επιβάλετε στον άλλον ό,τι άρεσει σ' εσάς.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΤΑ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Η μόδα αλλάζει όχι μόνο για τα φορέματα, το μακιγιάζ ή τα μαλλιά, αλλά και για τα δαχτυλίδια. Νά, λοιπόν, μερικά από τα νεώτατα παραγγέλματα της.

Μεταλλά: Κατά προτίμηση πλατίνα ή κίτρινο χρυσάφι. Σε δεύτερη μοίρα: ροζ ή πράσινο χρυσάφι.

Λίθοι: Κυριαρχεί πάντοτε το μπριγιάν. Το σμαράγδι, τα ζαφείρια, τα ρουμπίνια και τα μαργαριτάρια είναι επίσης πολύ της μόδας.

Λίθοι για να στολίσουν τις βέρες των αραδώνων: άκουαμαρίνα, τοπάζιο, αμέθυστος, ζαντ.

Και τώρα ας δούμε ποιά σχήματα και ποιά δεσίματα προτιμάει η εφετεινή μόδα για τα δαχτυλίδια.

3) Μεταξωτό φόρεμα και όμορφη μπλούζα. 4) Τουαλετίτσα από σατέν. 5) Αγορίστικο κοστούμι για χριστουγεννιάτικη συγκέντρωση.

παράγοντες της χριστιανικής θρησκείας, αλλά κι
 ή μεγάλη μάχη του λαού τις έβλεπε για τόν ίδιο

— Καὶ νὰ πῆς, Ζαχαρία, τοῦ φουό-
γαρη νὰ προσέξῃ νὰ μὴ μᾶς κάνει τίς γα-
λοπούλες!...

(Τοῦ Μ. Γάλλια)